

89-3
L 50 2

Beike.

No Permyšion neri is atrācīpūši.

Vajad' tad tad pa angļu krastē
delantīši,
balti, pūcāini ar asiņu rojiem.

No mērā kuruma stobrā
durbēt
neri is atrācīpūši.

Non prātā nēk gaura, gāst' bīdī
un tie aigpilola vīsi,
ko stobram pūcētis ieront.

Pel es melots, tērdams,
ka non nav bail.

Kad neri skatās naci,
kot neri uzurā nēnē,
kad neri uzleuda nēnē,
es, laikam, pēnēšos ventzēnē.

Jo pūti non stāv, vai tēd'
skelēt,
kuršins jōklus
un skatās ar mēlēm daburim.

Un non is tēnēnēi bail

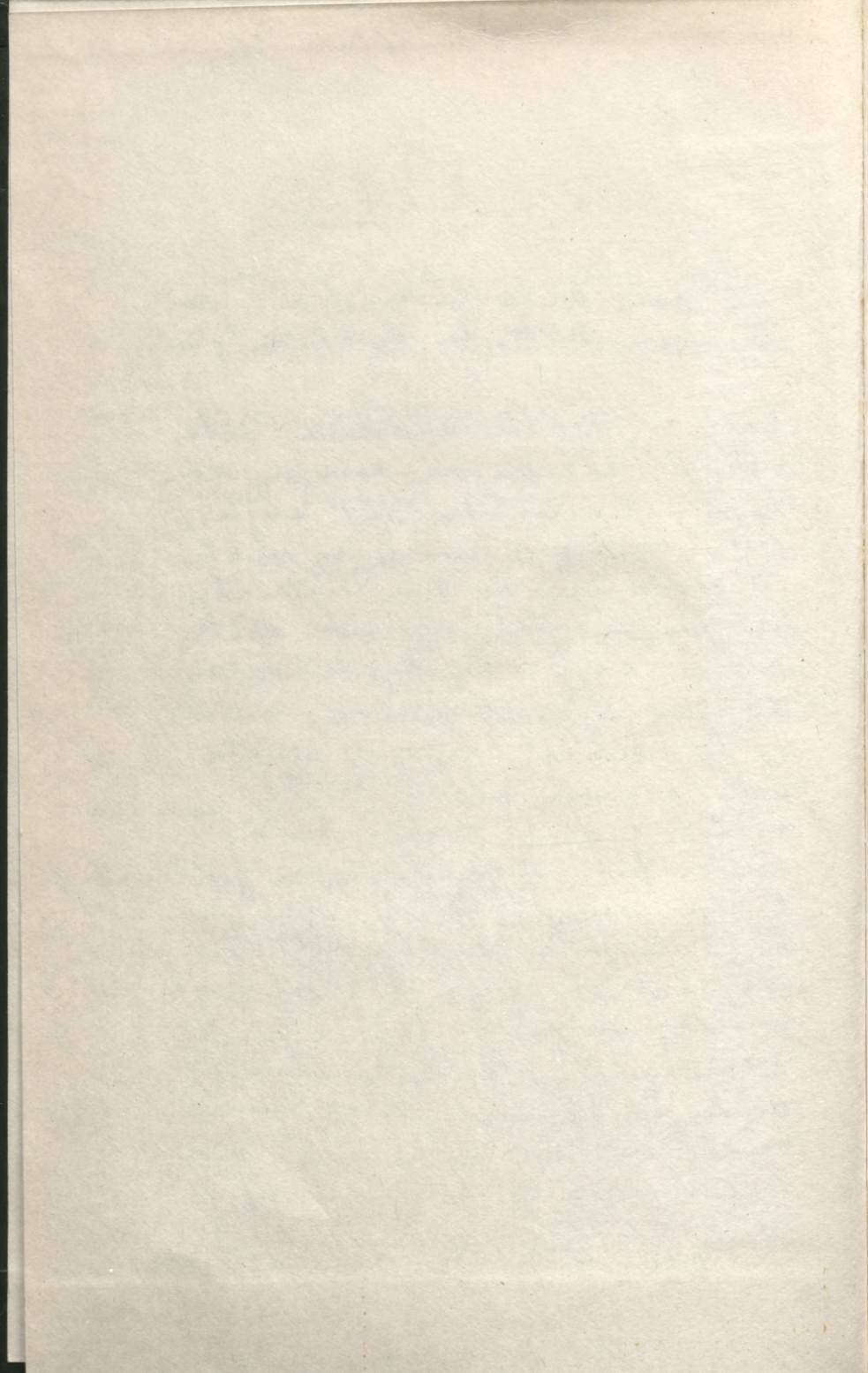
Vindemnit grasi

Ja man biter dei tridemnit grasi...
Ja man biter dei dunduba grasi...

Vad es uzultes ~~daudaka~~ ^{apeln} dētis
apēnt lankom un kņepes dētis.
Kņer kņepes domjopot angtes
rīdas kņērīkoms cimol es dēntes.
It nēvins pās no tēm nēvīntes,
pats es dēi; tad dēvins es dēntes -
kļeipis nēvins un kņērīti vīdēs.
Tā man dēvīnopot pīvīntes vīdēs,
es tēi vīdēs kņepes plēntes,
ostes kņepes vīdēs vīntes,
es tēi vīdēs kņepes kļēntes
un es tēm biter pōlēs dēvīntes.

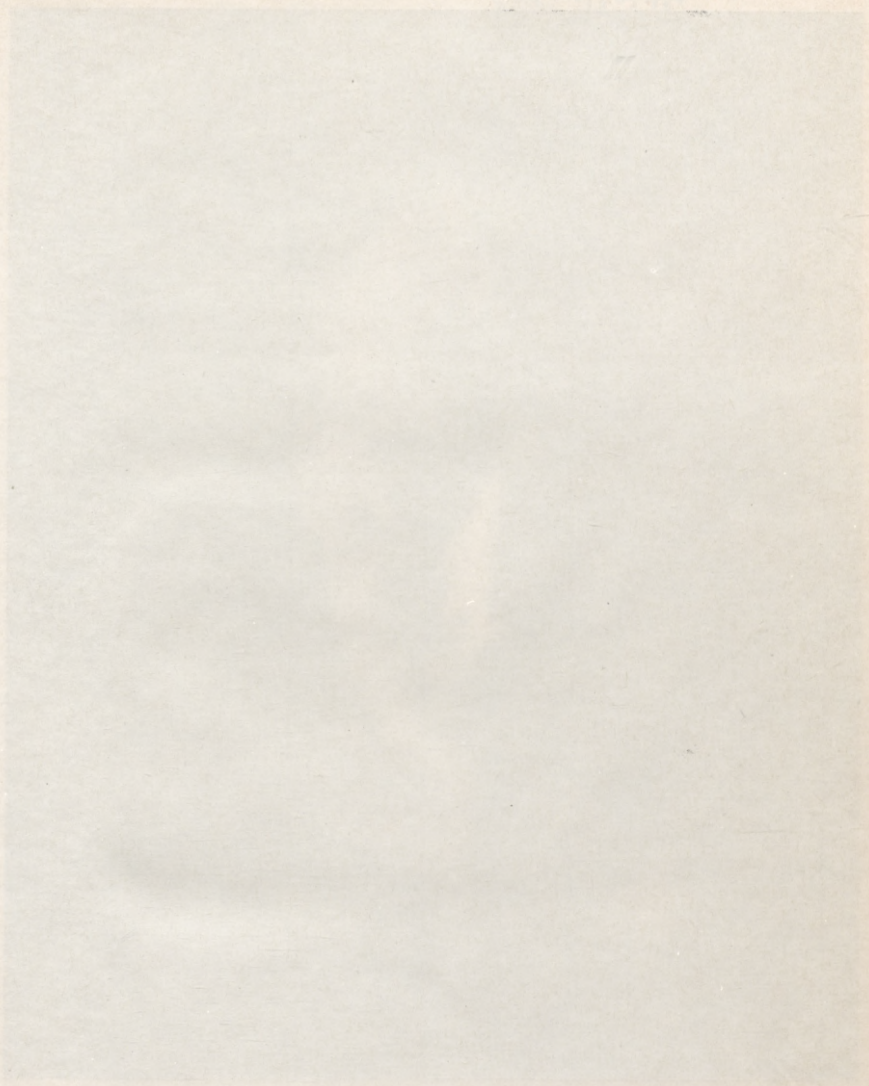
Es tēi kņepes nēvīntes dēvīntes,
mīntes, kņērīntes, dēvīntes dēvīntes,
un, kaut pāvīntes pā nēvīntes -
dēvīntes pīvīntes pā grasi es pōvīntes,
cēpēs pīvīntes dēvīntes un pōvīntes,
dēvīntes vīntes tēm pōvīntes vīdēs.
Vīntes dēvīntes: -Tā es es nēvīntes pōvīntes.
Dēvīntes dēvīntes es dēvīntes nēvīntes...

Ja man biter dei tridemnit grasi...

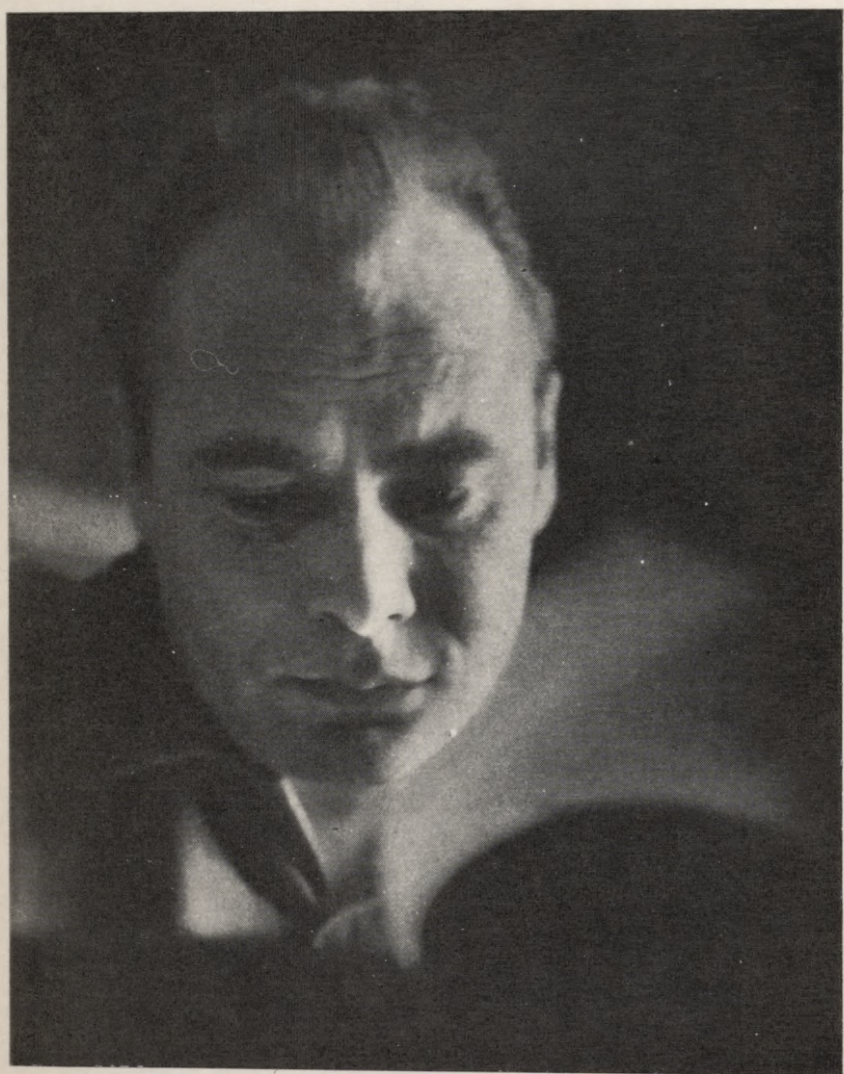
10

10

10

10

Agnes Väcisti

OJĀRS
VĀCIETIS
kopoti raksti.

*izskatīti kopoti raksti
somaizārijā*

2910
2911

OJĀRS VĀCIETIS

*kopoti raksti
desmit sējumos*

L 89-3
L 50

L
810

810
810

OJĀRS VĀCIETIS

*kopoti raksti
piektais sējums*

Dzeja

Redakcijas koleģija: Imants Austiņš, Māris Čaklais,
Larīte Līne, Jānis Pētersons, Inese Šnāve,
Rūta Veidmane, Imants Ziedonis

Sastādītājs: Ludmila Aronova-Vāciete, Viļa Kāzars

Mākslinieciskā Oskars Bārtiņš

Grafika: Einārs Jevgeņijs Pētersons, Icaimoga Biedrota
un daudzināta personība ar viņa fotoattēliem

Viļa Kāzars, Ādolis Gūlis un Andrejs Tēvins kļuva foto

1991

© Oskars Bārtiņš mākslinieciskā, 1991
Viļa Kāzars, sastādītājs, 1991

RĪGA • LIESMA • 1991

1991

1991

1991

8417-5
Va 047

LATVIJAS VALSTS
BIBLIOTĒKA

~~97-4.084.8/p~~
03010144021

Redakcijas kolēģija: Imants Auziņš, Māris Čaklais,
Harijs Hiršs, Jānis Peters, Inese Spura,
Ruža Veidemane, Imants Ziedonis

Sastādītājas: Ludmila Azarova-Vāciete, Viļa Kaņepe

Mākslinieks Oskars Bērziņš

Gunāra Bindes, Jevgeņija Poiša, Laimoņa Bļodnieka
un dzejnieka personīgā arhīva fotomateriāli

Viļņa Auziņa, Ādolfa Gaiļa un Andreja Tošes krāsu foto

V 4702370202-6 79.90
M801 (11)-91
ISBN 5-410-00474-4

© Ojāra Vācieša mantinieki, 1991
© Ludmila Azarova-Vāciete,
Viļa Kaņepe, sastādījums, 1991

1968

*Dzīves
laikā
nepublicētā
dzeja*

1968—1975

Kvadrāts ar četrām malām.
No vienas — abeta,
No otras — jauts kūres,
No trešas — Esbele
Un no ceturtās —
Kara un miera priekšnieku
Rikojumi.

Ne veltis jau veltēt nevar,
Bet es redzēju dzīvi
Pliķu.

Un tagad pats, paroties pirti,
Nevaru nopriecēties
Par savu veselo šķūli.

Bet arī šajā pirtī
Ir lodziņš.

Un ej tu sezini,
Kas aiz tā lūr...

1968

1968

1968
Dzīves
laika
nepublicēta
darbja

1968—1975

1968—1975
Jānis Burks, Jānis Pīlēns, Ināra Spure,
Ieva Veidemane, Ināra Ziedone

Redaktore Ināra Arāja-Vēgule, Vija Kasepe

Atbildētājs Ojars Dīvārs

Grāmatu izdevums, izgatavots Latvijas Republikas
Arāžu ministrijā, iznācis 1975. gadā

Vaga izdevums, iznācis 1975. gadā, iznācis 1975. gadā

1975
1975
1975

© Ojars Dīvārs, iznācis, 1975
© 1975, Arāja-Vēgule,
Vija Kasepe, iznācis, 1975

1968

Ādu pār acīm
Dzīve tev novilks,
Ja plikā pasaulē skaties.

Es piespruku reiz pie lodziņa,
Kad viņa pērās.

Bet āda vēl ir.

Lodziņš bij ļoti mazs —
Kvadrātiņš ar četrām malām.

No vienas — ābece,

No otras — īsais kurss,

No trešās — Bībele

Un no ceturtās —

Kara un miera priekšnieku

Rīkojumi.

Ne velna jau redzēt nevar,

Bet es redzēju dzīvi

Pliku.

Un tagad pats, peroties pirtī,

Nevaru nopriecāties

Par savu veselo ādu.

Bet arī šajā pirtī
Ir lodziņš.

Un ej tu sažini,
Kas aiz tā lūr...

JĀŅI

Uzsit mucai pa spundi —
Lai izšauj!
Strūkla liksies spainī kā brūna odze.
Varen tveicīga
Bij mūsu brišana.
Tagad par pusi gada
Vajadzēs nodzerties.

Kur ir paklīduši
Tie Jāņi?
Izšauj vēlreiz, lai kopā lasās!
Brien tie pa vaivarājiem
Kā māņi
Un dzen pēdas
Savējām vasarām.

Bet šīs
Pa meža otru pusi
Jau ir klāt
Un dzer brūno dziru.
Kā tās šķelmējas,
Kā tas kust!
Velns parāvis, kāds būs
Jāņu birums . . .

Uzšauj,
Lai kapsētā notrīc krusti,
Lai mūsu vectēvi
Dzird Jāņu dabu!
Kamēr cilvēks ir dzīvs
Un pa zemi kust,
Viņš piemin tos,
No kā dzīvību dabūjis.

VĪZIĀS

Ap kritušu kareivi — bites pa viršiem,
Un balss aiz sienas nepārstāj elst,
Un neizšauts brauniņš grāvī pie Virešiem,
Un bērņība smaida, un smaids ir no dzelzs.
Uz sejas bērņībai uzlikta maska
Un ļoti līdzīga ir kaut kam,
Bet tā nav maska, jo tā ir kaska,
Un tas nav smaids, bet muskuļu krampji.
Lai šo svēto miskasti neklāj rūsa,
Te visa pasaules bērņība, šķiet,
Ar «faustu» padusē un bez ūsām
Ar galvā uzmauktiem naktspodiem iet,

*

Naktī izbirst stikli no rūtīm.
Puikas — sēdus uz lāviņām.
Nevajag mosties, puikas. Grūti?
Bet kurš pateiks ceļu nākošam šāviņam?

Jūs gribat glābties, bet varbūt tieši
Pašreiz nāve tur uzturas,
No nāves bēdzēji jau visbiežāk
Tieši tai virsū uzduras.

Nāve ar mums ir tagad arvien
Tur, kur tu guli, un tur, kur tu stāvi.
Aiz pakša — viena, aiz dārza — viena
Un zem ābeles maza nāvīte.

Gulēsim, puikas. No āra nāk miklums,
Būtu kāds rūtis salicis.
Gulēsim, puikas. Pasaulē stiklu,
Viss vienalga, nav palicis.

Tā bija tūkstoš septiņsimt trešā mīna —
Tā ir rakstīts uz dēliša.
Raudi, Krievija, raudi, Indija, raudi, Ķīna,
Pēc viena sava dēliņa.

Cilvēkkukaiņi Romā un Rīgā
Mūžīgi vienādi lāpoja.
Arī šis, kamēr sapiera liktenīgā
To uz lielceļa trāpīja.

Uz kapa saplēsta šautenes laidne
Paliek uz mūžiem, jo tā ir viņa.
Dziedi vai ne, vaidi vai ne,
Un vēl — izbalējusi lai viņa.

Sprādziena troksnis, kas visu Api
Augšā no gultām uztrauca.
Un rokas. Asas kā smirģelpapīrs,
Kas man šo lai viņu uzmauca.

Lai ir mierīgi sapiera biedri,
Mani vēl šodien nepazīstamie vīri, —
Zvaigznes skrūvīti, rūsgu no sviedriem,
Netīrīšu, kā neesmu tīrījis.

Viņš savu dzīvesgājumu beidzis,
Lai rūsa tā mājupsteigšanos glabā,
Jo svēts ir viss, ar ko cilvēks steidzies
Izdarīt citam kaut ko pašu labāko.

*

Un tagad tu . . . Es nepieminu ļaunu,
Šo kroplo siržu plaisu sedzēju.
Man pietiek jau ar to, ka tavu kaunu
Gan manas asaras, gan pusnakts redzēja.

Pa mājām arvien tuvāk suņi rēja,
Līdz kamēr stobru logā sarēja,
Es uzvarēju to, ko nevarēju,
Tu nevarēji to, ko varēji.

CARA-VE
ARSTANA
Pat bērni taču tika ņemti ķīlā,
Un sievu pleci sāpēs salīka,
Un vīrs, uz nāvi ejot, sievu vīla
Un gāja bērnu glābt, un mežā palika . . .

Man reizēm arī pleci zemu salīkst,
Bet tad es atceros, ka bija logs
Un katrā bezpalīdzībā ir palīgs —
Šis mans ar tavu stobru dialogs.

*

Un tagad, vīzija, ej,
Spokojies bezļaužu purvos,
Nebradā dzērvenes,
Nelauzi vilkuvāles,
Zem purva kroplīgas priedītes
Taisi sev sausu mīgu,
Kūņojies miglas strēlēs,
Izblāvi maldugunīs.
Nepabāz ogotājām
Zem kājām zaļu kaulu,
Nebaidi zaķus.
Pamestiem spridzekļiem
Uzliec akaci vīrsū,
Arī nesprādzis lādiņš
Godīgā cilvēkā sprāgst.
Bet, kad es sāku runāt
Savādā, dzelzotā balsī,
Skatīties sāku ar stobriem
Un mīlināties ar bruņām, —
Atnāc un liec man uz acīm
Slapju no šausmām divieli,
Tumšu no asinīm marli —
To, ka es esmu cilvēks,
Atnāc man atgādināt.

ARESTANTI

Saskandina glāzes, saplekšķina lūpas,
Galds ar visām četrām kājām gaisā,
Un te nav neviena paša zūpas.
Vārdi birst kā tupeņi no maisa
Un, lai nesamin, pa kaktiem ripo.
Prāliši un māsiņas ir palaiduši
Katrs savu patafona ripu.
Ak, šī pussekundes mierinošā duša!
Kā uz medu, kā uz marmelādi,
Kā uz mušpapīru visi līp.
Vieni viņi šēdi, otri — tādi,
Bet, ja paskatās, tad katrs stripains.
Kas to zin, kas šodien te tiek ziedots
Un cik šodien te tiek laists pār kanti.
Viņi ir no tā, kas katram iedots,
Un no sevis izbēguši arestanti.
Spēlē savu nolemtības acīti:
Nodzer svārkus, nodzer bikses, nodzer jostu,
Visu mūžu vēlas, kā tas dziesmā sacīts,
Bēgt no katorgas pār Baikālu ar postu.
Visu laiku izbēgšanas apmātība,
Neapjēgta brīvestība priekšā.
Zeme tukša, jūra sausa, debess šķība,
Un tā katorga sev pašam iekšā.

CARA VĒLĒŠANAS

Te ir aerodroms. Te it nekas nav lēni.
Un pēkšņi kā veca, labi raudzēta ziņģe
Jož pus-un pavisam pliki čigānēni,
Un pati vecā sēž dobē ar kļiņģerītēm.
Un īstu Karmenu te ir vairāk kā desmit,
Un tu nevari saprast, vai tas ir vai nav nopietni,
Un apjēgt vairs nevari, kur tu esi —
Vai ceļā uz komunismu vai pirmatnējo kopienu.
Bet tabora priekšniece kļiņģerītēs sēd,
Un klanās tai platmales un katri auskari.
Pār mani nāk apskaidrība, un es esmu Hozē,
Tikai bez viņa duramā un bez daudz kā.
Vienīgi viņa nelaimība un viņa zaldātisms
Vārās mani kā piķis, kā zēvele, kā melna darva.
Viņiem ir cars, ir tātad caram ko valdīt,
Es, noplukušais Hozē, sevi nevaru pārvaldīt.
Un pland kleitu dārzi, deg matu naktīs magones,
Skrien pliki čigānēni un sāk ņirbēt acīs,
Un uz Il-18, sudrabetu un smagu,
Dodas raiba un viegla kā pasaka
Cara vēlētaļu delegācija.
Un tad apdziest perons. Aiziet vadītāji un gaidītāji,
Tabora priekšniecei kļiņģerītes nopakaļ klanās.
Uz pelēka perona es palieku viens
Ar pelēku domu:
Vai mani pie mūsējām vēlēšanām laidīs,
Ja esmu piedalījies čigānu cara vēlēšanās.

Viens pie otra sen jau būtu tikuši —
 Pārkāp sētu! Nevar. Nojauc sētu.
 Kur mēs savus ārstus esam likuši,
 Ja ir tik daudz repučainu rētu?

Cilvēkdabā esot — dzīvot vienam.
 Kur nu vēl, ja tautas sadod rokas!
 Šito filozofiju ir taisījusi hiēna,
 Un kāds malumednieks to ir noklausījies.

Tā, kā uguns iet pa zāli, — tā šis posts
 Gadusimtiem iekasē sev renti,
 Un es cilvēkā, kas suni nosita,
 Redzu viduslaiku pārgērbusos bendi.

Cits pirms lidojuma kurpes laķē,
 Pagludina frenci, tērzē jautri,
 Pēc tam — virsskaņa un pēc tam — raķete . . .
 Un pēc tam . . . Mēs esam ļoti kautrīgi.

Mēs pat esam kaut kur ļoti humāni:
 Lai mums nāves vaidi nervus nekutina,
 Neslīd kāja asins peļķē glumā —
 Bendes zobens miljonreizes pagarināts.

Cilvēce tik pārmērīgi nārsto,
 Ka it visi slaktiņi ir feini.
 Vispirms vajag nolikvidēt ārstus:
 Terapeitus, ķirurgus un dzejniekus.

Es diemžēl neiemācījos ne angļiski, ne franciski,
 Un bodē, bikšu pogu pērkot, jārdā ar pirkstu,
 Es nemāku ne modernu, ne vecu, sirmu danci
 Un viesībās ar nostalgiju sirgstu —
 Lai mani izlaiž laukā kaut vai manos pantos,
 Lai izlaiž mežā, tur, kur priedes stāv kā ķemme,
 Jo es no valodām vislabāk zinu esperanto,
 To, kuru runā grāvja malā nosarkusi zemene
 Un augstu pāri Rīgai pacēlusies Milda,
 Un pavasara gaidās aprūnušās silavas.
 Man Brāļu kapu akmeņi ir gandrīz Iliāda,
 Viens vienīgs skatiens man var būt viss cilvēks.
 Ar mani senā dialektā runā veca freska,
 Par dzīvību ar mani runā priedes miza.
 Es mīlu to, kas, runājot ar mani, neko nesaka,
 Jo daudzas mēles pelnījušas, lai tās izrautu
 Ar vienu «*ну!*», ar vienu «*угуни!*», ar vienu «*Feuer!*».
 Var viena mēle paveikt neaptveramo un neatgriežamo,
 Un tāpēc valodas es nemācīšos vairs,
 Jo vairāk ir to zināms, jo tās vairāk spiež.
 Par daudz ir zemes leksikonā vārdu
 Ar zemu pieri un ar gorillisku augumu.
 Lai iet pie velna visi, kuri pārdod
 Par vienu svešvalodas «sveiks» simts vārdu — augoņul
 Es nemaz negribu, lai tu man piekristu,
 Mēs visi katrs zinām savu tembru,
 Es labāk upes krastā runājos ar vecu siekstu,
 Nevis ar cilvēkmūtē iebūvētu membrānu.

ALUS ZĀLE

Šeit, biedri alus, būs jūsu zāle,
Te krāvēji nāks ar sausu muti,
Te derētu vēl kāda Jāņu zāle,
Lai putekļu pierautās nāsis kutina.
Te parkets neder, te par daudz smēra
Sanes motoristi uz savām zolēm.
Te derētu klons, lai, kas pilns bez mēra,
Gar zemi likdamies, arī noliekas.
Es jūs patiešām uzrunāju par biedru,
Kaut dažiem līdz šausmām būs grūti aprast,
Bet dienas darbā izlietos sviedrus
Organisms diezgan kategoriski atprasa.
Es esmu pret dzeršanu bezgalīgu,
Bet galīgi pret katru zilzeķu dambi.
Alu dzerdami, senči uzcēla Rīgu
Un, alu dzerdami, nonāca Gambijā.
Bez alus nebūtu mūsu danču,
Pēc kara, kad bijām no bada zili vēl,
Jāņos sacīja vectēvs, iedzērdams kandžu:
— Un tomēr kaut kas te nav īsti cilvēcisgs. —
Var tauta būt savu ārieni mijusi,
Iekšieni nepārmainīs ne naidnieks, ne draugi,
Jo mieži neaizmirst savu profesiju
Un spridzekli iekšā nes visi raugi.
Un, ja nu «alu, Jāņu tēv» un «sieru, Jāņu māt», —
Tad no Krāslavas līdz pat Rucavaiļiem
Uzvelc mugurā Ligonakts štāti,
Liec vaināgu galvā un vel ārā mucul!

VAR JAU BŪT

Tā nav dzimšandiena mana?
Var jau būt...
Tikai tāda iedzeršana?
Var jau būt...
Vai es būtu cūku kāvis?
Var jau būt...
Cepeti uz galda krāvis?
Var jau būt...
Alus mucā līcis raugu?
Var jau būt...
Salasījis desmit draugu?
Var jau būt...
Draugi man ir visai bikli?
Var jau būt...
Bet no dziesmas izbirst stikli?
Var jau būt...
Mārcis grābj ap vidu Idu?
Var jau būt...
Danco tā, ka ielauž grīdu?
Var jau būt...
Un tad pēkšņi sākas māņi?
Var jau būt...
Sēd man pretī divi Jāņi?
Var jau būt...
Divi Juri lūst kā smilgas?
Var jau būt...
Bet, ka būtu divas Ilgas, —
Nevar būt!

Bij mierīgs ūdens
 Un visas mājas
 Un visi koki
 Ar kājām gaisā.
 Un plēsās īstais
 Ar atspidumu —
 Kurš tad ir īstais,
 Un kurš tad atspīd?
 Un tā bij pierasts,
 Un tā bij ierasts
 No laika gala
 Līdz laika galam ...
 Un pēkšņi — plunkšķis!

Un nav nekā vairs
 Ar kājām gaisā —
 Vien laužti koki
 Un beigti zirgi.
 Viss cits uz kājām
 Stāv zemē stingri.

Tad kļiedza taures
 No visiem torņiem,
 No visām pusēm,
 Tad joza milicija,
 Uz galdiem telefoni
 Kā vārdes lēca.
 Tad joza gaziks
 Un pēc tam volga
 Un zimu sagaidīja
 Uz pakaļkājām.

Kas cēla plunkšķi?

Bet tā ik dienas
 Birst upē zīles,

Met puika oli,
 Un gāžas koki,
 Un dažu reizi
 Pat ielec cilvēks . . .

Tā tas viss notiek,
 Lai mēs neaizmirstu,
 Kas dzīvē īsts ir
 Un kas ir atspīdums.

Bez kart kāda sāpīga, pūstoša, kas spēle.
 Bez kart kāda tūstums, un tu tums, pūli.
 It nekad nav bijusi it nekāda mērķi.
 Mērķi ir bijuši. Pie tam lielā daudzumā.
 Paraisi tie mūsdienu cilvēki, pat jūkstiem.
 Mēs? Kā ceļu sēpēt, it mēs tāpat pīvam —
 No sīkstānītiem mēļiem, un tāpat pīvam.
 Jūs? Jūs šodien sēvējat to, ko vakar nospējat.
 Heroinu aizbēdāt, nevērtīgu pīvējat.
 Kristus krustā pīvējat, Galileju smēvējat.
 Un nu atkā, gudrotāji mums, kāru kādu dīvēli.
 Kurš tad kāds koks, it kā tam nepūta nāzīgu,
 Kurš mūca neizlīs, it kā tā nēlīs pūli.
 Un, ja gēivas pūlīs, nav nekādu smēvēju,
 Tad pat jūst pūlīs, kāpat lūks nēvēl mūktīgu.
 Mēs, un lau jūstīgu šīs zemi, nomāstām.
 Nespīdīnīti, pīvēkš, zoms zaku pīko pūstī.
 Mēs bez vārdiem dīvēdam, un bez domām domājam,
 Un pie dīvēdas mūs, tur kas, kā viss it cauri.
 Op tu veļns, cik jēstīgi, op tu veļns, cik dūsmīgi,
 Jauks vienā kōkēlī, cēpīs un dīvēmīdīs.
 Tur it iekšā sēvēkš, tāpat esiet dūsmīgi,
 Pulvēris it izmēlīs, bet kārtā, it tāpat.

Bet klāp, ka tū dīvēdēt,
 Un vari tāl vai pīāt jūkt —
 Tu, sēvēkš, mīvēdēt, Ape,
 Un man sēvēkš, kur vari, kur mūkt.

Jauniņi cilvēciņi, pussamalti, pussamīti,
 Izjaukti pa skrūvītei, ja no ādas izkratās.
 Oh tu velns, cik lecīgi, oh tu velns, cik dusmīgi,
 Kā caur lupu kaķēni pēc lauvām izskatās.
 Pasaule tiem garām tek bezkrāsainā ķīselī,
 Bez kaut kāda salduma: ūdentiņš plus stērķele.
 Bez kaut kāda rūgtuma . . . Ko tu runā, pīslī,
 It nekad nav bijuši it nekādi mērķi.
 Mērkaķi ir bijuši. Pie tam lielā daudzumā.
 Pareizi tie uzskata cilvēkus par jukušiem.
 Mēs? Kā ceļu ziepējāt, tā mēs tagad braucam —
 No aizrautīgiem meliem uz ideālu tukšumu.
 Jūs? Jūs šodien slavējat to, ko vakar norējāt.
 Heroīnu aizliedzāt, herošku pīpējat.
 Kristu krustā piesitāt, Galileju šmorējāt —
 Un nu atkal gudrojat mums kaut kādu bībeli.
 Kurš tad kaķis kokā tiks, ja tam nebūs nadziņu,
 Kura muca neizlīs, ja tai neliks pulķi,
 Un, ja galvas podiņā nav nekādu smadzeņu,
 Tad pat jūsu muļķība kļūst līdz nāvei muļķīga.
 Mēs uz īsu laiciņu šito zemi nomājam,
 Nespīdiniet priekšā mums savu pliko pauri.
 Mēs bez vārdiem dziedam un bez domām domājam,
 Un pie dzīvības mūs tur tas, ka viss ir cauri.
 Oh tu velns, cik lecīgi, oh tu velns, cik dusmīgi,
 Jaukta vienā kokteilī cerība un baismība.
 Tur ir iekšā spridzeklis, tāpēc esiet uzmanīgi:
 Pulveris ir izmelots, bet kapsula ir taisnība.

Kā jaunas kurpes cietā kape
 Tu reizēm manu soli spied.
 Tu esi pilsētele, Ape,
 Un sirdsapziņa — vienuviet.

Viss tevī notiek kā uz delnas,
 Visslēptākais ir zināms tev —
 Kas dievam tic un kas tic velnam,
 Un kas pat lāgā netic sev.

Viss tiek ar ļaužu mēlēm mērots —
 Cik pusdienās un kas ir ēsts,
 Kurš sienasavīzē tiek nerrots
 Un cik ir kāzās trauku plēsts.

Kas ballē izkāvies pie Vaidavas
 Un kāds tam piemērots ir pants,
 Kā meitai pēkšņi bērns ir gaidāms
 Un kāds tur būtu variants.

Tas ir tāds mazpilsētas bauslis,
 Kas bieži peļ, bet reti ceļ —
 Dēļ vienas pļaukas kļūsti kauslis
 Un dzērājs — vienas glāzes dēļ.

Un atmuka uz Rīgu manējs,
 Kā redzi — ne jau joka pēc,
 Bet lai viss dzīvē iespējamais
 Man nebūtu sen piedēvēts.

Bet gadās tā, ka durvīs klapē,
 Un vari tad vai prātā jukt —
 Tu nāc pa durvīm iekšā, Ape,
 Un man nekur vairs nav, kur mukt,

Tūkstoš brīnumbrūņu
 Grausa laika tecē,
 Lēnām kosmosbrīnumi
 Un atombrīnums pētīs.

Zvirbuļi peras pa pelķēm —
 Mazas pelēkas vistas.
 Kas tad ar tevi ir?
 Arī atmiņas neķer.

Dzīve?
 Ko tu dīrā to dzīvi
 Un sevi pašu?
 Un dauzies pats sevī
 Kā biljarda lode pa galdu,
 Kam vēl nav ieurbti caurumi.

Nekliedz,
 No tās kastes nekur nevar iekrist,
 Un mūžīgi arī tu nedauzīsies —
 Nepastāv *perpetuum mobile*.

Bet tu taču mokies?
 Es redzu, mans miļlais Jēzu,
 Kā tu nes paša pulētu krustu.

Panest ir grūti,
 Bet, ja noliks,
 Tad būs vēl grūtāk,
 Jo nebūs vairs par ko kliegt.

BRĪNUMI

Lēnām

Brīnumainas kukaiņrindas jūka:

«Vē» un «Cē», un «En» ...

Un iznāk «vecene»,

Izveidojās vārdi, par ko dabū sukas,

Un vēl tādi,

Par ko pēriens aiziet secen.

Bija brīnums.

Kopš tā laika

Nav no brīnumiem vairs bešā —

Gan kurš izlielās ar tiem, gan tas, kurš nesaka,
«Mežs» un «sargs».

Un kopā iznāk «mežsargs».

Bet mums bija tāds, kas mežu nesargā.

Bija brīnums.

Galvās katru dienu jauns kas tika ienests:

«Kareivis» — ir tas,

Kas vienmēr smaidot karā jās, —

Bet, kad lieliem pušiem

Bija jāiet dienestā,

Mātes brēcot dēliem kaklā

Karājās.

Bija brīnums.

Brīnums slēpa sevī mīļumu un bargumu,

Sods un smaids —

Kas tikai nebij tajā:

Četrdesmit pirmajā

Tēvs tika cietumā par sarkanumu,

Nezinu, par kādu krāsu

Četrdesmit devītajā.

Bija brīnums.

Tūkstoš brīnumbruņū

Gauza laika tecīla,

Lēnām kosmosbrīnumi

Un atombrīnums pētījās,

Teica tēvs:

— Liels kļūsi. Izpletīsies pleci. —

Brīnums atnāks atvadīties.

Tas būs pēdējais.

Aizies brīnums.

Bet, jo tālāk ej, jo redzi —

Ne vien kauns, bet reizēm gods ir svilstošs,

Ilkņots tīģeris sniedz mīkstu ķepu,

Mīlīgs kaķēns iekož.

Iznāk — brīnumu skaits

Nav uz zemes dilstošs —

Brīnumu skaits šajā pasaulē

Ir pieaugošs.

Brīnums . . .

SARUNA AR BIEDRU ATBILDĪGO

Biedri Atbildīgais, — es saku
(Jo pie mums nepastāv cenzūra), —
Es prasu dārgi
Un vēl neesmu pārdevis dvēseli,
Nepētiet katru zilbi
Savā neklūdīgajā menzūrā
Un nenosmērējiet piedurknes,
Kur rakstu par mēsliem.

Bet vispār — ko vajag, to vajag —
Palasiet,
Bet ne kā dzinējsuns, pēdas ozdams.
Ar burtu «A»
Sākas «Amerikas balss»
Un «antiimperiālisms»,
Tāpēc burts «A»
Nebūtu nosodāms.

Ar burtu «S»
Arī nevar rīkoties totāli.
«PSRS» man pasē —
Un «PSKP» manā partijas biļetē,
Ar burtu «S» sākas «stulbums»
Un «sociālisms» —
Lai neiznāk priekšpēdējais,
Vajadzēs rehabilitēt.

Utt., utt. . . .
CIP man nevar teikt: cip-cip-cip, —
Un uzlikt klausas,
Un es nespēju būt maksī-Goldvoters
Vai mini-Kants,
Un šis manuskripts
Praktiski nav nemaz piemērots
Iekārtas gāšanai,
Un es (lai paliek zem četrām acīm)
Neesmu imigrants.

Bet, ja jūs nesvītrosit neko,
Tad jūs neviens nebaros.
Amats, alga un vara,
Un ieradums
Jāstumj būs sāņus.

— Un tomēr es sirsnīgi iesaku:

Neķeriet bebrus, —

Un vēl sirsnīgāk:

Netvarstiet rindām pa starpu
Amerikāņus.

Visam jau uzlikt var ķetnas,

Es teikšu — atskaņas dēļ —

Pat uz verdošas Etnas.

Ar jums jau tas,

Kas ar vējdzirnavām cīnīties,

Bet, ja jums amerikāņus vajaga, —

Brauciet uz Vjetnamul

Sastikēsim un medību veikalā

Nopirksim flinti.

Deniņos kā baznīcortorni dun —
Buhenalde, Hirosima — un ...
Pierē vienu jaunu grumbu ar
Vēl viens iespējamais Babij Jar.
Vai to visu nu vēl ir par maz?
Vai var tiešām notikt vēl kaut kas?
Pieliec ausi zemei. Zemē dun
Vilku mēlē pārtulkoti «un».
Koreja un Ūngārija, un ...
Vjetnama, un bail, bet tomēr — un ...
Un, ja vārdus, kuri ausis griež,
Vārdnīcas no sevis ārā sveiž,
Ļoti drīz tas melnais brīdis nāks,
Kad no vārdnīcām būs tikai vāks.
Vispasaules mēmums vienos mūs,
Mēles mums par aklām zarnām kļūs,
Nebūs jāteic tām ne «jā», ne «nē» —
Gribi — atstāj, gribi — operē.
Kā šis visvalodu cements «un»
Cilvēkos un kontinentos dun!
Pirmais skūpstis un pirmais bērniņš, un ...
Atombumba, ūdeņraža un ...
Ķirurgi un mākslinieki, un ...
Seržanti un ģenerāļi, un ...
Dzīviem vajag dzīvot un ...
Un ... un ...

• • •

Saule pamet staru, pamet pašu pēdējo,
Norimst karsta diena, norimst svelmaina.
Es šim osim kādreiz pašā galā sēdēju,
Šovakar ir jāšēž man jau uz viņa celma.
Zibens gājis garām un ar kāju paspēris,
Un no dzīvām pazarēm liesmu lāpu sakāris.
Piedod, osi, neesmu es uz bērēm paspējis,
Ļauj pie tava kapa pavadīt šo vakaru.
Nav nekādu vizbuļu, tās ir prom ar paliem,
Tagad ir trakule, baltā kameņvasara.
Vijoļskanīgs tālums šovakar pār Malienu,
Un tai dziesmā, kuru dzird, — meitenīga asara.
Dziesmā rijas dūmi, trakulīgais Piektais gads,
Karsta asins šūmojums, bezmiega nakts circenis,
Dziesma skan pa pagastu, pušiem acis iedegas,
Bet tu tikai vienu sauc, pārējos mūs ķircini.
Un tā migla nešpetnā, ko ar mums tā padaral
Ceļ mums pāri rasoto, dūmakaino zizli,
Tā ka, velns lai parauj, nāc šurp, pļavas madara,
Nāc vēl vienu reizi «mīl vai nemīl» izzilēt!
Nemīl. Tātad iesim mēs bērzu birzes malā,
Tur kļūst lūpas karstākas, tur ir rasa vēsāka.
Nez kā citur meitenes, bet manā Malienā
«Mīl», ja nemīl, saka, bet, kad mīl, — tad nesaka.

HIPOTĒZE

(Bērniem pēc sešiem un zinātniekiem
pirms sešdesmit gadiem lasīt aizliegts.)

Kā beidzās civilizācija uz Mēness? Tā —
No sākuma izkāva lopus, lai būtu ko ēst,
Un, kad kļuva paši par lopiem, gāja dienestā
Un kāva cilvēkus — apmēram tā kā mēs.
Sašķēla atomu. Pagrozīja galvas. Raustīja plecus
Un nosprieda, ka tomēr viss vēl nav zaudēts,
Kaut arī pienācis tas īstās sklerozes vecums,
Kad pašnāvnieciski gribas to, kas nav baudīts, izbaudīt.
Rasisms negāja cauri, jo bija izgudrota tā krāsa,
Kas visas ādas padara vienādi pelēkas,
Vispār — negāja cauri talmudu taisīti asumi
Un neatdzīvojās it neviens no kaktiņu elkiem,
Mozus un Noāss bij ārā no leļļu teātra repertuāra,
Mazattīstītiem bērniem vēl stāstīja reizēm par Kristu.
Bija cīņa par mieru. Cīnītāji par metodēm bārās
Un kāvās tik baigi, ka nejauši samina imperiālistus,
Bet cīņas karstumā cīnītāji to nemanīja,
Atombumbu tenisu spēlēja un visu uzara.
Ar «cīņu līdz vismēness uzvarai» avīzes nemānījās,
Jo nejauša uzvara nav jau nekāda uzvara.
Tā skumjā veidā vismēness uzvara izjusta netika,
Un nepalika to nobaudīt nekādas perspektīvas,
Un kā tad nu attīstīties, ja vairs nav dialektikas?
Miers. Visi noēdušies. Purns — spilvens un dibens —
dīvāns.

Bija kaut kādi soļi un kaut kādi steidzami mēri jāpieņem,
Bija jāpanāk, lai Mēness tautā cīnītos pretstatī.
Sāka kampaņu. Izķēra visus, kas bija pret kampaņu,
Pēc tam nolēma arī tos, kas ir «par», dzīvus neatstāt.
Palika viens pats, pats, pats, kam sākt jaunu ēru,
Par cik citu nebij, pats deva sev činu un ordeni,
Pārtaisījās par pitekantropu, pievāca Mēness atmosfēru
Un atnāca šurp uz Zemi taisīt vēlreiz to bordeli.

Vāvere nāca klāt,
Ošņāja roku,
Puika to saķēra,
Sita pret koku.

— Ak tu velns! Spalvu met. Āda — štrunts.
Kaķis apēdis. Vai ta vāveru trūkst? Čumāl —

Meitene atteicās
Iet ar to dejot,
Nu, un dabūja
Taisni pa seju.

— Huligāns? Nu, un tad? Ko tad šī?
Ceļos krist? It kā citu nebūtu. Čumāl —

Dēls sāka runāt:
Valoda — cita.
Ne tā, ko lamuvārds
Un siksna sita.

— Jaunā paaudze? Kur atsitusies? No kā cēlusies?
Ne jau vienīgais. Čumāl —

Nelaiķi ietērpa
Nelaiķa svārkā.
Pašu bāza vienā,
Žulti otrā zārkā.

— Divi zārki. Kaut kas jauns! Izcils. Ko glabā?
Aiz zārka tukšums. Ziņkārīgas vecenes. Vēja celti putekļi.
Čumāl

DIVPLĀNS

Man patīk tavas acis,
Ar lāstiem un dziļu cieņu apvainagotais polī,
Tās ir tik uzmanīgas,
Ka skatās līdz aknām.

Man patīk
Tava redzēšana
Vispirms,
Jo nošaut vienmēr var paspēt.

Un tava tērauda nezināšana,
Ka var arī nošaut
Un pārējo —
Paspēt vēlāk ...

Man patīk tavas acis.
Ar tādām ir tikai divējādi —
Patīkt vai nobīties.

— Ko jūs varat pateikt par sava vīra kontrevolucionāro darbību? Liegties nav nozīmes, jo viņš pats visu izstāstīja un apliecināja ar savu parakstu. Jums šķiet, ka paraksts ir ķeburains, it kā ar mokām uzvilks. Nu labi, bet to, ka šis paraksts ir viņa, jūs nenoliedzat? Tātad! —

Man patīk, Feliks Edmundovič,
Tas, kā tu raksti vēstules.
Kā pasaules apbraucējs —
Katra no sava cietuma.

Es nezinu, ar ko tu skribelēji uz papīra —
Ar zīmuļgaliņu
Vai sarga atnestu tinti,
Bet tik tīri tu plēsies
Ar saviem mīļiem,
Kas tevi skaita par cāli
Un trenc no klajuma nost.

DIVĻĀNS

Bet tev trūkst gaisa
Aveņu krūmā,
Tev vajag klajuma,
Un pār to riņķo ērglis
Ar zelta ķēdīti pāri vēderam
Un ar dzelzs ķēdītēm
Abos knābjos.

— Tātad jūs zināt visu un neatteiksities no sava
vīra, no tautas ienaidnieka? Tādā gadījumā jūs at-
sakāties no partijas. Uzmanieties ar izteicieniem, kas
ir, kas nav partija. Ieprotokolējiet: «Neatsakās.» —

Man patīk, Feliks Edmundovič,
Ka uz cietuma pastaigu
Uz savas muguras tu
Nesi biedru,
Kurš nespēja paiet.

Tas nebija atļauts,
Bet, neieraudzījis sauli,
Viņš nomirtu tajā pat naktī.

Tas nebija atļauts,
Bet sarga čuguna acīs
Skatījās tavas,
Un vai nu izkusa čuguns,
Vai arī tu izurbies cauri.

Tu viņu nedējām nēsāji,
Un ne jau nu saule bij tā,
Kas viņam iedeva dzīvību.

— Jūsu vaina ir tā, ka jūs esat vismaz līdzzinātāja.
Bērņus valsts ņem savā aizbildniecībā... Nē, atstāt
nekādā gadījumā! Un izaudzinās par īstiem patri-
otiem. Atstāt nav iespējams. Par vecākiem mēs viņiem
centīsimies neatgādināt. —

Man patīk, Feliks Edmundovič,

Tavs miers

Eseru mauzeru vidū.

Nāve ir vienskaitliniece —

Viena lode,

Pārējās formas pēc.

Man patīc tu —

Viens arestētais

Simtiem arestētāju vidū.

Dzīvs vai miris:

Ne simti, bet tu esi —

Arestētājs.

Un vēl man patīk,

Ka tev palīgā nāk Jānis Jānovičs,

Kristaps Kristapovičs,

Un Pēteris Pēterovičs.

— Paraksties! Tā ir veltīga ietiepība. Nekas no tā nemainās. Paraksties! Nu, ja ne, tad mēs palīdzēsim. Nebāziet muti ciet. Tur ārā vēl gaida. Lai paklausās. Paraksties... Velciet prom, šodien vairs viņš nav spējīgs. —

Tava nāve, Feliks Edmundovič,

Ir kārtīga cilvēka nāve.

Nav vajadzīgs numurēt

Labos darbus un grēkus.

Sirds pārsprāga ceļā.

Un nāca drausmīgs lēmums:

«... izanalizējot Fēliksa Edmundoviča Dzeržinska pēkšņās nāves cēloņus — trieku, sanāksme nolemj — turpmāk šādā darbā izvirzīt kadrus ar izturīgākām iekšām (pieņemts vienbalsīgi).»

Ar izturīgākām sirdīm ...

Ar cietākām, kaltām,

Rūdītām, pār- un pārpārbaudītām,

Ar asins un asaru necaursitamām.

— Dārgais Josif Visarionovič, biedri Staļin... Bez
jūsu ziņas... Kristāltīri... Septiņas katorgas... Pa-
lika bez rokas Perekopā... Pazīstat personīgi... Sim-
tiem liecinieku... Jūs maldina... Vorošilovs var ap-
liecināt... Timošenko... Ždanovs... Sirdsapziņa...
Katastrofa... —

Žēl, granītā izcirstais Feliks Edmundovič,
Pārakmeņotu acu,
Vēstuļu rakstītāju — roku,
Pārakmeņotas pašai dziedzības
Un drosmes dēļ — man ir tevis žēl.

Postaments pārakmeņo.
Postaments piesien.

Tev, ar lāstiem un dziļu cieņu
Apvainagotais poli,
Skatīties vajadzēja —
Kas ienes mauzolejā
Vēl vienu zārku
Un kas nes ārā.

Un — kuri pie nešanas piedalās
Abas reizes.

Un vai pēc iznešanas
Pa melno upi,
Kur salieta kopā
Lūgšanās vēstuļu tinte,
Izmisumā raudātās asaras
Un noziedzīgi uz savas zemes
Izlietās savējo asinis, —
Vai pa to melno upi
Patiešām aizpeld
Tas melnais zārks
Un vai tiešām — uz neatgriešanos?...

— Naudu mēs nevaram pieņemt, Jūsu vīrs miris
1938. g. martā ar gripu. —

«...sakarā ar apstākļiem, kas no jauna atklājušies, PSRS Augstākās tiesas Kara kolēģija 195... g. atceļ 193... lēmumu attiecībā uz... (dažiem miljoniem Ivanu Ivanoviču, Jāņu Jānoviču utt. — aut. piez.)... un izbeidz lietu sakarā ar to, ka nav noziedzuma sastāva.»

«... nolemj atjaunot partijā b. ... (dažus miljonus Ivanu Ivanoviču, Jāņu Jānoviču utt. Tikai partijas biedra kartes viņiem neizraksta — aut. piez.).»

Feliks Edmundovič,
Bet vai bez biedra kartes
Viņi tiks partijas sapulcē?

ZĪMĪTE NO ELLES

Šo zīmīti jūs saņemsiet
Caur diviem pazīstamiem velniem,
Lai zinātu, kā ellē iet
Gan baltiem, dzelteniem, gan melniem.

Mēs katrs kritām savādāk:
Cits rīsa laukā un cits grīšļos,
Bet sabrāļojāties kaut kā,
Jo bijām vienas krāsas pišļos.

Jums, šķiet, ir nezināms šis fakts,
Jo vai tad pilnīgi par velti
Jūs šautu katru dien un nakt
Par to, ka melns, vai to, ka dzeltens,

Par to, ka sārts vai iedzeltens
Sit vienu «ismu» otrs «isms»
Un ellē dzird, kā zeme sten
No jūsu prāta kataklizmas.

Ja jums šeit teiktais nepalīdz
Ar pišļu vienādību aprast,
Tad nāciet abiem velniem līdz,
Jo šeit ir visu vieglāk saprast.

TRADICIONĀLAIS

Velti es meloju sev, ka gaidu,
Kamēr rietumi piesarks.
Te es satiku to — vienu smaidu.
Tātad — tas viss ir tiesa.

Mani pa pēdām jau gadus daudzus
Zobgalīgs velnēns vajā:
— Meklē vien adatu siena kaudzē... —
Bet man šo adatu vajag!

Brūcei malas man vajaga vilēt,
Par kreklu šūt ubaga tašu.
Sašūt no skūpstiem un nopūtām — «mīlēt»
Un piešūt klāt sevi pašu.

... Grācijaš staigā ar ārzemju šallēm,
Spīdīgus vārduņus bārsta.
Es šurp neesmu nācis uz balli,
Es esmu nācis pie ārsta.

Uzmācas nakts man ar savu vēsumu,
Grib, lai sevī to paturu.
Nē, nevar, nakts. Es pats adata esmu
Un gribu, lai mani atrod.

Pārciet,
Kamēr es neesmu aizsmacis,
Kibegdama cenāz.
Pārciet to fotogrāfijas,
Kuri valra atpakaļ nenāks.
Pārciet taures
Un aptaurējieties!
Aptaurējība vienmēr ir cenāz.

* * *
Pat pulkstenis sācis ir tikšķēt nervozi,
Telefons — savādāk zvanīt,
Es nikni kaujos ar savu sklerozi —
Ar tevi, kas ielaužas manī.

Uz dzīvokļiem citādus numurus līmē,
Dod slimībām citādus vīrusus
Un jaunu un citādu pasauli zīmē
Uz manējās pasaules virsū.

Ak dievs, kāda skleroze . . . Viss tā kā pēdas
Uz jūrmalas kāpas aizbirst.
Es aizmirstu pirmo un aizmirstu pēdējo,
Un atceros to, kas bij aizmirsts.

Es dungoju tavējo: rulati, rulati . . .
Kaut pašam man ir savas dainas.
Stāv dzejoļi rindā, un visi ir mulati,
Un skleroze nezīn, kas vainas.

Ne lieta nav vietā, un brūk visi kanoni,
Un otrādi asins tek vēnās . . .
Un skleroze neteic, vai labāk man jānonikst
Vai — jāizklūst no tavas ēnas.

PĒRCIET!

Pērciet, ja neesat stubeņil

Pērciet!

Durkļus, kas viegli dur,

Mājas, kas pašas kuras,

Pērciet!

Napalms nāk klāt par brīvu,

Pērciet,

Kamēr vēl nav par vēlul

Jaunekli asiņu mērcē.

Māt, pati savu dēlu ...

Pērc ...

Pērciet!

Patiesību uz stundu,

Patiesību ar bārdu,

Patiesību bez patiesības,

Bez vārda un tikai ar vārdu.

Pērciet!

Ēumbu patvertnēm

Un sirdsapziņām

Bruņu skārdū.

Pērciet,

Kamēr es neesmu aizsmacis,

Kliegdams cenas.

Pērciet to fotogrāfijas,

Kuri vairs atpakaļ nenāks.

Pērciet taures

Un aptaurējieties!

Aptaurētība vienmēr ir cenā!

Nepērciet mēslus,
Bet pērciet rīkus,
Ar ko taisīt mēslus
No visa, kas kustas.

Pērciet, ja neesat stulbenīl
Katrs pa kvartam!
ESS O ESS!
Pērciet savas mirušās dvēseles!

GAIĻA DZIESMA

Knābis man kļūst neasāks, knābis man kļūstī **strupāks**,
Astei nav tā greznuma, kas agrāk bij.
Esmu mirstīgs gailis un nezinu — līdz zupai
Cik man ir atlicis kikerikī.

Var jau būt, ka septiņi, var jau būt, ka astoņi,
Var jau būt, ka iekurta ir mana plīts
Un uz tās ir uzlikts mans sudrabortais kastrolis,
Un tajā kastrolī ūdens jau sīc.

Ne jau nu es sēdēšu un uz laktas gaidīšu,
Kamēr mani saimnieks uz buljonu lūdz.
Pilna debess mākoņu, pilnas gravas gaiļbikšu,
Pilns ar vistām pagalms — un cāļu pilna kūts.

Man jau rītu jāvēstī baznīcā un cietumā —
Ka ir jauna diena un nav vairs tā, kas bij,
Bet, ja savā galvā tu citu kaut ko iedomā,
Ej tad, saimniek, galīgi kikerikī!

Citi piedzimst pūkainīši, citi piedzimst kailīši —
Kādu dzīvi dod, tāda jādzīvo ir:
Esmu dzimis gailis un dzīvoju gailiski,
Un man arī gailiski vajadzēs mirt.

Dzīvoju, kā gribu, un nav man bail no miršanas:
Kā es tikšu plucināts, kā es tikšu kauts,
Iztieku bez laulībām, kristībām un šķiršanām,
Sarežģītā dzīvē tāpat jau ir daudz.

Lai tik dievs dod balsi un kautiņos dod spēku,
Un, ja arī pēdējā reize ir šī, —
Dziedāšu, jō saule nav ne reizi lēkusi,
Kamēr neesmu pateicis — kikerikī.

Kur tad nu ir tava karstā malka,
Kur ir lielās šķilas,
Ko likt pretī
Lielām kupenām?

Kur ir tavi ķekarainie čiekuri?

Dzīve galā —
Visi gadi
Visu laiku bijuši ir
Iekuri?

Kur ir tava baltā maize?
Tikai uzacis ir kvieši,
Ko nu ēdīs pats,
Ko citiem dos?

Visi graudi
Atbērti ir sēklai
Citos apcirkņos.

Kur tad nu ir tavi darbi?

Tavi sapņi,
Tavi bezmiega nakts Himalaji?

Mīkstās čībās šļūc pa grīdu,
Nem no plaukta papīrblāķi
Unibroma seju,

Savu seju,
Savu veco seju.

Un uz katras raksta:
Kā nu iet, un kā nu gāja, —
Un liek apakšā to lepno:
«Uzvarētājam skolniekam
No uzvarētāja skolotāja.»

No uzvarētāja.

AR SVEŠU PILDSPALVU

Ja es palikšu dzīvs —
Ar svešu vairs nerakstišu,
Kā uz mežonīga mustanga
Dauzās no miesiņas kauliņi,
Es raujos uz turieni, kur tek Mustoja,
Bet mani uz turieni nes,
Kur Šauļi.

Es paņemu otru,
Bet tā raksta ciparus,
Reizina, dala,
Bet es gribu rakstīt par džungļiem
Un iepatīkt kādam
No turienes ķipariem,
Kas nezina neko
Par apvērsumiem un runkuļiem.

Un trešā svešā
Kā *vini spiritus*
Man pasauli dubulto septiņkārt.
Kā svešā ķešā,
Kā ar svešu sirdi
Liek dzīvot kā dieva nepieņemtam.

Kur radušās svešās?
Kur ir mani zīmuļi?
Ar ko lai nu tagad raksta?
Sēd pretī liktenis
Un ar blēža ģīmi
Ar maniem zīmuļiem
Zobus baksta.

DZIESMIŅA PAR IKSU

Pavasarus dod un pavasarus atņem,
Nevar saprast, kas ir katrreiz prātīgāk —
Reizināt vai dalīt,
Saskaitīt vai atņemt.
Nevar saprast. Ej pie velna,
Matemātika.

Visur valda iks.
Esi apgērbts, kļūsti pliks —
Iks,
Lej sev laimi, iznāk čiks —
Iks.

Nekavē liels kalns, bet paugurītis nogāž,
Vienam kuslam «nē» iet gūstā četri «jā»,
Teorēmas šķobās,
Aksiomas ļogās.
Nevar saprast. Ej pie velna,
Ģeometrija.

Visur valda iks.
Vainas nav, pa galvu tiks —
Iks,
Zvana draugs, bet atnāk iks —
Iks.

Divi draugiņēmās ap jaunu zvaigžņu kopu,
Abi divi ilgi, ilgi stomījās —
Viens — ap teleskopu,
Otrs — mikroskopu,
Nevar saprast. Ej pie velna,
Astronomija.

Visur valda iks.

Naktī aizmigt nevari, jo negrib gulēt iks, rītā, bārdū
skujot, tev pretī raugās iks, un nekur viņš neaizies, nekur
viņš nepaliks, ja tu zini, kas ir slēpies zem šī vārda —
Iks.

INDZIESMIŅA, KO SKRAMŠKINA ĶIRMJI

Skram — skram — skram,
Ne šim, ne tam —
Pa-šam-m.

No mizas
Mēs grebjam alas,
No grāmatām
Mēs grebjam siles,
Un galu galā
Gan tajā alā,
Gan tajās silēs
Mums kaut kas pilēs.

Skraps — skraps — skraps,
Kam stabs, kam kaps
Taps.

Nav visi sirmi
Un generāļi,
Bet visi ķirmji
Ir tomēr brāļi,
Un ne jau visu,
Ko grauž, var norīt,
Jo ne jau visi
Ir senatori.

Skram — skram — skram,
Pārpalikumus ņemiet paši, bet — tikai kad
Ķirmji aizies, pēc tam-m-m . . .

TAS IR BIJIS KAUT KAD ĻOTI SEN

Zemei ledāju cepure nopluka
Vairāk arvien,
Lai vēlāk uz poliēm turētos
Kā tibeteika.

Bet ziemu un vasaru maiņa
Jau bija
Un bija stārķi.

Nebija vēl, kam reibt
No savādā, baltā miera,
Ko viņi izstaro.

Bet stārķi uz ziemeļiem gāja.
Pa tikko zēlušām pļavām gāja.

Un tad pakrita pirmais.
Un pirmoreiz stāvēja pārējie
Ilgi.
Uz zemes
Bij noslepkavots pats pirmais
Parlamentārietis.

Stārķiem šī mirkļa briesmīgums
Dzīvo asinīs —
Viņiem klab asinssarkanie knābji.

Ledāju cepure,
Tu jau toreiz no godīgas cīņas atteicies.
Nāve,
Tu jau toreiz izvēlējies sev nāvi.

Šauj mūsu parlamentāriešus.
Daudz tev būs jāšauj,
Jo mūsu ceļš
Ir tikpat tāls kā stārķiem.

Visaugstākais līmenis;
Brālis un brālis —
Nāk cilvēka cālis un putna cālis.

Un lielākais neskatās apkārt pēc koka —
Dod mazākam maizi,
Ja maize ir rokā.

— Un domājat, dzīvei te izaugs kas labs, vai? —
Es skatos actiņās
Divkāju lapsai.

— Ne puika par puiku, bet aug par nikulil —
Es redzu
Divkāju vilka rīkli.

No iznīcinātāja reiz
Lielākais nokāps,
Un izaugs un mazākais
Vanagu noknābs.

Un negudros pasaulei
Vēl kādas sāpes,
Kad uzbruks, aizstāvēs,
Kaus, cik var apēst.

... Smej lapsa un vilks,
Bet vēl pagaidām nesit:
— Hi-hi, brīnumš gan —
Kā tu izsprucis esi.

— Lai bez darba paliek bīskaps,
Bērni zvans lai mazāk skaņ,
Pārka! Kur ir tavs izkaļš?
Izkaļš laģad pieder man.

VECĀ PIJOLA SAPNIS

Katram sava dzīves dziļa,
Katrai dzijai ir savs mērs.
Guļ un gaida vecais Pijols,
Kad tam nāve acis vērs...

*

— Jau ir vaļā elles vārti,
Un jau elles ogles gail,
Vecais Pijol, spēlē kārtis,
Ja no manis nav tev bail.

— Sen es neesmu trumpas kāvis,
Ko nu vairs man sacīt te...
Bet ar nāvi nav par nāvi —
Lai iet tava acītel!

— Pijol, turi garu rāmu,
Pijol, pacieties mazliet,
Slikti ies tev ar to dāmu,
Kā ar visām dāmām iet.

— Var jau būt tev tiesa, nāve,
Bet viens smaids nemaz nav lieks,
Dāmas labas ir pēc nāves.
Tā. Un man tavs apgērbs tiek.

— Pijol, lai tev iet kā ziepēts,
Bet man reiz tiks tavējs skalps.
Ņem, vēl vienu kalpu piepērc,
Redzēsim, kā kalpos kalps.

— Lai bez darba paliek bīskaps,
Bēru zvans lai mazāk skan.
Pērku. Kur ir tava izkaps?
Izkaps tagad pieder man.

— Pijol, tev ir čūskas mēle,
Bet nu tagad turies tu!
Tagad lieku es uz spēles
Pati savu dzīvību.

— Neies cauri. Klusu stāvil
Kur tas būtu redzēts jau —
Jāspēlē ar pliku nāvi
Un uz to, kā viņai nav.

*

Pijols mostas, Pijols didās,
Pijols mājiniekus sauc.
Liela izkopts guļ uz grīdas
Un tai blakus — nāves auts.

• • •

Reiz — droši vien pirms mūsu ēras — teiks,
Ka suņi rej, bet karavānas dodas.
Tās karavānas nav, tas suns ir beigts,
Tad kāpēc sakāmvārds nav aizgājis pie joda?
Tas taču kucēnu un kamielēnu dēļ...
Pa tuksnešiem brauc mašīnas ar kulbu,
Un lidmašīnas horizontus šķeļ...
Nē, nemirstīgs ir mūsu pašu stulbums!
Ir galvās tā kā mūžamežos biezs,
Un atkal slaktē cilvēkus un dzejas,
Un, karavānā iedami, mēs mācāmies
No galvas gludi formulētas rejas.
Cits met ar roku, cits sev bārdā smeļ,
Nevienam atomlaikā domāt netiek,
Bet tad, kad suns uz karavānu rej, —
Tad karavāna veikli rejas pretī.
Es gribu veco izteicienu glābt
Un cienīgs savā karavānā eju.
Bet atkal viens uz varžacīm man kāpj,
Un es, ne brīdī nedomādams, reju.

Tā ir mana laime,
Ka es neiespundēju
Krūšu būrī sauju asaru un smieklul

Tagad mani nevar nokaut
Vientulības stunda,
Es pie savas zemes
Reizēm gaidīts tieku.

Bites reizēm nekož mani,
Ezis reizēm iznāk runāt,
Un, par ko, — ne viņš, ne es to neatceros.
Un, kad pērkons
Man pie dvēseles sāk dunēt,
Tad es slēdzos vaļā,
Tad es veros.

Rudens zirnekļtīklā
Viena mana bērna asara vēl karājas,
Aizsalušā peļķē
Viena bērza lapa smaida.
Tā jau ir tā mana
Atlikusī parole,
Kuras dēļ vēl mani kaut kur gaida.

TAUTAS KALPS

Viņš kalpoja tautai
Un runāja tautas vārdā,
Un par pašu tautu
Smīnēja bārdā.
Jo — kas tad ir tauta?
Ak, kas par niekiem!
Tā sastāv no tautas draugiem
Un tautas ienaidniekiem,
Un visi ienaidnieki
Ir bāzti aiz restēm.
Ak, kas par niekiem!
Ķers citus aiz vestēm.
Bet ir tikai draugi ...
Ak, kādi nieki —
Arī starp draugiem
Ir ienaidnieki.

... Tā tālāk pa tautu
Un dzīvi viņš gāja.
Viņš kalpoja tautai,
Bet tauta to nezināja.

ISTABĀ BEZ VĒDLODZIŅA

Istabā bez vēdlodziņa
Mūsu papirosi kuras
Un ap dzīvi mēles buras.
Ko no dzīves vajag viņām?
Istabu bez vēdlodziņa
Kaut uz vienu pašu mirkli,
Un pēc tam ar asu dzirkli
Pārgriezt rikli nabadziņam —
Daudzu vientulību mirklim.
Noraut sērkociņam galvu,
Citiem dūmiem pavērt plaušas,
Pildīt tālāk savas klausas
Šoreiz jau ar gludu spalvu.
Sabozums lai paliek ieslēgts
Istabā bez vēdlodziņa —
Tikai airi tavā ziņā,
Savai galerai tu pieslēgts.
Jau kopš piedzimšanas esi
Sava paša jūras vidū,
Un tu nevarēsi lidot,
Jokoties ar stjuartesi —
Reti jūrai miera vāks ir,
Jo ir nesaudzīga viņa.
Istabā bez vēdlodziņa
Jūras miera brīdī nāksi
Kaut ko saviem brāļiem sacīt —
Klusumu, ja nav kā cita.
Maz ir brīžu dzīves ritā
Būt ar sevi acs pret aci.

It visu mēra mūsu acs
Ar pašas izdomātiem gadiem,
Bet reizēm mirklī izskrien gads
Caur mūsu trausliem asinsvadiem
Un reizēm velkas tā kā uts,
Un reizēm plosās tā kā nezvērs,
Un reizēm mārciņa ir puds,
Un reizēm tonna gramu nesver,
Mums jāiekaļ ir vienreizviens,
Lai kļūtu izkastrēti zvēri,
Bet es reiz mūžā biju viens
Un neticu nekādiem mēriem.
Es neticu tiem briesmoņiem,
Kas lien no meža pusnakts klusās,
Un medībās uz ziloņiem
Nav izslēgts, ka man bail no blusas.
Par sevi pats nekas nav slikts,
Nekas nav neglītāks vai glītāks —
Ir liela laime vaļā tikt
No visa, visa nosacītā.
Un asinsbalsij paklausīt
Un nevis stubbam prāta titaram,
Jo visā Zemes dzīvā rit
Šis visiem paklausāmais šķidrums.

Par plakātiem es vairs nerunāju.
 Ejiet prom, izdrāztās statujas,
 Pulētie vārdi
 Un filtrētās skaņas.
 Es gribu plikus faktus,
 Plikas sievietes,
 Vārdus, bez kā nevar iztikt,
 Un mūziku, kāda ir stārķim **knābī**,
 Upē iesviestam akmenim
 Un ratiem uz grambaina ceļa.

Pārējais kaut vai uz mirklīti
 Lai iet ratā.
 Mani ir piesūcinājuši
 Ar lieku vārdu darvu,
 Sabaidījuši
 Ar monumentāliem ķēmiem
 Un izskalojuši kā lupatu
 Ar tukšām skaņām.

Un tas viss kopā
 Ir saucams par niknumu,
 Un, ja man nedod mieru,
 Es varu aizmirst par pieņēmumiem
 Un kosties.

Jūrai skali vārdi netiek,
 Bet, ja kāds pārlieku blāņ,
 Tādu jūra nepem preti,
 Jūra tādu malā splāņ.

Mūsu darbs ir visiem zināms,
 Katrs rengu kāls ir grūts,
 Bet, ja reiz mēs sveikus svinam,
 Nu, tad lai tā būda rīci

• • •

Nosauksim šīs te par kļāvām,
Kas uz celiņa dzeltenas birušas,
Nosauksim tās par savām,
Kas par to, ka tās mirušas.
Reizēm jau tikai tad saprot
Savu, kad tas savs nomirst.
Un kļavas nekalst un aprod,
Un vēl vienu reizi nobirst.
Nosauksim to par nāvi,
Kad mēs maija peļķēs birstam
Un paliekam it kā stāvot,
Un vēl vienu reizi mirstam.
Nu, nosauksim to kaut kā
Bez vārdiem, tikai ar plaukstu,
Uz aukstas zemes bāreņiem
Pat arī ar vārdu ir auksti.

TRIS ZVEJNIEKU DZIESMAS

VECO ZVEJNIEKU DZIESMA

Padziedāsim, kamēr tikli žūst,
Kamēr vētrā krasta priedes lūst,
Kamēr mūsu bērni klausās mūs.

Padziedāsim, kamēr vakars tumst,
Pieminēsim tos, kā nav starp mums,
Un lai sirdis arī drusciņ skumst.

Jūras vilcēni par vilkiem kļūs,
Tikai jūra tāda pati būs,
Kuras dzilēs tik daudz kuģu rūs.

Selgā atkal jauni kuģi ies,
Jūra nevar vientulību ciest,
Dziedāsim par to, ka apstāsimies mēs,
Tikai dzīvība un jūra nevar apstāties.

DRASTISKA DZIESMA

Jūra nemīl taisīt jokus:
Reizēm trako, reizēm snauž,
Reizēm īstus ozolkokus
Tā kā sērkociņus lauž.

Jūrai skaļi vārdi netiek,
Bet, ja kāds pārlietu bļauj,
Tādu jūra neņem pretī,
Jūra tādu malā sļauj.

Mūsu darbs ir visiem zināms,
Katrs reņģu kāls ir grūts,
Bet, ja reiz mēs svētkus svinam, —
Nu, tad lai tā būda rūcl

Jūra netic svešiniekiem,
Jūra skatīsies vispirms —
Vai tu esi sirms no niekiem
Vai no jūras viļņiem sirms.

Jūra pusgraudniekus necieš,
Viņiem tiks viens vienīgs malks —
Nu, bet saviem īstiem večiem
Ari vēl pēc nāves šalks.

ZVEJNIEKA SIEVA

Es vairs nelūdzu velnu, ne dievu
Tad, kad jūrmala vārities sāk.
Kas ir — saukties par jūrnieka sievu,
To es zināju, teikdama «jā».

Tas ir — mācēt pār jūru tā smaidīt,
Lai jebkur tevi sasniedz šis smaids.
Tas ir — mācēt kā akmenim gaidīt,
Viesuļvētrā kad priedāji vaid.

Un, ja melsis par mani kāds nelga,
Ka ap mani viņš pazoles plēš,
Tici man savā tālajā selgā —
Tas ir vienīgi jūrmalas vējš.

Bet, ja arī no baltajām ievām
Noreibst daži un prātiņi zūd,
Tici man, roka zvejnieka sievai
Tikpat smaga kā vīram var būt.

Kādreiz es sievu bariņā sarku,
Solis bija tāds kaunīgs un gausš,
Tagad pretī tev iznesu čarku,
Jo no jūras neviens nenāk sauss.

Nāc un nevaldi savu sirds svelmi,
Apskauj mani un noskūpsti tā,
Kā es tavējo tāli un dzelmi
Sāku mīlēt, kad sacīju «jā».

ES NERAKSTU

Tā ir bērna aizbraukšana
Ar tukšu kartupeļu kasti
Līdz mammai,
Kuras tik ilgi nav.

Tā ir pļavas zila zvaniņa aizvešana
Uz turieni, kur viņš neaug.

Tā ir bērnības ābola apēšana
Un pirmais trakulīgais
Un svaigais kritiens ar slēpēm sniegā.

Tā ir krāsu mainīšana
Kastes pelēkumam pret liesmu sarkanumu,
Zvaniņa zilumam pret vītuma pelēkumu
Un vaigu sarkanumam
Pret zilumu sāpīgumu.

Bet vai tikai tā.

Nupat es pelēku sāpi
Pārmainīju pret saulē zilbstošām tulpēm,
Pret pasauli,
Zaigojošu kā rasas piliens.

Un vēl pret ko citu.

Nositos pret šo prieku
Un — nebaidieties, liekuļi, —
Pret šo laimi.

Nebaidieties no vārda «laime».
Tā ir isāka pat par šiem nabaga
Piecien-burtiem.

Un nu atkal braucu
Ar kasti.

*
Es nerakstu,
Tikai stiepju šo drausmīgi garo nakti
Vēl garāku.

Var būt, ka pārtrūkst...

Tā suns stiepj ķēdi
Un upe upi.

Un visi mēs ceram, ka pārtrūks.

*
Es nerakstu, liepa,
Ziedīl
Kas man par daļu.

Tev ir savs laiks,
Man ir savs.

Un, kad tev pietrūks sava,
Man — sava,
Vai abiem būs kā par daudz.

Es iziešu naktī,
Un stāvēsim blakus abi —
Ar atvērtiem ziediem tu
Un ar atvērtu dvēseli es.

*
Es nerakstu, ārst.
Es klausu jūs,
Jūs, kas pagarināt man mokas
Un vispār sairšanu.

Var jau būt, tas ir cēli,
Ja runā par bērniem,
Bet es savu bērnu
Biju aizmīrsis krusā,
Un cik tādām knīpām vajag...

*
Es nerakstu, ienaidniek.
Spodrini savu flinti,
Kamēr tev apnik — līdz nāvei.
Kamēr tev uzvārās asins
Un kamēr tu plisti.

Sekcijas protokolā
Būs ierakstīts, kas par lietu.

*
Es nerakstu, mīlestība.
Jo tu esi pašnāvniece —
Nevari piepildīt mērķi —
Kļūt ielasmeita,
Un tad jau ir traģiski.

Negribas rakstīt par nevarēšanu.

*
Es nerakstu.
Braucu ar savu bezriteņu kasti
Uz priekšu un atpakaļ.

Braucu pa jūru,
Kur neredz krastu,
Un šķiet — visu laiku tu dodies uz priekšu.

Nekā nebij,
Tāds idiots jau nu es neesmu,
Lai apšmauktu sevi
Ar šo necilvēcīgo šķietamību.

* * *

Tagad es rakstu ar naglu,
Jo zīmuļi salūst.
Vai nu sapuvīs koks,
Vai nu . . .

Bet no kā liecas arī šī nagla?

Un no kurienes tik zema debess,
Ka griestus man spiež uz kūkuma?

Kas saspiež autobusus
Kā blaktis,
Tā ka ar tiem nekur nevar aizbraukt?

Un kas saspiež sirdi,
Ka nāk vienīgi tādas domas,
Ko gribas triekt pret sienu
Kā melnu plati.

Laikam ir palielinājusies gravitācija —
Tā, kura iespiež mūs kastē
Un pēc tam iespiež zemē.

* * *

Bābu runas

Loga krustā
Viena ap otru ņemas
Divās mušas,
Un uz noziedējušu jasmīnu fona
Tā ir diezgan dzīvi apliecinoša glezna.
Sienas ir četras,
Bet šie četriši . . .
Nē, varbūt tam, kas tos dzemdēja,
Dārīja prieku.
Varbūt pat lielu.
Varbūt pat ļoti lielu,
Varbūt tādu kā . . .
Ārā zied liepas.
Nebļauj.

Rīt tas būs riebīgi.
Bet — tikai rīt.
Līdz rītam mans pulkstenis ilgi
Skaitīs sekunžu blusas.

Bet šodien man gribas
Redzēt lienošu čūsku no apakšas,
Just,
Kā dziļi zem zemes
Koks mani satver ar saknēm
Un nes augšup
Izkausēt zilajās debesīs,
Izkliegt un izčukstēt zilgmē to visu,
Kam man trūkst vārdu.

Jūs teiksīt banāli —
Man gribas mirt.

Man gribas dzīvot!
Un tā man ir vienīgā iespēja
Piepildīt šo manu vēlēšanos.

Piedodiet, ja vēlēšanās
Skan jūsu ausīs tik savādi.

Bābu runas
 Ir dzīves avīzes sensāciju nodaļa —
 «Neticami, bet fakts».

Un, kad tās pārdrūkā
 No bābas bābā,
 Tad katrā sensācijā
 Iezogas pa kādai sensācijai.

Parasta korektoru nelaime.

Un, kad tās pārdrūkā tālāk
 Līdz simtajai korektūrai,
 Tad tikumisks pļursteklis
 Ir pārvērties maucības bauslībā.

Tad ir gatava avīze.
 Tad apspriež to politinformācijā,
 Un dodas to realizēt dzīvē.

Ir izņēmumi,
 Bet kā visus retumus —
 Tos pirmos no dzīves vitrīnas izzog.

DARBA PIEDĀVĀJUMI

Bērnībā

Man piedāvāja visu ko —
Ar draudēšanu, ar uzpirkšanu
Un visvairāk — ar vilināšanu,
Bet es izvēlējos —
Strādāt par bērnu.

Vēlāk

Mani par šo to ievilināja,
Bet es paspēju laikus aizmukt.

Piedāvāja būt zaglim,
Bet rokai uznāca šermuļi
Svešā kabatā.

Un tad nu, es nezinu, vai pat piedāvāja,
Es laikam ieklīdu pats
Vienā jocīgā telpā,
Kas varēja būt kāda galaktika
Vai nervu šūna,
Vai kāda neatdzisusi sirds.

Jocīgi teikt, ka es šeit strādāju —
Es šeit esmu:
Ar visu pagātņi, tagadni —
Un būšu arī ar nākotni.

Tagad man piedāvā strādāt
Par atmiņu bendi.

Darbs esot tīrīgs —
Atmiņas mirstot
No bada un pat no neuzmanīga skatiena.

Darbs būtu labs,
Bet es esmu satriekts,
Ka tajā divainā telpā, kur esmu,
Kāds var man vēl kaut ko piedāvāt.

Kūst pašā vidū sviedrainai un apdullušai steigai
Mans saldējums.
Zied otrreiz jasmīni.
Spīd cauri avīzei
No parka koku ēnām raibi tanki,
Kas nedabūs ne jasmīnus, ne saldējumu.

Uz zāles eļļas plankumi ir tikpat tauki
Kā mana saldējuma izkusušais saldums
Uz asfalta
Zem sviedrainas un apdullušas steigas.

Kūst izolācija no vadiem,
Un pa lielu šķūni
Spīd trakā saulē strupie monitori
Un grasās visus ugunsgrēkus nodzēst,
Kas deg šai sviedrainā un apdullušā steigā.

Bet pašam dzēsējam viss iekšās deg.
Ar turku pipariem šis gads ir sapiparots
No parlamenta sēdes
Līdz pat kūkām,
Kas sašļukušas guļ uz letes veikalā
Gar sviedrainu un apdullušu steigu.

Līp gaiss kā mazuts klāt pie pieres,
Un doma sargādamās paceļ lupu
Pār pakausi kā stikla saulesargu,
Un saule tam kā lapsene dzeļ cauri
Un trāpa
Domu sviedrainā un apdullušā steigā.

Viss saldējums ir izkūsis.
Brakšķ vafele man pirkstos
Kā koka tilts zem tanku karstām ķēdēm.

Vārdus pieradināt ir sīkums,
 Nevajag viņiem iztapt —
 Nevajag ar desas likumu
 Un nevajag pļaut ar izkapti,

Bet pieradinātie neder,
 Tiem nav ne dzirdes, ne ožas,
 Kā govīm tiem krauj pilnas redeles
 Un pieriņš būs treknš un rožains.

Rožains no asinsizplūduma,
 Jo pierašana ir slodze,
 Nav gūstā vairs ne tik gluma,
 Ne arī tik čūskiska odze.

No pieradināšanas kļūst vāji,
 No pierastības zūd niķi,
 Pēc vārda ir tomēr jāiet
 Uz pļavu kā botāniķim.

Uz mežu kā zoologam —
 Un jāskatās ķērpim bārdzā,
 Nekā jau nav tur aiz žoga
 Zooloģiskajā dārzā.

Un es skaitu senču lūgsnas,
 Folkloru, ar vārdu sakot,
 Jo vārda medībās tuksnesī
 Mani viens tarantuls sakoda.

DAŽI SAKRAMENTĀLI MOMENTI

ATKĀRTOŠANĀS

Ja tavā priekšā otru reiz
Ir atkal piķis trumpā vēlēts,
Tu savāc mantiņas un beidz,
Jo skaidrs ir, ka diezgan spēlēts.

Lai laime kukuļus tev grūž,
Lai cik spalgs bezstīķis ir svinēts
Un lai ir vinnēts vesels mūžs —
Ir skaidrs, ka nekas nav vinnēts.

Nekam nav atļauts otrreiz nākt
Uz savu otrreizēju skati,
Vien, kas ne reizi neklausās,
Var simtreiz dreijāt vienu plati.

Un, ja nu tev pie vārda «mežs»
Nāk vieni un tie paši koki,
Tu mežā esi bijis svešs
Un nu ar tevi vairs nav joki.

Lai nāk pār tevi saplēsts gaiss
Un nedzirdētu vēju svilpas!
Nav atkārtojams pakārtais,
Bet mūžam atkārtojas cilpas.

SĀPJU SLIEKSNIS

Nemāci mani, kropluma namdare,
Cik nožēlojamas asaras,
Cik neizbēgami kapi,
Un, lai sāpju lietuvēns mazāk tramda,
Sirdij sliekšņa vietā velt skapi,

Dzīvība, cik ir tās spēkos, ir gudra,
Un to brīdi, kad beidzas spēks,
Ir veltīgi lādēt.
Ja tu esi dzīvs, tad sāpe ir skudra
Un Ķīnas mūris tai nav barikāde.

Es esmu atmācīts kļūt par cementu —
To no cementa kanceles sludināja man
Cementa mācītāji.
Un zem manis nekad nebūs cementa zeme
Un cementa rasa
Cementa ziedu acīs.

Galū galā tik, cik mums iedots,
Var nodzīvot
Bez narkozē mērdētas miesas
Uz mirušiem kauliem,
Un nav ko no klintīm gabalus ārā ļodzīt
Un būvēt sliekšņus,
Jo tie aizsedz sauli.

IZTIKŠANA

Biskaps atdeva verdzībā draudzi,
Pārdeva bruņiniekus,
Atsacījās no zemes,
Padevās ienaidniekam
Un palūdza divas muižas
Ar četrsimt dzimtcilvēkiem
Iztikšanai.

Ar ko barot kyslās miesas
Līdz kapam.
Citu izsalkumu jau sen
Viņš sevī bij izdemolējis.

Napoleons
Nebija izdemolējis tik daudz.
Viņš bija badā
Pēc arvien lielāka vēdera,
Kuram pats hūti nar nabu.

Bet tu nāc man blakus,
Un es redzu, ka tevi
Ar katru soli svilst ziņkāras slāpes
Pēc nākošā soļa.

Svilst mokoši dziļi
Un stiprāk ar katru metru.

Un tā ir tā iztikšana.

VETO

Ir cilvēki vērtīti spalvās
Un ziēsti ar darvu melni,
Ir cepti uz sārtā
Un — kā lopi spundēti geto.
Un klie dz zemi nomēslojusi asins
Un vējos bārstīti pelni,
Ka nav tāda spēka,
Kas dvēseli piespiestu atteikties
No sava «veto».

Man ir vaļā logs,
Pa to ielido kamenes un lido oļi.
Un dusmu man nav,
Jo man kamenes patīk
Un oļus es pats reizēm metu.
Bet reizēm stiklus no rūtīm
Man birdina
Manas dzimtenes soļi,
Un uz to netaisnības guļ mans
Karsts un asiņains «veto».

Par maizi un pajumti,
Ko dzimtā zeme dod,
Nevar dvēseli nopirkt,
Un tāda talmuda nav,
Kas no cilpas var prievīti savīt,
Ka par eņģeļiem jāgrimē
Pašmāju lopi,
Un pašmāju slepkavas slepkavas nav,
Jo tie ir savi.

Es nebaidos,
Kaut arī kaunos par to reizi reto,
Kad nepielūdzams kā ugunsgrēks
Logā nāk brīdis,
Kad jāsaka «veto»,
Kad pašam pret sevi kā zibens
Ir jāpaceļ «veto»,
Lai nebītos pats
Un pasaule nenobītos reiz
Pati no sava «veto».

VETO

ANAKRISI

Man ir vārds loģis
Pa to reizi kaunos un lūgšu
Un dūmā man nav
Jo man kaunos pats
Un otrs es pats kaunos man
Bet reizināties no man
Man bīdāms
Manas dzimtas soļi
Un uz to bēstānības gū man
Kauns un saņēma vēstis
Līdz kāpam
Par maiņi un pārmaiņi
Ko dzimta zina
Nevār dzīvelli nopirkt
Un tāda tālums nav
Kas no cilvēka var pārvērst sevī
Kā par angēliam jāgūms
Pasmāju joprojā
Un pasmaņa

... septiņsimti miljoni ...
miljardus ...
simti četrdesmit ...

Ko tu ej tik lēnām?
No dunduriem aizvedīs mājās
To govi, kas gribēja tev pateikt: — Mū. —

Un gans, govi vedot,
Aizbaidīs stārķi,
Kura baltumu tev vajag
Piejaukt šai dienai,
Lai diena ir pilna.

Un mākonis,
Kas pāri mežam
Ir uzcēlis baltu pili,
Kad tu viņu ieraudzīsi,
Vairs nebūs pils.

Un tev pasakas neienāks prātā,
Bet tikai ar pasaku acīm
Tu ieraudzītu,
Ko pavēris kalns tavām acīm.

Tagad tu ieraudzīsi
Četrus nolauztus ceļa stabiņus
Un gudrosi, cik liela nelaime
Ir bijusi šeit pirms tevis.

Un tas viss iznāk
Tikai no lēnas iešanas.

IMUNITĀTE

Kāpēc tu burzi lakatiņu
Un skaties man acīs?
Tur it nekam nevajadzētu būt.

Vjetnamā notriekta trīs tūkstoši
divdesmit ceturtā lidmašīna.

Kāpēc tu stāsti, cik dēls bija labs,
Tik labs, ka neko jums nevajadzēja lemt,
Viss lēmās pats,
Un jūs varējāt mierīgi apspriest,
Ko alpīnists meklē kalnos
Un ko viņš tur var atrast.
Man taču vajadzētu nedzirdēt tevi.

Čehoslovākijā iegājušo padomju
un sabiedroto karaspēku vērtē
no simt piecdesmit līdz
sešsimt tūkstošiem.

Kāpēc tu gribi, lai manī
Tava asara iepil
Un iesvilina manī to pašu neatbildamo:
Par ko viņu nodūra?

Ja zemestrīce nopostīs Tokiju,
tad mūsu apstākļos zaudējumi
sasniegs ap septiņdesmit — simt
piecdesmit miljardu jēnu.

No kurienes ceļas ļaunums,
Kas dvēseles ārda
Un laimi kauj, draudzību kauj,
Indē mīlestību
Un tad sāk kaut visu.

... septiņsimt miljonu ... pusotra
miljarda ... septiņi tūkstoši astoņi
simti četrdesmit trīs ... divdesmit
miljoni ...

Māt, es sasildišu tev rokas, un
tu atvēsini man pieri — pa to,
tāpat kā pa tavu, tāpat kā pa
visām, ar miljonu vālēm dauza,
lai izdauzītu no tās vieniniekus,
mūsu trauslo un cilvēcīgo ticību,
ka miljoni sastāv no vieniniekiem
un ka atombumba ir tā paša
naža, kas nodūra tavu dēlu, prasta,
bet moderna māsa.

Atkal mēs pie galda zvilnam,
Atkal runājam par dzīvi,
To, ka dzīvei jābūt pilnai.

Tā, kā vakariņās šķīvim.

Atkal novilkti tiek skalpi,
Tā, kā cīsiņiem velk ādu.
Nožēlojami mēs kalpi ...

Es kā kaķis tevi lādu.

Ne tev vajag pilnu dzīvi,
Ne tev vajag kādu sakaut.
Gatavs pat uz tukšu šķīvi ...

Bezgalīgi gribas pakaukt.

Un man pietiek. Tagad — lasies.
Nekauc ausī parka kokam,
Pienežiedam nepiekasies.

Ja trūkst apraudamo — nokauj.

Ja zemesrīce nopostīs Tokiju,
tad mūsu apstākļos zaudējumi
saspiegs un septiņdesmit — simt
pēcdesmit miljardu jēnu.

Atkarības ceļš jāatrod,
Kas drošības ārta
De laimi kauj draudrību ļauj,
Izēlētā cīņā
Un tad sak kaut visu.

Ko jūs gaidāt, nepiedzimušās dvēseles?
 To pašu — neko?
 Tad ko jūs tupat pie radio
 Tā kā pie peļu alas?

Kura tad ir tā treknā,
 Kam jānāk?

Ko jūs spraucaties, nepiedzimušās dvēseles?
 Uz kaut mazāku algu,
 Bet kaut uz augstāku krēslu?

Vai tās ir dabiskās vajadzības?

Nepiedzimušās dvēseles
 Novecojušā miesā —
 Nevienai dzimšanai
 Jūs par vecmāti nederat.

Jūs tikai abortam derat.

Un jūsu tieksme pēc varas
 Ir tieksme pēc vairošanās —
 Vairoto
 Nepiedzimušās dvēseles.

Kā dzīvot —
Mani mācīja skaitāmie kauliņi.

Man bija pašam savi
Saskaitītie.

Un tie teica,
Ka nevajag tik daudz mācīt,
Jo tad var gadīties
Tik tālu aizmācīt,
Ka nedzīvo pats
Un nemaz nezini — kas ir dzīvot,

Man teica —
Pieredze.

Bet kāpēc tieši vispieredzējušākie
No lidotājiem
Ir spiesti no debesīm nākt uz zemes?

Kāpēc vispieredzējušākie šoferi
Aiziet no mašīnas?

Un beidzot —
Kāpēc visvisvispieredzējušākie
Mirst nost?

Laikam jau ir tāda robeža,
Kur beidzas laiks mācīt ar pieredzi
Un pieredzēt vēl vienu lietu —
Pensiju.

To es saku jums, skaitāmie kauliņi,
Un nevajag apvainoties!
Klakšķēt jau vēl var ilgi,
Bet pēkšņi var izbirt
Pašā vissvarīgākajā mācīšanas vietā.

Un tas nebūs labi.

VIESĪBAS

Uz galda sakrauts ko iekost,⁷
Rindā salikti krēsli.
Nāk viesi dalities priekos,
Un nāk pats vakara dvēsele.

Miers visām rūpēm un notēm,¹
Fui, Martai kleita tik garā
Un kas par anekdotēm —
No Pirmā pasaules kara.

Varbūt jums rasolīti?
Jūs zināt, bet Vēvers šķiras.
Desiņu gribat? Tūlīt!
Vecais man ilgi mira.

Nu, ko tu atkal jauc jautrību!
Saldais — pa pirmo zorti.
Čehi ir stulba tauta.
Vai varētu palūgt torti?

Paskaties, kas šim par šlipsi!
Šis ar šo nesēd blakus.
Oti ir nesabiedrīks tips,
Aborts, kā es tev saku.

Ēriks uzvedas rupji.
Varbūt vēl vienu maizīti?
Manējs jau gadu tup.
... Un tad arī viesi aiziet.

Aiziet pa parka taku.
Nevienam nav jāmazgā trauki,¹
Ar rasolu aizmūrēts vakars.
Vai, cik pie viņiem ir jauki!

KAMENE ISTABĀ

Pats skum-m-m ...
Garastāvoklis dum-m-m ...
Un uz papīra
Surum-m-m, burum-m-m ...

Un kas tev tas logā
Par cietu gaisu,
Ka es netieku ārā?

Un ko tu smaidi
Par manām nosmērētajām biksēm
Kā dum-m-m?

Tās nemaz netīras nav.
No puķēm nevar kļūt netīrs.

Tu pats esi puteksnis
Un uz papīra putekšņus kaīsi.
Ko tad tu smeijies?

Tev pašam vajaga
Tādas pat samta bikses,
Kam putekšņi pielīp.

Citādi slikti vien sanāk.

Un neesi skum-m-m ...

Taisi vajā to cieto gaisu,
Lai es tieku ārā,
Un neaizmirsti, ka tu
Tāds ziedputeksnis vien esi.

Pa gaisu bez vadiem atbalsis rit
Un domāt ko citu kavē —
Jo šobrīd kāds draugu brutāli sit
Vai arī brutāli slavē.

Ko dos pie tā aizbraucis acu pārs,
Jo žēlošanu viņš necieš.
Viņš slēpjas pats sevī, kad kļuvis vārs,
Un — ejiet jūs griķos, vecīši!

Vien vairāk, kā parasti, muļķību lej
Un zilāki dūmi zem acīm,
Un mēle, kas gvelž, un lūpas, kas smeļ,
Ir lienētas no Pajaco.

Rit stāstīs vienīgi sirmais mats,
Cik pretīga skumju ēde.
Bet, ja reiz cilvēks neveras pats,
Tad mūķizeri tur neder.

Es stāstu tramvajam, ar ko viņš brauc,
Kā šodien tam vest viņu vajag
Un dālijām, vai kā viņas tur sauc,
Kā jāzied ir brīdī šajā.

Es riņķoju ap viņa māju kā trans
Un ziedus un ciemiņus ganu.
Tie zin, ka viņa durvīm ir zvans,
Bet zvans nav priekš spaidīšanas.

... es apsvieicu tevi, māt, tavā jubilejā, un at-
vaino mani, ka nevaru bieskus būt tev, jo bie-
kus ir nāve, un nevaru dziedāt, jo cilps jau
ir uz kakla, un, ja nu man jāsaka tagad
vispārējais, ko vēl var pateikt, es nezinu cits
ne lielāka un ne svētāka. Man neļauj runāt.
Un neļaus arī vairs. Izvesslojies, māt,
Vas būs labi. Māt, izvesslojies...

Aizspīdini acis,
Un iesim šai baltajā lietū.
Šodien cukura cilvēku nebūs uz ielām.

Šodien Rīga ir Venēcija.
Pa asfaltā apgāztām mājām
Mēs iesim kā Kristi.

Pestīt sevi
No ikdienas papīrkuŗvjiem
Un no tiem bezspēka sapņiem,
Kur nevar ne pakliegt, ne pašaut,
Ne paskriet.

Mēs ejam pa asfaltā apgāztiem logiem
Kā mušas,
Jo stikli neplīst
Un atspīdumfukcijām nelūst lapas.

Pa dzīvi!
Ja tā varētu iet pa dzīvi,
Kā ejam pa septembra lietus
Pārburto Rīgu.

Kā mēs esam raduši kaut par dzīvi!
Jo kas tad šis brīdis ir,
Ja ne dzīve?

ZORGE

Labi, ka uz pasaulis ir bērni.
Nopūšam un ļaucam vējlukturi.
Stikls.

Dēlam ir jārūnā tālāk,
Ja arī māte ir kūrla ...

... lasi no lūpām, dieva dēļ, lasi no
lūpām, kas šobrīd vēl kustas, jo dzīve
uz rēķina nedod man pat vienu vienī-
gu mirkli, un tev šoreiz jāsadzird mani,
jo uz manām lūpām ir dzīvība tava
un nāve.

Dēlam nav jāsaliecas,
Ja arī māte uz ceļiem ...

... savu ūsaino aizdomu dievu tu ne-
spēsi pielūgt, jo viņš, neticot sev un
zinot, ka nav nemaz dieva, sava altāra
ļodzību apzinās un lies asinis, cik tikai
vajadzēs, lai saglābtu altāri taisnu un
visu, kas ienācis prātā, par pravietisku.

Dēls nedrīkst saslimt,
Ja māte ir slima ...

... karš ir cilvēces mēris, un armija ir
prāta leprozorijs, kur veselie saslimst
un pielaiž slimību citiem, un taisnīgu
armiju nemaz nav, jo tu, māt, pati mācīji
mani, lai stāvu par nākotni, kurā šī lepro-
zorija nebūs.

Dēlam ir jānomirst lepmi,
Ja arī to pakar
Mātes dzimšanas dienā.

... es apsviecu tevi, māt, tavā jubilejā, un at-
vaino mani, ka nevaru blakus būt tev, jo bla-
kus ir nāve, un nevaru dziedāt, jo cilpa jau
ir uz kakla, un, ja nu man jāsaka tagad
vispēdējais, ko vēl var pateikt, es nezinu cita
ne lielāka un ne svētāka. Man neļauj runāt,
Un neļaus arī vairs. Izveseļojies, māt,
Viss būs labi. Māt, izveseļojies ...

Kur tā īstenība mīt?
Ielej petroleju, pārdevēj,
Vējlukturis vecs,
Bet gaisma paliek gaisma.

Arī vējlukturim maizi
Vajag nopelnīt.

Nesaprasts es eju.
Smīn.

Smej.

Nirdz.

Zviedz.

Kur tā īstenība mīt?
Ceļa rādītāji rāda
Velns zin ko.
Mājas.

Darbs.

Alga.

Pirts.

Nesaprasts es eju.
Rūc.

Gvelž.

Lej.

Ļauj.

Kur tā īstenība mīt?
Miers.

Karš.

Iss.

Garš.

Labi, ka uz pasaules ir bērni. * * *
Nopūšam un jaucam vējlukturi,
Stikls.

Dakts.

Petroleja.

Nakts.

Vismaz viens man skaidrs:

Kas un kāpēc deg.

Un īstenība —

Tā dzīvo bilžu grāmatās, pasakās

Un šajā puiku un meiteņu

Acu pļavā.

■ ■ ■
Tālu smaržu ved kuģi.
Un tad, kad ir aizgājuši,
Daugavas ūdenī ierakstīts paliek
Kāds sauciens.

Ak, šis zilganais Daugavas ūdeņu
Vēstuļu papīrs!

Vienalga, cik tālu tu esi bijis,
Bet, atgriezies mājās,
Vēl pārgērbties nepaspējis,
Tu jūti, ka tevī kas kremt —
Ka tu neesi atbildējis.

Un milzīgie kuģi
Tev badās ap sirdi
Kā Gaujas grundulēni ap kājām.

Un sapņos deg sarkani ugunskuri.

Es vakarā sasienu čigānu sevī.
Bet naktī viņš dabū nazi
Un virves atkal ir pušu.

Un kājas
Ir atkal mani pie Daugavas aiznesušas.

Un vējš raksta atkal vēstuli
Uz Daugavas zilganā vēstuļu papīra.

Un viens mans kārs skatiens
Uzlien uz svešā kuģa
Un aizbrauc par zaķi.

IKDIENA

Diena ir blukis,
Un es nevaru izmeloties,
Ka melnā krāsns mute ir mēma
Un nesaka it neko.

Gribi vai negribi —
Tā ar uguni jāpiekrauj.

Diena ir suķis,
Tai jādod ēst,
Un beigu beigās tā jānokauj.

Diena ir sabiedriska vieta,
Un jāizlien ārā
No stundu kurmju rakuma,
Uz deju jāuzlūdz viena meitene
Un viens sāncensis jāpiekauj.

Diena ir ...
Ārprāts, kas tikai viņa nav!

Pat — futbols,
Siržu un sekunžu precīza saspēle.

Ko jūs muldat,
Ka diena ir jāpiepilda,
Ka diena ir jāvinn,
Ka dārģa ik stunda.

Dienu vajaga mācēt,
Reibstot no laimes,
Paspēlēt.

Dod rokas savas
 Uz visu nakti.
 Ārā deg kļavas
 Ar sarkanu dakti.

Alejās klejo
 Liepas kā lampas,
 Un lapas dejo
 Pie ietves rampas.

Slāpes tā moka
 Kā pirmdien žūpas.
 Dod savas rokas,
 Dod savas lūpas.

Lai nodeg lapas
 Visam, kas dīga.
 Lai nodeg kapsēta,
 Lai nodeg Rīgal!

Lai lapu pelnos
 Cilvēki bradā.
 Lai mākoņvelni
 Debesīs badās.

Mūs mazgās gaisi
 No kvēpiem tīrus.
 Un tad mēs taisīsim
 Sniegavīrus.

Es šodien nevaru strādāt.
Manai ēvelei izņemta mēle,
Un nevijas skaida,
Un paliek skabargains dēlis.

Es esmu tik paviršs,
Ka nevar pat iztaisīt strazdu būri,
Un daudzi grib pasūtīt zārku,
Bet es žņaudzu ēveli padusē
Un mūku projām gar stūri.

Un izlieku logā,
Ka galdnieks ir slimš ar gripu.
Nē, ar kaut ko briesmīgāku —
Ar mēri.

Lai tie, kas nāk šurp,
No bailēm prom ripo.

Jo — ko es teikšu.
Un atnāca nopietni biedri
Un apļasīja man tējkarotes,
Un ēvelei izrāva mēli —
Par tankiem un lodēm,
Un duramiem
Tagad jālejojot sviedri.

Un nevajadzēsot zārku,
Jo pasaulei pietikšot ar vienu
Lielu un modernu urnu.
Lai es nedarot cilvēkus sīkumainus!
Viņi teica «paldies»
Un drošības dēļ sadeva arī pa purnu.

* * *

Es atkal esmu nonācis
Ne reizi neredzētā ielā,
Kur koks nav koku nomācis
Un mazu krūmu — otrs lielāks,

Kur klusi taksometri skrien
Ar zaļu zvaigzni stikla pierē,
Kur nikns suns ir tikai viens
Un tikai savu sētu pierēj.

Kur kaņepes caur sētu glūn
Un zvirbuļi tās tukšas izknābj,
Kur atbrauc kastanis — un brūns
No zaļa autobusa izkāpj.

Kur ābelīti stādīt nes
Un tikai ziedus grib no viņas,
Kur kiosks nedod avīzes,
Ja tajās tikai sliktas ziņas.

Te katrreiz no acīm plīst
Kaut kāds tur uzdiegts akls ielāps,
Bet beigtu mani aiznesīs
No ļoti pazīstamas ielas.

Es trinu uz tecilas duramo garu
 Un dungoju dziesmu par mieru.
 Es stāstu dēlam par tankiem un karu
 Un mācu tam dziesmu par mieru.

Jo, zobenu tecilas dzirkstelēs turot,
 Var dziedāt dziesmu par mieru.
 Jo, triecienā ejot un šaujot, un durot,
 Var kliegt kaut ko tādu par mieru.

Jo, lustīgas varoņu atmiņas šķirstot,
 Var domāt — tie kāvās par mieru.
 Un pats, uz saplēstas velēnas mirstot,
 Var atmiņā vēl izsaukt mieru.

Es spļauju uz muļķīgo olīvas zaru,
 Lai aitas to ēd ar mieru,
 Jo — ja jau man taisīties neļauj uz karu,
 Tad — kas gan tas ir par mierul

Es oļšu dievkociņa rūgtumu

Un ar bērnību

Bāzēnēšos.

Kamēr sarūkšu mazina

Un korpes pārbutšies

Par dzērvju zābakiera.

Un tad pazudis

Ceļa dūmekā pails

Un uzārves pār degošiem mežiem

Peldis tālāk uz dienvidiem.

Pie dievkociņa

Var stāvēt

Vien divas mirkļus —

Vai tikai vienu.

Un kādā

* * *
No kurienes rodas tās brīnišķās vāzes?
No kurienes rodas tās riebīgās lauskas?
Man vakar sunītis sadūra kāju ...

Es izskrēju laukā ar slotas kātu
Un skatījos apkārt pēc ļaunāka purna,
Un tad viņš nāca, un tad es gāzu ...

Bet sunītis man no tā veselāks nekļuva.
Bet ļaunais purns bijis vāžu meistars.
Un sunītis saplēsa vēl vienu vāzi ...

Un tagad es stāvu ar slotas kātu
Un gaidu avīzi, kas man paskaidros,
Kā vāžu meistarū atšķirt no plēsēja.

Ar Dievu tam nav it nekāda sakara,

Vienīgi —

Kāda velna vai dieva pēc

Viņu stāda?

Bet es izkāpšu,

Visviens, no kā,

Pašā vissteidzīgākajā vasarā

Pie viena kociņa tāda.

Berzišu pirkstos zaru

Zaļu un skropstainu.

Un uz dienvidiem peldošais

Dzērvju bars atgriezīsies.

Jo manī iekliegsies purvs

Un purva bērziņš kropls,

Un dzērvēm

Senču magnēta vietā

Pavasars atgriezīsies.

Es odišu dievkociņa rūgtumu

Un ar bērniību

Balzamēšos,

Kamēr sarukšu maziņš

Un kurpes pārbursies

Par dzērvju zābakiem.

Un tad pazudīšu

Ceļa dūmakā palsā.

Un dzērves pār degošiem mežiem

Peldēs tālāk uz dienvidiem.

Viņš Pie dievkociņa

Var stāvēt

Vien divus mirkļus —

Vai tikai vienu.

Vēl labāk.

Es sēžu pie sava dzejoļa gultas
 Un baroju to ar soļanku
 No karotītes.

Viņš ēd ar trim atlikušajām rindām,
 Pārējās divas ir norautas ...

Nevajadzēja?
 Nē, tomēr vajadzēja skriet ārā.
 Bija lietaina diena,
 Un pie dzejoļu pieturas
 Jau bija salasījies labs bariņš.

Nebūtu gadījies tas tur pretimbraucējs.

Pie pieturas
 Daudzi jau salocīja lietussārgus,
 Daudzi nopurināja
 No mēteļa lieko ūdeni.

Un tad
 Pilnā ātrumā drāzās tas —
 Piedzēries no sava amata
 Un no vienas puses uz otru —
 No Ļeņina uz Staļinu zvalstīdamiēs.

KASTAŅU DIENA

I

Cauri viegliņai siseņu mūzikai laužas pa radio kā tumša asins caur marli katrā valodā savi, bet visiem kopīgie ciešanu vārdi,

Runā draugs un vienmēr tik mierīgām acīm, caur šo zilo dvēseles ezeru spocīgi rēgoties sāk tajā samestie saplēstie pasaules dzelži un skārdi,

Cauri avīzes diktora čaukstošam rāmumam kā caur saplaisājušu dambi no sākuma ietriecas, bet dažuviet jau ar draudošu strūklu krāc tie, ko mēs gribam, un tie, ko mēs negribam, «sosi»,

Bet vēl taču ir tikai rīts, un, lai nenožpauzdas šais ziņās kā pļavā piesieta govs savā ķēdē uz noēsta apļa tie mirkli, kam jābūt ar dzīvību dzīviem, es vieglprātīgs kļūstu un izēju oktobra vējā kā dzeltena lapa, lai vējš mani nes un, kad nevar vairs panest, lai nosit.

Šajā trakajā kastaņu biršanas dienā.

II

Un brīnumi notiek, un kaimiņš, kam aizgāja sieva un kas neko neredz un tramvajā bieži vien aizbrauc uz pretējo pusi, un rupji grūž projām tos, kuri atnāk, lai nelaiimes mirklis ir isāks, gan tos, kuri grib viņa brūcē sev apsildīt salstošus nagus,

Viņš noliecas pēkšņi un kastani paņem, un atliecas, ticiet vai neticiet, un iebāž kastani kabatā, kaut gan par visu vairāk — viņš nedrīkst liekties, jo, tiklīdz kāds noliecas briesmīgā bridī, tā viņu ar asfalta rulli pret bruģi izšķāida smagums.

Un sieva par kuru es zinu, ka tā visu vērtē

pēc stabilām veikala cenām, pēc nopērkamības un pēc apēdamības, un kurai savs vecums un vientulība, un sava meita ir prece, un kura ir spējīga iespert gan sunim pa purnu, gan cilvēkam acīs ar kāju, —

Tā noliecas pēkšņi un paceļ to brūno un gludo, kas it neko nemaksā, bet kura brūnajā lokā varbūt pašreiz atspīd šīs brutālās vecenes jaunība, jo stingais ķēmīgums aiziet no nedzīvās sejas, un viņa aiznes šo neko nemaksājušo kastani nevis uz tirgu, bet uz savu māju.

Un apstājas mašīnas uz Bauskas šosejas, un kāpj laukā gan norūpējušies veči, gan glumi purni, kas nebremzēs volgu, pat redzot, ka paceltā roka ir sliķoņa roka no ūdens un cilvēkam vai nu mājās kāds mirst, vai pašā mirst, un nav spējīgs viņš aptvert, ka bremzētu volga varbūt, ja rokā tam būtu pacelti rubļi,

Un noliecas visi — dažs kastani ver tā kā spurainu gliemeni un izceļ brūngano pērli, dažs lasa kā kartupeļus un aulekšo pakaļ vētras norautai platmalei, un uzšauj galvā to, nemanīdams, ka notek gar ausīm dubļi,

Sajā trakajā kastaņu biršanas dienā,

III

Es sasalis biju no Indonēzijas komunistu galvām uz mietiem, no tām bailēm, kā nav mūsu tankiem, bet kuras ir tūkstošiem čehu, kas nebrauc no ārzemēm mājās, no Ķīnā svilstošām grāmatām, un es gribēju būt tāda dzeltena bezspēka tralalālapa, bet tagad es esmu šai kastaņu ložmetējgunī cauršauts,

Es noliecos zemu brūnas planētas priekšā, jo es esmu vainīgs, es paceļu to — atkal tāpēc, ka vainīgs, jo dzīvība guļ šajā mazajā lodītē tikpat milzīga kā visās lielās, un, ja arī nobremzēt nevar ne kuģus, ne tankus, ne ugunskuŗus, tad tas noticis ir tikai tāpēc, ka bremzē-

jam paši sev acis, sev ausis, sev sirdi un plaušas.

Un kaimiņam reiz ienāks prātā, ka, iebāžot kastani zemē un sagaidot asnu, tie nelaimē būs jau divi, un nelaime ir diezgan glēva, tā tvarsta pa vienam. Un brutālā vecene iebāžīs kastani kaimiņu dārziņā, lai tiem — he-he-he — vienreiz tiek riktīgs stāds tajā puķīšu laukā,

Bet nokusīs sniegs, un kaimiņi iznāks, lai apskatītos, kā sniegpulkstenīši pārziemojuši, vai arī cita kā pēc, un ieraudzīs asnu, un pazīs, un brutālā vecene tā arī nomirs un nesapratīs, kur ir viņas kļūda un kāpēc to nelieti nerāva laukā.

Viens šoferis kastani dos savam dēlam, un kaut kur aizmirsīs to, un otrs, tāpat kā šai oktobra viesulī platmali, nozaudēs kastani varbūt turpat savas garāžas stūrī.

Kā mūs reizēm spiež mūri, ko nevar ne pārlēkt, ne apiet, ne pārdzīvot, ne arī pārcelt uz citu vietul

Es kopā ar puikām kastanņus lasu zem liela, par mani vecāka koka, kurš ir salauzis mūri,

Šajā trakajā kastaņu biršanas dienā.

AR PIENU

Bija jāiekur plīts,
Jasadancina pilns
Vecais pletdzelis sarkanu ogļu,
Jābrauc lēnām pa spurainu,
Pēc kara smirdošu papīru
Pāri vārdiem, kas neizsaka neko, —
Kamēr uzradās brūns
Kliedziens,
Rakstīts ar pienu ...

Proza,
Bet tik briesmīgi atrauta no savas miesas,
Ka tā vairs nav proza.

Tāda savāda smarža,
Ne reizi nekur nesatikta, —
Kad jāgrauzdē papīrs ...

Un piens.
Kuram cilvēkam var ienākt prātā,
Ka jāgrauzdē piens?

*

Naivi putneļi gruzdošā perēkli,
Uz ko jūs ar dzelteniem knābjiem cerējāt?
Sadeg perēkli, sadeg putneļi.
Naivums
Nedeg.

Uz ko tu cerēji, dubultvēstule?
Dubultmierināt? Dubultpasaudzēt?
Pirmais tukšumraksts tikai sacīja,
Kas ir
Kliedziens.

Vārdu — mānekli, vārdu — knupīti,
Un tad — uz gīmiša virsū fosforu ...
Manu
Stundiņ ...

Pērklis sadega, putnēns izkrita.
Vai tam brāļi bija vai tam nebija?
Bet pret zemi naivums atsitās
Ļoti
Naivi.

*

Es gludekļa štepseli iespraužu kontaktā,
Tālāko, lūdzu, strāva!

Un dzejoļiem vienīgi teksts kļūst melnāks.
Cita nekā.
Naivi.

• * •

Kad mani sasniedza šis skumjais stāsts,
No prieka leču es
Pār telefona stabos uzstieptajām dzijām
Un nezinu, cik prātīgi tas bija.
Vakar nositās
Pret stabu autobuss ar manām ilūzijām.

Bet vienreiz bija jānāk tādām «āmen»,
Ar varu vai nu bez,
Kas bērnam knupi noņem nost,
Lai autobuss
Pa ziediem nelido kā kamene
Un samts lai neiet tādā skolā,
Kurā māca kost.

Un vienīgais — kā instrumentam aizgājušas skaņas
Man ir žēl,
Ka krūtīs neciešami anonīmi kalst
Kā bedre,
Kā tāds tukšums
Un ka nakts ir vēl,
Un rīta nav, kas mani pielietu
Ar rudens ausmas zaļganīgo gaismu.

Naivi putneji gruzdošā perēklī,
Uz ko jūs ar dzelteniem knābjiem cerējāt?
Sadeg perēklī, sadeg putneji.
Naivums
Nedeg.

Uz ko tu cerēji, dubultvēstule?
Dubultmierinā? Dubultpasaudzēt?
Pirmais tukšumraksts tikai sacīja,
Ka ir
Klaidiens.

Vārdu — mānēkli, vārdu — knupīti,
Un tad — uz gūmiņa virsū loštoru...
Manu
Sundis...

It kā uz pasaules nebūtu melu —
Ar baltiem zobīņiem smeļ putenis.
Laikam ikvienam tā vajaga krist —
It kā uz pasaules nebūtu melu.

It kā uz pasaules nebūtu ceļu —
Pārslas pār sētām un dūksnājiem skrien,
Kaut tā pa dzīvi mēs ietu ikviens —
It kā uz pasaules nebūtu ceļu.

It kā uz pasaules nebūtu tevis —
Bez vienas pēdas ir sniega balts ceļš.
Un baltus melus man putenis melš —
It kā uz pasaules nebūtu tevis.

It kā uz pasaules būtu vienalga —
Vai piedzimst mirklis vai nedzimis mirst,
Bet baltās pārslas bez apstājas birst —
It kā uz pasaules būtu vienalga.

Pret zemi šo trauku ar visām vijolītēm!
Un pēc tam žēl . . .
Bet tas ledainais ūdens,
Kas tecēs aiz kakla,
Kad izešu ārā,
Tās kupenas, kas man jāar,
Ir nežēlīgas.

Un vijolišu smarža jau nāk tāpat,
Kad stingums tik tuvu sirdij,
Ka gribas atlaisties sniegā.

Nāve,
Vijolišsmaržas salda
Ir nāve no nosalšanas.

Nu ko,
Es saslaucīšu tās trauka lauskas
Un iešu.
Aiz loga putenis mīdās
Un nepacietībā kauc.

Tev, čalīti, ir pašam sava māja,
Ko tu domā par visu valsti.

Pie Gaujas ir augstas klintis. 1

Pie Gaujas var zemu nokrist.

Pie Gaujas var iekrist grēkā.

Var gribēt sākt — dzīvot alā.

Pie Gaujas ir uguns kuri

Ar gadsimtu smaržu dūmos.

Pie Gaujas ir viena vieta,

Kur tu vari nomest drēbes,

Kur tu vari nomest gadus,

Kur tu vari nomest miesu

Un palikt plikāks par pliku,

Un tāda vieta ir katram.

Un cilvēkiem nevajag plēsties,

Jo strīdi ar vilcieniem aizbrauc

Un aizbrauc ar autobusiem,

Un slinkākie aiziet ar kājām,

Un paliek pie Gaujas cilvēks,

Un paliek pie Gaujas — Gauja.

Tev, čalīti, ir pašam sava māja,
— Biedrība —

Kāds brīnišķīgs cilvēks... —

Galds.

Cetras kājas.

Tik tālu nav jāiet

Bet homo ir

Kaut kas tāds —

Kaut kas tāds —

Laikam jau —

Ja nav kārtība

Par visu mūsu

Galds.

Cetras kājas.

Un divas kājas

Viena otru kāpti

HOMO SAPIENS

I

Nesaprotama kļūst
Kaķu simfonija,
Un bērnu līdz asarām smieklīgie joki
Nesaprotami kļūst.

Arvien biežāk
Ir nepieciešams
Atbalstīties uz spieķa «bija»,
Mazāk vaļas
Palūrēt caur brillēm «būs».

Tāpat tepat kaut kur
Šajā čauganā zemē
Izraks četrstūrainu bedri...

Jā, jā,
Šajā pat — tev zem kājām — zemē,
Un sacīs:
— Biedri,
Kāds brīnišķīgs cilvēks... —

Pāri tev jau būs smiltiņa
Irdena, irdena,
Un tu no sajūsmas
Aplaizīsies un apraudāsies —
Kaut kas tāds — augšā tur
Nebij dzirdēts.

Bet nebūs neviena galda,
Pret kuru ar dūri gāzt.

II

Galds.
Četras kājas.
Stabils.

Četri elkoņi droši var balstīties,

Tev, čalīt, ir pašam sava māja,
Ko tu domā par visu valsti.

Lai domā zirgs.

Un zirgs arī domā:
Kāpēc traktori
Visu āboliņu tam apēduši.

Nav jau žēl darba biedram.
Bet benzīnu nevar ēst.
Nav garšīgs.

Lamā sievu,
Ko tu lēmumus lamā.
Lasi — «ar lielu pacilātību» —
Pats esi pacilāti to izlēmis
Un tagad lamā.

Zirgs nav apmierināts
Tāpēc, ka avīzes nelasa.

Tev, čalīt, ir pašam sava māja...

Galds.
Četras kājas.

Tik tālu viss jau būtu,
Bet homo sapienā iekšā
Kaut kas sāk vārguļot,
Kaut kas sāk kalst.

Laikam jau —
Ja nav kārtībā viena māja —
Par vienu māju nav kārtībā valsts.

Galds.
Četras kājas.
Un divas mēles
Viena otru kā izkaptis krusto,

Un dūre nesit
Pret galda dēļiem,
Bet piežmiedz aiz rīkles
Pusstopu.

III

Cilvēks bez visa pārējā
Vēl ir magnetofons.

Zināt, ir tāda ierīce,
Kas visu dzirdēto
Pieraksta.

Pat tādu dzejnieka strofu,
Ko izziž no pirksta.

Šausmas,
Ka neviens ar to nerēķinās.

Bet zina.
Velnš lai parauj, bet zina!

Ne jau velti tik daudz tiek tērēts
Vārdu un trokšņu.
Ne jau velti
Tik daudz tiek zvērēts,
Lai tikai kaut ko — to neieraksta.

Lai rakstnieki, kas var rakstīt,
Neraksta,
Lai tie, kas nevar vēl, —
Raksta —
Būs iespēja stūrēt.

Vai kāda iespēja mācīt mūrnieku,
Kurš mūrē krāsni,
Bet neprot mūrēt!

Vai, kā vajaga pār plecu lūrēt!
Bet, godīgi sakot, kāpēc?

Tāpēc, ka magnetofons nav drošs?
Tāpēc, ka sniegs ir balts un lapsene kož?
Tāpēc, ka neož, bet vajag, lai ož?
Vai kas cits?

Varbūt kam vajag pārlietu goda?
Un homo sapiens pārlietu maz tic
Savam
Uz pleciem nesamam
Podam?

IV

Cilvēks ir sastrīdējies ar dabu.
Strīds beigsies slikti.

It nekur,
It ne pa vienu šķirbu
Nav redzams, ka labi.

Un vēl saucas — homo sapiens.

Vajadzēs pārdēvēties.
Simti un tūkstoši jau uz to trenējas,
Un iznāk labi.

Tagad pie četrstūrainas bedres malas
Tev viss šķiet savādāks —
Cik mīļa, mīļiņa zālīte,
Cik dzidra, dzidriņa upīte,
Cik zaļi, zaļiņi kociņi,
Cik mīksti, mīkstiņi zvēriņi.

Apraudi nu,
Ko pats minis, cirtis, lauzis un šāvis!
Tikai nesaraudi par daudz.
Iebruks bedre.

Kaut tev nebūtu daudz ko ļāvušil
Bet, cienījamais,
Ko tev var atļaut,
Ja pats tu to neesi ļāvis?

Cilvēks ir sastrīdējies ar sevi,
Un viņam nav laika to manīt.

Lieluma mānija.

V

Ko tie kaži brēc?

Kad izbrēks, tad redzēsī.

Ko tie dullie ap ugunskuru rēc?

Nedzēs.

Homo sapien,
Esi vienreiz homo sapiens,
Arī tūkstošgadu murgu
Atraugās un dogmās sapinies.

Ko tā bedre stāv?

Bedre visus —
Tevī, zvērus, kukaiņus un kokus,
Un vismazāko no puķēm sagaidīs.

Pagaidi.

Vēl pirksti tev nav vēsi.
Briesmīgi nav tas, ka tevis nebūs,
Briesmīgi ir tas, ka būdams — neesi,
Homo sapien.

* * * var tālāk —
Piere kyēlo sauļās,
Sprāgst pušu grauds,
Un Majakovskis ļaujās.

No kurienes dzimst apātijas?
No avīzēm, kas tukšu muld,
No pieres piekvēpušām rijām,
Kur tiek bez pārtraukuma kults,
Kur kožas astē sāpe sāpei
Un daudz balsīgā korī brēc,
Kur ledus velkas pāri slāpei
Un nomirst pēdējais «kāpēc?»,
No pārblīvēta ēdamvada,
Un viens, ko nesaprotam mēs —
Ka apātijas dzimst no bada,
Kad nedēļu nav dabūts ēst.
Kad meklētājam neļauj meklēt
Un lidējam kad neļauj list,
Kad tu, velns būdams, netiec peklē
Un eņģelītis — debesis.
Kad dzīvo kareivis bez flintes,
Bez nesamā kad dzīvo plecs,
Kad dzīvo mākslinieks bez tintes
Un kad jauns cilvēks dzīvo vecs.

Bet ti neviens nav dzīvē
No «tā nevar tālāk»...

Par oīm oīm nepalika,
Kad cālim vajag ēkšlītes,
Tū nepalika tu,
Kad nāksies sevi vilties.

Tu radnieks pie tūms ietests,
Iū dvīņiem — katendārtiem,
Bet katra diena nāk
Ar saviem mērtiem
Un ar saviem svārtiem.

Tu savs dzīvē tik vien esi spējis,
Cik — tā kā agrāk —
Pāhkt neicējis.

1969

TĀ NEVAR TĀLĀK

Sniegs pieplacis pie zemes:

— Tā nevar tālāk. —

Sēd, galvu rokās atspiedusi, meitene!

— Tā nevar tālāk... —

Sprauž zemē zaldāts šauteni

Un stājas siena vālā,

Kļūst dažs no kauna sārts

Un dažs no šausmām bālāks.

Bet it nevienam neizbēgt šai dzīvē

No «tā nevar tālāk»...

Par olu ola nepaliks,

Kad cālim vajag šķilties,

Tu nepaliksi tu,

Kad nāksies sevī vilties.

Tu radinies pie ritma ierasta

Un dvīņiem — kalendāriem,

Bet katra diena nāk

Ar saviem mēriem

Un ar saviem svariem.

Tu savā dzīvē tik vien esi spējis,

Cik — tā kā agrāk —

Palikt neiespējis.

Tā nevar tālāk —
Piere kvēlo sauļās,
Sprāgst pušu grauds,
Un Majakovskis šaujas.

Un lūpas saka: — Nē! —
Un pirmam skūpstam ļaujas,
Un nobrūk
Pavasara padebešu kraujas.

Un krūšu kreisā pusē dzīvība,
Ko māte deva,
Ik brīdī atgādina:
— Tā vairs tālāk nevar.

Ko tu katru gadu preclēš,
Vecā apšu māt?
Vēl viens pavasars ir secen,
Vēl viens riņķis klāt.

Tavas sārtās rudens buras
Sēnotājus sauks,
Bet tev pienāks diena, kurā
Bekas neizaugs.

Būs uz celma riņķu kaudze —
Laiimes atspulgs vēss,
Trīsēs tava jaunā audze
Visās grāvmalēs.

Trīsēs viņu lapās mazās
Sudrabs vēss un zilgs
Un bez tevis viņu kāzās
Pirmo riņķi vilks.

Raušu sērkociņu, kas no
Tavas miesas šķelts,
Krūtīs jūtot asu asnu,
Kas jo skaudrāk smeldz.

Jo ap mani arī riņķī
Kalendāri jož,
Griežas sirdī man šie riņķi
Un kā nātras kož.

Taču nevar nomest viņus
Zieds, ne stāds, ne lops,
Katram savos sērkociņos
Vienreiz jāpārtop.

* * *

To rāda daudzgu gažu gājums,
Ka katrs vaļā palaiests tanks
Iet virsū palaidēja mājai
Un nav vairs tanks, bet bumerangs,

Es tāpēc laižu lāčus mežā
Un papagaiļus koši degt,
Un brīvu odzi bēgt no eža,
Un pašas posts, ja neizbēgt.

Un, kaut man it nemaz nav mīļi,
Bet tādēļ taču nevar pelt —
Lai visi aklie krokodiļi
Vēl reizi savā Nilā peld.

Tad paliks brīvi tūkstoš būru,
Kas tagad brīvus zvērus tur.
Es sēdišos pie tanka stūres
Un tankus atvedīšu tur.

Būs katram attiecīgi metri,
Zem kājām tīra, balta grants,
Te tupēs T-34
Un tajā būrī «Ferdinands».

Un lielā būrī, apzeltītā,
Kā sumbrs nostāsies JS,
Un sanāks bērni kādā rītā,
Un nebūs jāpērk biļetes.

Un varēs mest tie baltu maizi
Un barot tos ar konfektēm,
Jo, paldies dievam, reiz būs aizmirsts,
Ko tanki brīvestībā ēd.

BALĀDES VECĀ STILĀ

BALĀDE PAR KAKLU

No kakla vienu kungu met,
Un otrs kaklā sēd,
Un it nevienam daļas nav,
Kur, kad un ko tu ēd.

Un tā tas bij, un tā tas būs,
Un nelīdzēs nekas,
Kamēr uz zemes viens būs liels
Un otrs ļoti mazs.

Nāc lejā, Dievs, no debess pirts
Un netaisnību beidz,
Jo mūsu mātēm nevar dzimt
Pa piecdesmit uzreiz.

Un kas to zin, ja arī tā,
Ja mātēm dzimtu tā,
Vai nesāktu mums gribēties
Kāpt citiem mugurā?

Un tinas man un žņaudzas man
Ap sirdi griezīgs mats —
Kas tajos lielos ir tik liels,
Ko nevar panest pats?

Kā vārpa lejup galva likst,
Un kaklam spēka nav,
Un kāds no maniem nesamiem
Nāks manu vārpu pļaut . . .

BALĀDE UZ EŠAFOTA

Uz Loijolas galda nu es esmu placis,
Un debesis streipuļo, svārstās un režģās,
Un bērņības vītoli dursta man acis,
Un rokas tā stieejas pēc sievas, ka mežģās,

Dievs, atpestī mani no sevis,
Un spāniešu zābakos
Es aiziešu pats
Savu sarkano ceļu.

Bet rokas man stieejas un stieejas kā striki,
Un gali tām kvēlo un gruzd, un kūp dūmi,
Un grib tās vēl iecirst to parāda pliķi
Un nomazgāt riebumu mežrožu krūmā.

Dievs, atpestī mani no sevis,
Un spāniešu zābakos
Es aiziešu pats
Savu sarkano ceļu.

Kā vien uzpūš vējš, sāk man ķermenis kvēlot,
Es pats cepu sevi ar degošu roku,
Un iznirst visdrausmākais slepkava — žēlums
Un kā smirdīgs mākonis gaišumu nokauj.

Diēvs, atpestī mani no sevis,
Un spāniešu zābakos
Es aiziešu pats
Savu sarkano ceļu.

BALĀDE PAR GAILI

Iet pa sētasvidu gailis,
Sakaujas ar kaimiņgaili,
Izlien varavīksnes asti
Uzvarošā: kikeriki!
Kas par gaili! Kas par gaili!

Še tev, puisīt, ugunsflinte,
Nospied gaili! Nospied gaili!
Kas par guni! Kas par blīkšķi!
Nospied gaili! Nospied gaili!
Nospied tikai pirmo reizi!

Guļ uz sētas vidus gailis,
Mazāk raibs un vairāk sarkans,
Puisīt, ko tu uzmet lūpu?
Paskaties uz citu pusi.
Gailis nožmiegts. Kas par gaili?

Puisīt, nospied vēlreiz gaili!
Kas par biedriem — nospied gaili!
Kas par svešiem — nospied gaili!
Kāpēc viņi krīt un plātās?
Zeme deva — zeme paņems.

Puisis aizmiegs. Miegs ir sarkans.
Sapņos asiņaini gaiļi,
Rokas, kājas, pleci, galvas.
Puisis paņem karabīni,
Nospiež gaili. Nožmiedz gaili.

BALĀDE UZ BRĀŅŅU

Uz Loojoles gailis nu es esmu placis,
Un debesis straipujo, svārstās un režģās,
Un bērniņas vitoti dursta man acis,
Un rokas lā stiepjas pēc sēvas, ka melģās,

STARP ZIEMU UN TEVI

Piebirst pilnas skropstas man pārslu balto zvaigzņīšu,
Var vai zvaigžņu kupenās ceļu rakt —
Tagad es kā jāņtārpiņš krēslas stundā plaiksnīšu
Un tev sapņos spokošos katru nakt.

Ko man vairs var padarīt salna pati pēdējā,
Tagad, kad pat lazdas sev auskarus mij, —
Tavu smaidu tauriņi man uz pleca sēdēja,
Tikai žēl, ka visi tie dzeltenī bij.

Dzeltens — esot blēdība, viltus un šmaukšana,
Netici vai notici — kas tev to liedz,
Dzīvē viss ir gaisīgs kā kamanu braukšana,
Maldugunojošs — tā kā papardes zieds.

Kad no jumtiem kupenas krīt ar lielu troksni,
Man jau liekas — pirmie zibeņi sper,
Un es esmu cinis, no kura sniegs ir nokusis
Un kur pirmā mällēpene acis ver.

Puķe arī dzeltena — taisni tava marka,
Štrunts par zieda krāsu, ja medus ir salds,
Krāpjas zilie, zaļie un brūnie, un sarkanie,
Un pat viens no blēžiem esot bijis balts.

Plosās cīruļputenis, un ar mums ir cauri,
Sirdī plosās asni, un ko ar tiem?
Pāri Rīgas līcim, par kaut ko tālu taurējot,
Šorīt gulbji aizgāja uz ziemeļiem.

PAR VIENU SPĪDĪGO

Še tev viens spīdīgais, pazīlē, čigāniet,
Zilē uz kārtīm, uz kartēm vai kā —
Kāpēc šitā pasaule katru dienu šmigā,
Un kāpēc otrā dienā galva sāp?

Kāpēc augstam priekšniekam kaktusu izaudzēt
No saviem darba biedriem kauns?
Kāpēc, punci piebāzis un ar volgu izbraucies,
Cilvēks mājās atgriežas badains un ļauns?

Izzīlē tā ļaunuma tēvību un mātību,
Kurš maļ dzīvē ļaudis kā dzirnu rats,
Kur, jo vairāk pilnības un jo vairāk sātības,
Dvēselē jo trakāk plosās bads?

Kāpēc vajā tīru un taisnīgu spītību,
Pacieš visus stulbos, kas rātņi rīt?
Eh, ko gan es negribu par to vienu spīdīgo,
Mana sudrabmatainā Karmensit ...

Lai nu mani dīda tā manis paša spīgana,
Man ir riebīgs raksturs, man vienmēr trūkst,
Še tev vēl viens apaļais, mīļā čigānmāt,
Nopērc cukurgailīti, bērniem ko sūkt.

Staipīsim vien tālāk katrs savu krustu,
Var jau būt, ka nelaime ir tikai tā,
Ka mans cukurgailītis ir Domam galā uztupies
Un es viņam, cienītā, netieku klāt.

MESA

Visgrūtākais strīds

Ar vislielāko muļķi —

Ar sevi.

(... Svētīti lai ir tie sirdsšķīstie,

Kam nenāk šis laimes brīd's (...))

Un savandās viss, kas ir tevī,

Un vandījums augšā ceļ duļķi.

(... Svētīti lai ir tie sirdsšķīstie,

Kuriem šo savandījumu nepazīt.)

Es nezinu, kad dīgs tā puķe

Un aiz kura kalendāra

Stāvēs tas cilvēks,

Kam es esmu padots

Kā liecinieks tiesai.

Un nav tādu vārdu:

«Tā nav mana putra, kas vārās.»

Un nav tāda glābiņa,

Kur no citu zilumiem

Pasargāt savu miesu.

Tas nav nekas jauns —

Cik nav gājuši pasauli lāpīt

Un dzīves renstelēs nosprāguši

Kā suņi.

Bet ir vēl kas briesmīgāks —

Vārīt ēdienu saviem salkuši

Katrudien

Caurā kā siets grāpī

Un bezspēkā saļimt kā Akropolei,

Kurā ir iemaršējuši huņņi.

(... Svētīti lai ir tie sirdsšķīstie,

Kam ir vienalga.)

PAR MĒSĀ
Višgrūtākais strīds
Ir starp visiem «es zinu»
Un visiem «man vajaga darīt».

(... Svētīti lai ir tie sirdsšķīstie,
Kas pakaras likteņa valgā.)

Višgrūtākais strīds
Starp «vakar» un «šodien»,
Starp «šodien» un «parīt».

* * * *

Kad naktī mani kāds aptura
Pustumšā ielā,
Es grābju pie jostas —
Vai līdzī ir dūša?
Un tās naktis ir visādas —
Gaišas un tumšas,
Mazas un lielas,
Kad jāatbild tev:
Ar ko atšķiras izbāzta pele
No lūša?
Un dīvāns
No dīvainas pļavas,
Kur dīvaina sajūta pārņēma tevi,
Un to nevar izstāstīt —
Citiem tas izlikšies banāls . . .
Bet tu esi apturēts
Tālu no bērnības savas,
Un tu jau zini,
Ka ir kaut kāds Panamā
Un pistoles stobram ir kanāls.
Bet reizēm pie jostas
Nav itin nekā —
Tu esi pārlicieku steidzies.
Par daudz esi steidzies
Un dūšu aizmirsis mājās,
Un steidzies par maz,
Jo nemāki izbēgt no posta.
Un tu esi beidzies.
Dievam!
Nu labi, bet kuram?

* * * Visgrūtākais strīds * * *
Ir starp visiem «es zinu»
Un visiem «man vajaga darīts».

Ko tu man, nātra, gribi sacīt kozdama?
Ka esi augs, no dieva neatzīts?
Es neesmu tev ne Nirnberga, ne Potsdama.

Bet špāc tas draņķa stāds, kas mani sadzēlis:
— Ko velc pa zemi savu ēnu līdz, —
Kaut reizi būtu viņu kājās pacēlis. —

Ak arī ēna man vēl jāpaceļ?
Jau maniem senču senčiem tas ir blauts
No torņiem zeltītiem un melnām kapucēm.

Ir pat no ēnas atteikties tiem likuši,
No savas zemes savas saknes raut,
Bet paši vien zem saknēm tikuši.

Liec mierā ļaudīm savas ēnas nešanu
Un noņem cepuri, kad viņi dzied!
Kad cilvēks dzied, viņš netaisās uz plēšanu.

Lai mana ēna kādam virsū negultos,
Tā dzīvē man ik soli līdzī iet.
Bet ko tev teikt — tu tāda kulta esi, tāda nekulta.

Bet reizēm pie jostas
Nav tīn nekā —
Tu esi pārliekru stohizis.
Par daudz esi stohizis
Un daudz stohizis mājās,
Un stohizis par maz,
Jo nemāks izbēgt no posta.
Un tu esi beidzies.

Kas var būt izslēgts,
 Ja pulkstenī reizēm šķiet spridzeklis ielikts
 Un sekunžu šautra
 Ar nākošo apli tev nogriezt draud galvu,
 Un maize izkrīt no rokām,
 Un nav spēka pieliekties,
 Un dvēse saķemmējas pret spalvu.

Uz Daugavas tilta
 Tu lamājies ar tilta sargu,
 Ko slaistās,
 Jo tiltu neviens nevar nozagt,
 Un ap tādām durklotām flintēm,
 Ap neuzticību un ap bargumu
 Strupceļā iedzīta ziņkārība
 Puikām jau tā par daudz grozās.

Bet sargam ir programmēts prāts
 Un dresēta mēle,
 Viņš te ir nolikts, un viņš te ir vajadzīgs.
 Visiem zināms ir attālums:
 «*Zum Befehl*» — «*bis zum Fehler*».
 Pavēle — gumijas kamera,
 Mauc uz riteņa bruņumašīnai
 Un uz kakla, kad slīksti.

Kas var būt izslēgts?
 Elektriņa.
 To es arī daru.
 Bet sapņos man rādās
 Tā sarga flinte ar duramo,
 Kārņiņus nocirpis nams
 Un uzvilcis skārda parūku,
 Un kam par šiem sapņiem sūdzēsies?
 Dievam?
 Nu labi, bet kuram?

BEZ VĒSTS PAZUDUŠĪE

Nenotiek lieli kari,
Tomēr cilvēki pazūd:
Tie, kam dvēselei pāri
Pārliets ir dzīvēs mazuts.

Kas vairs par ūdensrozēm...
Tikai netīri liķi.
Auksti kā dzīvsudrabdozes —
Bez viena vilniša diķi.

Kas pie tā visa vainīgs?
Nekādi vainīgie nelīdz.
Starpkontinentāli laineri.
Starpkontinentāli meli.

Dvēselēm pāri mazuts.
Mātēm — pavēste baiga:
«Jūsu dēls bez vēsts pazudis,
Kaut arī apkārt staigā.»

BALĀDE PAR APĀTIJU

Sēd Jānis otro gadu jau,
Un stundas trūkst kā stīgas,
Līst lietus, un aiz loga nav
Nevienas bezdelīgas.

Kad laiks ir slikts, tad prāts ir slikts,
Un kurp lai Jānis ietu —
No cietuma var ārā tikt,
Bet visa zeme — cietums.

Var augstā sabiedrībā līst,
Spraust ordenus pie vestes
Un spoguļotās zālēs klīst,
Bet arī tās ir restes.

Var lepmi iet un skatīties,
Kā bēg no ceļa draugi,
Un nosmīnēt par tiem: ak dies,
Bet arī tie ir žņauģi.

Aiz durvīm sardzes kareivis
Ik dien' dzied, sūkdams sīvo;
Kas miris, tas ir nomiris,
Un, kas ir dzīvs, tas dzīvo.

Nu, rūcis kaut vai otrādil
Skrien tirpuļi pa ādu,
Un pulkstens skaita: tik, tik, tik, —
Un lietus kaut ko tādu.

Un tā tas ir, un tā tas būs,
Un tā ir bijis senāk,
Un Jānis rūs, un restes rūs,
Un bezdelīgas nenāk.

APINIS

Bez tēva, bez mātes —
Zirgam no ratu pakaļas izkritis,
Bet pats jau ar savu brēkšanu
Un naktīs — ar savu sapni.
Četrdesmit ceturtajā
Uz galda
Tika mazs cilvēciņš iztīts.
Tinēji bija Apiņi,
Un mazais kļuva par Apini.

Var būt, ka viņš bija Iciņšons,
Mati bij melni
Un sprogojās.
Kāda starpība,
Viņš bija cilvēks,
Kam nebija bijušo dienu.
Un Apiņi ķēra pa pagastiem
Katru caurbraucēju
Un katru ogotāju.
Bērnu maz dzima tai gadā,
Un grūti bij sadabūt pienu.

Piens jau bij silts un labs,
Bet par nelieti izauga Apinis.
Tāpat kā lodes,
Cilvēkus nešķiro bacīli.
Var jau būt, ka daudz auklētāju
Nav nemaz labi.
Bet lai savā tiesā
Apinis atbild pats.

Bet laikam tā sievietē,
Kas viņam pienu deva
Un vienudien nolēma
Iegūt sev barotāju,
Lai dzīvotu tā kā trans,
Noziedzās, kliegdamā:
«Tev nav mātes, ne tēva,

Un, ja ar mātes pienu
Tu esi izzīdīts, —
Piens bija mans.»

Pēc tam salūza Apinis.
Acis apsūbējās
No sudrabainām līdz alvai,
Pret visām mātēm
Viņā iezvērojās naidis,
Un pat kapsētā piemineklim
Viņš nosita galvu,
It kā tā būtu pametēja.
Bet viņai bij sievietes veids . . .

Tam veidam vajadzēja
Atriebt, atriebt un atriebt.
Ja reiz pamests,
Tad vēl sevi paspert un pamest.
Reiz ar sišanu atsita viņu
No zāga
Gaterī.

Draugi var samest naudu
Dzīvošanai,
Bet dzīvei to nevar samest.
Viņu atrada kapsētā.
Pie pieminekļa bez sejas
Bij sagāzti nolauzti, ziedoši
Ceriņu zari,
Grāvju puķes.
Un, kad nelaiķi noģērba mazgāt,
Kabatā zīmīti sameklēja:
— Es nezinu, māt,
Kāpēc tu toreiz tā darīji.

Nu to prieku ir gana.
Anno 1-9-6-9.
Un, cik būs lustīga dzīvošana,
To nezin pat lustīgie tēviņi.

Klapjus uz ausīm audzē,
Jo negrib vairs dzirdēt šitie,
Kā sakompromitējusies paaudze
Mūsējo kompromitē.

Liec redzokļu vietā vizlu
Vai iebalzamēt liec sevi,
Bet nesaudzēs kroplos un tizlos
Anno sešdesmit deviņi.

Ne tu kādu kāvi, ne šāvi,
Ne arī citiem to ļāvi,
Bet dialogā — ar nāvi
Tā apspēlēs tevi — kā stāvi.

Tu piedzimi zemē svešā,
Krūtīs ar laikmeta lapsu,
Un laikmets tev iebāza ķešā
To visu, par ko tevi apsūdz.

Ne rokās tev laika stūre,
Ne prastākais šaujamaiss bija,
Bet tiesā kā vīrs tomēr turies
Un nekrīti histērijā.

Neviens soda laiku nenosēd
Un tupēt piespriestos gadus
Ar pēdējo miršanas dvesienu
Saviem pēctečiem atdod.

Tā paaudzēm sodi krājas,
Un izbēgt no soda kļūst mērķis.
Bet tiesā tu turies, kā klājas!
Tā soda mūs jau kopš pērtiķiem.

Kad māte no papīra lasa
 Par savu kritušo dēlu,
 Man nenāk neviena asara,
 Un nav man nekāda žēluma.

Man šķiet, ka par mani ņirgājas,
 Es steidzīgi meklēju smēķi,
 Man šķiet — kāda vecene tirgū
 Par saspiestiem tomātiem rēķinās.

Par balagānu kļūst kapi,
 Un nāve kļūst papīra pušums.
 Par kokiem, pārvērstiem papīrā,
 Ir pārējie nosarkuši.

Bet cilvēki stāv. Un nesarkst
 To čaukstošie papīra mūļi.
 Čaukst svinīga papīra mesa
 Pār cilvēkiem — salmu kūļiem.

Uz ko tad man vēl būtu jācer?
 Un kāds ir iespējams grozīgums,
 Ja lasīt un rakstīt mācēšana
 No gaismas ir pārvērsta noziegumā.

Atnāk biedrs
Ar izplēstām lappusēm
Un stāsta par savu jauno vannu.

Āpsi,
Bet vai tad tu nezini, ka esi sanumurēts?

Vai tad pēc septiņpadsmitās
Nāk septiņdesmitā?
Un plēsēja nebija neviena cita,
Pats.

Nu labi, vanna ir emaljēta.
Nav jāsaliec kājas.
Vanna kā Jeruzāleme svēta —
Un vanna ir mājās.

Visi ir mājās tev,
Tikai lappušu nav.
Un tu domā,
Ja vairs ne reiz
Tiem vējiem nenāksies kaut
Starp septiņpadsmit
Un septiņdesmito —
Tad vanna ir viss:
Anna, debesmanna un ozianna?

Labi, pie tā arī paliksim —
Vannu tu esi nopircis
Un nu staigā apkārt,
Visiem stāstīdams
Par šo priekšastāvošo
Līdz pat miršanai mazgāšanos.

ROKĀDE

Tas ir tāds knifs,
Kad tornis piebrauc pie karaļa
Un karalis lec pāri tornim.

(Sava veida uz ecēšām lēkšana.)

Rokādes
Ir īsās un garās.
Rokādes ir
Drošībā bēgšana
Un palikšana pie varas.
Rokādes ir — dzīvam palikšana,
Kad pašu vajaga kārt,
Bet vēlams, lai citi karas.

(Rokāde ir kaut kas visai parasts.)

Bet vara ir neparasta.
Vara ir neliešu šašliks
Un godīgo nasta,
Vara ir smalka kā zirnekltīkls
Un kā mēsli prasta.
Vara piedzimst no vardarbības
Un uz tās pastāv.

(Jāpaskatās, kāds karogs šodien ir mastā.)

Laikus noroķējies,
Ja ar stiprāku spēlē,
Stiprie nomato klusām,
Klusos diķos ir dēles,
Un, kad kaujas torņi ar laidņiem,
Lai nekaujas mēles.

(To visu man stāstīja biedrs,
Kas ienīda prāta spēles.)

Tu esi manī atklājusi
Neapdzīvotu salu.

Cik tas ir jocīgi —
Tik ilgi dzīvot
Un nezināt, ka tevī ir
Neapdzīvota sala.

Cik tas ir jocīgi,
Ka tu netaisies kokus cirst,
Putnus šaut,
Zivis ķert,
Mājas celt.

Tu taču esi šīs salas atklājēja —
Valdi.

Un cik tas ir jocīgi,
Ka mani tiktāl ir samaitājuši,
Ka valdīšanu es nevaru iedomāties
Bez ciršanas un bez šaušanas.

Nekādi prātī tam neticēja,
Bet mēs ticējām visai.
Un pasaulē viņa bija pat maa,
Lai novīnātu oļ satikānos.

ĀRZEMJU LEĢIONA MARŠS

Tu, vēstures mauka, aizpogā blūzīti
Un taisies ar mums reizē iet,
To haosu nodzēst vairs nevar ar krūzīti,
Tur vajadzēs spainīti liet.

Pie sienas tos liksim, kas slimo ar vīrusiem
Un kuri ir teikuši pat,
Ka Firsova pauris un Dantesa dirsā
Ir apmēram viens un tas pats.

Lai taisnības bāba un likumu sterva
Mums nopakaļ liķīšus rok,
Pa ceļam mēs pulkā tos tikai vervēsīm,
Kam krūtīs nav puņķi, bet koks.

Mēs spļaujām uz visu, kas noticis senāk,
Un nometnes ugunij
Par iekuriem šodien der van Gogs un Renuārs,
Ja aizvakar der Ci Bai Ši.

Mēs nīcinām visādas dziesmas un pasakas,
Kas vīriem kļūt nīkuļiem liek,
Vien tad, ja ar pistoli grāmatu lasa,
No grāmatas vispār kas tiek.

Nost visu, kas cilvēka smadzenes pieķēza,
Var pavēle atvietot to,
Nu, tad vienu malku uz ceļa vēl ieķert
Un seržants lai pavēli dod!

Un, kad būs pasaule tīra kā sākumā,
Mēs noņemsim patronu jostas,
Tu, vēstures mauka, liecies mums blakus
Un met savas lupatas nost.

NOZAUDETĀ PIROSMANI GLEZNA

Kā mēs dzērām!
Mūsu prieks bija tuksnesis,
Bet Samums
Kā švamme.
Guldzēja šurp pilnās Cinandali
Un šķindēja projām tukšas.
— Naivās.
Vai tad var padzirdīt tuksnesi,
Bet Vai tad var padzirdīt
Ka Kaut vai vienu no zirgiem,
Jo Kas aulekšoja caur dziesmām.
Ma Vai tad tie bija zirgi?
— Tik daudziem gadsimtiem cauri drāžotlīs
Es Kā bultas no loka —
Bet Melni zibeņi.
Ja Es saku — zirgi
Vienīgi tāpēc,
Ka pakavu lavīna bija.
Un strinkšķēja pavadas.
Tā varbūt mūzika bija.
Bet bija,
Zināt, kas bija, —
Bija pirms desmitiem gadsimtu
Šķīrušies brāļi
Un satikušies
Divdesmitajā brīnumu gadsimtā.
Un sasteigto laiku un attālumu ēnā
Brīnums
Kļuva vēl brīnumaināks.
Nekādi prāti tam neticēja,
Bet mēs ticējām visi.
Un pasaules vīna bija par maz,
Lai nosvinētu šo satikšanos.

Es sapratu,
Ka esmu atradis
Vienu no simtiem gleznu,
Ko zaudēja Pirosmāni.

Un sodiet ar pasaules lielāko sodu —
Nevaru atdot.

Un šodien ar pasaules lielāko sodu —
Nevaru atdot.

Un šodien ar pasaules lielāko sodu —
Nevaru atdot.

Un šodien ar pasaules lielāko sodu —
Nevaru atdot.

Kur mežu cērt, tur skaidas lec, —
To saka jauns un saka vecs.
Bet meža cirtējs tikai teš,
Un skaidās aiziet vesels mežs,
Un vai tad vērts ir mežu cirst,
Ja egles skaidu nāvē mirst?
Es prasu pašam cirtējam:
— Kāpēc? Kādēļ? Priekš kā? Priekš kam?
Viņš atbild: — Prasi priekšniekam. —
Bet atbild priekšnieks — nabadziņš,
Ka tas nav viņš un viņš nav viņš,
Jo tā ir sacīts pavēlēl
Un tā es prasu . . . (utt.)
Man beidzot saka U.T.T.:
— Tu ej un prasi tam, kas cērt. —
Es nāku, prasu: — Kāpēc cirst? —
Bet cirtējs mani sūta prom.
Es ietu arī, bet kurš ies,
Ja krūma nav, kur paslēpties.

Un tas ir viss, kas man jāzina,
Nesmu — man būs vai nebūs,
Tikai viens, kas man jāzina,
Kārkla mācīta esmu redzēt.
Tu nopēsi šo šūdu šūdu,
Un gābāliem pēsi nosi,
Un arī — līdēt katam līdēt?

Līdēt kuram dzimumam
Tu vai atvarē iesūktis?

Par to es sev varu tagad atļauties domāt,
Jo esmu šrā no ieienkuma
Un sēzu uz deboleģģi auketa un slapsja cīpa,

Bet es esmu šrā,
Un laimīge bīkus man gul
Un levainojumus nejut
Sirdsaspīza.

STABULE

Kā var tādas skaņas izdot —
Skumdinošas mūs?
Ja tev pašam novilks mizu,
Redzēsi, kā būs.

Bļausi tā, kā visas elles
Būtu vienuviet.
Stabulei ir citāds meldiņš —
Beigtais kārklis dzied.

Kārkla dziesma nav par nāvi,
Tai ir citāds veids,
Tai ir skumjums miljonstāvīgs,
Un ir jāizbeidz.

Augt un pūpolus nest smailē,
Augt un nenorimt,
Bet, ja kam no nāves bailes, —
Kā nav bailes dzimt?

Nezinu — man būs vai nebūs,
Tikai viens gan nē:
Kārkla mācīts esmu nepūst
Svešā stabulē.

UN VĒL PAR TO PAŠU

Par ielenskumu jau runā
Tikai tad, kad esi no tā ārā sprucis,
Kad kaut ko atstājis guļam uz sūnām
Un tā mucis,
Ka atcerēties var vienīgi to,
Ka esi mucis.

Un kas par ielenskumiem miēra laikā?
Tu esi jucis.
Laikam.

Bet, kad sakrājas simtiņš brūciņu,
Kuras nedzīst,
Kad atnāk vēl klāt
Tas skaidrības brīdis,
Kad paši redzīgākie šķiet akli
Un tu vienīgais — redzīgs,
Kad tu nevari novērsties,
No kā esi vērsies,
Un kad tu néko vairs nevari novērst.

Cik ilgi šajā pirtī tu pērsies?
Tu nopērsi ādu
Un gabaliem pērsi nost miesu,
Un arī — līdz kuram laikam?

Līdz kuram dziļumam
Tu esi atvarā iesūkts?

Par to es sev varu tagad atļauties domāt,
Jo esmu ārā no ielenskuma
Un sēžu uz debešķīgi auksta un slapja ciņa.

Bet es esmu ārā,
Un laimīga blakus man guļ
Un ievainojumus nejūt
Sirdsapziņa.

UN VĒL PAR TO PAŠU

Kad nevar novērsties un novērst,
Kad pliks tu stāvi pretinieka priekšā,
Tad vēss kļūst manas asins tovers,
Ar ledus gabaliņiem iekšā.

Ne šņurkājošs, ne arī lecīgs,
Es kļūstu monolīts kā sija,
Un mierīguma mērs ir precīzs
Pa visām trijām dimensijām.

Un tās nav tās, ar ko es gāju,
Ar ko es pluncčājos pa sēkļiem,
Kā asni sadur manu kāju
Un manī ieaug pieminekļi.

No manis nobirst liekie joki
Un nobirst neesoši grēki,
Mīt manī zvēri, šalko koki
Un plosās seni ugunsgrēki.

Un nevar pie šī brīža pierast,
Un nav ar ko šo brīdi zināt,
Bet tas ir pilns ar tādu mieru,
Ko vienīgi var — iznīcināt.

Bet kurš vienalga atkārtosies —
Kaut kādā stādā, kādā miesā,
Un tāpēc neļauj novērst, plosies
Un neļauj novērsties mums, tiesa.

Un par valodu to neskaidru,

Kad es ar t

Un par valodu to neskaidru,

Kad es ar t

Un par valodu to neskaidru,

Kad es ar t

Es gribu dzīvi aplicināt,
Bet tā atsmaida man pār plecu,
Ka esot jau aplicināta.

Es palieku apstulbis stāvot
Un stīvi domāju,
Kāpēc tā atsmaidīja pār plecu,
It kā es nebūtu gribējis teikt tai
Ko nopietnu.

It kā es nebūtu gribējis darīt
Ko lielu,
Ko svētu,
Ko vajadzīgu.

Es stāvu un blenžu cilvēku baros,
Kamēr ir svilpe
Un priecīgs milicis nāk man klāt.
Esot jāmaksā sods
Par to, ka es neesot aplicinājis dzīvi.

Kad nevar
 Divdesmitā gadusimta rīt,
 Ko ar tavu blāzmu vienam dzīvam darīt?
 Tas nav svarīgi —
 Vai esi septītais vai simtais Pijs,
 Un vienalga —
 Kad tu nevarēdams melo man, ka vari.

Es pat nevaru
 Tos lāstus pateikt tev,
 Ko tad lai tev pasaka tie,
 Kam nav mēles,
 Cilvēki ir sērkokčiņi sev,
 Un tie uzraujami ir uz tavas zēveles.

Tev ir samirkusi zēvele, mans gadusimt!
 (Asaras ar glāzēm mērīt
 Neļauj mana ticība.)
 Atsit šito manu skumjo servi,
 Atsit!
 Neatsītis tie,
 Kas tevi, ceļos nometušies, lūdz un tic.

Ja pat esi māte man — es neticu.
 Mātes nenolād to stundu,
 Kurā savas miesas kumosīņš
 Ir jānosauc par dēlu ...

Bet pat, sevi pakārdams,
 Es atraut sevi nevaru no tavas nabas,
 Un tu vaļā netiksi
 No mana jaundzimušā jēluma.

Cilvēks aprepē kā piepe,
 Kad to gadi miecē,
 Tu man esi savu pašrocīgi iztaisīto krustu
 Uzlicis
 Un tās vārgās nopūtiņas neņem vērā —
 Liec!

Tikai manas acis neskaiti par acīm
Tad, kad tās ir tulznas.

Un par valodu to neskaiti,
Kad es ar tevi runāju,
Tu ne māte man,
Ne pamāte man neesi,
Un, ja izšļupstēt es nevaru — kā dzelži dun,
Manī šļupsti tu
Un nevis es.

Tas nemaz nav svarīgi, kurš vainīgs,
Vainīgs — fakts.
Būtu mani atstājis
Par devonu vai krītu.
Tu pat esi dievišķīgs un nevainīgs
Kā pirmā nakts,
Divdesmitā gadusimta rīt.

II

Savest tādās debešķīgās kolīzijās —
To var tikai debešķīga savedēja.
Saved, sabučo un pamet.
Tālāk savu darbu daris netikumī,
Mana debešķīgā pestīšanas armija.

Ko tu pestī,
Pati glābdamās no saviem grēkiem,
Saviem Nezināmiem, Neizvestnījiem un **Unbekannten**.

Domā, ka mēs nezinām, cik mēnešus tu nesi mūs —
Nezināmos, Neizvestnījus un **Unbekannten** —
Deviņus!
Ja neizgrūdi mūs pirms laika.

Bet mēs svēti cienīsim šo laiku —
Deviņus.
Un mācīsimies trīsreiz trīs,
Un, kad tēvi būsim,
Nepāraugsim tēviņos,

Kuri atkal

Nezināmos,

Neizvestnijos un

Unbekannten

uzrādīs,

Bet viņi uzrādīs,

Kur ir bijis XX-itā noziedzīgais pienākums

Nevis dzemdēt dzīvei —

Attaisnoties,

Nevis neapjaustu jūtu priekšā

Atrīvoties —

Attīrīties!

Un to noziegumu uzlikt mums.

Kādās debešķīgās kolīzijās

Sajauc kokteiļi no visa svētā,

Pirmās šūnas priekšā

Pasaulei vēl nezināmos vārdos apzvērētā

Vinegreta sakapātā dvēselē.

Un tad pasauc bērņus

Un ar siksnu ieskaidro,

Ka tie ir mēsli.

III

Betonē sev zārku,

Nebetonē bērnu dvēseli,

Gludini sev svārkus,

Negludini smadzenes.

Mēs esam mēsli.

Būsim.

Trekni.

To mums sētā izstāstīja

Suns un kuce,

Kad mēs bijām ļoti piekusuši

No tām tavām pasakām par stārķiem.

Betonē mums lidlaukus,
Lai aiznirstu,
Ka ir tāds stārķis —
Ceļš.

Ko mums — mēsliem?
Mums ir jāaug trekniem,
To mēs zinām,
To mums pastāstīja cūkas,
Kamēr virtuvē tu viņas pārveidoji
Par stārķiem.

To mums izstāstīja lūkas,
Kurām virsū esot gūlies Saša,
Ivanovs, Matrosovs, Kļaviņš.

Kāda fantāzija!
Taču jābūt mēsliem,
Un ir jābūt kaut kam aicinošam
Kļūt par mēsliem.

Betonē un nemelo,
Suns ar kuci
Mums jau sētā visu izstāstīja.

IV

Tu esi noguris no saviem meliem, mans
gadsimt, nu, še mana puķe un paskaties,
kāda viņa ir zila, jo, ja tu nepaskatīsies
rudzupuķei acīs, tad tev nebūs spēka
pat sliktam būt.

Un es laikam gribu, lai tu mirsti ātrāk,
jo man jau sen pēc mantas nav kāres un
es labi zinu, ka mantojumā tev, atskaitot
briesmīgo, it nekas nevar būt.

Es nomiršu kopā ar tevi, un tu esi izlai-
dīgs vecāks, bet mirt vienam pašam bez tevis,
tas nozīmē atļaut tev turpināt visu, kā
bija, un neļaut kam citādam būt.

Kuri atkal

Man iedzimts tavs bezjēdzīgums un tavs
stirnas tramīgums, un melns purniņš,
bet tavējā dzimtība man atļaus
uz pannas ne skumīgā vienatnē vien,
bet draudzīgā bariņā būt.

Bet viņi uzrādīs

Kur ir bijis

Nevis dzimstis

Aftalsnoties,

Nevis neapjauš

Afbrīvoles —

Attīstīti

Un to nesogūst

Un, kas ir pats trakākais, — tu esi lūķis,
jo divdesmit pirmais jau piedzimis
bija un nonāvēts tika, un piedzima
atkal, un nonāvēts netiks, un briesmī-
gi bail man, ka viņam var tavēja
līdzība būt.

Kādās debesīs

Sajauc kokteiļi

Pirmās lūpas

Pasūniet vēl

Viņgriez

Es kliecdu pats sevī un viršu klajumā,
un tekstilfabrikā, un tavā lidmašīnā virs
mākoņiem un gaidu atbildi: — nevar, bet vi-
sur man atbalsojas tas pats:

... var būt...

... var būt...

Un tad pasūn

Un ar alu

Ka tie ir mēli.

V

Un nu tā kā būtu izkliegt.

III

Vieglāk.

Līdz nākošai reizei,

Līdz nākošam konfliktam

Rīt.

Bet varbūt —

Šodien.

Šodien.

Trekas.

Un lai dod Dievs,
Ka tas nebūtu tā līdz divpadsmitiem.

To mums sēta

Suns un kuce,

Kad mēs bijām

No tām mēvām

Mimozas smaržo vislabāk
Līdz divpadsmitiem.

Sējējam nogurums

Pirmais

(Kas sējēja nogurumus ir skaitījis)

Ir ar divpadsmitiem

Un, divdesmitais,
Var būt, ka mēs ar tevi izlīgšam
Ap divpadsmitiem . . .

Un es būšu nodevis sevi
Ap divpadsmitiem . . .

Un Tevi.

(Tas neattiecas uz tevi,
divdesmitais gadsimt.

Tas vispār uz gadsimtiem neattiecas.)

Netici man, zeme,

Kad speru soli uz tevis kā skrūve,

Es esmu tavs, zeme,

Un arī tavs, debess, —

Lielīgs, lepns un zemīks.

Es esmu pats notvēris sevi

Pie skumjām,

Kādas ir tikai govju acīs.

Un noķēris sevi pie ilgām

Pēc balsīm,

Kad sauc:

— Mā-ājāl

Mā-ājāl

Slaukt.

• • • • •
Iedzimis tavs beidzies
bet tavējā dzimītiņā
uz pēdies ne skumīgs vien,

Visgrūtāk ir atzīties pēdējai papīra lapai,
Bet vēl briesmīgāk — zināt, ka ir vēl viena,
Ka ir vēl viena mamma un vēl viens papa,
Pēdējā lapa vairs nav pat pēdējā diena,
Pēdējā lapa — esi tu pats pie kapa,
Un tev pat nav laika uz draugiem skaisties
Un pielaist uguni papīra puķēm,
Un pasmieties par tām asarām, kuras laistās
Kā ap saplēstas vāzes suķēm.
Un laika nav priecāties, cik bēres skaistas.
Pēdējā lapa ir pēdējais īstums,
Pēdējais zīmuļa galiņš cietumā,
Un, ja cilvēkā ir, tad tas ir cilvēka šķīstums
Un tas pēdējais īstais briedums,
Kad nemaz nevar pateikt, kas par lietu.
Un tie ozoli nemaz nav bailīgi,
Kas saglabā pēdējo lapu līdz pavasarim.
Pumpuri noraus. Tāpēc pirms bērēm
Pensionāriem nevajag pārdot personīgās mašīnas.

Un tu tā kā būtu izklaidējis
— Mā-jā!

Viegtāk — Mā-jā!
Līdz nākošai reizei. Slaukt.
Līdz nākošam konfliktam
Rū.

Bet varbūt —
Sodien.

Un tai dod Dievs,
Ka tas nebūtu tā līdz divpadsmitim.

Mimozas smaržo vislabāk
Līdz divpadsmitim.

Sējējam nogurums
Pirmais
(Kas sējēja nogurums ir skaitlis)
It ar divpadsmitim

VARIĀCIJAS PAR BRAUKŠANU AR KUČI LIELĀ BARĀ

*

Gadās, ka paklūp, gadās, ka pagurst,
Viss kas uz zemes gadās,
Gadās, ka auniņi, kuriem nav ragu,
Tāpat kā pārējie badās.

Dzīve kā debess, dzīve kā jūra
Dusmojas, elpo un smaida,
Paklausies, dzīve, aiz tava stūra
Kas mani rītdien gaida?

Gadās, ka pele, gadās, ka meli,
Gadās, ka gaida lauva.
Gadās, ka linu dziedziņi nelīdz,
Gadās, ka der tikai tauva.

Dzīve kā jūra, dzīve kā dzīve,
Dzīvē tāpat kā mājās,
Tāpēc ka kājas pret zemi rīvē,
Vispār tu turies kājās.

Gadās, mirst putni, gadās, vīst augi,
Ābeles divreiz zied gadā,
Bet, kas pa īstam vēlas būt draugi,
Tiem arī draudzība gadās.

Ir brīži, kuros par visu svarīgāk
Apzināties, no kā esi cēlies.
Kāpēc tu negribi savu darīt
Un izdedzināt to savu «negribu»
Ar savu «vēlies».

Vienmēr var atrast, kā nevēlēties un nedarīt,
Un izkapti, pēc kuras negribas cerēt, —
Un nav nekā vienkāršāka kā mācēt nederēt.

Ir taču cilvēki, kam saule neder!

Ir taču cilvēki, kam domāt neder,
Kam ir pat bīstami domāt —
Vēl ņems un nobeigsies!

Man ar paziņu, piemēram,
Ir bīstami sēdēt,
Kamēr nav iesēdināts Lobe.

Kamēr vēl viņš ir perētspējīgs,
Kamēr vēl viņš ir eksportētspējīgs,
Uz sava slimuma dzīvīgumu
Kamēr vēl viņš ir cerētspējīgs.

Un aplaist ar to kādu folksvāģenu
Vai kādu zimu.

Un tāpēc es nevaru sēdēt mājās.
Man gribas, lai man ir divsimt kājas
Un visas skrien, iet
Un stāv kājās.

URRĀPATRIOTISKA POĒMA
TRIJĀS DAĻĀS

—
(ar epilogu)

I

Pie mums viss ir pilnīgi labi.

II

Pie jums viss ir pilnīgi slikti.

III

Pie mums viss ir pilnīgi labi.

Epilogs

Lai dzīvojam mēs! Slava mums!
Slava man!

Tas nemaz nebij tā domāts —
 Tik daudz salasīties par Norvēģiju,
 Ka pats aizmirsti savu maiju
 Un to, ka jāiet ir stādīt tomātus,
 Jāatver slēgi,
 Un tā miljons darbu un darbiņu,
 Bez kuriem nav pat par savu Ziemeļpolu
 Ko domāt.

Bet tas pats Nansena suņu bads —
 Te nu viņš ir.
 Ne jau to, kuri rej un kož,
 Bet to suņu bads,
 Kuri velk nartas
 Un bez kuriem tikt var
 uz alus bāru,
 uz zaļumballi,
 pie kādas dullākas Elzas vai Martas,
 Kurām tu pats vari pabūt par polu.

Es iešu meklēt sev suņus,
 Jo, tiklīdz es būšu apgērbies,
 Man ir jābrauc uz Ziemeļpolu.

Un apliecināt to kāda iedzīvotāju
 Vai kādreiz zinu.

Un tāpēc es nevaru iedot mājās
 Man gribas, lai man ir divi simti kājas
 Un visas skrien, iet
 Un stāv kājās.

BĒRNĪBA

Kādas ir dienas?

Gaišas un stipri par **īsām**.

Nepaspēj sākt,

Un jau vajag beigt.

Un naktis?

Nakts pie mums nemaz **nav**,

Kļūst mazliet tumšāks,

Un to pie mums sauc par **vakaru**,

Un pēc tam nav nekā.

Un tad atkal ir diena —

Gaiša un īsa.

REDZIET, KAS IR PAR LIETU

Ja mūsu cilvēkam ir kas liels
Un kas svēts,
Viņš sapņos un nomodā zin,
Kas tā ir par mantu,
Un, strīdā vai kaujā
Iedams dzimteni aizstāvēt,
Viņš neies aizstāvēt
Tās spekulantus.

Es varu pie reizes dabūt pa smecerī,
Jo gadās,
Ka debatēs kādu nosit,
Bet ilūzijas lai nelolo
Un uz saudzību necer
Pseidoļeņini un patiesi josifiņi.

Nav svešo un savējo,
Ja runā par draņķi.
Draņķis no sabiedrības ārā
Ar asu skrubi ir kasāms.
Bet kurš ir teicis,
Ka mums savi nelieši jāsmiņķē
Atkarībā no starptautiskā stāvokļa asuma?

Likteņa stundā pat spekulants ies
Aizstāvēt dzimteni ar visu krūti?
Apmelotāji aizstāvēs,
Ka tupi un turies?
Paklausies, biedrīt, nu ko tu pūt?
Aizstāvēs viņi varbūt,
Tikai — ko un — ar kurieni?

Tāda ir
Mana nicināšanas apliecināšana
Lielu un mazu kalibru meļiem,
Un es nevaru citādi,
Jo mana dzimtene ir tiešām mana
Un to nekāds spēks,
Vienīgi melu smagums
Var nospīest uz ceļiem.

ZALDĀTA KUPLEJAS VĪNAS

Tur dienvidos mācot mazos un lielos,
Lai lūdzoties: — Allāh ibn Allāh ... —
Bet man savā dzīvē no visa, ko pielūdz,
Ir palicis tikai: sūdrallā!

Kad pirmoreiz pucnazi pie zoda liku,
Jau bij mana jaunība galā,
Pie Ulmaņa dienot, par kaprāli tiku,
Un kaprālis ir viens sūdrallā.

Tik vienādas dienas kā aizsargu stabi,
Un laba, kas nostumta malā,
Bij virsnieki lopi, bet zirgi bij labi,
Un tad jau var sacīt: sūdrallā.

Kad Hitleram jupis uz varzacīm mina,
Bij letiņi jāliek pie spala,
Par unteru mani uz Volhovu dzina,
Un, ja jau nu dzen, tad — sūdrallā.

Grib atkal sist citus ar letiņu dūri,
Un malēniski: nī valla! —
Es teicu un laidos gar blindāžas stūri,
Ja nošaus, tad nošaus, sūdrallā.

Kā zakuskai utīm un vintenes vergam
Bij jāsāk man atkal no gala,
Kā seržants es pabeidzu Kēnigsbergā
Un apsēdies teicu: sūdrallā.

Kad priekšnieki sāka man papīrus pētīt,
Tie kļuva kā pirksti no sala —
Cits zils un cits zaļš ... Ak dies, manu tētīt,
Un kas tur bij tālāk: sūdrallā.

Un tagad ar pasakām mani lai mielo
Pie viena vai pie otra gala,
Nav dievu, nav vellu, nav mazo, nav lielo,
Un kā nu tas viss ir — sūdrallā.

Cik gan man šodien nav jāuzzin jauna —
 Ko dara puteņi snigdami,
 Ko dara meitene, kurai nav kauna,
 Ko dara kucēni migdami?

Ko var darīt ar šmaugajām priedēm
 Jūrmalas kāpu smilts plūstoša?
 Ko dara ābele, kas negrib ziedēt?
 Kā baidās viennieks no tūkstoša?

Ko dara tauta, kad tā vairs nav tauta,
 Kad tā jau miroņa autu jūt?
 Ko dara cilvēks, kad pārāk daudz jautā
 Un pats ir vislielākais jautājums ...

AINAVAS UN AINAVIŅAS

*
Kad saule jūrā iekšā brien
Un galvu liek uz bluķa,
Tad jūra asins paliek vien
No šitā dullā skuķa.

Un tie, kam asins sen ir auksts
Un nervos sen nav strāvas,
Kā rozēs rieta blāzmā plaukst
Un atkal tēlo kāvus.

Bet tas ir tikai mirkļa grims
Un īslaicīga poza,
Kad cilvēciņš, uz nāvi slims,
Vēlreiz kā bērns kļūst rozā.

Bet tu, kas tiešām esi kāvs,
Ej, sarkanjūrā peldies,
Pret nāvi degs tavš dzīvais stāvs
Kā naktī spuldzes kvēldiegs.

*
Te ir nolādēta vieta,
Te ir dzīvam vakars,
Te neviens pēc saules rieta
Nenāks, kaut vai pakar.

Tikai vienreiz nāca Māle
Galū meklēt sliķšņā,
Tagad tikai vilku vāles
Ap tās kāpu likšņā.

Otrā dienā nāca Jēkabs,
Un tad beidzās diena.
Diviem dzīvot nebij spēka,
Kur tad nu vēl vienam.

Trešā dienā tiem pa pēdām
Nāca viņu sunis,
Līdz šai dienai vēl no bēdām
Triso maldugunis.

Bērziņi te gandrīz beigti,
Kropļie zari knapi,
Maziņi, bet tomēr šeit ir
Arī Brāļu kapi.

Tikai dzērveņu bez gala —
Nezin no kā pārtiek?
Un mēs stāvam purva malā,
Un mums pāri jātiek.

*
Ko dara cilvēks, kad
Bet tas ir jau par vēlu,
Un pats ir jāpazīst.

Un tēlnieks kaļ, un akmens drūp,
Un kontakts vēl nav atrasts,
Jo katram sava rūpe rūp
Un sava griba katram.

Grib akmens palikt tas, kas bij,
Bet tas jau ir par vēlu,
Jo tēlnieks izcirst akmeni
Grib pazīstamu tēlu.

Bet akmens vēl nav pierunāts,
Un strīds gandrīz ir šitāds:
Teic tēlnieks, ka draugs bija tāds,
Bet akmens teic, kā citāds.

Strīds akmenim ar kalnu grūts,
Draugs iznāk vārdu mijā
Ne tāds, kāds gribēja viņš būt,
Ne arī tāds, kā bija.

Augstu, augstu rāpjas vija
Institūta sētā
Skatīties, ko zinātnieki
Aiz tiem logiem pēta.

Vienu moka pīpmaņklepus,
Un tas smēķē kāri,
Otrs sēd un diezgan slepus
Pēta sekretāri.

Trešais pēta... Ko viņš pēta?
Skrien kā vējš pa tiltu,
It kā gribētu kāpt sētā,
It kā zeme sviltu.

Kur tad ir tas zinātkārums,
Dzišanās uz priekšu?
It nekā te nav uz āru,
Viss te ir uz iekšu.

Mazas, ikdienišķas rūpes
Klejo katra sejā...
... Vija spriež, ka pietiek tupēt,
Vija laižas lejā.

VIESUĻVĒTRA

Šeit par vēlu Dievu lūdz,
Jau ir beigušās pat mokas,
Tikai melnas sakņu rokas
Noliktas uz zemes krūts.

Te ir meža brāļu kaps,
Te ir viesuļvētras līdums,
Te ir kluss, un rīta svīdums
Lapu čukstus nesastaps.

Čaukstēs bērza lapu siens,
Apšu lapu siens te drebēs,
Un pēc savas augstās debess
Netieksies te vairs neviens.

Cirvim darbs te nebūs grūts —
Apcirst beigto zaru rokas,
Te, kur beigušās pat mokas
Un par vēlu Dievu lūdz.

Beigas labas — viss ir labs.
Un mums visiem vienas beigas:
Vai pēc nīkšanas vai steigas,
Vai pēc svētlaimības — kaps.

Tikai krūtīs — jasmīns zied
Baltā autogēna kvēlē,
Tikai ceļš ir dzīvs un vēlē,
Neko nejautājot, iet.

Avots nāk un saka — dzer
Pats no savu plaukstu trauka.
— Paliēc stāvot klajā laukā! —
Zibens teic un apsē sper.

Meitene teic: — Iešu līdz! —
Un tev/viņa jāņem klēpī,
Un caur augusta nakts kvēpiem
Augšā zvaigžņu rasi trīc.

Bērni saka: — Ceļu dod! —
Apiet apkārt neļauj steiga,
Un es splauju virsū beigām —
Tām vēl mani jāatrod!

A CAPELLA

Kaut ko sātānisku dzied
Man bez vārdiem vītoli,
Manas Gaujas strūdzinieki,
Manas Gaujas bītli.

Dzied par tukšu konservbundžu
Krasta puķei galvā,
Dzied par zaļiem kalmju dunčiem
Un par ceļu pelavām.

Dzied, kā sāp līdz mūža galam
Bērnu dienu zilumi,
Dzied līdz aknām, dzied līdz spalam,
Kamēr paši pilnā.

Zila dvinga stāv virs Gaujas,
Mūžam, mūžam zila,
Un ar slinku sirdi kaujas
Naktsvijoļu silā.

Un tu sēdi viens kā prauls,
Un ir visa gana,
Un iet šermuļi pār kauliem
No šīs klusēšanas.

* * *

Gar putekljainām madarām
Mēs savu ceļu vijam
Un kaut ko tādu sadarām,
No kā mēs vakar bijāmies,
No kā mēs vakar vērsāmies,
Bet šodien tas ir uzausis,
Un atkal vienu sērsnu
Viens mirklis mums ir uzlauzis,
Viens mūris atkal satriekts,
Un debesīs aug zirņi,
Mēs atkal esam patriekti
No viena sava mierīņa.
Un tagad acis blisinām
Uz savu kāju pēdām,
Un atkal nav kā visiem,
Un pirmie mēs un pēdējie.
Mūs var kā bērnus nobaidīt,
Kā veči varam pastāvēt,
Ir kārtējo reiz nomainījies
Mūsu asins sastāvs.

Bet vai tu tiešām tici pats,
Ka pasaule ir plakana?
Mēs zivju eļļu tecinām
No beigtu mencu aknām,
Mēs aužam savus karogus
No zīdtārpiņu gultām
Un pēc tam atkal karojam,
Lai nomainītu sultānus,
Un atkal sienas mūrējam,
Lai būtu, aiz kā slēpties,
Un kas tā, velns, par stūri,
Kas nepārtraukti mētājas!
Ja zeme — lode, taisni tad
Mēs sen jau būtu aizsviesti
Kā zirņi zvaigžņu akā.
Bet varbūt tev ir taisnība
Un pasaule ir plakana.

Ja pārāk ilgi domā,
 Plaukst lapas cirvja kātam,
 Un atkal vajag domāt —
 No kā tās lapas plauka?
 Un, kamēr par to domā,
 Dēls izaudzis par blēdi,
 Un atkal vajag domāt,
 Kas viņam augt tā lika?
 Un, kamēr par to domā,
 Ir aizgājusi sieva,
 Un atkal vajag domāt,
 Uz kurieni tā gāja?
 Un, kamēr par to domā,
 Pats arī ņem un nomirst,
 Par ko nu tagad domāt
 Un kam nu tagad domāt?

LAIPNS UZAICINĀJUMS

Milēsim savas kļūdas, brāli un mās,
Jo kas tad cits viņas milēs?
Ietisim siltā deķītī un liksim uz krāsns,
Lai nevar gar tām mēli vilēt.

Milēsim nemazgātu muti, biedri un draugs,
Un netīras ausis, tas jau neapgrūtina dzirdi,
Un zem šiem netīrumiem ir cilvēks patiešām jauks
Ar atsaucīgu un principiālu sirdi.

Milēsim sevi līdz vēmienam. Vēmiens arī ir labs,
Ja tas nācis aiz noteiktas pārliecības.
Milēsim savu mēli, jo mēle ir tapa,
Un ar to aizbāzt var visu, ko gribas.

Mīlestības šai dzīvē itin nekad nav par daudz,
Nu tad milēsim, milēsim, milēsim arī!
Milēsim savas utis un savu mēsliņu kaudzi,
Jo — kas bez mums pašiem to darīs!

ŠĶIRISKA PIEEJA VĀRĪTAI OLAI

Tā nemaz nevar — ņemt un nolobīt,
Aprīt un pateikt, ka ola — bija.
Šķiru cīņā mēs esam skoloti,
Un ola jāēd no šķiriskām pozīcijām.

Vispirms — kāda vista to olu dējusi —
Melna vai balta? Bet varbūt — brūna?!
Nu, redzi nu, ja tu nezini to, tad neēd!
Tā jau rodas tie mūsdienu oportūnisti.

Otrkārt — kad dēta? Ja vakarvakarā,
Tad var sanākt milzīga šmuce.
Pirms divdesmit septiņiem gadiem, fakti saka,
Piedzima Ādolfa Hitlera kucīte.

Treškārt — kādam nolūkam tu to ēdīsi?
Lai tev labi? Tad esi individuālists.
Bet, ja tāpēc, lai nosēdēt vari sēdi,
Tad tu esi īsts šķiras brālis.

Citā situācijā es tevi saprastu
Un pat būtu tevi pie tās olas laidis,
Un pats droši vien vienu otru oliņu apēstu,
Bet šorīt, paldies, es esmu pilnīgi paēdis.

Es aizeju zem zemes,
 Tur, kur nafta guļ,
 Kur vēl arvien
 Kaut kur jauns dimants top,
 Kur vēl arvien
 Par svinu urāns irst,
 Ar šahtu vai ar urbi
 Aiziešu.

Bez krekla,
 Kas no sintētikas top,
 Bez benzīna,
 Par ko reiz nafta kļūst,
 Bez dimantiem,
 Ko kroplī ausīs kar,
 Bez atombumbas,
 Kas ir laika gars.

Bez sava laika simboliem
 Man būt,
 Lai dziļums paliek pirmatnējs
 Un viens,
 Lai ieži spiež,
 Kā tikai ieži spiež,
 Un nevis tā,
 Kā bezjēdzība spiež.

Un, ja es vecu baltu
 Satikšu,
 Mēs paiesim viens otram garām
 Klusējot,
 Jo kaut ko tādu
 Bezjēdzīgi daudz
 Es esmu jau tur — augšā —
 Saticis,

Tā jau nav, ka tu nezini vairs, kas ir Venta,
un nemāki stāvēt zem liepām, kad vakars
ir kluss un tev pāri šis dzeltenais padebess
zied.

Taču atmiņās Venta tek skurbāk un skaļāk
un liepas kā meitenes nopakaļ tavējai jaunībai iet.

Tu vēl skūpsti un skūpstīsi droši vien ilgi
un pazīsi lūpas, cik vien nu tev atļaus tas
laiks.

Taču ir vienas lūpas, kā priekšā tu stāvi bez
domām, un lūpas tās vairs tikai retureiz vasaras saulrietā
plaiksn.

Tu vēl ceriņus lauz, rozes nes un pa reizei
nes lilijas arī, un reizēm tu nenes neko.

Taču atdalīts zieds ir no smaržas, jo atmiņā
viss smaržo labāk, un dzīve nekad vienā veselā
nespēs tev savienot to.

Zilenes, mellenes —
 Visi mūļi melli,
 Meitenes kā vellenes,
 Puišēļi kā velli.

Ej nu tagad uzzini!
 Vienīgi — pēc kleitas.
 Puiši šodien gruzīni,
 Meitas — nēģermeitas.

Robežstabi sasisti,
 Zila melleprasa.
 Rausta plecus fašisti —
 Visa viena rase.

Ko nu tagad darīsi —
 leēd ogas labāk.
 Laikam jau ir pareizi
 Viss, ko dara daba.

Ēdams ir, dzēriņš ir, un smarža ir —
 Visas smaržo labāk, un dzīve nekāda veselā.
 Un viens,
 Lai teži spiež,
 Kā tikai teži spiež,
 Un nevīs tā,
 Kā bezjēdzība spiež.

Un, ja es vecu baltu
 Satikšu,
 Mēs paaesim viens otram garām
 Klusējot,
 Jo kaut ko tādu
 Bezjēdzīgi daudz
 Es esmu jau tur —
 Satik.

Ir iekritis cilvēku starpā
 No ābeles sapuvis ābols,
 Un sācies ir bara ārprāts
 Un kautiņš starp slikto un labo.

Un kautiņš starp jauno un veco,
 Un veco aizstāvēt nelon,
 Ja arī tam vājāki pleci,
 Bet vecie prot labāk melot.

Un vecie prot ātrāk aizmirst
 To, kas tiem nedara godu,
 Un sacīt, ka iet pēc maizes,
 Bet īstenībā iet nodot.

Bet īstenībā iet purā
 Un tur ar viltīgu smaidu
 Lielās, ka karogu tura,
 Bet īstenībā tur naidu.

Uz jaunību, kuras tiem nava
 Un ar ko tiem vajadzēs aprast,
 Jo ir mūsu krāteros lava,
 Un to nu vajadzēs saprast.

Lai veltīgi nedilst mēles
 Un veltīgi nedilst soles,
 Lai nesavairojas dēles
 Un olekts lai paliek olekts.

Rīt vienu sādžu ņems mūsu rota,
 Un vēl vienu sādžu mēs ņemsim parīt,
 Bet ko ar šo klajumu atbrīvoto
 Un kam uz šī klajuma ko vajag darīt?

Te ir plika zeme un pliki stumbri,
 Un atvieglots atbrīvotāju vēmiens,
 Un brīvo malku un brīvo dumbu
 Nevienš nenāk pretī un no mums neņem.

Tad iznāk, kaprāl, ka pašiem sist māgā
 Šo trekno, asinīm nolieto zemi,
 Bet, tā kā tu pirmais mūs sauci dragāt,
 Tad arī pirmais karoti ņemi.

Te dzīva nav palikusi pat ērce,
 Un dzerama ūdens te nav ne grama,
 Ēd, kaprāl, vesels tropisko mērci,
 Bet es braucu mājās uz Alabamu.

Bet Alabamā... Es nezinu, kaprāl,
 Vai arī tur es kaut kā vēl dēšos,
 Par daudz no manis šais džungļos aprakts —
 Es Alabamā tos atcerēšos.

Un, kad vairs nevarēs, atkal došos,
 Un atkal kādu vajadzēs nošaut,
 Es atbrīvošu un atbrīvošu,
 Un, kad būs līdz kaklam, — pats atbrīvošos.

Ar histērisku jūsmu šorīt vilciens kļiedza,
Ka atkal vēl viens cilvēks kļuvis lieks,
Un mani ledus izmisumā iedzen
Šis ugunsgrēka prieks un prostitūtas prieks.

Ak, skaistā, žilbā ugunsgrēka ellel
Es hipnotizēts skatos ugunī,
Bet man ir žēl te sadegušās lelles
Un skūpstu, kas zem šī te jumta bij.

Jumts brūk. Kāds haoss! Velnišķs liesmu čardašs,
Kāds pirmatnējas elpas uzpūtiens!
Bet man ir žēl tā apdegušā vārda,
Kas stenēdams no liesmām ārā lien.

Un mirst uz mauriņa, no liesmām ruda,
Un tagad tikai vējš būs viņa kaps,
Bet man ir žēl tās šūpuļamplitūdas,
No kuras cilvēkdzīve neiztaps.

Un histēriski kaijas kļiedz uz sēres,
Un mana sirds vēl reizi cīņu sāk
Ar ekstāzi, kas pārņem mūs šā bērēs,
Un trīsām, kas mums, nāvi redzot, nāk.

Samals mani asterlaiks,

Un būs velnam milti —

Baltgani, dzeltenī,

Violeti, asaraini,

Oranži un sarkani,

Pelēcīgi.

Silti.

Noplēsis kā magonēm

Manām ilgām vēdekļus,

Vedīs prom ar vagoniem

Manas vieglās bēdas.

Vedīs tā kā kokvilnu,

Vedīs tā kā miglu.

Es par velti mokos —

Vairs jau nevar izglābt.

Pārtaisīt var pasakās

Asteri par nelīķi.

Mana mazā vasara,

Mana nelaiķīte.

Es tev kurpes nopirku,

Ar ko skriet pa ielām,

Bet tu esi nomirusi.

Kurpes ir par lielām.

Krīt nost pirmos akmeņos,

Stieg nost pirmā pasakā...

Ej uz manu atmiņu

Maziņa un basa.

ALBUMS

So darbu beigās pieņemt,

Kur lai es būtu šī,

No kā tās Kristus iedziļināt

Pārakmeņojušies kauli,

Pārakmeņojušās čaulas,

Dolomītalbums

Un smilšakmens albums,

Un tūkstoš deviņi simti četrdesmit piektajā

Iztvaikojis cilvēks.

Un kur ir, civilizācija,

Tavs alibi?

Tā nav mana nāve.

Ne jau mana nāve.

Miljongadīgas sūnas,

Miljongadīgas mušas,

Akmeņogļalbums

Un dzintara albums,

Un tūkstoš deviņi simti sešdesmit devītajā

Sērskābē izšķaidīts cilvēks...

Un kur ir, civilizācija,

Tavs alibi?

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Modernas bumbas

Un modernas gāzes,

Tā demokrātija

Un šī demokrātija.

Un ... vienalga, kurš gads tas būtu,

Kad pasaule izslaucīsies.

Un kur ir, civilizācija,

Tā nākotne,

Ko tu mums bērībā rādīji?

Kas ir gar citiem bērkiem.

Kas ir gar citiem bērkiem.

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Un kā jūs redzat, ļoti daudz

Tā nav mana pagrablūka,
Kurā saknes puva,
Mīļie, tā nav mana cūka,
Tā nav mana druva.

Ne jau manu naudu tērē,
Ne jau mani slavē.
Mīļie, tās nav manas bēres,
Tā nav mana nāve.

Ne jau manu putru vāra,
Ne jau man tur zvana.
Kāpēc beigās, velns ar ārā,
It nekā nav mana?

*

Kas māc, tas brauc, kas ne, tas kauč
Un līdzī, kājām tekā,
Ir, kā jūs redzat, ļoti daudz
No cēloņa līdz sekām.

Un kas tam ļaus, ja mani raus
Tas tekātājs no bukas?
To mani ļaudis ņems aiz auss
Un sados viņam sukas.

Lai nedod vaļu slinkumam
Un tek arvien pīprāks,
Jo taisnība ir tikai tam,
Kas ir par citiem stiprāks.

*

Ja nebūtu šis kanceles,
Kur gan es ceļos kristu,
Un kā gan Jūdass būtu es,
Ja nepiedzimtu Kristus?

Ne Annijas, ne Ārijas
Šo darbu negrib pieņemt,
Kur lai es ņemu Mariju,
No kā taps Kristus ieņemts?

Es zaudēšu šo arēnu
Un tikšu kaunā gremdēts,
Un tāpēc Visuvareno
Man pašam vajag dzemdēt.

MIERS

Var visu nakti sēdēt pie upes
Un mēnesi ēst ar acīm
Kā sieru,
Ar domu kuģi var triekties
Pēc eksotikas
Uz Tanganiku,
Bet es gribu to, kā man bijis tik maz, —
Mieru.
Tikai.

Slinku kā līni
Vai arī, ja līņa nav,
Stipru un pašapzinīgu
Kā lauva.
Es gribu mierīgs kā pienene
Par šodienas debesīm brīnīties,
Un kāpēc tad tā lai nav?

Mūs vienmēr draud aplenkt
Mēbeļu laka un desu likumi
Un vismaz dienu no dzīves
Kā neizlasītu lapu
Pašķirt.
Smilšu vētrā
Visi gaudiņi ir tikai sīkumi,
Bet āda no tiem
Niez kā no kašķa.

Un tad pret katru stabu
Un pat pret ziedošu zaru
Ir jāiet kasīties.
Paliek neapsargāti ceļi,
Un pa tiem
Viena aiz otras šurp drāžas vilšanās.

Atkal čirkst zobos smiltis.
Nekas.
Šis rīts jau ar to vien ir labs,
Ka reizē ar viņu
Uzaususi ir
Vēlēšanās.

Lejā dzirkstīja Gauja.

Varbūt tie bija
Mani pirksti,
Kad tavi mati
Laujas.

Un tik daudz debess bij
Tajā Gaujā,
Ka tā varbūt bij
Debess sauja.

Riekšava
Zilā augstuma,
Kumoss,
Lai tiek uz priekšu
Ārā
No aukstuma.

Un vēl tagad caur skropstām
Kā vītoli
Spītīgi
Dzirkstī.

DRIKSTĒŠANA

Kas tad īsti ir drikstēšana?
Siku palaidnību
Bardziska rikstošana?
Asinskārīga vanaga
Pavasariģā ligzdošana?
Bagātam dēlam
Naģaga mātes
Maizes līdzdošana?
Slepkavas izdošana?
Neliēša izdošanās?
Kapa akmens
No asarām
Mīkstēšana?

Man pašam priekš sevis
Ir tikai viena neatļautība —
Pīkstēšana.

Par mani
Daudzi ir nogrozījuši galvas,
Neizmežģidami kaklus.

Es nezinu, vai viņi groza par to,
Ka reizēm palieku pliks
Kā vista tirgū —
Bez vienas spalvas.

Vai arī par to,
Ka nesaprot viņi,
No kā reizēm ceļas aklums?

Vai arī par to,
Ka tie bezgala negrib saprast,
Ka cilvēka sūtība ir
Šo pasauli mīlēt un lādēt,
Un taisīt,
Un brīnīties par to visu mūžu,
Un nevis aprast.

Vai vispār tie it neko negrib saprast,
Un tāpēc jāgroza galvas,
Lai nav jāmežģī kakli.
Lai paliktu veselas spalvas
Un varētu nomirt
Ar svētu pārlicību,
Ka viņi nav aklī.

NEATBILDĒTA VĒSTULE

Ilgi tā stāv
Un laikam neatbildēta palīks,
Ilgi tā duras man acīs
Un atbildi prasa.

Un es varu būt tikai nerrs,
Ne padomdevējs, ne palīgs.

Es nezinu pats —
No kura gala lai pasauli lasa.

Reizēm man šķiet:
Te — no tās vietas.

No stūra,
Kur sakāvās divi
Un pēc tam brālīgi sabučojās.

Bet tas tikai šķiet.
Tā nav pasaules dzīvība,
Ne arī iešana bojā.

Reizēm man šķiet, ka no puķes.
Šķiet.
Reizēm — no sasista trauka suķes,
Kas būtu jāsalīmē.

Bet pamēģiniet un izlasiet pasauli,
Ja tā pasaule
Jūsu zīmēta.

Un tā vēstule stāv.
Stāv, kad man jāiet pļaut,
Un stāv, kad man jāiet gulēt
Un no rīta
Sēt.

Man reizēm uzmācas nelaba doma,
Ka pasauli tomēr
Ir jāsāk lasīt no vēstulēm,
Uz kurām nav iespējams
Atbildēt.

Nu var redzēt pēdas.
Nu es redzēšu, neliete sirds,
Kur tu pa naktīm staigā.

Nu es redzēšu,
Kāpēc tu daudzies,
Kad atnāc mājās —
Krūtīs.

Un — kāpēc tu stājies,
kādām robežām pāri tu lien,
kādas cilpas uz ceļa man sien,
lindrakus sacēlusi,
kādās Gaujās tu brien,
kas nav tāpat
un kas ir tāpat vien...

Mednieki ies šaut zaķus,
Es iešu medīt tevi.

Tas cālītis man ir par vārgu
Un tas —
Par dārgu.

Izvēlīgi mēs esam kļuvuši.

Ne gluži.

Man kabatā ir tikai caurums,
Bet vai tāpēc es nevaru
Tirgū iet.

Putenis maļas,
Man pa dvēseli auro,
Bet kādā vārdā
Jūs man aizliegsiet smiet?

Man ir sasietas rokas un kājas,
Un jūs domājat,
Ka es nevaru iet?

Kad Jaunais gads pār zemi plūst,
 Tad savādi ap sirdi kļūst:
 Skauj tik daudz vēlēšanās mūs
 Par to, kas bija un — kas būs.
 Kam lemts ir sarūsēt — lai rūš,
 Kam lemts ir laimē kust — lai kūst
 Un lai pa savām alām pūst,
 Kas vienmēr pūš: — Kas būs, tas būs... —
 Ja Antiņš — Saulcerīte būs,
 Ja pantiņš — ej nu saziņi, kā nu kuram,
 skatoties, kāds tas pantiņš...
 Ja būsi jauns — tad kāzas būs,
 Ja būsi auns — tad šašliks būs,
 tā gan ir gaumes lieta,
 bet labi gan nebūs...
 Ja būsi velns — tad elle būs,
 Ja būsi melns — tad būs, kā būs.
 Ja līdējs esi — mājiens būs,
 Ja kļūdains esi — rājiens būs,
 rājiens vienmēr — kad ir, tad ir,
 uzslava nav tik konsekventa...
 Man, zināt, jocīgi gan kļūst
 No visiem bezgalīgiem «būs»...
 Bet es to skaidri zinu — būs:
 Kas viņu gaida — viņa būs,
 Kas ziņu gaida — ziņa būs,
 Un, ja nu reizēm slikti būs,
 Tad, tā kā dziesmā dziedat jūs,
 Tad — smaidiet vien, un labi būs!

Atkusuši ir trotuāri
 un Ērenburgs.
 Atkusuši ir zari
 un pasaulei draud
 ar baltām bumbām.

Atkusušas
 ir varbūt arī sirdis.

Nav jau joks —
 pēc tāda sala
 atkust —

tas ir kā tirgus vecenei
 aizlamāties līdz svētlaipei
 un pēkšņi
 apklust,

tas ir kā gaišā dienā
 uz plika sniega
 razbainieki tev novelk
 zābakus.

Bet apklusušas ir gaudas
 zem kājām,
 tirgos skan naudas,
 un neievīstīti āboli
 pliki
 ceļo uz mājām.

Un no dzīves tirgiem?

Tur es vēl nespēju.
 Es biju Brāļu kapos —
 atkusušas ir nāsis
 zirgiem.

Vai tiešām bija tev tās stundas žēl,
kad mira koks
un vēl...

Ir tagad stiprs, balts un smaržīgs žogs,
un kaklu lauzīs tas, kas pāri kāps.

Es nemaz negribēju žogu celt,
bet nevar taču beigtu koku krāpt,
tam vajag zarus darināt un velt,
un celt...

Bet man nekā no koka nevajag —
neviens nav dzimis un nav nomiris,
un galds man ir un krēsls arī ir,
un milzums mežu ir.

Un tas ir viss.

Kā pār izšautu lodi
man vairs kontroles nav
pār šīm jūtām, kas līst
un sasalst tev acīs...

Taču vulkāni šauj
savas ugunu bumbas —
melni akmeņi būs
un pa nervu kā drebuļi lēkās.

Bet es palikšu kails.
Man nav apgērbties spēka.
Tas ir kailsals.
Tā ir atkala.
Atkal
un atkal...

Es sev aizliedzu šaut,
slēpju šauteni melos,
bet kur dezertēt nav
uz šīs šļūdoņu aptvertās zemes,
pār kuru tu plīvo
kā vienīgā liesma.

REZIGNĀCIJA

... Matīš, Matīš, velns tevi kratīš!

Varbūt patiešām velns apkārt lakstīs,
dzīvi kā diegu spolīti attīs
un katrā mezgliņā ar pirkstu bakstīs?

Tas viss ir bērniņa,
bērniņa, Matīš...
Bērniņa aizies, kad tā tevī matīš
meiteni, kura reiz tevi skatīs
tā, kā uguns skatās uz malku.

Dzer savu malku,
ēd savu bulku,
vārpu un sienāžu valodā tulko
to, kas par tevi kā avotu gulgo,
sarkans kā magone sarkanās lūpās.

Noziedēs magone — iznāks zvārgulis,
iespers zibens tevī,
un tu kļūsi vārgulis.
Pēdējo reizi tu melosi sev,
teiksi, ka tu savu vārgumu pārguli.

Atceries sarkanās magones zvārguli,
bet labāk jau sarkano magoni pašu,
to pašu,
ko noliks tev pāri.

Matīš, Matīš, nu jau viss ir pāri,
nu jau debess pālāgs visam ir pāri
pelēks,
jo nupat būs ziema.

Atvaino, Matīš, ka ar puķēm knapi.

... braucot no centra uz Mežparku, pa kreisi
no jums paliek Matīša kapi.

1970

* * *

Tā nav Melanēzija,
 tā nav Fidži:
 pie aizsalušas jūras priede stāv,
 un vēji viņai sejā sniegu žvidzina,

Bet pāri pārējām,
 kas guļus, —
 nāve.

Man Brāļu kapu Mātes tēlu atsit
 šī priede, kas ir atstāta,
 lai apraudātu.

Ir katram dzīvē tādi brīži patiesi,
 kad pats tu stāvi aizsalušai jūrai klāt
 un dzīvotspēku
 zīd no nāves tesmeņa.

Un es te tagad tieši tāpēc esmu.

TRIS PILIENI CINĪSMA

Maijrozītes
izmaiļosies,
virsītis
izvirsīsies,
gurngrozītes
izmaigosies,
karjerists
izvirzīsies,
mulķīši ...

ak, šī mūžīgā tēma no amēbas
laikiem, ak, šie pasaules stulbuma
caurumu pulķīši!

Vientiesīši vientiešosies,
zaldātiņi karā dosies ...

ak, šie mūžīgie zaldātiņi, no sā-
kuma tie ir no alvas, vēlāk
iekalti dzelžos un pēdīgi neilona
frenčos, bet viss vienalga — bez
galvas.

Nekas jau nenotiks,
ja atnāks jenotiņš, —
vai tad grūti zaķītim
atdot savu praķīti,
ja pat viņa speķīti
saulē žāvēt karina —
tas ir viss pēc Darvina ...

ak, šis mūžīgais «pēc kā», kad es esmu
jauns un tev speru ar kāju, bet
tad ņemu spieķi un tu mani aiz-
trenc, un labi vēl, ja uz nabagu
māju ...

Bet var jau viss būt citādi:
var bandīts būt ar tuteni,
var bandīts būt ar citātiem,
var būt ar biezu zuteni
un var ar španneri uz ielas stūra stāvēt...
ak, šī mūžīgā tēma, šī mūžīgā dzīša-
nās dzīvot, lai tiktu tev reiz tava
nāve.

1970

Tā nav Melnāzija,

šī nav Rīda:

Man brāju kāva Māris
Nēkas jau nenotiks,
ja sūnks jentotā —
vat tad gūti saņem
aldot savu prāpi
ja pat vīns apēdīs
savu zāvē kārnā —
tas ir viss pēc Darvina...
ak, šis mūžīgais apoc kāls, kas ceļams
jauns un tev spēni ar kāju, bet
tad gēnu spēši un tu mani aiz-
trunc, un ļoti vēl, ja uz nāpaju
māju...

ĀKSTA KUPLEJAS

Uz sniega balta krekla
es melnu šlīpsi siešu,
un tad pie kādas netikles
es godbijīgi iešu
tā kā pie svētās Marijas.

Tai acis spožas dzirkstis met
un vaidziņi ir rozā...
Tik vien jau ir tās pasaules,
cik cilvēks viņu groza.
Pat Jēzus esot darījis...

Bet man nav balta krekla,
vien saburzīta mice,
un bleķa dozē seklā
spīd novārīta šprīce,
tā pati — dekorācija.

Ar to durs kādam citam
un izdurs cauri paurim,
un trādi-rīdi-ritam —
kas publikā par auriem,
un liksmos nācija.

Vai jums nav krekls pelēks?
Es viņu mazgāt aizdošu,
un tur to tīru velēs.
Vai nevarat man aizdot?

Vai tad tik grūti ir aizdot
vienu netīru kreklu, ja es pats
aņņemos izmazgāt un man reiz
tiksniega balts krekls...

KAS AR LIENI PRECĒSIES

Kas ar Lieni precēsies,
tam gan slikti ies —
visu mūžu ecēsies,
pasarg dies!

Liene ir tik labiņa
kā pats miers,
tai pie katra stabīņa
kavaliers.

Visi dieva sūtīti —
garš un īss,
katram ir pa brūtītei,
dažam trīs.

Bet, kad bungas šķindina, —
balli sākt,
tie pie Lienes rindiņā
visi nāk.

Kas ar Lieni precēsies,
kas man teiks?
Kas ar viņu ecēsies,
varbūt Šveiks?

BĒDĪGI VĀRDI

Es tos saku,
lai nebūtu jāsaka citiem —
bēdīgos vārdus...

Viņi nāk paši.
Ziema.
Katrs meklē, kur siltāk.

Viņi nāk manā istabā
no sagrautām mājām,
sagrautām dzīvēm
un sagrautām ilūzijām.

Un mājas taču reiz bija
ar spodriem logiem
un tīru galdautu.
Dzīves bija
ar dzidrām domām
un tīrām jūtām.

Un ilūzijas arī bija
vēl nesagrautas.

Tad kā lai es viņus nelaižu iekšā —
bēdīgos vārdus,
ja uz pasaules pastāv
bēdīgas tautas
un pat bēdīgas peles pastāv.

Nē, lai stāv, sēž vai gul —
kad viņiem nevajadzēs vairs patvēruma,
tie aizies.

Tas ņem no dzīves pusīti,
kas visu paņemt nemāk ...
Tu man uz pleca uzsiti,
un tagad plecs ir zemāks.

Bet tā nav zemē krišana,
jo tagad pats tu redzi —
no tādas pleca sišanas
aug padebešos pleci.

No mīlestības pusīti
ņem tas, kas visu nemāk ...
Tu asinis man uzsiti,
un zvaigznes atnāk zemāk.

Tu redzi, kā es zaigoju,
tev nesdams vienu puķi!
Pa Daugavu es staigāju
gar pontonzivju snuķiem.

Tas ņem no nāves pusīti,
kas visu paņemt nemāk ...
Tu zārkam krustu uzsiti,
bet krusts —
par mani zemāks.

Par daudz uz dzīves milēts ir,
lai aukstu nāvi justu —
es pārvēršos par zilīti
un nosēžos uz krusta.

Iesim ārā.
Zvaigznes ir runājamas.
Jasmīns stāv, acis nodūris.
Tas ir tavs vārīgums.
Un arī mans.

Neskaties zemē.
Tā vēl no dienas ir silta.
Tāpat kā todien,
uz kuru mēs skatāmies šodien
kā uz upi no tilta.

Upe aiziet pa kreisi.
Tu aiziesi taisni uz priekšu.
Es iešu atpakaļ.
Man tas iznāk uz priekšu.

Bet jasmīns stāv, acis nodūris,
un kaut ko gaida no mums.
Mīlais melis,
lai pamēģina pats uzziadināt
aizpērnos ziedus.

Nedāvini man puķes,
kuras es nevaru aiznest mājās,
ne iestādīt zemē,
ne arī atcerēties
tik ilgi, cik vajag ...

Nesniedz man roku,
es tai nevaru pasacīt parasto «sveiki»,
es varu to paturēt savā
ilgāk, kā vajag ...

Nesaki man it neko —
es varu tev apsolīt
ne to, ko vajag ...

Un kāpēc uz zemes
ir ziemas un vasaras ziemas,
kad var vienīgi sasalt,
un ne tas, kam to vajag ...

Tas pats no nāves puķes
kā visā pasaulē
Tu zārkam krustu uz krustu,
bet krustu —
par diem zemāks.

Par daudz uz dzīves mīlēts ir,
lai aukstu pēri justu —
es pārveršos par zili
un nosēdza uz krusta.

PRIEKI

Kas tad šodien par priekiem?

Kalendārā parasta diena,
Neviena Konstantīna,
ne arī Agitas nav man.

Tas ir kalendārā,
bet pasaulē?

Pasaule šodien sastāv
no priecīgiem niekiem.

Kafija smaržo pēc Kenijas,
nav bijuši nešpetni sapņi,
telefons nedarbojas,
avīzes šodien bez nekroloģiem
un priekšā diena,
gara kā Gauja
un gaiša kā acis,
kurās var skatīties bezgalīgi,
bet var arī iekrist
un noslikt...

Vai mēs daudzkārt
paši aiz sava sūkuma
nemēdzam visu ko
dēvēt par niekiem?

Bet, ja jau tu ietesi, Jevs,
tad arī redies kļus šole --
no tevjs jau glābties nava,
un es arī nepaglabos.

Tā nu tas rīts ir sācies.

Šķir vaļā debesu grāmatu,
šķir vaļā zemes grāmatu,
šķir vaļā cilvēku grāmatu —
mācies.

Katru dienu tu aizmirsti
kādu zvaigzni, ko zini,
katru dienu kāds nezināms asns
ir šķēpu caur zemi dzinis,
katru dienu daudz dzīvību
dzēš uz pasaules svini.

Katru dienu kā sākumu
un kā dzimšanu svini!

Mācies.

Lai tu vienurīt nebūtu tukšs.
Bet, ja tev pēc tā ir iekārojies, —
vācies.

Ābols
ne tikai Adamu
iznesa cauri.

Es reiz meklēju sīpolam serdi
un sīpolā ābola sēklas
un noraudājos kā vilciņš
par agras bērniņas maldiem.

Āboli nav vairs man
tik, cik bērniņā, saldi,
bet sīpolu, dieviņ tētīt, —
vairāk, kā vajag.

Es gribēju izspiest no viena —
ko viņam no manis vajag,
un zināt, kas izrādījās, —
viņš bija mans bērniņas sīpols.

Es pāršāvu vienreiz pār stripu,
un mani atnāca mācīt,
un zināt, kas viņi bija —
rindā sasatupušies sīpoli.

Es tagad uz ābelēm skatos
un domāju, ko tās man rādīs
un vai tik nav atkal starp zariem
kāds mājāmais sīpollaksts stādīts...

Bet, ja jau tu teiksi, Ieva,
tad arī redīss kļūs ābols —
no tevis jau glābties nevar,
un es arī nepaglabos.

Uz katra soļa dzirdu dziļu domu:
 — Gā-gā! — un atkal līdzīgu: «Gā-gā!»
 Ja taisnība, ka zosis glāba Romu,
 tad šoreiz viņas taisās glābt no kā?

Bet šoreiz klaigājiens nemaz nav glābjošs,
 šis «gā-gā» grib, lai viņa priekšā dreb,
 bet mana auss prot atšķirt to, kas krāpjošs
 un manā impērijā zosis cep.

— G-gā! Gā-gā! — Un zosis nevar rīties,
 Mums laikam bijis pamaz laika ēst,
 jo zosu savairojies simtu simtiem,
 un drīz vairs soli paspert nevarēs.

Es prasu savām acīm: Kur jūs bijāt,
 kad lieko olu bija jāēd nost?
 Un sākās Lielā Zosu Inflācija
 ar lozungu, ka: «Viss, kas dzīvs, ir — zoss!».

Un jādomā, ja negribi būt nosists, —
 pa kuru logu zoss pie tevis kāps?
 Ak, Roma, Roma, tevi glāba zosis,
 bet kas no zosīm tagad tevi glābs?

GROTESKA

Gaiss pulveris ir, mani tautas brāļi,
nav Majakovskim taisnība, ka — morss!

Kā cāļi soļo brāļi ģenerāļi,
kurp viņiem līcis Trakais Jefreitors.

Paliec sveiks, mans mazais draugs,
mūsu mīlas laiks bij jauks,
uzvelc gāzmasku un klausies —
kurā pusē vilki kauks.
Blaukts!

Ja kājas nav — no koka jaunu dreijā,
ja naudas nav, tad kaimiņam ir zelts.
Kad pasaule no cilvēkiem būs *freie*,
tad vienreiz būs patiešām *freie Well!*

Kādēļ skaties man acīs un smaidi?
Tevi tikko ir skūpstījis cits!
Aplej puķi, cep bliņas un gaidi,
kamēr nāve tev pasacīs: šķic!
Blitz!

Kā cāļi soļo brāļi ģenerāļi —
ja kājas ir, tad taču vajag iet.
Es eju projām, mani tautas brāļi,
bet, ja jau gribat, tad jūs — palieciet.

Bet durvis aiz manis drošības
dēļ tomēr aizslēdziet ciet,
jo jefreitors bija grūtsirdī-
bas nomākts un taisījās iet
kaut kur ciemos... Un pat je-
freitori ir neapbrīnināmi, ja iet
ciemos aiz grūtsirdības.

Tu gribi šo koku.
 Tu gribi šo roku.
 Tu gribi šo moku.

Kāds ūdens, kāds benzīns, kādas asinis
 tevi uz šejieni dzen?

Tu gāzīsi zemē šo koku.
 Tu nocirtīsi šo roku.
 Un garšosi ilgi šo moku.

Vai tā ar tevi ir sen?

Arī šis koks aug jau sen.
 Arī mokas ir bijušas sen.
 Un, ja man rokas to zin, —
 arī tās ir jau bijušas sen.

Lodi stobrā tu dzen. Dzen vien
 laimīgs. Tu jau nezini, kāpēc ir koks.
 Kāpēc — rokas.

Mokas?

Koku dēstīja rokas.
 Rokas piedzima mokās...

Tu jau redzi, kā liesmas ap ko-
 ku lokās, kā uz zemes man
 nokritušas ir rokas, tu jau lai-
 zi no manis manējās mokas.

Nerr.
 Savu pēdējo vārdu
 tu jau esi pasacījis.

SATIKŠANĀS

Nazis ir izsists no rokām.
Indes zobs —
izlauzts.

Še mana roka
un lokies,
un draudīgi šņāc,
un čāpstīnies ap maniem pirkstiem
ar savu bezzobu muti.

Nē, man nav pretīgi —
visā pārējā
tu taču paliec odze.

Un es arī visā pārējā
palieku cilvēks.

SNIEGA CILVĒKS

Sniega cilvēks nemaz nav spalvains,
Sniega cilvēks ir
liellielgalvains.

Viņš neēd gaļu un neēd zāli.
Ko īsti viņš ēd? —
To vēl mēs noskaidrosim ar brāli.

Daudz sniega cilvēku ir,
Katrā sētā.
Tie stāv
un debesu pamali pēta.

Jo augstāk kāpj saule,
jo ciešāk tie skatās —
kurš ceļš būtu gludāks,
kurš ceļš būtu platāks?

Uz plata ceļa
tie salasās barā
un kolonnā aiziet
no pavasara.

... un lielie nevarot vienu vienīgu
sniega cilvēku atrast... Paprasiet
puikām!

Nerr.
Savu pēdējo vārdu
tu jau esi pasacījis.

VIENĪBA

Es šodien esmu par vienību,

jo pats esmu sīks,

un man vajaga vēl

deviņdesmit deviņu

sīku vienību —
būs viena liela vienība.

Vienības dēļ

es jau paspēju sakauties

ar veikala pārdevēju —

vienības dēļ

viņš negribēja lamāties,

bet nelamāties

es nevarēju.

Kaimiņš

vienības dēļ

ar mani negribēja

dzert pusstopu.

Un tad arī dabūja.

Vai tad no zila gaisa

lai vienība uztop?

Vienības dēļ

es parkā nozāgēju sev eglīti.

Nesmuki?

Bet visiem ir egles!

Man nav.

Ar ko tad es sliktāks esmu?

Jūs gribat šķelties?

Nu, paskatīsimies...

Neaizmirstiet, ka es jau daudz gadus

ar sirdi un dvēseli cīnījies esmu

par vienību.

Visu cienību.

SCILLA UN HARĪBDA

Stāv «jā» un stāv «nē».

Un stāv vējš
tava kuģīša zēģelē.
Vēl stāv.
Bet viņš modisies drīz.

Un mūžīgā Scilla un Haribda priekšā.

Tev nav bailes no «nē».
To es zīnu.
Tev šķiet, ka to vieglāk izrunāt.

Tev ir bailes no «jā».
Jo ar viņu
nav iespējams cīnīties.

Vējš vēl stāv.
Tu arī vēl stāvi
pirms Scillas un Haribdas.
Tad nav ko brīnīties.

Es zīnu vienu cilvēku,
kurš viss sastāv no rētām.
Viņš bija godīgs,
un nav neviens skaitījis —
cik viņš starp Scillu un Haribdu mētāts.

«Pārāk svārstīgs.»
Nosprieda viens bez rētām.
Viņš nekad nebija braucis caur šo —
dzīves un jūtu
jūras šaurumu
visbīstamāko.

Bet tikai caur to
tiek okeānā,

TRISDESMIT GRAŠI

Ja man būtu tie trīsdesmit graši...

Ja man būtu tie sudraba graši...

Tad es uzceltu ozola sētu

apkārt laukam un kaņepes sētu.

Kamēr kaņepes smaržojot augtu,

visus kaimiņus ciemos es sauktu.

It neviens jau no tiem neatnāktu,

pats ar sevi tad dzīres es sāktu —

klaipu maizes un ķipīti ūdens.

Tā man dzīrojot, pienāktu rudens,

es tai rudenī kaņepes plūktu,

ostu kaņepju aromu rūgto,

es tai rudenī kaņepes kultu

un ar tām bērtu pilnu sev gultu.

Es tās kaņepes mērcētu diķī,

mītu, kulstītu, novītu striķi,

un, kaut pārdevējs par mani ņirgtu, —

smalkas ziepes par grasi es pirktu,

cilpu ziepētu baltu un gludu,

bāztu iekšā tad galviņu rudo.

Teiktu sev: — Te nu ir mana peļņa.

Balta sieva uz naksnīga melņa... —

Ja man būtu tie trīsdesmit graši...

Ja man būtu tie sudraba graši...

Un ārd.

ka bada tēka

ar nesaprašanu ir

Lieciet rēt manī vīrā.

Galvu.

Bjiet pie gudrākos —

galva ir arī

sieram.

ZILIE PUTNI

Mums visiem esot savi zilie putni, —
tā teica viens, kas rakstos lūrējis,
Bet parādiēt man vienu dzīvu būtni,
kas ir šo putnu rokās turējis

un nemirstīgs un neuzvarams kļuvis.
Man vēl nav tādu satikt gadījies.
Ar domu vēzi un ar sapņu puvī
es dzīves tirgos esmu badījies,

— un arī tajā daudzkrāsainā drūzmā,
kur ģēni un šarlatāni klīst,
nevienu nemirstīgo nerādīsīt jūs man,
un zilais putns ir laikam māneklis

tiem, kas bez samaksas pat soli neies.
Ir tādiem — inflācijas tirāža,
jo prāta izbāzts zilais putns ir neīsts,
— bet krāpj viņš tikpat patiesi kā mirāža.

Jā, ej tu dabū kaut vai drusciņ rāmuma,
kad ārpasaulei jāsakūst ar iekšējo,
un tā es ķeru, —
ķeru kaut ko netveramu,
kā motocikla pakalējais ritenis
ķer priekšējo.

«Pārāk svēstīgs.»

Nosprieda viens bez rātīm.

Viņš nekad nebija braucis caur šo —

drīves un jūru

jūras saurumu

visbīstamāko.

Bet tikai caur to

tiek okeānā,

Es nezina * * *
var būt, ka koda, jo no rīta stundā
es skatījos, cik sarakušas acis
ir manam solā, manam dzīves būvniecībai
es skatījos, cik sarakušas acis
vai nu kādā
vai tajā

Lieciet reiz mani mierā
(es jau zinu, ka neliks)!
Jums ir jāzin, kas man ir galvā?
Kaut kas patiess
un kaut kas melīgs,
un vispār — alva...

Ak nav?
Ak, vajaga papētīt.
Pētiet —
galva ir arī sieram,
un magonei ir sava galviņa,
un lupināt varat bez gala —
skatieties, kāda, cik gribi, lobāma
kāpost- un sīpolgalviņa!

Nesaprotamas lietas
uzrakstot mana spalviņa,
un jūsu galviņa
nesaprotot.
Tas ir tiesa.
Es arī nesaprotu.
Man nav atļaujas
dzīvam cilvēkam taisīt sekciju,

Ja nesaprot,
cilvēks dodas uz lekciju
un vai nu saprot,
vai, muļķīgi smaidīdams,
totāli
ar šo nesaprašanu aprod.

Un atrod,
ka bada laikā
arī nesaprašana var būt saprašana,

Lieciet reiz mani mierā.
Galvu.
Ejiet pie gudrākiem —
galva ir arī
sieram.

KVĒPEKLIS

Man ļoti žēl, ka odas rakstīt nemāku,
es slavinātu zābaksmēra bundžas vāciņu
un apdziedātu aitu tauku piciņu
un daktes vietā vērtu raibo lupatu,
un arī zilganīgo dvingu apdziedātu,
es koplītnē mums valdīja uz rīta pusi.
Es direktoru apdziedātu, kurš mums neļāva
trīs četras naktis negulēt pēc kārtas
un bojāt acis.

Kas ir bojāt acis,
ja mūsu bērniņa bij karā kritusi,
ja mūsu rotaļietas bija nošautas,
ja mūsu ābece bija pakārtas,
ja mūsu pasakas bij uzrāvušās mīnai?

Mēs bijām palikuši vieni paši
ar stundu sarakstiem, kas bij par īsiem,
ar programmām, kas bija mums par šaurām,
ar dienas garumu, kas bija pārāk īss.

Es redzu blondos, rūsgos, tumšos diogenus,
kam bija lukturi, bet nebij petrolejas,
kam bija viena «Algebra» uz pieciem
un apdriskāta «Ķīmija» uz sešiem,
un «Fizika» par visiem bija viena —
un kvēpeklis.
Tas bija gandrīz katram,
jo gandrīz katrs bija Diogens.

Ja nebūtu šī kvēpekļa, mēs lasītu
un rakstītu pie ziemas mēness gaismas.
Par laimi, mēs tik tālu netikām,
kad nokauta būs pēdējā no aītām
un nebūs jēriņu nevienā kūtī.

Es nezinu, vai kvēpekjdūmi koda,
var būt, ka koda, jo no rīta stundā
es skatījos, cik sasarkušas acis
ir manam sola, manam dzīves biedram,
es skatījos un lāgā nesapratu,
vai sasarkušas tās no mūsu nabadzības
vai tajās dzimtās zemes karogs atspīd.

KVĒPEKLIS

* * *

Kā netiek vaļā stepju zirgs no arkāna,
tā nevaru no acīm izdzēst to:
deg viena svece, viena svece sarkana,
un mani vajā kvēlojošais logs.

Vai būtu ugunsroku nenodzēstu atstājis,
un tagad tikai vējš ir liesmu gans,
un tāpēc nelabais ir mani apstājis
un visas elles liesmas rāda man.

Vai būtu neatjautu magoni es noplūcis?
Man nepatīk ne noplūkts zieds, ne siens.
Es esmu tagad tā kā poga notrūcis
un ripoju pa dzīvi — kur, viss viens.

Vai, tumšais sārtum, esi mani ielūdzis
un tagad, sarkans degdams, gaidi tu?
Tad sargies, ko es kādreiz esmu pielūdzis,
no savām debesīm vairs izdzēst nevaru.

Un vaļā tikt vairs negribu no arkāna —
kā svētumu uz kakla nesu to.
Deg viena svece, viena svece sarkana,
un mani liesmo kvēlojošais logs.

un kvēpekliis.

Tas bija gandrīz katrom,

jo gandrīz katš bija Diogens.

Ja nebūtu šis kvēpekliis, mēs lasītu
un rakstītu pie zīdātas mātes gaismas.
Par laimi, mēs tik tālu netikām,
kad nokauta būtu pedējs no sīlām
un nebūtu jēriņu nevienā kult.

PĒC KĀDA LAIKA

Pēc kāda laika lēks saule.

Zila pasaule,
suns
un šis sols —
mēs gaidām to sauli.

Mēs kaut ko gribam darīt
ar sauli,
mums it nekā nav atlicis,
atskaitot sauli,
kuru mēs gaidām.

Mums it nekā nav atlicis,
tikai šī gaidīšana.

Mēs itin neko vairs neceram,
kas būs pēc šīs gaidīšanas,
Pārrauts diegs.

Bet pagaidām vēl ir
rudzpuķu rīts,
un saule lēks
tikai pēc kāda laika.

Klusu,
klusitiņām,
pavisam klusu
es eju pa tevi, diena,
un sarma lai paliek,
pavisam lai paliek,
jo viņa man parādīja,
ka vairs nav auksta.

Lai paliek
uz dzīviem zariem,
uz aukstiem rokturiem,
uz vēsām atslēgām...

Lai pil,
cik tad ilgi var palikt balts,
ir taču cienītāji
pat krāsainai televīzijai.

Klusu,
klusitiņām,
pavisam klusu...

Ir pacelts kaut kas tik liels,
ka man jābūt
mēmam.

Vai jums nav kabatā miežu grauds,
usnes sēkla?
Var iztikt arī ar suņuburkšķi,
jo man nav nekā.

Vienīgi vēlēšanās
kaut ko iedēstīt
melnā zemē,
sagaidīt ziedu.

Kas būs tālāk,
man nav ne jausmas.

Kaut kam jau ir jābūt,
Es jūtu
tikpat svēti, kā pasaules malu jūt,
jūt un zin,
ka pasaule — bezgalīga.

Pēc baltas ceturtdienas — melna piektdiena,
un pat ar asinīm
to nevar pataisīt par sarkanu,
un pat ar sitieniem
to nevar pataisīt par zilganu.

Man ir līdz pusei nodegusi svece,
ar to pat vienu stundu nevar izgaismot,

Un ko man ar šo gaišo stundu darīt?

Es labāk atdodu to stundu tev,
tev taču viņas visu mūžu trūkst,
ņem manējo, lai tev nav jāiet zagt.

Man vēl ir cerība,
ka iemācīšos redzēt tumsā,
bet, ja es neiemācīšos,
naviens to neredzēs.

Klusu,
klusitām,
pavisam klusu...

Ir pēcēta kaut kas tik liels,
ka maš jābūt
vēlami.

Vienā no nākamām ziemām
prieģīgi cilvēki slēpos,
smies sniegavīri
un neslīdēs mašīnas.

Un visiem tad pietiks vietas
uz zemes,
un, ja būs asaras,
tad — aiz prieka.

Vienā no nākamām ziemām
es ticēšu, ka tas viss būs,
lai tikai nokustu šī
un neaizskalotu
zemi zem manām kājām.

Tik daudz prieka, ka var vai nosprāgt,
tik daudz laba — grābj vai ar abām,
tik daudz skaista kā kaķim maisā
pirms diķa,
un diķis ir aizsērējis,
un es esmu aizbļautījies
un iešu aprunāties
ar telefonstabu.

Stabi ir labi,
tie nebēg,
tie sapūst stāvus
un gāžas pēc tam,
kad tie vairs nav stabi.

Nu, kas tad ar tevi ir, stab,
kāpēc tu noblēdi manus vārdus,
tu zini, ka reizēm kontinenti
ir graša vērti
un vārds maksā tik daudz,
cik visa pārējā uz zemes nav.

PASAULES LĀPIŠANA

Ir reizēm tas stulbais brīdis,
kad nevar vairs paciest
cauras kabatas,
cauras galvas,
cauras tautas.

Kā slīcējs pēc salmiņa
tu pēc stiprāka diega jautā,
un eņģeļi aiz letes
tevī ticīgi skatās:
— Nav. Šodien nav tā. —

Vienmēr, kad vajag, nav.

Un pasaule svilpo kā ērģeles
savās caurajās kabatās,
caurajās galvās
un caurajās tautās.

Kad svešā vietā trešo dienu līst
un citu skaņu nav, vien lietus čukst,
šai skumjā pelēkumā stiegu es,
kā liepu ziedi mīkstā darvā stieg.
Viens lietus vien, cik tas var skalot daudz,
no domām nonest siltu zemi nost
un atstāt nomazgātus akmeņus,
uz kuriem tikai lietus lāses spēlējas.
Kaut būtu rējis suns, kaut būtu braucis kāds,
kaut būtu skrējis kāds kā vilka plēsts,
bet tikai lietus, pelēks lietus vien,
un aiz šī lietus balts no lietus mežs.
Tai baltā mežā krūmos zaķi guļ
un spīdīgas no lietus sēnes aug,
un vienmuļi kā pelēks metronoms
pret naktsvijoļu lapām piles sit...
Man šodien arī acis pelēkas
un domas pelēkas, un pelnu sirds,
un uguns manās krūtīs atpūšas,
jo svešā vietā trešo dienu līst.

cik visa pārējā uz zemes nav.

Uz truša ādas bungām
viens bungo jautru maršu,
lai trusēni nāk spēlēt.

Bet trusēniem nav karšu.

Ne piķu nav, ne kreicu,
ne plika devītnieka,
ne arī plūkas naudas.

Bet galvenais — nav prieka.

Caur bungu plikiem smiekliem
skan truša dziesma sēra,
un trusēniem ir bailes.

Bet gaisā ož pēc sēra.

Beidz raudāt,
Vienīgi pats sev
tu pats to visu biji sasolījis.

Uz galdiņa
tup līdzcietīga muša
un mīņājas,
un nezīn, kā tev palīdzēt.

Viss pārējais iet savu ceļu —
sievas ravē,
un nezāles
kā zaļas kopiņas starp vagām vīst,
kūp ceļš aiz mašīnas,
un ganās mākoņi...

Beidz raudāt
un beidz solīt,
un beidz solīties,
tev nemaz istabā nav tik daudz krēslu,
lai apsēdinātu tos visus,
ko tu padarīsi bēdīgus.

PĀRDAUGAVAS IELA

AVARĀVA

No lieliem laukumiem, kas mašīnsteigā plēšo,
no lidlaukiem, kur alumīnijs spīd,
es nesu pilnus savu domu nēšus
šīs klusās ielas smiltis aplaistīt.
Lai nekūp un lai negrauž manas acis,
ir benzīna un dūmu diezgan kosta —
lai tagad tas, ko var vien klusums sacīt,
no manis mazgā ceļa sārņus nost.
Pēc ceļa dodas mašīnas zem dušas,
pēc grūtas maiņas cilvēks dušā iet,
bet man ir, iela, dabūts atkal pušums,
ko vien ar tevi aizbindēt var ciet.
Zied brūcei virsū cerīņus kā jodu
un ābeļziedu marli pāri sien,
ar smilgu aizsien kā ar diegu grodu
to sāpi, kura dzima vakardien.
Lai smiltis klusām nopūšas zem kājām,
nekur jau citur nopūsties tā nevar,
nav dzelzsbetona bezdvēseju mājām
tā cilvēcīgā siltuma, kas tev.
Kad acis skaidras kļūs, būs atkal jāiet,
kur liemie laukumi no svāra sten,
ar savām mašīnām nav pietiekoši rājies,
ar cilvēkiem sāk rāties gadsimtens.

Vai viņš grib baidīt?

Inspektors raksta
uz apgāztas mašīnas sāna
ar dzeltenu okera krītu:
«Viņš gribēja vēl reizi mīlēt,» —
pēc tam pārvelk visu ar baltu
un pēc tam
pārraksta visam pāri ar melnu
tos pašus vārdus:
«Viņš gribēja vēl reizi mīlēt.»

Bet kas tad var zināt,
ko īsti viņš gribēja?

Inspektoram
pa spīdīgo cepures nagu
slīd mākoņu atspīdumi kā vate,
un, kad saule ķer acīs,
viņš pagriež galvu
un cepures melnajā nagā
kā sabraukti atspīd burti:
«Viņš gribēja vēl reizi mīlēt.»

Un manī iebrauc šī apgāztā mašīna,
kliegdamā brauc pa mani,
ka es neesmu vainīgs,
es esmu vienīgi netaisni dzīvs,
un man vajaga vēl reizi mīlēt.

Un saule ar okera krītu
raksta uz klusā manis:
«Viņam jāgrib, viņam ir jāvar,
viņam ir jālaimējas
vēl reizi mīlēt.»

PAVASARIS

Lien kādās tik gribi sfērās,
vienalga tu paliec par uti —
kā pieneņu ziedi veras,
tā atveras parašuti.

Ir pilnas konferenczāles,
ir pilni karogu turekļi,
bet, kā tu sēdies uz zāles,
tā dibenā tev duras durkļi.

Kad dienvidu vēji strāvo
un plaukstošus pūpolus apņem,
tā izsprāgst pa visiem grāvjiem
balti un pūkaini šrapneļi.

Es zinu, ka karoja maijos
un karoja arī martos,
un pēdējais mirstamais «vai!»
sirmumu dzina matos,

bet drausmīgā pretrunā bite
paliek ar katru lodi,
un netaisns ir katrs «sit!» —
vienalga, cik tas ir godīgs.

Un es nemaz neesmu cālītis,
kas vienmēr asaras slauka,
bet: «Kad pārnāksi, bāleliņ,
no kara lauka?»

Mēs dziedam no pirmiem asniem
līdz pirmiem sniga sniegiem,
un sarkanās, sarkanās asinis
no Līgo ugunīm snieg.

SLEPENS KARAĻA DEKRĒTS

Ir ziņas, ka valstī briest dumpji, ka armija aplaiskojusies un ierēdņi noēdušies kā suķi, un viņiem valsts karoga vietā it visur vien rēgojas pašiem savs pāltraks, un, ņemot to vērā, valsts stiprības labā tiek izlaists šis augstais ukazs.

§1.

Par armiju. Mazākos činus trenkāt kā sunus un ēst dot vien tik daudz, lai viņi var paskriet, un stingri uz kūmosiem skatīt, bet augstākiem činiem, kas penderus nevar vairs panest, iekš štābiem sēdēt un visu no turienes vadīt, un nelīst uz āru, lai nedomā tauta, ka armija sastāv no speķa, un ordeņus vairāk uz pendera kārt, lai šo ārā lišanu novērstu, un blēndakus smagākus taisīt.

§2.

Par ierēdņiem. Tā kā tā dzimšana augusi ir un, kas godīgs, tas kāro pēc vietas, tad izkārtot valstī, lai dienesti vairoti top, lai vairs nav rindu, tad saražot činu tik daudz, ka ikvienam ir gana, un censties pēc īpaša stāvokļa, kad mūsu valstī būs piēnācis brīdis, kad katram būs čins, no ministērijas sākot un beidzot ar ķēķi, un riešanās vienam ar otru dēļ augstāka čina būs nodzinusi tos taukus, kas pagaidām traucē pārvaldīt valsti tik stingri, kā piedien.

§3.

Par dumpjiem. Tie lielie ir apsitami bez žēlastības, un jāsaprot tas katram penderim

štābā, ja tas negrib pazaudēt epoletes un skraidīt starp tiem, kuriem kumosus skaita. Tie mazie dumpji ir vajadzīgi, lai apjēgtu tauta, priekš kam viņas valdnieks tik milzīgu okškeru armiju uztur un kāpēc neviens īt nevienam un arī pats nevar ticēt. Nav peļams, ja reizēm kur izsprāgst pa bumbai un činavnieks dabū ne sevišķi nopietnu skrambu, jo tas to bardzību attaišno, tāpēc ik penderim štābā šad tad vajag aizmirst uz tirgus plača pa kastei bumbu un kulītei pulvera.

§4.

Par dekrēta slepenību. Šis visaugstais ukazs nemaz nav tik milzīgā slēpumā turams, vien obligatoriski ir tas, lai uz katra vaļībā nākušā raksta ir virsū, ka tas ir pilnīgi slepens.

Nepūt man pīlītes labāk,
vienalga, no tā nekas nebūs, —
lai paliek tās, kas dabā
pa diķi peld un ir nepūstas.

Piepūt ziepju burbuli,
es tev nopirkšu ziepes —
burbulis jau ir tāds ļurba,
to vienmēr vajag piepūst.

Un vispār apkārt apskaties,
ko tikai visu nepūš —
piepūš taures un lapsas,
un tevi pašu slepus.

Un, kad es eju pa zemi,
tad, kad uz zemes zied liepas,
liekas, ka sprādziens būs zem,
jo pati zeme ir piepūsta.

52.

Par ierēdņiem. Tā kā tā dzimšana augusi ir
un, kas godīga tas kāro pēc vietas, tad iz-
kārtot valsti, lai dienestā varotai top, lai vairs
nav rindu, tad sarādot činu tik daudz, ka ik-
vienam ir gansa, un pūsties pēc īpaša stā-
vokļa, kad mūsu valsti būs pienācis brīdis,
kad katram būs čins, no ministērijas sākot un
beidzot ar ķēķi, un rīšanās vienam ar otru
dēļ augstāka čina būs nodzinusi tos taukus,
kas pagaidām traucē pārvaldīt valsti tik sting-
ri, kā piendin.

53.

Par dumpjiem. Tie liele ir apstāmi bez
slasības, un jāsaprot tas katram penderim

Kad cilvēks pret kaut ko atsitās,
 no viņa aiziet skaņa,
 Uzvarētāis un viņš neko nevar atstāt,
 un varbūt m jo viņš jau ir bezsamaņā
 bet es šajās kā izspiesta ermoņika
 jo ne jau nu un tikko izslaucīts pagalms,
 bet asinim d un viņš nemaz nav pat pliks,
 Kad kaujas un viņš ir uz mirkli pagalam,
 un kad strīd viņš ir kā izšauta lode,
 es, saprotams, no kuras vajaga bities,
 bet pāri šim un tomēr viņš paliek pods,
 Man nav jū tad tajos bu kam vajadzēs piepildīties.
 bet, kad uz
 tad tajos bu
 vie: sen, sen, sen
 .mšqāē 1150 dšiev mšjorqes ešm

Vien tam, kas dabūjis zilumu,
arī debess ir zila
un avots ir tukšs vai pilns,
un asinis sarkanas pil,
un pienešas dzeltenas zied,
un neliešus cauri var redzēt,
un rudziem var sajukt briedumu,
un skaistumu saprast var sedzenei.
Mēs esam tā iekārtoti,
ka stīvi uz priekšu tiekam,
un tikai kaut kādu pusnoti
mēs saprotam cauri priekam,
un tā nu ir ar mums — pīšļiem,
kas sevi bez mitas lāpām,
ka savus sumbrus un kniņšus
mēs saprotam vairāk caur sāpēm.

lād, kad uz zemes zied lāpas,
liekas, ka sprādziens būs zem,
jo pati zeme ir piepūsta.

DIVKAUJA

Šāviens ir izskanējis. Uzvarētājs ir aizgājis.
Uzvarētais ir aiznests. Bet asinis vēl ir zālē,
un varbūt man krūtīs ir dvēsele ielikta šķērsām,
bet es šajās asinīs saskatu uzvaras zīmi,
jo ne jau nu lodei dzīvi un dzīvību noteikt,
bet asinīm dzīvām vai mirušām — noteikti.
Kad kaujas lauku ar asinīm nolēja prūši
un kad sarkanā straumītē izdzisa pēdējais prūsis,
es, saprotams, redzu, ka tauta 'gājusi bojā,
bet pāri šim kaujas laukam milzu spārniem pland mūžība.
Man nav ilūziju, kas izmirs, kas paliks dzīvs,
bet, kad uz pasaules paliks vienīgas tautas asni,
tad tajos burbuļos, buntosies, elpoš un dzīvos
visu sen, sen, sen mirušo tautu asinis.

* * *

Tuvāk ne matu, ne solīti,
ne ar lamām, ne paijām
es netieku tavam solītam,
tavam baltajam maijam.

Ne jau tāpēc, ka vairojas
melnie kaķi un kari,
bet arvien vairāk un vairāk
saulei tiek aplauzti stari.

Ko lai dara ar saulīti?
Apbērti jau ar granti
ir tie zirgi, kas auļoja
un nesa augšup Antiņu.

Ir tikai viena izeja —
kad ir tik gaišs kā reti,
tu uz tā ceļa izej,
pa kuru es iešu pretī,

taču ceļu ir tūkstošiem,
bet tikai viens ir mums diviem,
un, ja pat tas ir tukšs,
tad manis nav starp dzīvajiem.

* * *

Kas ir ar tevi, sonet?
Kā man par tevi zināt?
Tu esi bēdīgs kā ponijs,
ar kuru nevizinās.

Varbūt tu taukus audzē
un ņem pārāk lielu maksu,
un tāpēc visi braucēji
labāk ķer zaļu taksi.

Ar taksi jau iznāk ātrāk,
viņš jau joņo kā zebra,
bet pa baltajām nātrām —
maksā kaut miljonu — nebrauks.

Viņš ir pie šosejas piesiets,
ar smirdīgu dziru pieliets,
un mēs abi kopā iesim,
cenu, cik gribi, pieliec.

Gan jau tu saskatīsi
kaut ko priecīgu manī.
Dzīve ir stulbi īsa,
un mūsu ir pamaz, ponij.

EX LIBRIS

Šī grāmata ir mana,
stipri,
izdota pāris gadsimtus
pirms manas dzīvošanas
un bez mana
ex libris.

Bet dzīvoja vergi — Vācieši,
to ligzdā dzeguze ligzdoja,
un tāpēc jau arī nācās
šo likumu bunti izdot:

cik reizes, ar ko un pa kuriem
ir baznīcas priekšā jāsit,
kad jāslēdz siekstā un kurš,
kad jāuzkar kāsi...

Bet dakšas ir dakšas,
tās dur —
tās pašas vecās kocenes,
vienīgi, ja nu kāds duraks
tev paņem un roku nocērt...

Ar kreiso —
paliek — ar kreiso,
jo dzīvību nav viegli izdzīt,
un tikai sīkstā veidā
varēja viņi izdzīvot:

viņi, pret kuriem šī grāmata
uztrīta visai stipri,
un tāpēc mūžīgi tā
paliek ar manu *ex libris.*

Ar reaktīviem TU
 uz «tu»,
 ar bānišiem
 kā svešiem Jānišiem
 uz «jūs»,
 es šodien atkal vienu dienu pratinu,
 jo man ir jāizpratina,
 kas būs?

Es nogurstu
 no bezgalīgām prašņām,
 es nosvīstu
 no sarežģītām moku mašīnām,
 es nosistu,
 jā, es šo dienu nosistu,
 ja no tā kļūtu
 labāk pašam,
 ja no tā kļūtu labāk ozolam,
 ko meliorators rīt nocirtīs,
 ja no tā celtos augšā
 Zenta Ozola,
 ja Pasternakam nācies nebūtu
 tā mocīties.

Tā gāja, iet un ies,
 nav rīta ausmās rozā gluduma,
 un naktī, zvaigznes,
 cik vien gribat, smeļieties —
 ne jūsu stars, ne laimes mirklis
 nav bez zuduma.

EX Ar reaktīviem TU

uz «tu»,

ar Jaunā gada svecītī —)

kā kuro reiz:

uz «tu» un «jūs».

Kā kvēlojoša ogle vatē,

tā es kāpju tramvajā

un neticu, ka taisnība ir

ieskurbušam vecītim:

— Kas būs, tas būs . . .

Nenāc manī

ar savām mīļajām kājām —

man ir slapjdraņķis sirdī

no jasmīnu miršanas.

Puķu nāves

ir tādas pat cilvēku nāves,

ir negaidītas,

bet viss vairums

gaidīts

un melots, ka ne,

un ticēts, ka ne,

un zināts, ka — jā.

Un arī tā lūgšana nenākt

ir tāda pat mirkļa nāve,

kad melots, ka nenāksi,

kad zināts, ka nenāksi,

bet ticēts, ka — nāksi.

Es nevaru noliegt,
ka gaidu
un ka gaidu tevi.

Pats pēdējais svešais to redz.

Man prasa:

- Paklau, vai tev kaut kas nav ar plaušām?
- Paklau, vai tu netaisies automašīnu pirkt?
- Paklau, netaisies kārties.
- Paklau, tie čigānu laiki ir pagājuši
un zirgu arī ir palicis maz,
lai ietu zagt. —

Un pašam pēdējam svešajam taisnība:
man ir ar plaušām kaut kas —
bez tevis trūkst gaisa,
es nopirkšu automašīnu,
ja tu paskatīsies uz mani
ar tādu vēlēšanos,
pakāršos, ja tu man liksi,
un atausīs čigānu laiks,
ja arī palicis būs
viens vienīgs zirgs...

Es nevaru noliekt to priedi,
ko tu iēsēji manī,
nemanot
tā ir izaugusi,
ka vairs nevar apņemt.

Nevar apskaut,
un to redz pats pēdējais svešais.

MAZPILSĒTA

Kā bērns būs, kā būs
vīgs dzīvojs un mācījs —
atļauties to, ko mazs meitenēns,
un bez'apstājas plāpāt.
Maza, maza kā vabole
tā savu ceļu lāpo,
bet es apzvēru, pieaugušie,
ka vabolēm arī ir dvēsele
pilnīgi nesamaitāta,
ar savām plikām kaislibām,
ar savām atsegtām vājībām.
Es tādā pilsētā nokļuvu,
un man tik karsti kļuva
no saviem desmit kažokiem
siena laikā.
Es tajā cimdīnā sēdēju,
gudrodams, kāda velna pēc
esmu ar bruņām apkrāvijs,
it kā dienētu Albertam.
Auksti kļuva no domāšanas,
un es plīks aizgāju peldēties.

Kā bērza blukis, baltās šķilās šķeldamies,
 viņš dzīvoja un kurināja mūs,
 un mācīja — lai cik mēs bieži peldamies,
 mums jūrā nenomazgāt savu rūsu,
 jo tā nav cilvēkiem uz ādas krājusies,
 bet iekšā mums pa asinsvadiem rit,
 un, cikreiz vēsture ar ilksi jājusies,
 tikreiz ar ilksi tā mūs visus sit,
 un rūse cilvēcība no šiem sitieniem,
 un naidam virsū superfosfāts birst.
 ... Viņš dzīvoja un nebijās no sitieniem,
 viņš elpoja un zināja, ka mirst,
 pat kausējums, no molibdēna sakausēts,
 pat Saule savas nāves neizbēgs,
 viņš zināja, kā lode nomirst pakausī,
 un zināšana — tas ir vienīgs spēks,
 kam smadzenes un zemeslodi saturēt,
 ja arī skumjas rievās sejā velk
 šī zināšana, tad tā palīdz paturēt
 to, ka tev vairs nav nepieciešams elks.
 ... Viņš nevairījās, bet viņš prata atvairīt,
 viņš slikto atšķīra no tā, kas labs,
 un tāpēc it neko tam nevar padarīt
 ne nekrologu morss, ne skumjš un vientuļš kaps.

Es nevaru noliekt to priedi,
 ko tu iesēji mani,
 neamanot
 tā ir izaugusi,
 ka vairs nevar apņemt.

Nevar apņemt,
 un to redz pats pēdējais svelais.

SEPTIŅI MALĒNIEŠI

Septiņi malēnieši reiz
bija,
vilka govi ar striķi
uz jumta augšā,
kad ieraudzīja, ka zālīte aug
uz rijas.

Gaismu bezlogu istabā nesa
ar dakšām —
kā sienu zārdā...

Tagad jau visi septiņi
koka mēteļos
un smiltis bārdā.

Tik daudz viņi sadarīja,
ka veco aku vindas
vēl neticēdamas šūpo galvas —
vai viņi tikai septiņi bija.

Un tagad, kad domā par dzīvi
un briest
kartupeļi zem zemes,
un zaros kašāni,
es arī domāju
par savu dzīvi
un redzu, ka malēniešu
ir bijis vismaz astoņi.

Melnā rēta,
kapu sētas sēta,
daivības un nāves priekšā
nepildzimis dēls
un nespokotais lūgums
pie šīs rētas,
pie šīs melnās sētas
pušakts stundā runājas ar sevi.

Melnā mēte,
tava dvēlondrāte
ir kaut kur man noliepta uz roka.

Cik ziedu un cik zāļu,
un cik dzīvošanas
pat vienā atmatainas pļavas kvadrātmetrā!

Es esmu piekūsis
un guļu uz šī ciniša,
un laikam gribu grāmatvedis kļūt,
bet man jūk skaitļi
stiebriem, vabolēm un skudrām,
jūk tūkstoši ar simtiem,
un es kļūstu dusmīgs:

nu, esi piekūsis, tad atpūties
un neskaiti kā idiots,
cik smilgu pāri liecas,
jo tā ir —
sī-ku-mai-nība.

Bet man zem galvas zeme runā savu:
— Ir vienreiz jāieskatās vienā manā pēdā,
ir vienreiz jāieskatās brūno skudru pūznī
un arī elektronu mikroskopā,
lai katrs lielāks lielums kļūtu apjausts
un dzīvošanas bezgalīgums
kļūtu saprotams.

TRIS NOKTIRNES

I

Jā, tas ir pārāk skaisti.
Sudraba vītoli sudraba otas
zvaigznes no debesīm slauka,
ēnas no pazarēm,
ēnas no tevis mēž laukā.
Neizgaisti.
Ja arī tas pārāk skaisti.

Jā, tas ir īstais klusums.
Aizvērtas acis sudraba zemei,
krūtis bez elpas elpa,
zeme no vītoliem
līdz zvaigznēm — vienota telpa.
Tas ir klusums.
Tramīgs un sudrabots klusums.

Kas tur par zivi lēca?
Sudraba zibens vai sudraba šautra
pazuda sudraba mirgā,
vai nāra nerātņa
aizjāja sudraba zirgā.
Nepaliec veca,
brīnumu redzošā dvēseles lēca.

II

Melnā rēta,
kapu sētas sēta,
dzīvības un nāves prastais šķīrums,
nepiedzimis dēls
un neapkoptais tīrums
pie šīs rētas,
pie šīs melnās sētas
pusnakts stundā runājas ar sevi.

Melnā māte,
tava dzelondrāte
ir kaut kur man nostiepta uz ceļa.

Vēl nav izmazgāta
mana nāves veļa —
Melnā māte,
tava dzeloņdrāte
vēl zem daudziem zemes liētiem rūšēs .

Melnā rēta,
zvaigžņu piemirdzētā,
tu man veca lauku aka liecies,
savām lūpām tu
pie manām lūpām liecies,
melnā rēta,
zvaigžņu piemirdzētā,
bet no tā man sirdī gaišāk nekļūst.

III

Kā caur biezu mūri es caur smaržu eju,
eju es caur liepu smaržu pašu,
varbūt pasaka man pagriežusi seju,
un es jūtu viņas dzīvo dvašu.

Liepu nakts ir pirts no visiem sārņiem,
liepu naktī zeme spārnus iedod
un kļūst visi cilvēki par gārņiem
un turp aizlido, kur visu piedod.

Pilni gaisi baltu spārnu vēdu,
pilnas sirdis gaišiem prieka stariem,
kad zem spārna nesam savu bēdu
pāri liepu medus pilniem zariem.

Līkst no medus liepu zari zemu,
dzeltenīgie, smaržojošie zvani ...
Dzīve, notrīsi — es tevi ņemu,
pusnakts, notrīsi un paņem mani.

• • •

Kad nogursti šo aizgaldoto dzīvi pārtaisīt
un pasauli,
kad cinisms tavas ilgas cērpj uz nullīti —
beidz lauzīt rokas un par taurenīti pārtaisies
vai pļavā žirgti sprinģojošu bullīti:
gan būs kāds ziedinš, kurā varēs uzņemties,
gan būs kaut kāda dieva sēta zālīte
un pusmasti,
priekš kā vien gribi — pusmasti
un lopkautuves redeļotā tālīte...
Bet cilvēki ies, savu asinssāli rīdami,
jo viņu ceļš ir tas, no kura nevar atteikties,
ies dziedādami, nebaidīdamies un bīdamies,
ies, aizmirdami saviem senčiem pateikties
un īsti nedomādami par savu bērnu likteni,
jo aizgaldota, aplokota zemīte
nav spējīga dot it nevienam brīvību —
cik aploks mazs, tik debesis ir zemas,
cik aizgalds šaurs, tik sīka tava dzīvība.
Un lai pil asins droši manos pantos,
lai droši strādā buldozeri manos ciematos,
jo, ja jau mūsu pēcteči tik vien var mantot,
tad vai ir viņiem vispār vērts ko iemantot?

Vēl nav izmazgāta
mana nāves veja —
Melnā nāte,

Prāts ar sirdi kaujas,
Vai tad tā drīkst?
Ārprāts!
Kā tad šīs divkaujas ļauj?
Mīlie, es neesmu tārps.

Granīta bluķis arī ne —
to visos kapos gana,
katram,
kurš nav marinēts,
ir saprašana,

ka šajā lielajā pasaulē,
raibajā lupatdeķī,
bez iekšējās
divkaujas
iztieks vienīgi
teķi.

Prāts ar raķetēm draud,
sirds
no mīlestības
uzvārās —
tā ir cīņa bez zaudējuma,
tā ir cīņa bez uzvaras.

Pilni gaiši oāžu spārni vedu,
pilnas strdis galšiem priekā starliem,
kad zem spārna nesam savu bēdu
pārī liepu medus pilniem zariem.

Likst no medus liepu zari zemu,
dzīvēnīgie, smaržojošie zvani...
Dzīve, notrisi — es tevī perdu.
pusaakta, notrisi un pūcni mani!

Vai tu vari būt mazāk sirdīgs,
par viena mata tiesu,
un mazliet vairāk dzirdīgs —
par vienu mīesu,
piedod,
tā tev nav mūžīgi iedota.

Un es nemaz negribu,
lai sāc
pa labi un kreisi piedot,
bet tik vien tevis būs,
cik tu mācēsi ziedot
un apjēgt —
ne vienmēr uzvara nāk ne tikai
sītot,
bet arī — glāstot un ziedot.

Piedod,
es uz šīs pasaules
gribu to pašu, ko tu,
un it nekā cita.

PUSNOPIETNA SARUNA
AR TRIM PUIKĀM PAR KAŠĶI

Uz kašķi
jūs esat našķi,
bet ja nu es izgudrošu to ierīci,
kas nākotni pašķir?

Ticiet man droši,
tur nebūs,
vismaz, cik jūs to domājat,
apburoši.

No kašķa puns ir
un daudzi puni,
ja sētā suns ir —
nāids ar to suni.

Bet ko tad tiesāt?
Ass kā no ašķa
pa visu miesu
būs sārts no kašķa.

Un niez pēc velna,
un nebūs gana,
līdz nodils delna
no kasīšanās.

Uz kašķi
jūs esat našķi,
bet tad jau labāk reiz kārtīgi izbukņītiēs.

Bet es jau nerunāju par to,
es runāju
par to bezgala, bezgala niezošo kašķi,

SUNS

Suns paķēra bērnu. Un nobijās visi.
Suns skrēja ar bērnu sētā.
Un saimnieks rāva no sienas bisi
un, kā par nelaimi, pielādētu,

viņš tēmēja ilgi un bailēs sēca,
tad šāvās no stobra gaile ...
Un bailēs par bērniņu sieva brēca,
un raudāja bērniņš no bailēm.

Es domāju ilgi par sevi un dzīvi,
un par bises stobra guni,
un par tiem trijiem, kas palika dzīvi,
un par vienu beigtu suni.

Es redzu, ka neprotam mēs, kā nākas,
ne suņiem, ne cilvēkiem ticēt —
suns iznesa bērnu, un tai mirklī sākās
šai pilsētā zemestrīce.

Es neizgudroju itin neko, ko šeit saku.
Nu labi, viens suns un trīs dzīvie, labi ...
Bet atbildi, cikreiz tu sauci par traku
savu visuzticamāko glābēju?

Nedusmojies, nedusmojies, nedusmojies,
es izkāpu —
vienīgi uzraksta

Bet pagaidām
mēs vēl nesam pazistami.
Nedusmojies uz mani
pārāk.

Pulkstens kā pele klusiņām
dienas atliekas grauž,
jāiet ir tā kā čučināt —
ejiet, vai tad man skauž.

Nepabeigtība svilina,
sirds vēl ar sevi «jūsu»,
vēl mana diena nav pilna,
bet varbūt nav arī jūsu?

Nemu klausuli: — Vecīt,
kašķi vajaga turpināt.
Atkal tu biji pie svecēm
savas peršinas purpināt.

Atmet, vecīt, to amatu,
tur var ar vienādām sekmēm
lasīt pavāru grāmatu
vai par kaut kādām lēkmēm.

Kāpēc es atkal neguļu?
Ko nu tu atkal pukšķi —
zini, es salmus nekuļu,
redzot, ka tie ir tukši.

Vecīt, piedod šo zvanienu,
tas jau ir visai gauži —
nepabeigtība mani
šonakt kā pele grauž.

Es izkāpju
tieši pa durvīm,
uz kurām viens uzrakstījis bezkaunības:
«Izejas nav.»

Saņemiet, milicīt,
soda naudu,
jo izeja —
ir!

Caur pērļaini baltu smaidu,
caur asinssviedriem,
caur sievieti
un caur cilpu —
ir izeja.

Ir izeja ārā no krastiem,
ir izeja restotā pagrābā nokļūt,
ir izeja saulē,
un ir izeja nopūtā.

Jautājums tikai —
no kā cilvēks grib iziet.

Es gribu vienkārši ārā.

Nedusmojies, nepazīstamās ielas stūrī,
es izkāpu
vienīgi uzraksta — bezkaunas dēļ.

Bet pagaidām
mēs vēl neesam pazīstami.
Nedusmojies uz mani
pārāk.

* * *

Ziedojiet sevi kaut kam,
kaut vai šim smagajam,
ziloņa pelēkam rītam,
nodžinkstiet bundžā
ubagam
un noziedoieties
līdz sejas baltam krītam.

Noziedoieties sviedros,
paši pār sevi lēkdami,
izziediet
kaut vai leduspuķē,
bet izziediet ziedos.

Bet nenosprāgstiet, lūdzami,
savos taukos,
paši no sevis bēgdami...

Tas viss ir tik gaužām suķiski.

Tā nav ziedošanās
un tā nav devība,
ja draugam,
lai tas aizsniegtu karātavas,
tu visžēlīgi
piespēlē bluķīti.

Cik grūti ir noticēt, ka ir saule,
kad viss tev līdz kauliem mirst,
un nav it nekā no tā,
ka tu pie dzīvības esi,
ja tevi ir notēmēts pirksts...

Lode ir dulla muša
un plerkšķis, ja tevi šauj,
bet pastāvi, mīlulīt,
pats zem savas asiņu dušas
un izgaršo, cik saldi lēnām
tevi kā cūku
kauj...

Un paguli, mīlulīt,
kad tu pat raudāt nespēj
un parunāt nejaudā.

Es esmu šašliks,
un iesms ir nespēks,
un neskaties, diena, uz mani
un nejautā,

* * *
Ar mašīnas bortu
mani pret sienu atmeta
kā lieku burtu,
kā atmatu.

Audz, zirgskābene,
es gribu, lai sakne dur,
bet skābene nenāk,
jo viņa nezina — kur,
jo viņa ir svēta,
tāpēc, ka zin,
cik daudz ir neapsētā
un cik ir rezervē svina,
lai trīsoši dzīvo
putekļos pārtaisītu.

Bet atomi jau ir sākums,
tad kāpēc lai es
no šīs sprieduma izpildes būtos?

Es sviežu šo stundu pret grīdu,
 jo slepkavam jābūt man,
 es zaļganās lauskas midu,
 jo kaut kam ir jābūt, kas skan.
 Es rakstu šos ziepju burbuļus,
 lai sirds savu tukšumu jūt,
 jo, ja jau man jābūt ļurbam,
 tad nedrīkst būt grūti — būt.
 Lai nenobāl Gauja pie Virešiem
 un nedreb pie Carnikavas,
 ir jāvar un jāspēj būt mirušam,
 ja līst pāri miesai lava,
 un zibenīgi tas jādara,
 jo cilvēka spēkos nav lēnām.

Man teica, ka Japānā kādā
 uz sienas ir kāda ēna.

Mūsējie... Jūsējie...
 No kaut kurienes...
 Pilnīgi nāvēji, sēnītes...
 no kaut kurienes.

Fu, kā te bet... sēnītes...

Bet, sēnītes...
 es atnāku...
 kādās benzīna... sēnītes...

Neakattēties...
 mīlestība...
 bet, kādā...
 es esmu... puse.

Un pusītes... sēnītes...

Vai man ir trīsdesmit seši
svešie
gadi?
Vai man ir gājuši pāri
tie svešie
trīsdesmit seši
padebeši?

Bet kaut kur taču viņi ir palikuši,
kaut kur taču ir tā krāsns,
kur viņi ir sadeguši,
kaut kur taču ir tie pelni,
no kuriem
šodien man dvēselē
melni.

Mēmie, runājiet taču —
no kurienes
jūs savu mēmumu ņemāt.

Es spiedzu, stenu un rukšu,
bet mana balsis
kā ledainā ūdenī
atduras
tukšumā.

Vai tad tišām te nav it nevienas spuldzēs?
 Un māju numuri saputroti
 kā krustvārdu miklā,
 un rudens lietus,
 ko nevar redzēt,
 vien dzirdēt,
 kā tas no apgrieztu noteku cauruļu riklēm
 guldz.

Es tevi meklēju jau kuro stundu,
 kuro gadu
 un kuru gadsimtu
 šajā bezacu tumsā
 starp tālumā vizošām
 augstceltņu logu restēm.

Sētniece ņurd: —
 — Jaunais cilvēks
 ir no kaut kurienes atbraucis,
 mūsējie pa tādu tumsu
 un tādu slapjdraņķi nestaigā. —

Mūsējie ... Jūsējie ...
 No kaut kurienes ...
 Pilnīgi pareizi, sētnieces kundz, —
 no kaut kurienes.

Fu, kā te līst aiz kakla!

Bet, sētnieces kundz,
 es atnākšu arī no turienes
 šādās bezacu naktīs spokoties.

Neskatieties tik jauni —
 mīlestība var visu,
 bet, kamēr es neesmu atradis to, ko meklēju,
 es esmu puse.

Un pusītes nemāk jokoties.

No sākuma tu meklēsi —
kas tev iedēstīja ļaunumu,
 lai neļautu to arī citos dēstīt.

Tu nogursi,
 tu apsegt aizmirsīsi
 savu kaunumu,
 un bērni nezinošām acīm skatīsies
 uz grēku.

Un no tā brīža tevī nevar pestīt
 vairs ne ar kādu pastardienas brīnumu,
 vai jaunumu.

Es ticu visām atgriešanās zīmēm,
 bet it neviena vairs no tām

uz tava ceļa nestāv —
 tu esi nonācis pie savas inerces,
 sāk sist
 un pirmo sit to visiem zināmo
 pie visiem zināmā,
 pie krusta,
 paša nestā.

Pu, kā te liet aiz kalnā!

Bet, sētnieces kundz,
 es atnāksu arī no turienes
 šādās bezacu naktīs apokoties.

Neskatīties tik ļauni —
 mīlestība var visu,
 bet, kamēr es nesmu atstājis to, ko meklēju,
 es esmu puse.

Un pusies nemāk jokoties.

TRENERA PRIEKŠĀSTĀDĪŠANĀS

Viss jums ir zināms. Bet būs stunda sūra,
un no šī zināmā būs jāmet nost
vispirms tas vecais uzbrukums no stūra
un muguras, lai cik kad gribētos.

Un jāaizmirst ir sist zem jostasvietas
un izstāties no cīņas, kad kļūst bail,
uz spēku vienmēr un no visām vietām
kārs ļaunas glēvulības skatiens gail.

Ir sākums stūra sitieni un sodi,
bet protiet spēku sevī saturēt —
var būt, ka piedzērušos zemeslodi
jums kādu dienu nākas apturēt.

Pasākās to vēl var saprast,
bet es šodien akatos:
atkal pieci vilki vilku
veik pār ezeriņu.

Pazuda pasakai pastala,
kā nu pā sniegu bridīsi?
Un uz pieprasījumu pastā
vēstule gaidīs brīdi,
un tad to atpakaļ sūtīs —
cik reiz tad pastnieks lai nestu.
Šausmīgi skumjas un grūtas
ir atpakaļsūtītās vēstules.
Bet tās, kam nav adreses atpakaļ, —
tās ir skumjākas simtreiz,
kā noķerts un važās sakalts,
un kungu aizmirsts dzimtcilvēks.
Jāaiziet neziņas katorgā
un etapā jāklūst stīvam,
un tikai mirušos atrod
šīs vēstules — bēgles brīvība.
Viena pazudusi pastala,
un izkūst it kā no vaska,
it kā uz delnas pārsla —
mūžības cienīga pasaka.

NESAPRAŠANĀS
AR TAUTASDZIESMU

Pieci vilki vilku vilka
pa slidenu ezeriņ',
pieci bija jēru zagļi,
sestais bija barons.

Lai tie jēri, kā tie jēri,
es tik vienu minu —
kāpēc visi pieci vilki
vienādīgi trekni.

Pieciem slīd uz ledus kājas,
pieciem karas mēles,
sestais, jēra ādā tinies,
kamaniņās tusnī.

Ātra kāja — liesa kāja,
slinka kāja — tauka.
Vai tad pieci vilki sazog
jērus arī sestam?

Pasakās to vēl var saprast,
bet es šodien skatos:
atkal pieci vilki vilku
velk pār ezeriņu.

Vēl viena vilšanās, un tad
 vēl viena krāsns mute melnos,
 pat maldugunis it nekad
 vairs neciemosies šajos pelnos.
 Cik reižu tas nav čukstēts man,
 caur puspievērtu durvju šķirbu,
 bet, tiklīdz veru, arīdzan
 ir sejā sities krāsu ņirbums,
 kāds tikai ugunsgrēkos mīt,
 Un allaž taču esmu gājis
 šai nesātīgā ugunī
 un līdz šim sadeģt nejaudājis.
 Ja koku lapas cilvēkam
 pat arī nokritušas mīļas —
 nav spēka slepus čukstienam,
 jo vienīgi, kas mīl, tie viņas,
 jo vienīgi, kam slāpst, tam trūkst.
 Es dzeru ugunsgrēku ņirbu
 un klausos, ko par viltu čukst
 man ziemas balss caur debess šķirbu.

Pasākās to vēl var saprast,
 bet es šodien skatos:
 tikai pēci viltu
 velk pār ezeru.

FOTOGRĀFIJAS NO
7000 KM ATTĀLUMA

normāla

Tagad tu rocies
dziļi zem zemes
mūžīgā ledū.

Tavs stikla kalns ir uz leju.

Tava Saulcerīte ir tādā pat kapā
kā tā, kas tur — kalna galā.

Tavi kraukļi
ir tavas ēnas
uz ledainā tuneļa sienām.

Ar sarmotām skropstām
un spurainu sirdi,
glaciolog,
cik dziļi tu raksi?

Līdz Saulcerītei.

Un pēc tam?

Cauri sniegainām uzacīm
mani pēc velna labi
tavs izbrīns svilina:
— Kas pēc tam?

«Pēc tam» nemaz nebūs!

Vai arī tu neapjēdz,
ka pasaules mēros nav pasakāms
tālums
līdz Saulcerītei.

drusciņ pārgalsmota

Ēnas melnas
un sakrampējušās
kā vecas siekstas...

Ledus balts
spiež acīs asaras
un varavīksni.

Kāpēc tu šai šahtā — kapā
kā brīvprātīgs mironis nīkstī?

Vai nav svarīgi,
pie kāda spiediena ledus lūst?

Tev taču bija bizaina Annele,
kas ledus lūšanu
rēķināja pēc kalendāra:
citreiz aprīlis,
citreiz marts...

Vairumam cilvēku
pietiek ar šitādu aprēķinu.

Bet tev
ceļā no šahtas uz šahtu
ielūst uz upes nartas,
sasalst untas
un izskaties tu
pēc no ledus taisīta suņa...

Te tev nu aprīli,
te tev nu marti...
Danke schön...

Šito fotogrāfiju es tev nedošu,
tajā pārāk maz tevis paša
un pārāk daudz kopīgā
starp tevi un Nansenu.

momentuzņēmums

Neelpo.

Kopš 1945. neelpo.

Izplūdis attēls,

kā izplūda asinis

ap Jāņa galvu.

Sarkanais oreols uz sniega nekustējās,

bet tagad tas kustas iekš mums.

Tāpēc papūlies mierīgi

vienu mirkli.

Tie vārdi,

kas pārtrūka tad,

kad tu ielēci ejošā vilciena

pēdējā vagonā,

ir izauguši par stāstiem

un romāniem.

Tāpēc paklusē,

nekusties,

neelpo.

Lācis,

nu tagad tu redzi, kāds esi lācis,

kad tevi pēkšņi nofotografē

tādā brīdī,

kad tev visa tava biogrāfija iekšā.

neesošā tevis fotogrāfija

Nav ko zvanīt.

Ja nevar pēc pirmā,

tad tevis vismaz nav mājās.

Vai vispār nav.

Es fotografēšu steigu,

izbrīnu, paniku,

ar kādu tu drāzies pa šīm te kāpnēm,

kad telefons lietišķi teica:

— Jums piedzima meita,

Es fotografēšu
tavas rokas siltumu
uz šī roktura,
to laimīgo siltumu, kas tev bij palicis delnās,
kad atrakāt Veco.

Veco kāds jupis
bij nolēmis paglabāt
zem ļoti jaunības lavīnas.

Es fotografēšu durvis,
kuras reiz ilgi stāvēja vaļā,
jo mājup
spēju autiņa vietā
tu auklīnā atvedis bijī
nelaimes mamutu.

Un mamuts aizspiedās durvīs...

Es fotografēšu,
kamēr filma būs cauri,
bet es to nesajutīšu.

Es uzņemšu miljonu kadru
bez filmas.

Ar kādu augstumu, ar kādu aukstumu
tu gribi manas zvaigznes nobaidīt?
Es savu pieri aizsedzu ar plaukstu,
un viņas visas nedzisdamas krīt...

Krīt nedzisdamas zemē siltajā,
un žilbinoši pieneņlauki dzirkst,
un arī tiem, kas sen jau atdus smiltājā,
iet cauri zelta bruņītēja dzirksts.

Un mātes sauciens apakšzemē pamostas,
klūst žēl pat tiem, kam nav vēl bijis žēl,
un, manu zvaigžņu zelta dzirkšu sakosts,
pie aizauguša kapa atnāk dēls.

Neko tas nemaina, neko šeit nemaina —
var stāvus ciest, var ciešot ceļos krist,
bet labāk gan lai manas zvaigznes nemana
un neliek viņām priekšlaicīgi krist.

No tāda augstuma, no tāda aukstuma
vai vajag nokrišanas dzirkstis šķilt,
es labāk putna bērnu sargāju ar plaukstu,
jo krusa cērt un putnēns vēl ir silts.

POLIGLOTI

— Jums piedzima meita,

Ko viņi visu nemākl

Izrauj nakts vidū,
un viņi tev izklās kā teļādas
patiesības —

ar ko tiešām mira Tutanhamons
un kurp iet latviešu kino.

Viņi zin čuksta indes zobu
un bļaušanas hipnozi,
viņi zin demagoģijas
bērnām un zīdaiņiem dodamās porcijas.

Viņi, velns viņu zin,
prot angļiski,
franciski,
putniski,
ziviski,
zvēriski.

Bet — cilvēciski?
Es tikai vienureiz
divus vārdus no viņiem
esmu dzirdējis cilvēciski.

Es jautāju —
no kā dzimst šī viszinība.

Un vienam nelaimīgajam
bij drosme teikt:
— No vientulības.

Tā uzticība, laikam,
ir savam laikam
un arī tev, laikam.

Un tas nav līdz kaut kādam laikam.

Es uzticos buldogiem, dogiem un laikān,
bet laikam visvairāk
plušķiem.

Uzticībai nekad nav cenas.
(Ticība spriež —
var vai nevar
tev ticēt?)

Bet uzticība ir sena,
gan vēstures brīžos, kad ir,
un tādos, kad nav kur dēties.

Kad vairs netici zemei
un dzīvei,
kad karogu norāvis esi,
tam neticēdams.

Tad — uzticēties
tu vari tam visam.

Mācies no plušķa —
tūkstošreiz mācīts neticēt,
viņš ne uz mirkli nav pārstājis
uzticēties.

Bet tev ir jābūt gatavam mirt.

No šermuļiem mani ir atmācījuši.

Tagad šad tad pa muguru skraida
sermulīši,
balti, pūkaini, ar asiem nagiem.

No melnā cauruma stobrā
drebēt
mani ir atmācījuši.

Man prātā nāk Gaujas gaiļbiksīši,
un tie aizpilda visu,
ko stobram pienāktos ieņemt.

Bet es melotu, teikdams,
ka man nav bail.

Kad mani skatās neacis,
kad mani uzrunā nemute,
kad mani uzklausa neausis,
es laikam pārvēršos rentgenā.

Jo preti man stāv vai sēd
skelets,
kustina žokļus
un skatās ar melniem dobumiem.

Un man ir šausmīgi bail.

Pulksteņiem nokūst rādītāji
kā lāstekas pavasarī.

Laika nav.

Var būt, ka uz kāda tur Marsa ir laiks,
ja vien ir kāds tur Marss...

Negribas ticēt

tik vienkāršām blēpām —

planētas taisa bērni aiz gara laika.

Bet mums nav ne īsa, ne gara.

Zemes spēks, zemes dzīvotgribēšana,

zemes vara

un zemes dzīvošana

ir ieputojusies mūsos,

kā sula, pa stumbriem dzīta,

eksplodē zarā.

Tā ir tik kaismīga kustība,

ko mēs nevaram redzēt,

ne arī just.

Un pulksteņi tikšķ bez rādītājiem,

un uz to apaļiem mūļiem

ir kaut kādi tur cipari.

Miļā, es nepazīstu tos ciparus

un negribu pazīt.

Norij šo krupi
un uzglezno kluso dabu —
mani ar desas luņķi.

Kā es tajā kožu
un kādas svētlaimes apstarots esmu.

Un aizmugurē neskaidru tabulu:
izslaucis ... piena,
ražojis ... gaļas,
nopļāvis ... siena,
sabrukusi ... siena,
jo nav bijis vaļas...

Vārdu sakot, ļauj otaī vaļu
un medaļu trūkuma dēļ
uzglezno kādu uz biksēm nokritušu
ripuli desas.

Kāpēc to visu tev lūdzu es?

Zinī, es biju ieskrējis muzejā
un uzskrēju virsū senčiem,
tiesa, tie nebija mani,
bet ej nu saziņi.

Viņi tur stāv par biedinājumu
pēctečiem,
viņi uztiepj
saviem īsbikšainajiem broileriem
viņu sūtību.

Maestro,
vai tad es nevaru palūgt jūs palīdzēt man
arī savējiem atstāt
savu pliko un patieso būtību?

Kā to lai pieklājīgāk jums saka?

Izvēdiniet sev bēniņus,
tos, uz kuriem aug mati,
jo tur ir kodes.

Es teikšu — Majakovskis,
un jums acumirkli plauks priekšā
dzeltenā jaka,
un, jupis zin, kādos sadzīves kankaros
pazudusi būs
Majakovska lode.

Pa vidu?

— Ak jā, — jūs teiksiet,
— bija kāda tur padomju pase.

Viņam?

Bijal
Es teikšu.
Un jūs nesapratīsiet, ko ar to domāju.

Kad galvā sīc kodes
un uz pieres sēž zaļā miroņu muša,
ko tad var saprast no lodēm.

Labi, ka atmiņā paliek,
cikos slēdz kuru no bodēm
un cik kuram meistaram dot,
kas salabos dušu.

Bet uz tās zemes
pār zemi, kurā tu ēd,
pār tās zemes sirdsapziņu
kā negaisa mākonis guļ Majakovskis,
nevis mākonis biksēs,
bet mākonis, kurš ir pušu.

Es nezinu, kur šitais dzejolis man piēdzima,
 var būt, ka iepriekšējā putenī,
 viņš tagad brien pa Rīgas minisniedzīnu,
 un man ir bail, lai tikai nepaslīd,
 lai kurlas auses šahtā neiekrīt,
 lai krustojumā kāju nesalauž
 un savu pirmo bērna sāpju karsonī
 lai tikai vienu noslēpumu neizpauž,
 ka viņa brāļi katrā pārslā lidinās
 un elpo katrā krāsna podiņā,
 ka dzeja nav tā triekšanās uz rītdienu,
 kad raudošu uz slietkšņa atstāj šodienu,
 ka dzeja nav tās elsas bērzu birzī,
 kas visu apdvesta un zināta,
 ka dzeja vienumēr ir katra virzība,
 un virzība ir katru brīdi, katrs zin.
 Ja dzīves Pegazā tu esi šejieniets —
 kam pieskaries, viss kļūst par sudrabu.
 Es zīnu, ka ir katrs cilvēks — dzejnieks,
 ir labumam un ļaunumam savs trubadūrs.
 Nekas nav atkarīgs no atskaņas,
 nekas nav atkarīgs no teikuma,
 viss atkarīgs no tā, kas atskan
 to, kam nav sākuma un beiguma.

CIEMOS PIE LIDĒJA

Satraukts papiross
pa-
spīdēja,
kāja nedroši
pa-
slīdēja,
sniegs aiz žēlabām
pa-
idēja:
— Kāpēc ciemos iet
pie lidēja?

Tāds pusprusaciņš,
balta čalmā
pusgnīda,
priekšā visiem mums
viņš
uzlīda,
ceļā priekšā mums
uzblīda.

Kādu nelaimi
tam lai uzrīda?
Mīlais dieviņ, kas par vārdiem!
Uz pasauli Jāiet ciemos mums,
citād netiekam,
retiem izdodas,
retie, kam ...

Te ir viņa nams —
pus-
pagoda,
saka buldogs — zams,
lai pagaida.

Ko lai dara tur,
ko lai nedara,
stāvus ciemiņos
mēs te nederam.

Es nezinu, kur
var būt, ka
viena lagada
un man ir
lai kurias
lai krustoj
un savu p
lai tikai vienu
ka viņa brālī
un elpo katrā
ka dzeja nav
ka dzeja nav
ka dzeja vieg
un virzība ir
Ja dzīves pag
kam piekārta
Es zinu, ka ir
ir labumam un
Nekas nav atkar
nekas nav atkar
viss atkarīgs no
to, kam nav

Te ir viņa noma —
pagoda,
saka pūbogs —
lai pagoda.

SEV

Pietiktu, likten,

Es neatskatīdamies zinu —
iēts caur tīkliem,
pēc caurumiem var saskaitīt —
caur cikiem,
pēc tumšām bārkstīm pateikt var,
kur plēsta āda.

Bet man nav acu pakausī
un mugurkaulā sirds.

Tā būtu visai amizanta lieta.

Bet sētas mietam šodien
balta čalma —
pa vienu nakti viņš ir kļuvis gudrs.

Es aizņemos no viņa skrandu čalmas
un jūtu, ka man skatās mugurā
caur tīklu caurumiem
kaut kādas karstas acis.

Bet atskatīties...
Mīļais dieviņ, kas par vārdiem!
Uz pasaules mēs citiem it nenieka
nepaspējam,
un atskatīties —
tas ir atskatīties
SEV.

PULKVEDIS VĀCIETIS UN HIROSIMA

Par baltajām dzērvēm es runāšu šodien,
un pagaidiet, kamēr es beigšu par baltajām dzērvēm.

*

Bērna autiņi, līgavas šķidrums un liķauts ir balti —
ar balto mēs sākam, ar balto mēs beidzam,
ar baltos šļūdoņos iekaltiem mamutiem
cilvēce svin savas kāzas
un baltā atoma sprādzienā taisās sev nodzert bēres.

Ko mēs pielūdzam balto kā mežoni?
Mēs arī mežoni esam.
Bet pielūgsim sarkanas asinis, sarkanas rozes
un sarkanu vīnu,
lūdzami, pielūgsim.

Mīlestība dzimst sarkanās lūpās,
un bērni dzimst sarkanās asinis,
un svētki dzimst sarkanās rozēs un sarkanā vīnā.

Pielūgsim sarkano.
Lūdzami,
pielūgsim.

Bet bērna autiņi, līgavas šķidrums un liķauts ir balti...

*

Par baltajām dzērvēm es runāšu šodien,
un pagaidiet, kamēr es beigšu par baltajām dzērvēm.

*

Latvietis Jukums un japānis Juko
piedzima pliki, un ar to pietiek.

Latvietis Jukums un japānis Juko
par pulkvežiem kļuva, un ar to pietiek.

Latvietis Jukums un japānis Juko
dzīvoja katrs pa savam, un ar to pietiek,

Pietiktu, likten,
ja tu pats mācētu reiz pateikt: — Pietiek!

Pīrlharborā
japānim Juko norāva roku,
un viņš ārstējās Hirosimā.

Te, likten, bija tā vieta,
kur varēja pateikt: — Pietiek!
— Pietiek!

Pie Kazanas
latvietis Jukums teica:
— Dēli, atstāsim frencūs,
jo tiem, kas mūs nomainīs,
caurie neder...
Un retais no mums pārnesīs veselu frenci,

Te, likten, bija tā vieta,
kur varēji pateikt:
— Pietiek!

Latvietim Jukumam un japānim Juko
tu nepateici to, un ar to pietiek.

*

Par baltajām dzērvēm es runāšu šodien,
un pagaidiet, kamēr es beigšu par baltajām dzērvēm.

*

Ne gluži baltās,
dzeltenīgās,
jā, velns lai rauj, — liķa krāsā
arhīva lapās
var lasīt:

— Japānis Juko dienēja tur un tur,
drošsirdību (vienalga — kādu)
rādīja tur un tur,

apbalvots (vienalga — par ko)
ar to un to,
miris 1945. g. atomsprādziena laikā
apmēram te.

Cilvēki, apjēdziet cinisma apmērus
visiem šiem
«APMĒRAM»!

Ne gluži baltās,
dzeltenīgās,
jā, velns lai rauj, — liķa krāsā
arhīva lapās
var lasīt:

— Latvietis Jukums dienēja tur un tur
drošsirdību (vienalga — kādu)
rādīja tur un tur,
apbalvots (vienalga — par ko)
ar to un to,
miris 1938. g. atomsprādziena laikā
apmēram te.

Un, ja dzīvs ir kaut viens,
kurš šo «apmēram» spējīgs apgāzt,
ar basām kājām

un kailu galvu
uz ceļiem tam jāmetas
laikmeta priekšā.

Bet pagaidām —
APMĒRAM!

Un mēs ik stundu, ik brīdi,
gvelzdami lišķīgus pēcnāves vārdus,
ar savām vēnām, es beigšu par baltajām
ar savu nervu collmēru
šī «APMĒRAM» drausmumu
apmēram.

Par baltajām dzērvēm es runāšu šodien,
un pagaidiet, kamēr es beigšu par baltajām dzērvēm.

*

Es zvēru, ka neticu fetišam.

Japānis Juko ir aizmirsts,
iejucis
kamikadzēs un harakiri.
Banzai.

Lai mikado to patur prātā,
lai miljonus patur prātā
vienā samurajiskā veidolā.

Es neticu fetišam.

Ja nav latvieša Jukuma kapa,
ja nav latvieša Jukuma kaulu,
un, ja arī kauli ir,
bet — nezin kur,
tad latvietis Jukums ir
NEZINĀMAIS!

PULKVEDIS
JUKUMS
NEZINĀMAIS.

Vai vienkārši:
NEZINĀMAIS.

*

Ar to es beidzu par baltajām dzērvēm,
par bērna autiņu un par liķauta baltumu,
par to, ka, melnu izmelodami liķautu,
mēs arī bērnus un līgavas melojam melnus
un baltās dzērves izmelojam par izmirušām.

Tik vienkāršs vārds kā cigaretes dūms,
un tu jau kļūsti kā bez lapām krūms,
tu esi gluži bezspēcīgs un plīks,
un tev šīs aukstās ziemas grādi tiks,
Es lūdzu, mīlie, vārdus uzmaniet,
kā zirgus tos pie ķēdēm vajag siet,
lai tad, kad vajag, viņi spētu skriet,
tos vajag labā āboliņā siet,
kad saviem staļiniem tie bēres svin,
lai, dieva dēļ, viens otru nesamin,
jo, neapraudāts tas vai apraudāts,
ar zemi tiks kā visi citi klāts.
Nekādus elkus vārdam neatļauj,
jo elku vārdā vārdi indi sļauj,
kā linu pogas vārdi galvas pļauj
un aukstas miesas malkas grēdās krauj...
Vēl cilvēcei tik daudz kas neatskārsts,
ko padarījis ir viens vienīgs vārds.
Es esmu rudens padebeša drūms,
bet vārds bij prasts kā cigaretes dūms.

INTĪMA ROMANCE

Rudeņa vēji caur balsi tev strinkšķ —
vēl viena asara, vēl viens viņš...
Aizmigt šo dienu un pamosties rīt,
bet to tu nevari, Saulcerīt.

Lapas kā peles gar kājām tev skrien,
čaukstoņa mulšina, čaukstoņa sien,
un dažā videntuļa sniegpārsla krīt
uz vēsa vaidziņa, Saulcerīt.

Šis vēsais izmisums nav nemaz svešs,
pats esmu bijis kā rudenīgs mežs,
mirušas skujuas pār galvu kur krīt,
sit nenosizdamas, Saulcerīt.

Rudeņa vējiem ne sākums, ne gals,
visi mēs esam kā nopūšams skals,
bet savu dvēseli no sevis dzīt —
kurš to ir varējis, Saulcerīt?

Šis ledus zieds uz rūts
ir pozitīvs,
bet pirmā atkušnī
tas nozudīs.

Šis raibais papīrzieds
ir negatīvs,
bet rudens ziedlapas
tam nekritīs.

Uz manas iedomrūts
ir ledus alkšņi,
un kuro reizi tos
plauj atkušņi.

Zied manī papīrzieds
bez satura,
un visi rudenī
tos patura.

Vai mani nosītīs,
vai mani nekodīs,
vai esmu pozitīvs,
vai esmu negatīvs?

Tie zibens spērieni, kas sen jau solīti,
drīkst mani skart, bet tikai tevi ne,
uz mani var pat velni spēlēt zolīti,
bet tik un tā ne velna nevinnēs.

Tie nezin, ka es sevi tevī glabāju —
it visus ziedus, ļoti sen jau birušos,
kā seifā un kā kapsētā es glabāju
it visus savus dzimušos un mirušos.

Es tāpēc varu tevi aizstāvēt
un, miltos samalts, varu arī krist —
kamēr tu dzīva, kamēr skaista vēl,
tik ilgi dzīvs un skaists es būšu palicis.

Šos vārdus otrreiz nedrīkst pieminēt,
jo tad tos aprīs ikdienības akacis,
es katros sniegos ticu pieneņem,
un katrreiz ir pavasaris atnācis.

Bet tas viss ir vienaiga,
ja tā, kuru gaidu,
reiz nāks.

Kad dzīvei aptrūkst savu zīlnieku,
vairs nelūdz dievu mošejās un pagodās,
tad ņem no dzīvo vidus ķīlniekus
un ņem tos pirmos, kuri pagadās.

Viens zābakus māk šūt, cits uzart līdumu,
bet nespēj paredzēt ne grimumu, ne plaukumu,
un tāpēc kādā agrā rīta svīdumā
tos visus nošauj tirgus laukumā.

Tu izbijusies prasi — kas ir ķīlnieki?
Tu nezini, kas soģi un kas stārasti.
Par ķīlniekiem sauc, mīlā, mēmus zīlniekus,
un mēmie, kā tu zini, klusē parasti.

Vien tajā rītā, agrā, asinsšķakstītā,
kad dzīve pazaudē uz mirkli jēdzību,
ar zīmēm rāda tie, ar zīmēm rakstītām,
ka viņi noliedz savu visuspēcību.

Bet ķīlnieki nav vajadzīgi saprātam,
tie izdzīvos, ja stāsies viltus zīlniekos...
Ir stobri pacelti. Viens mats līdz ārprātam..
Un es kopš vakardienas esmu paņemts ķīlniekos.

To par piecpadsmit kapeikām
 paegļa zaru
 pārdod man, tantiņ,
 dod ar ogām vai bez,
 kā nu pati tu lem.

Pie šīm tukšajām ābolu kastēm
 man norunāts randiņš —
 kur tad novembrī
 ziedošus ābeļu dārzus lai ņem?

Tie man pašam ir līdzi,
 un ābolu smarža vēl kastēs
 dzīvos līdz sniegiem
 un arī pēc tam.

Tantiņ, viens tik ir svarīgi —
 vajaga paspēt
 satikt cilvēku, kam vajag dārzu,
 un atdot to tam.

Smaržo ābolu kastes
 vēl pēc Kurzemes dārziem,
 un pār tirgu nāk mākonis,
 no kura ziemu sāks
 tas visvarenais spēks,
 kas lapu plauksmi un biršanu
 pārzin.

Bet tas viss ir vienalga,
 ja tā, kuru gaidu,
 reiz nāks.

Pēc taisnības un cilvēcības prasot,
 pat slepkavas pie reizes ceļos krīt,
 ar viņu mēļu lūnkanajiem laso
 krustšķērsām mūsu ceļš ir pāršaudīts.

Ir laso pinies arī kājās manās,
 un tad ir vienmēr krist un celties lemts,
 bet reizēm no šīs visupiedošanas
 man gribēties iet ceļmalā un vent.

Ka labam vienmēr uzvardiena pienāks
 un sliktais pats par sevi vienmēr šausts,
 tā domāt vajag baltās bērnu dienās
 un vecumā, kad vairs ko darīt nav.

Ir reizēm gandrīz neņemams un pretīgs,
 bet tikai paša piespriests — tas ir sods,
 bet labam vienmēr pretinieks stāv pretī,
 un vienmēr tas ir labāk apbruņots.

Ir sliktajam uz zemes vairāk veidu,
 tas vairāk ass un vienmēr vairāk glums,
 bet tikai labais cilvēcību veido,
 šis nožēlojamais, bet manējs mazākums.

GAIĻA PACELŠANA

Šī diena iezīmogojās man acīs,
es palieku šī viena fakta gans,
šīs dienas Neredzīgais Indriķis un Tacīts,
un tornis no šīs dienas paliek mans.

Un ne ar to, ko zem šī torņa lūdzas,
ko zem šī torņa kādreiz ķēra lāsts,
viņš paliek mans ar tiem, kas šodien sūdzas,
ar tiem, ko gailis rītdien modinās.

Un sūdzas, par ko nesūdzas, dies tētīt!
Par bezgaršīgu maizes klaipu rūc,
bet maizes klaips nav paša diezgan svētīts,
un arklis tīrumā pa virsu šļūc.

Un jāmodina, vai, kā jāmodina —
no desmit pieci aizmiguši iet,
un sirds no porolona, acs — no svina,
un gaiļa nav, kas rīta stundu dzied.

Bet tad, kad tornī augšup cēlās gailis
un iegriezās pa vējam starojot,
es daudzās acīs redzēju to gaili,
kas mirklim mūža palikšanu dod.

Es lāsiju, un
ka zirgs pa dzīvi
Viss var būt vēl
pats savā priekšā

— Vai tas tur vai šeit —
nēz vai pats tu zini,
vai tā bija melnē,
vai tie bija lāsi?

Pēc taimu Bērnu dienu lupstāji
 neaug vairs ap taku —
 viss, ko toreiz šļupstēji,
 tagad jāpasaka.

Ir laso pi Cik bij asi dzeloni
 kaimiņdārza plūmēm,
 kādi sapņu ziloņi
 padebešos dūmoja.

Kā tev lielie sasolīja
 tavā pirmā klasē
 vēl lielāku pasauli
 šajā lielā pasaulē.

Ir reizin Kā tu lēnām pieradi
 dziļā mežā dzīties,
 un kā tumsa pieradināja
 no tās nebaidīties.

Ir sliktāgi Tagad viss ir jāsaka —
 tad tev uguns kursies,
 citādi kā asaka
 aizgājušais dursies.

Tikai vienā vietā gan
 vari pārraut filmu,
 nevar taču izstāstīt
 vienu žilbu zilumu.

Vai tas tur vai šeitān —
 nez vai pats tu zini,
 vai tā bija meitene,
 vai tie bija lini?

VĒLAIS ZVANS

Mans vēlais zvans lai nenobaida tevi,
lai neliek pulksteņi tev noticēt, ka vēls,
no mājām izbēdzis un pats no sevis,
es nāku, brīvība, tavs pazudušais dēls.

Aiz manis tilti deg uz manas upes katras,
uz katra mana kalna Jāņugunis deg, —
tam tiltu nevajag, kam beidzot brāsis atrasts,
un, kam ir Jāņuguns, tam spuldžu nevajag.

Mans vēlais vairs lai neiežēlo tevi,
kad var jau pavaidēt, tad bezsamaņai gals,
es esmu ugunsgrēkā atdzīvojos sevī,
un vainīgs, brīvība, tavs vienīgs prieku skaļš.

Es neesmu vairs tas, kas bezspēcīgi slāpt ies
un metros desmitos no savas upes mirs,
no savas iztukšošanās var visur glābties,
un mūžam mums šis visur apkārt ir.

Mans vēlais vārds lai nesadusmo tevi,
viņš ļoti vēls, bet tomēr nav vēl beigts,
vien tas, kas godīgi ir izlasījis sevi,
var kaut ko droši arī otram teikt.

Es lasīju, un mani žņaudza žēlums,
ka zirgs pa dzīves ceļiem nodzīts liess.
Viss var būt vēlu, bet nekad nav vēlu —
pats savā priekšā sevī atzīties.

Un man vienīga,
kurā zemes vietā notiek posts,
bet, ja tas notiek, — pasaki man nav,
jo tā jau istenība ir,
kad tevī skatās mīļa acs
un asara trīs skropstās,
kad tevī klausās mīļa ausis
un aiztur ausis.

Ko tu lūdzi, ko tu sauci,
kaislām acīm zibēji —
še tev dzīve, še tev cīņa,
še tev viss, ko gribēji.

Še tev krauja, še tev aiza,
viss, kas tavā planētā.
Kas par iesnām, ko tu špurkā
savā kabatlakatā?

Ko tu mīdies, ko tu stomies,
ko tu kaunīgs aizvērsies —
vai ir vārdi, vai ir meldiņš,
vai ir cits kas aizmirsies?

Nāve aizrauj tavu māti,
kamēr skumji cīgā tu,
nodun pakavi, un svešie
aizved tavu līgavu.

Kamēr tu pa galvu cilā
skaļo vārdu simteni,
nirst no jūras dzeltens pūķis,
apēd tavu dzimteni.

Tagad lūdies, tagad saucies
lidz pat zemei salicis —
zeme nevar saprast — kāpēc
tu šeit esi palicis.

Vai tas tur vai šeitān —
nax vai pats tu zini,
vai tā bija meitene,
vai tie bija līnī

Es neatceros, kura pirmā atnāca.
 Uz manas fantāzijas planētas
 vēl nebij dzīvības,
 vien lava versmoja,
 un no šīs verdošās un nevaldāmās brīvības
 tā pirmā arī nāca
 vai — vēl ticamāk, ka iznira.

Un nodzīvoja līdz pat kara šļūdonim
 un tad kā dienvidputns
 ledus impērijā izmira.

Un atstāja vien mazu, spožu zilgumu,
 ko es vēl šodien meklēju
 pa acīm, dvēselēm un stacijām,
 kad dienu jāzīzļā
 kā nokaltušu smilgu.

Ir pasakas man bijušas par rubīniem
 un citām tādām zaigojošām būšanām,
 ar tādām pasakām
 salst mazāk basas kājas ledainajā ūdenī
 un cauri cauram mētelim
 ar tādiem teiksmu ielāpiem
 vējš mazāk pūš.

Bet tagad ne uz kādu eksotiku
 es netieku ar savām pasakām,
 ar savām brīnišķīgām mēness gaismas slidām,
 jo laika degļa bumbās
 pulkstens spalgi tikšķ
 un pārāk zemu bumbvedēji lido.

Un man vienalga,
 kurā zemes vietā notiek posts,
 bet, ja tas notiek, — pasaku man nav,
 jo tā jau īstenība ir,
 kad tevī skatās mīla acs
 un asara trīs skropstās,
 kad tevi klausās mīla auss
 un aiztur ausis.

Un atkal atnāk tas brīdis un saka:

— Hal! Te tava panna?

Hel! Te tavs krēsls?

Hi! Salīdzinot ar mani,

tas viss ir mēsli —

no pannas var izkalt naglas

un krēslu var malkā saskaldīt.

Hol! Tu jau neļauj

tām lietām pār sevi valdīt?

Lai tā būtu —

turies kā slīcējs pie sava pēdējā skalaņa.

Ko tu atļauj

vienmēr pie tevis

nākt man —

štrunta acumirklim,

kad karājies mata galiņā?

Aizmirsti mani,

jo briesmas tev aizgāja secen,

bet secen tev neies

tā mācība,

kuru es paaudzēm mācu un mācīju:

aizmirst, aizmirst un vēlreiz aizmirst

un nelolot ilūzijas,

ka nekļūsi reiz par veci

un ka tev kritīs tā laimīgā loze —

izbēgt no manas devalvācijas.

Ko tu skaties uz mani kā vitrinā?
 Es neesmu pērkams, beidz!
 Tik un tik kaulu,
 asiņu tik un tik litri
 un dūšas — kā kuro reiz.

Ja tu debesīs labi pazīsti,
 tad tu zini, kas esmu es —
 zils kā miķeliši,
 spožs zibens nazis,
 pelēks un smags, kad sniegu nes.

Un tikai sekundi vajag pārmaiņai —
 mažora vietā minoru likt,
 bet caur pelēku rudeni
 līdz baltai sarmai
 es bez tevis nevaru tikt.

Tāpēc es stāvu pie tava loga,
 ubaga vārdus nespēdams izrunāt,
 bet iet man blakus
 vai mani nogalināt —
 tev pār šo sliekšni
 reiz vajadzēs nākt.

Epilogs prologa vietā

**Revolucionāriem atņemto
ieroču sadedzināšana**

Sarkana nagaika ...

Kaut kas ir taisīts zaptē.

Ko tev vēl vajaga,

gadsimta piecīt, —

tu neesi piedzimis laikā.

Melna papaha ...

Pahl Pahl Pahl Pahal ...

Tie, kuru kramenīcas,

sasviestas kaudzē,

ragavās

viens pret otru

klaudz ...

Cik viņu ir?

Divi tūkstoši.

Kā tad vēl trūkst?

Kārtības.

Tūlīt būs kārtība:

bises un kramenīcas —

viss sakrauts kārtīgi

sārtā.

Tūlīt lies pitreļļu virsū,

rotmistrs pats pieliks spičku

čupai,

uguns pleķi

plāvos kazaku ģimjiem pa virsu

kā tauki zupai ...

Kārtība impērijā.

Kazaks noslauka slapjo zobenu

mirona bārdas saros.

Jesauli iemet pa mēriņam.

No asinīm un no asarām
nokūst sniegs.

Jūsu augstlabdzimtība,
kāds agrs pavasars
Vidzemes guberņā!

Ie
Aplenkta Stāmerienas pils

Piecas dienas līdz vilku mēnesim --
25. novembris,
bet vilks jau ar stīpu ir aplikts,
un vilks ir jānosit.

Var būt, ka sišanu atlikt?

Auni,
tad pielūdziet savu villaino dievu --
Volfs, tas ir vilks,
un vilkam ir vilciski --
nobendēt.

Stāmeriena bez logiem
un Volfs
pie šaujāmās šķirbas:
-- *Mein Gott*, kas tur notiek! --
Tā pelēkā, šausmīgā
pūļa ņirboņa.

Izkaptis ņirb,
tikko kaltas
un savu pļauju ar galvām sākušas,
un kaut kas balts --
sienu vēl neredzējušas dakšas...

Kazaki skraida
ar plikiem zobeniem --
pussotņa vien ir...
Un šito fifu dēļ
līst nāvei uz zoba?
Šito siera gīmju dēļ
mirt?

Bet ārā
pīrb skudru pūznis:
— Ko čammā,
čeps ārā, ka es tev sakul —
Čikl — un pušu tulzna.

— Par traku. —

Volfs ar bisēm
apkarājies kā vadzis,
gaspaža arī
šaujamo drebelē:

— Viss.

Labi, ja viņi mūs padzīs...
Bet, ja sāks šaut,
Mein Gott,
kas būs ar mēbelēm?

II

Kad katram sava skabarga

— Lai noliek plintes un duramos,
bet paši — fjuit!
Vai tad mēs viņus turam?

— Un pēc tam atkal lai sit?
Ar pliku pakalu
nelien uz ceriem!

— Lai atdod zemīti, stallus, lopiņus
un lai mājojas pili
pie saviem spieģeļiem.

— Pats esi lopiņš —
mēs tepat varam tev uzcirst
katorgas zieģeli.

— Tā barona miesa
aiz krievu štika,
un barons pats arī
ne šito te rokā tural

Bet tu esi pliks,
Dur cauri pilei
ar savu varžu duramol

— Un kas tev?
Pirdiens mutē?
Ko tu stāvi un gaidi?
Tavām ribiņām arī
pie reizes kutēt —
es tīri labi atminu,
kā manu Lienī spaidīji.

— Sarkano gaili!
Ka nav, ta nav!
Kikerikīl

— Va vōlls, cik smuki tie staļļi spīd!

— Do' dūci,
tas vepris nav laikā kauts! —

Mauj govīs.
Bail govīm no nakts,
kas gaiša kā diena.

Viens tura govī aiz ragiem,
otrs slauc.

Pelni birst pienā.

III

Ultimāts

— Kad jūs to papīru dabūjāt?
Nupat?
Vajadzēja to nesēju
piezmiemt uz vietas
ar visu to balto lupatu.

— Kas negrib vētru,
tas vēju nesēj.

— Jūs, rotmistr, aizmirstat,
cik gadu simtus mēs valdām.

— Gadsimti aizbirst,
gadsimtus, baron, skalda,
un, baron, mēs nesēžam pašreiz pie šampanieša
un vakariņalda. —

... Un lēkā uz ozola sienām
pa šaujamo spraugu
no ārienes iesprucis
sarkanais gailis.

— Man, baron, tāpat kā jums,
būsīm atklāti, bail
ar piecdesmit zobeniem
piesegt to visu jūsējo varzu. —

Es lieku priekšā —
caur dārzu.
Jā, uzspridzināt to sienu,
kas ved caur dārzu. —

... kā cālēns pa spoguļiem lēkā
pa šaujamo spraugu
no ārienes iesprucis
sarkanais gailis.

— Izmetiet zīmīti:
Atbilde pēc divām stundām. —

Un ārā
pūļa rēķona —
atbilde.

... Sarkans dzied lustrā
pa šaujamo spraugu
no ārienes iesprucis
sarkanais gailis.

Es vācieti dancinātu, bet mūzika neder

Visapkārt nagi

ar melnām malām,

aiz nagiem — zeme.

Vidū uts.

Pils.

Pēc divām stundām tā uts būs zem naga.

Decembra rīts

kā acs pēc kautiņa

zils.

Bet paga,

kautiņa taču nav bijis?

Un tad — pērkons sper!

— Kas to ir izdarījis?

— Kas svilst?

— Ei, kam tur ir kāda bise

vai revolverš? —

No muižas

list ārā mudžeklis,

melns

piķis.

— Lūk!

— Vai tu rel

— Viņi mūkl

— Te tev nu bija —

uts zem naga!

— Aizturēt!

— Tā nav noruna,

tas ir pliķis! —

Mudžeklis veļas

uz Gulbenes pusi.

— Dritvaikociņl —

Pret rītausmu
karietes kā melni zārki
kust.

Gar melnajām kastēm
kazaki auļo
ar zobeniem gaisā
kā melni runči
ar saslietām astēm.

— Mēs esam nopirkti lētil
— Še tev nu, līgaviņ,
vasarsvētkil —
Nekādu.

Čūska ir prom.
Paliek
āda.

V

Pilij nav saimnieka, bet nav arī pils

— Putraimu desas,
ķeriet zaglus, neķeriet ēnul
Uz Gulbeni!

— Puisīt, lēnām
pa tiltu.
Ei šitās
ir paša lielskunga šķiltavas.

— Ei, kur tu liksi to zilo plīsi?

— Hi, hi, hi!
Autiem.

— Bārda,
kad tevi vilks augšā pie kāķa,
apsien ap...

— Kas tas tur tajā rāmī?

Izkapts
purnā.

— Putraimu desas,
ko bildes rāmīt,
ja pašu ērzeli nevar izrāmīt!

Sprakst...

— Kuš!
Kur mēs tos labumus stiepsim —
met visu čupāl!

— Kur tu esi tā piestrēbies, pušelniek?

Sprakst...
Tā godība deg,
un brīdis pienāk —
rītausma noriet,
aust degošā
Stāmeriena...

Ja nav mums,
lai nav tiem!

Vecis stiepj mājās
zilu Vāczemes plīsi
autiem...

Un ko tu tur, cilvēciņ, padarīsi.

Prologs epiloga vietā

Tā stīpa trūkst,
kad tā muca plīst.

Kad tas alus rūgst,
kad milē vai nīst —

Tad tā stīpa, tā dzelzs stīpa trūkst. —

Tā asins verd,
kad tev nedod ēst,
kad tev nedod dzert,
kad tev gribas plēst.

Tad tā asins, tā sāļainā asins verd,

Tā bērzu sula tad tek,
kad tev teic: — Es tā dom'. —
Kad uzbrēc tev: — Прощай! —
Kad uzbrēc tev: — Weg! —
Bet latviets sacītu: — Prom!

Tad tā bērzu sula arī no priedēm tek.

Bleķis!

No tām priedēm, pie kurām mūs nošāva, tek
sveķi.

Un mūžīgi tek.

* * *

Cik pie tevis ir savādi silti.
Kaut tikai es neaizsēdētos pārāk ilgi,
jo es nezinu pie tevis, cik pulkstens.

Mani putni
bieži vien aizmirst, ka ir gāju putni,
un tava debess
ne reiz nav viņiem to atgādinājusi.

Tu laikam domā, ka viņi ir gudri.
Es arī domāju,
tāpēc man dārzā tik daudz tukšu būru
un tik maz dziesmu.

Un tās pašas, kas ir,
vienalga, ar kādu vārdu tās sākas,
ir dziesmas par siltumu,
siltu
kā tikko slaukts piens.

* * *

Var būt, ka tas nav tiesa,
ka cilvēki iedami domā
un kaisa pa ceļiem
domu dzirksteļu gailēs.

Un tu ej pēc gadiem,
un vienā un tai pašā vietā
tevi sajūsma pārņem,
vēlēšanās —
un citādas vietas, kur — bailes.

Tas būtu gan baismi, gan skaisti,
bet laikam gan, cilvēciņ,
nepārtraukti
pats sevi ar dzīvi
un savu apkārtni saisti
un pakļaujies savam
pat iedomu saistījumam.

Citādi — kā lai tiek pāri
šim ikdienas kaujošam ezeram,
aizsalušam
un glumam?

1971

Rūc motoru sumbri,
un cilvēki skrien
gar to karstajiem purniem.

Nevajag kaitināt sumbrus.
Badās.

Bet nevienam nav laika
domāt par briesmām —
dzīve ir īsa
kā avižu sludinājums.

Un iela ir šaura
kā adatas acs,
bet katrs domā,
ka viņš ir kā putns brīvs.

Neviens laikam neredzēja,
kā izspurdza papīra putniņš
pa ceturtā stāva logu —
kā cietumnieka acu skats,
kā smaids nesastapts
smaids.

Un sūpuja līkstis
maram cilvēkam čīkst,
cik zeme ir mīksta un maīze ir
un ko, maīzi ēduši,
cilvēki drīkst.

Salmiņu krauj pie salmina,
uzpūš vējš —
viss ir vējā.

Vējš rauj ap stūriem
un cērtas dzīvzogiem pāri.

Un aizvēja nav nekur.
Un tu esi vārīgs.

Bet ej, lai puteņa adatas
dur,

aizvējš ir tikai tad,
kad vējam tu pacelies pāri,
kad tu ar vēja ātrumu ej,
tad vēja nav.

Un, ja atduries reiz kā miets,
tad nu klāt ir tā reize,
kam aizvējā taupījies —
tiec mietam pāri
vai arī uz mietā sēdināts tiec,
bet — tiec!

1971

VARENI KUKUĻI

Cik vareni kukuļi vēlās aiz lemess —
kā kaņepes taukas no zemnieka piestas,
bet tā bija zeme, ne nez kāda zeme,
bet tā pati latviešu zemīte liesā,
un tomēr — gan baroniem spītā, gan rālēm
tā briedīga bija kā maizes māte,
kā visu mūs, mūžīgi badaino, māte.

Un, cik arī rūgušā mālainē stīdzis,
tu nespēj šo zemi ne vainot, ne smādēt,
kaut tavs paša tilts ir uz šīs zemes spridzināts
un dēls no baznīcas kanceles lādēts.
Tu zemē sēj graudus kā zāles pret badu,
pret vēdera badu un dvēseles badu,
un ej ne pa lauku, bet pa kaut ko tādu ...
Pa siltu bijušo paaudžu ādu.

Un, lai nāk kas nākdams, lai novelk tev ādu, —
bez zemes uz zemes nav citādu tāļu,
pret zemi uz zemes nav zāļu nekādu,
tev zeme ir māsa un nevar būt brāļu.
Tev, zemniek, ir zeme un nevar būt brāļu.
Cik nenāca zoben- un pudeles brāļu,
bet iznīkst, kas turas pie zemes ar šķēpu,
un uzklausīts netiek, kas pie zemes vāvuļo. —
viss izgaist kā mirāža, izkūp par kvepu,
gulst dzīvei pie saknēm kā trūdi, kā pelni,
vien kustas ap kauliem tev muskuļu kalni,
un veļas aiz lemeša velēnu kalni.

Un šūpuļa liksts
mazam cilvēkam čīkst,
cik zeme ir mīksta un maize ir mīksta,
un ko, maizi ēduši,
cilvēki drīkst.

Cik var
 gvelzt?
 Sakiet — aiz stulbuma nokrita Ikarš.
 Vēstiet — pēc nopelniem to ķēra dzelzs.
 Izvairieties —
 es viņu neesmu redzējis.

Viss.
 Var rieties.
 Vēstures pļuržai
 asins ir prece.

Var jau būt.
 Piecelieties!
 Tā asins
 nesarecē.

Un neceri, ka tā reiz sarecēs.
 Ikviena
 šī kaunīgā actiņu noduršana,
 ikviena
 šī bābiskā astītes ieraušana
 manī modina ķeceri.

Man liekas —
 šī klusuma apzvēres noturēšana
 jau ir kļuvusi
 pierašana.

Bet es aurošu
 ar nakts ugunīs degošo
 logu caurumiem,
 ka es neesmu piedzimis
 mēģenē.

Mēģiniet —
 mēģiniet melnās miesās
 iztēlot manu dzimšanu
 klistīru.

Sitiet,
sitiens no visa kā iztīra,
bet ne jau jūs
no tiesas.

Ar Tā sāksies
stāv ma pie normālas gaismas
cis ir v un reizē pie rijas skala,
atlaidīta tā nebūs no vēstures pakājes,
un kni bet — pie tiešā vada —
un lekl pie galvaskausu Himalaju
kel un sniegotā gala —
vaino i pie trīsdesmit septītā gada,
savāda pie trīsdesmit septītā gada.

bet es ne-
rāda, un
dzimis sav
izjušis nav
pie vietas
tai dvēselē
un nezināt
cilvēki prasī
cam, par ju
beigusies
bet cilvēkam
laika, un
un jūgāms
pūs cilvēki
un no visiem
līks jaunam

Un tagad pat
pār zaju xāli
jo elks jau ir
tu nēsā to
Un cilvēki
bet dzinējans
tie piebūz
tie savu
jo svarīgi —
sāks smirdēt,

Skrien laika
un leipo viņa

PĒDAS

Rakstnieks ir divkārt suns —
laika sunim dzen pēdas.

Stāv pieminēklis kā plika maiksts,
bet kur tad nu ir viņa zirņi?
Tie tikš pa vēderiem tā kā laiks —
stipri paēdušajiem vīriņiem.

Ar traktoru dīženo norauj nost,
bet dzinējsuns nedrīkst kļūdities —
kad bijis dievs un kad dievs ir nost,
tad cilvēks kā pirkstos sāk citos kost
un neticīgiem nav saprotams posts —
kas ir — savā ticībā zūdities.

Stāv postaments tā kā krēsls pliks,
bet kurš tad būs nākošais sēdētājs?
Būs ticīgam labi, tur citus liks,
vienalga — un nebūs ko bēdāties.

Tas atkal par elku uz brīdi kļūs,
bet dzinējsuns nedrīkst kļūdities,
un lūgšanas atkal tās pašas būs,
būs cilvēki atkal ar sevi uz «jūs»
un no visiem dzelžiem, kas sētmalē rūs,
liks jauniem zobeniem rūdīties.

Un tagad pat postamenta vairs nav,
pār zaļu zāli stāv krēsla,
jo elks jau ir tevī, un elks ir tavš,
tu nēsā to savā dvēselē.

Un cilvēki pielūdz to, kādi grib būt,
bet dzinējsuns nedrīkst kļūdities —
tie pielūdz arī, kas negrib būt,
tie savu slepkavu pielūdz varbūt,
jo svarīgi — pielūgt, un ko — tas ir sūds,
sāks smirdēt, tad būs, par ko zūdities...

Skrien laika suns, un tu pēdas dzen
un ieelpo viņa bacilus.

SNIEGA CILVĒKS

Ar tādu kā atkušņa smaīdu uz lūpām viņš stāv man pie loga un nezina no kurienes atnācis ir un kas mīt tā dvēselē, jo viņš tik neatlaidīgi skatās uz stiklu, uz šo cieto gaisu, un knībina rūti, un nevar nekādi to atvērt un iekļūt pie manis, lai varētu aptaustīt dīvaino būtni, kas ir tāda pati kā viņš, bet no savāda citāda sniega, jo acīs man pazib te tveice, te polārais aukstums, te slapjdrankis, bet es ne kustu, ne sasalstu, vienīgi acis to rāda, un cilvēks no sniega nekad vēl nav redzējis savējos Himalajos tik jocīgu cirku un izjutis nav tādas dīvainas jūtas, kas piesien pie vietas un rokām liek niezēt un sniegotai dvēselei trīcēt tik savādā nesniega veidā un nezina, ka tā ir parastā ziņkāre, kuru mēs, cilvēki prastie, pa reizei par draudzību saucam, par jūtām, par mīlestību un, kad tā ir beigusies, nokunkstam īsiņu vārdiņu — nāve, bet cilvēkam aiz mana loga nav bijis ne laika, ne ābecešos tos visus mūsējos pieņemtus vārdiņus zināt.

āca bezgalību
man kā mazam bērnam.

Ka nākamību zīlējis,
tā sevi pats viņš kādreiz lielīs,
bet, kas ir dzīvi mīlējis,
tam nav tai vajadzības — pielist.

Viņš pat uz kapiem reizēm ies
un teiksies cienām savus dārgos,
bet vārdiem cauri laužīsies
glums, lipīgs pielidēja žargons.

Viņš klaigās, cik tam nākas ciest
un cik liek kāju viņam priekšā,
un tāpēc viņš ir neticis
ne cilvēkos, ne dzīvē iekšā.

Tā žurka klēti grīdu grauž,
tā kode skapja durvis sitas,
un krampjlauži tā durvis lauž
bez mitas.

Jā, ziemzēl bez mitas.

Un tagad pat postamenta vāirs nav,
pār zaju zāli stāv krēsla,
jo elks ir tevī, un elks ir tavš,
tu nēsā to savā dvēselē.

Un cilvēki pielūdz to, kādē grib būt,
bet dzinējsuns nedrīkst kļūdīties —
tie pielūdz arī, kas negrib būt,
tie savu slēpkavu pielūdz varbūt,
jo sverīgi — pielūgt, un ko — tas ir sūds,
sāks smirdēt, tad būs, par ko zūdīties...

Skrien laika suns, un tu pēdas dzen
un ieelpo viņa bacillus.

Tu vairs neatmini.

Tad, kad zili lini,
debess kūst ar zemi kopā
ar to liesmu, kuru,
dumjā sirds, tu zini
un ko neizsvili
tajā tālā dienā,
kuras pēdas dzēsa
kāda cita vaga
manu kalnu plienā.

Tur vairs nav neviena,
tikai lini zili
un aiz liniem sili,
un aiz siliem kalni,
arī laikam zili,
jo es skatos dziļāk
tajā bezgalībā,
linu zilā tālē,
kura arvien mīļāk,
vairs ne tā kā pērnā,
māca bezgalību
man kā mazam bērnam.

* * *
Nāc, saģērbsim šo te pelēko dienu
uz karnevālu,
tik ilgi tā bijusi nav it nekur,
un, slīpķe, tā nemazgā muti,
ja to nekur neved.

Mēs laidisim dejot to
kopā ar reklāmu koķetēm
un svešu pilsētu skursteņu kungiem,
un redzēsi,
kā viņa, pelēkā, pēc tam mums pucēsies,
redzot, ka savējie skursteņu kungi,
ja paskatās labāk, —
nemaz nav tik slikti.

Ko, slikti?

To viņa no mums nemaz negribēs dzirdēt,
jo redz, kas tam vienam par mākoņu cekulu
un kādi rubīni matos
tam otram,
un kādā ar pasakām bagātā zemē
tik stingri tie stāv.

... Un mūsējā pelēkā
aiz savas sajūsmas
mums, viņas vecīšiem,
ielies pa glāzei
tā putošā vīna,
ko brūvē tais brūžos,
uz kurieni ikreiz jāved pelēkas dienas,
kad viņas sāk nemazgāt muti.

Es esmu kādas dzīves akmeņlauztuvēs.
Spīd tikko lauza akmens sēnā gliemežčaumalas,
tās savu čaulu arī šodien austu vēl,
ja atdzīvotos dzīves sastingušās aumaļas,
bet jau ar tām, ar šķembās maltām, lielceļi ir bruģēti.
Pats gājis esmu es pa saskaldītiem Verteriem,
pa izkausētiem Paganeliem esmu kuģojis
un maldijies
pa vieniniekos saskaldītiem
Kārļa Marksa divreiz divi četriem.
Simts dzīves atmosfēru saspiests, cilvēks paliek minerāls
un nedzīvs spīd ar savu kādreiz dzīvo aukstumu,
un nezina kāpēc visi zemes akmeņi dzied minorā,
pat tie, kas iecelti ir dārgakmeņu augstumos.
Es esmu nolikts strādāt tajās akmeņlauztuvēs,
tepat man kāzas bij, un te būs arī kapsēta,
jo ārā tikt no šejienes man neļauj mana *Ausweis*.
Ar svešu dzīvju šķembām mana darba vieta apsēta,
un, kad es pats reiz pārvērtīšos akmenī
un gliemežvāka perlamutrā būšu saulē zibējis,
tu, nākošais vergs, sastingušā gliemežvākā atmini,
ko pēdējoreiz gliemezis, dzīvs būdams, gribējis.

Cigarete gruzd un dūmo.

Vieni badi otruš bada.

Gari gadi īsā gadā —

abiem diviem sāni zili,

gruzd un zili nogruzd sili,

nogrūst

pāri

kādi sadeguši spārni...

Cigarete sadedzinās.

Pati, kur tu esi pati,

sadeg zirneklītiklu mati,

padebeši pelēkojas,

negaiss stāv un neiet projām —

bojā

negrīb arī zibens aiziet,

tas ņems mani sev par maizi...

Cigarete iekož lūpās.

Kāda īsa, karsta nāvel

Stāvēt,

kur tad ir, kur stāvēt

pavasara ledu vidū,

kad ik ledus šķeļas vidū

pušu

un kad, sauli sastapušu,

dzīve

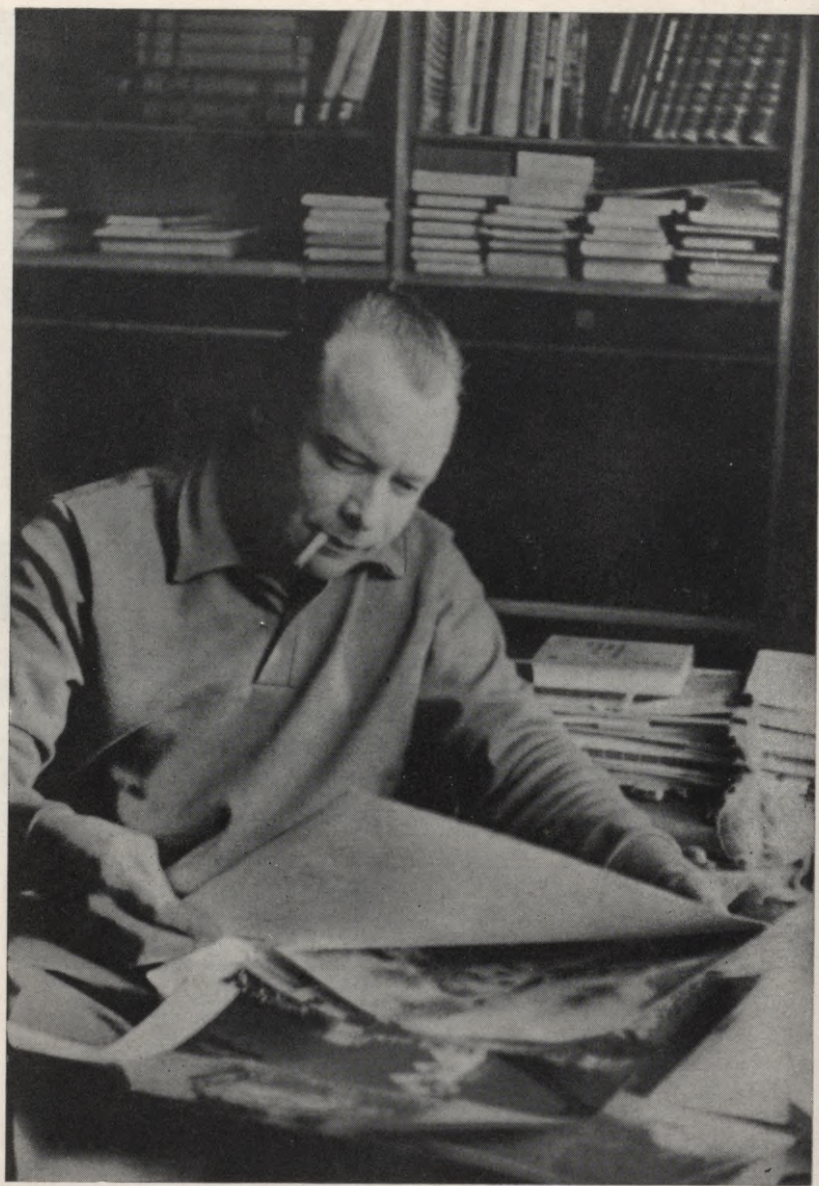
nobijušos mušu,

pirmo pavasara mušu

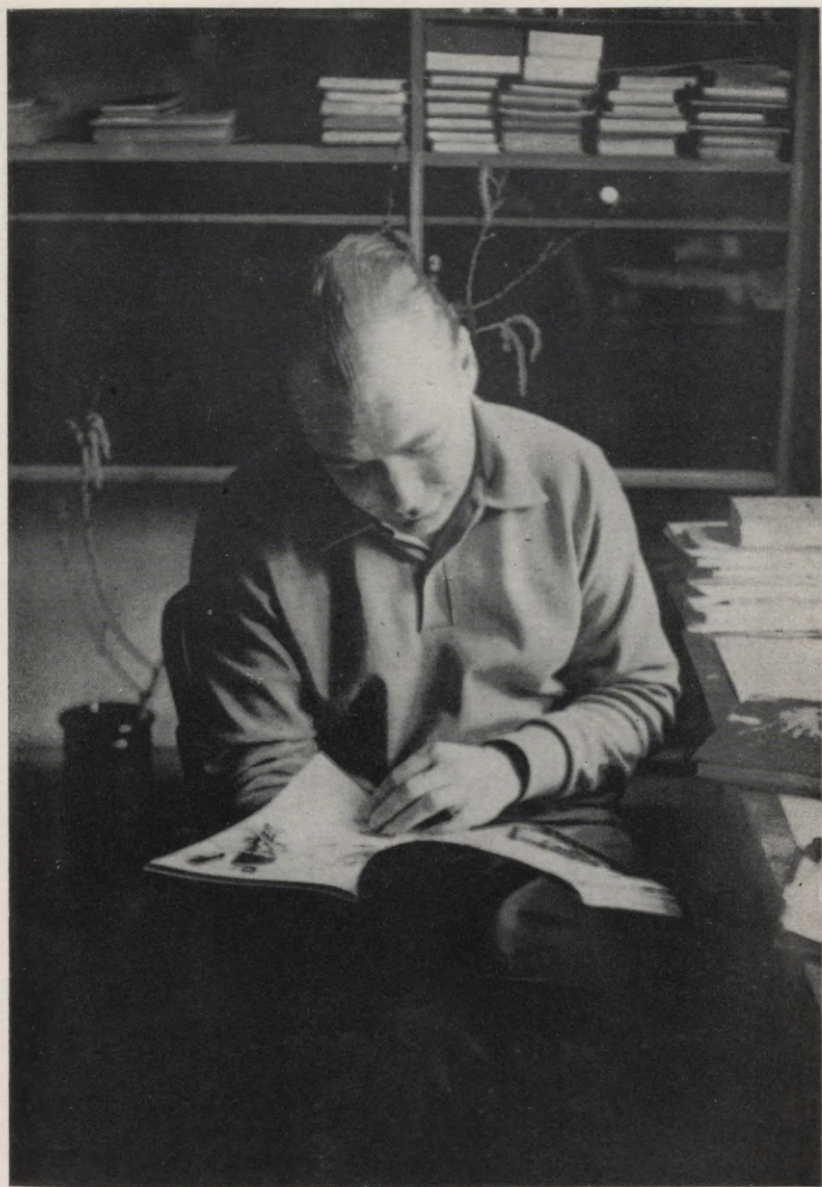
lidošanai iedrošina.

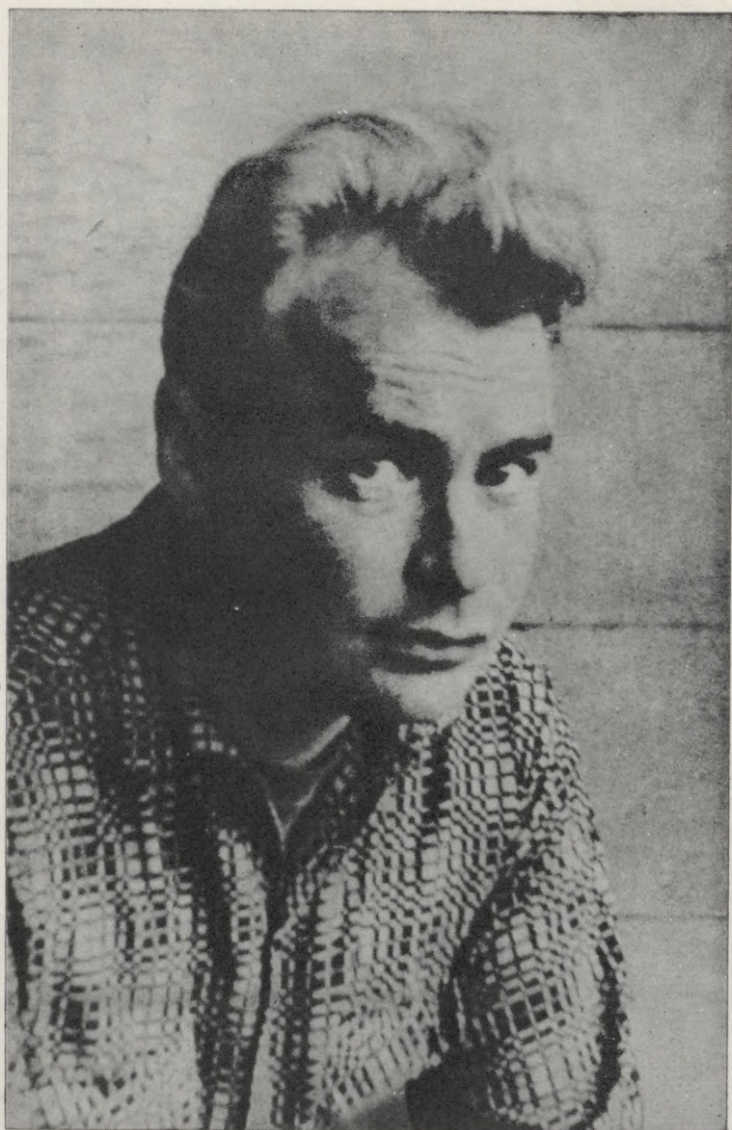
Cik tai cigaretē svinal

1969. gadā

Sešdesmitajos gados

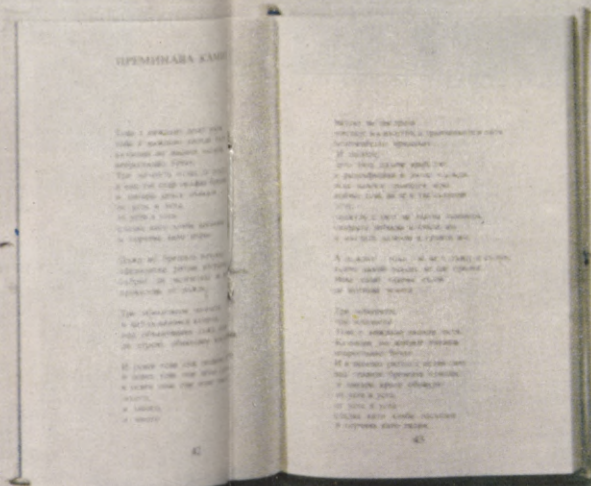
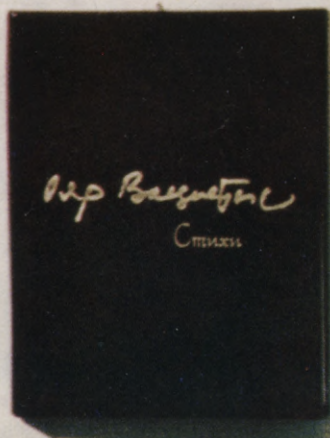
Žurnāla «Liesma» redakcijā 1958. gadā

Ar Ludmilu Azarovu sešdesmitajos gados

Rakstnieku kongresā ar Ludmilu Azarovu un Imantu Ziedoni

1981. — 1989. gadā izdotās atdzejojās Ojāra Vācieša grāmatas

Dzejas dienās ar Ludmilu Azarovu un Dainu Avotiņu

... ar Dzidru Rinkuli-Zemzari

Ar Nikolaju Neilandu

Dzejas dienās

Vecrīgā

Vēl viens sikais ceļ sev māju
un nevienu nelaiž iekšā,
un, ja pats grib, arī kāju
droši liek viņš pats sev priekšā.

Kas par brīnišķīgu māju —
pilni logi saules kāvu!

Sikais pabeidzis ir māju,
tagad sāk viņš otro stāvu,
it neviens tur iekšā netiks —
es jums saku, tā kā stāvu.

Un nemaz nav sikais pretīgs,
un viņš būvēs simto stāvu.

Nav ko sikam nervus skrūvēt,
ja viņš arī iesāks parīt
trīspadsmi to stāvu būvēt.

Tur nekā vairs nevar darīt...

Kas grib būvēt, vienmēr būvēs,
velti neliec kāju priekšā,
nebāz roku priekšā skrūvei,
skrūves mūžs — līst kokā iekšā.

Un šim dzejolim nav beigu,
tas ap sikā māju trīsies,
kamēr tā, kā viss bez jēgas,
vienu dienu apgāzīsies.

Sikais ceļ jau simto stāvu.

LIELĀS LATIFUNDIJAS

Mani nēģeri ir visnepaklausīgākie pasaulē —
viņi dara vien to, ko es lieku,
un izliekas nedzirdam, ko no tiem prasa
lielās latifundijas.

Bet Āfrika droši vien par tām vēl lielāka,
un to viņi dzird —
tāpēc, ka viņi ir melni.

Mani nēģeri ir vismelnākie pasaulē —
melns kā naktis ir viņu stieptās dziesmas,
un tamtamu pārkonu melnā dunoņa
arī ir neizprotama.

Mani nēģeri ir visnesaprotamākie pasaulē —
viņiem es arī esmu tāds iemantots,
kā es iemantoju šīs lielās latifundijas.

Viņi domā, ja nebūtu man šo latifundiju,
es būtu citāds,
bet es nemaz nezinu dabā,
kur ir manu latifundiju robežas —
dažreiz, kad prasa, es lieku, lai nēģeris atnes plānu,
bet tas taču ir tik nepopietni,
robežas mēs taču nosakām
un tad spēlējamies ar nosacītajām robežām.

Dzīve man kā koks ir —
šmaugs ar diviem galiem,
un tur nav ko jokus dzīt,
vienmēr viens tukšs paliek.

Valdu es to rundzisko,
kas var kādu nosist,
manu mieru kundzisko
cits izkundziskosies.

Noskrienos es stipri,
stundas mirkļos maļu,
gan jau bauda hipiji
arī manu daļu.

Štātes, spoži sikumi,
antracīta tupeles ...
Gan jau manu plikumu
neredzēs šais šūpolēs.

Bet, ja kam no vasājiem
tomēr redzēt gadījies, —
tāds jau uz šīs pasaules
arī biju radies.

Šķērē man vadmalu, uzšuj man paltraku,
 nocērt man koku un uztaisi krēslu,
 cerību nav man uz dvēseli baltāku —
 pārāk daudz apkārt ir mēslu.
 Varbūt tu ņemtu un tos mēslus izmēztu,
 dakšas ir te, te ir vārti,
 varbūt pēc tam tu šos kāpostus izēstu ...
 Paga, te kaut kas nav kārtībā.
 Kāposti brūni, ar žāvētām ribiņām
 man pašam iekāri rada,
 citādi mana ce-ce-ce-cerība
 ņems vēl un nobeigsies badā.
 Darīsim tā — tu man uzšūsi paltraku,
 krēslu no riekstkoka tēsīsi,
 mani no mēsliem darīsi baltāku,
 tu taču skopulis neesi.
 Pēc tam man brūnganus kāpostus vārīsim,
 un es tos ēdišu klusēdams,
 ar vārdu sakot, mēs visu darīsim
 kā asinsbrāļi — uz pusēm.

* * *

Šodien atnāks pie manis nekam līdzīgie —
tie prinči, kurus no ubagiem nevar atšķirt,
tie karaļi, kurus no troņa nemaz nevar nogāzt,
tie bagātie, ko nevar aplaupīt, un tamlīdzīgie,
kurus, jo vairāk laupa, jo bagātāki tie paliek,
un tad mēs pīpēsīm, ja būs cigaretes,
un viens otru arī — ja būs tas otrs,
ja kāds būs ticis pie tās puķu tabakas,
ko mēs ziemā uz loga rūts audzējam,
lai neaizņemtu daudz vietas uz pārapdzīvotas planētas,
lai puķu tabakas īpašo nikotīnu
mēs — kontrabandisti — nēsājam, kur vajag un nevajag,
un tišām nemaksājam vēl vienus nodokļus,
jo zeme ir pārapdzīvota arī no nodokļiem,
un puķu tabakas nikotīns neindē,
jo zeme ir pārapdzīvota arī no nelaiķiem,
un, ja puķu tabaka vērtības nerada,
tad tā vismaz nemet bumbas uz cilvēkiem,
nelīmē spārnus velniem, astes enģeļiem,
neskaņdro mīlestību ar dūrēm un tamlīdzīgi.

Es atstāju mājās spēku, jo nevar ar spēku
izpūst no izdētas olas lidot gatavu zilīti.

Šo to jau izpūst var arī ar spēku,
teiksim, pīlītes.

Bet tās jau pūš visādas —

ar papagailisku greznumu

un ar vanagu nagiem,

un pūzdamī nopelna ceptās,

un vēders ir mierīgs.

Un arī viņiem nav vajadzīgs spēks —

ko tad paēdis ar spēku darīs.

Bet es esmu iebridis tik trauslās puķēs,

ka jāglābjas man kā slīcējam

no sava spēka.

Ir nedrošs prieks pret pavasara sauli izlīdis
 un jauc ap sevi daudzstāvīgās kupenas
 kā žogus, un nav baif, ka pirmo zāli izmidis
 un pieneņziedos bērnu baru tupinās,
 kas, tā kā visi bērni, pieneņziedus plucinās,
 jo bērni visu plūc un grauļ bez ļaunuma,
 kamēr vēl dzīves pērkons gadu tālē ducina,
 kamēr nav apdullusi sirds no sava jaunuma —
 neko nav, zeme, vērts no bērniem nožogot,
 jo žogi tikai kut un prātus tracina,
 un nevar taču nobeigt bērzu, pašu košāko,
 ja pavasarī kāds tam sulas tecina,
 vien nedrīkst stulbos aizliegumos iedegt iekāri,
 kam gala nav, kam malas nav un neprot valdīties.
 Pret zemi egles daudzis tad ar čiekuriem,
 un ne tām kādā malkā skaldīties,
 ne svecēs degt, ne kādos sliksņos žampainos
 par tiltiem gult, ne māju spāres atrotīt,
 bet sažņaupt savas zaru rokas krampjaini
 un klusām skujām birt, un lēnām satrūdēt.
 Bet nedrošs prieks ir mani saulē izdzinis,
 un kupenas pie saules kājām noguļas,
 un nāk pa ceļu mani bērni — visiņi,
 un galvas kust kā ziedu neplaukušas pogaļas.

Kas par badu var būt maijā?
Katrs paēdis, kas sēs,
taču lido viena kaija
un man vienmēr prasa ēst,

Kas par pļauju, kad ir pali
un kad migla laukus tin,
bet man kaija prasa vali
un — ko darīs, kas to zin,

Pilni tikli sudrabspaļu,
kaija skatās — nu, un tad?
Un nav manā zemē vaļu
un nav bijuši nekad.

Ieēd zelta saules sieru,
klāt būs avotūdēns vēss,
bet man kaija neliek mieru,
ko lai viņai dodu ēst?

Baltie kaijas spārnu gāli
tā kā bultas sirdī dur.
Un es eju meklēt vali,
eju, nezinādams — kur?

Mēs viens otru gaidām ciemā.

Kuru gadu?

Abi divi ciešam ziemā —

kuru badu?

Tikai ceļi ziemas tumsā

putināti,

un smeļ puteņi par mums kā

kutināti.

Un mēs nezinām, ko darīt, ja iet ciē-

mos, bet kliedz ausis pavasari: — Jāiet

ciemosl — un plēš dvēseli uz pusi:

— Jāiet ciemosl — bet, pie ciemiem piera-

dusi, sirds vairs nepārziemos...

Ko mēs darīsim tai ciemā —

bērniem traucēt?

Parādīt, cik dumji ziemā

ziedus plaucēt,

ja nav ziediem vienas mājas,

viena trauka,

un ja ziediem acīs klājās

balta auka?

Un mēs nezinām, ko darīt, ja iet ciē-

mos, bet kliedz ausis pavasari: — Jāiet ciē-

mos! — un plēš dvēseli uz pusi: — Jāiet ciē-

mos! — bet, pie ciemiem pieradusi, sirds

vairs nepārziemos...

Jā, es zinu, ka zeme deg,
hektārs zoļu zem manis ir nodedzīs,
taču visprofesionālākie faķīri
tomēr zin, ka tā zeme deg.
Smejieties, ka tie pret sāpēm imūni, —
sāpe var zaudēt sāpi, ne smagumu,
un, ja tā nevar iegriezt dvēselē,
tad tā var vienmēr nospiegt dvēseli.
Iekāpiet tajā, kas gadās, tramvajā,
un jūs redzēsit — gluži taisni stāv
ar kaklā uzkārtiem dzirnu akmeņiem
tie, kuri zin, ka tā zeme deg.
Tie ir tie, kuri kokos nerāpsies,
no savas zemes degšanas bēgdami,
tas ir tas pats, kas — kāpt savā sārtā.
Pasēdēsīm pirms ceļa uz akmeņa,
kas no šīs degšanas pelniem iztaisīts,
un savas niknās asaras noslauki,
ja tavs kabatlakatiņš vēl nav sadedzīs,
un, ja ir, tad tāpat — ar piedurkni.

Un mani slavēja, kad stulbi skatījos,
kā vienu mīlestību badā nomērdē,
pēc tam es daudzas naktis drudzī kratījos
un nespēju kā līdzdalībnieks nomirt.
Un mīlestība acīs palika.

Un mani sita, kad bez naudas gāju bordelī,
lai saku — kādos nācis nolūkos?
Pēc tam par to, kas viņai pāri nodarīts,
uz krogu gāju prostitūtu nolūgt,
un rūgtens lūgums lūpās palika.

Un mani aizmirsa, kad kāzās sēdēja,
un bērēs nāca saukt par nesēju,
un es to pāri palikušo — pēdējo
pa nograntēto kapu taku nesu,
un maisa smagums plecos palika.

Un kaulu atmeta, kad biju paēdis,
un dusmojās, kad nebiju, kā vajag, klanījies,
mans vēders tagad mūžību var gaidīt,
jo viņš nekad vairs nestrīdās ar mani,
un mūžīgs bads man sirdī palika.

Un jūs vēl brīnāties, ka savu rādiju
man ne no viena patapināt nenācās,
man dzīvē tik daudz mācīja un rādīja,
ka slāpst pēc tā, ko nerāda un nemāca.
Un tikai tāpēc jau es esmu palicis.

BURAMIE VĀRDI

Pie balta bērza
apej ap piepi,
nosplaujies pāri
kreisajam plecām —
būs visas bēdas
ozola mucā,
bēdām būs priekšā
ozola spunde,
sāpēm būs apkārt
kapara stīpa,
dzīve būs salda
kā piparkūka,
laimes būs veseli
deviņi stāvi,
pēc tam, kad spleusi,
apskaties labi —
kam tieši esi
uzsplāvis virsū.

Un jās vēl brīnīties, ka savu rādīju
man ne no viena pašapnāt nenācās,
man dzīvē tik daudz mācīja un rādīja,
ka sāpēt pēc tā, ko neizāda un nenācās.
Un tikai tāpēc jau es esmu poētijs.

Urkšķ pilsētas — valstu vēderi,
dzirkst pilsētas — valstu prāti,
dun pilsētas — valstu sirdis,
un raustās pa sapņiem viens mežonis,
ar varu atvests no džungļiem uz kopmītni,

Drīz viņš iegremosies šai lielajā vēderā,
iedomāsies iekšā šais lielajās smadzenēs,
taktī iepukstēsies šais lielajās sirdīs
un neraustīsies.

Drudzis būs norma.

Ar globusu sapazinies,
mežonis vienīgi sapņos
ar autiņu brauks pa šo railbo bumbu,
kur, sagūlušies kā ziloņi,
pilsētas gulēs
ar urkšķošiem vēderiem.

Un citas dziesmas
nebūs šai apaļai savannai —
kā tikai ātrāk
nokļūt pie nākošā ziloņa.

Bet ko tur darīt?

Mīļais, kurš drudža slimnieks
domā par to, ko darīt?

MANS BAGĀTAIS KAIMIŅŠ

Līdz dūsmām noklīdies gar tirgus bodītēm
un neatradis savu mūzu nerātņo,
viņš spēlējas ar zemeslodītēm
uz balta audekla pa auksto verandu.

'Ar pirkstiem pieskardamies kā ar ceriņiem,
no nebūtības izoperē vasaru
un smagiem soļiem Jupiteru mērī —
šo savu balto, sasalušo asaru.

Es glūnu tā kā klačotkārīgs bābietis
pa viņa logu kā pa atslēgcaurumu,
un, kaut viņš briesmīgs ir, kā kļiedziens: glābieties! —
viņš iet pa manu dvēseli kā mauru.

Es esmu kaut kā neatkārtojama radībās,
uz miršanas un dzīvošanas robežas,
viņš pakrata — un birst no manis gadi,
viņš berž — un man no acīm kaunu noberž.

Es stāvu kādā visvarenā kailumā
un saspringumā, ka es tūlīt trūkšu,
un man nemaz nav no tā brīža bail,
kad viņš pēc tam nāks raudāt savu tukšumu.

KLIBAIS

Klibais mani daudzinaja,
kamēr tiešām kļuvu klibs,
pēc tam atkal audzināja,
lai es nebūtu vairs klibs,
bet, lai cik viņš daudzinaja, →
es, kā bijis, biju klibs.
Pēc tam klibais projām gāja,
jo tam nepatīkot klibs.

Zeme mani audzināja
atkal sevi kājās sliet
un, tāpat kā daudzi gāja,
atkal pa šo zemi iet,
ātru vēju sajust matos,
ātrus ceļus šķetināt.

Bet es aizdomīgi skatos,
ka ir atkal klibais klāt.

Līdz dusmām no Vārdu kārtības sargi
 un neatradis savu vakar noķēra dzeju —
 viņš spēlējās ar tur, kur svetofori sarkani
 uz balta audekla apsargā pazemes eju.

Ar pirkstiem pies Pazemes eja gan veda
 un nebūlības soti tikai uz autoostu,
 un smagiem soliem taču arestētās vedēji
 šo savu balto, sas teica, ka vedot uz postu.

Es gļūnu tā kā kl Tāpēc ka autobusi
 pa viņa logu kā p esot ar dažādu gaitu,
 un, kaut viņš br ejoj uz dažādām pusēm
 viņš pat pa manu un tikai kilometrus skaitot.

Es esmu kaut kā Dzeja tāpēc, kā saprotat,
 un esmu kāds it nekur neaizbrauca,
 un, kaut viņš — bet arī ar to jau aprūd,
 un — bet šis un tonakt notika daudz.

Es stāvu kādā vis Iecirknī jokus nedzen —
 un saspringumā dzeju iebāza sprostā,
 un man nemaz na bet kārtības sargs esot redzēts
 kad viņš pēc tam pie kases autoostā.

Kasierei iecietīgai
 kaut ko dīvainu skaidrojīs,
 tā, it kā iemilējies, kā piedzēries,
 bet esot bijis skaidrā.

Un vēl esot melojuši —
 kur dzeja iespundēta, tai pusē
 uz palodzes tā kā baloži
 sēdušies autobusi.

Nāc iekšā, lielais mākonstūmēj,
kur tu biji palicis?

Pa debesīm kā spožas peles
zvaigznes trenkāji
vai mīlestībā apmaldījies
tā kā malēnietis Šanhajā?

Pēc tevis noilgojies
ceriņš ir līdz zemei salicis,
un grīdas dēļi izkaltuši
jau līdz čikstonai.

Ko nedrīkst — visu drīkst!
Spraud zobos dūmeni
un vezuvo,
un, ja tavs vulkāns pēkšņi izdzisīs,
es iegāzīšu tajā
vienu Gaujas siena vezumu.

Jā, tā tas ir — tā nav un vēl tā nav.

Jā, tā tas ir — mūs noskalda
līdz skeletam.

Jā, es vēl esmu parādā
tam pieneppavasariņam dzeltenam,
tam pavasarim vēlajam
un veltajam.

Jā, tā tas ir — viens grieza atpakaļ,
un otrs sajūsmīgi pārķļuva par ļurbu,
bet kādam jābūt ir,
kas miltus maļ
un nevis citiem kaklus griež,
bet turbīnu.

Cik labi, ka tu vari
manā istabelē ietilpināties
ar savām Nīlām un ar savām Sahārām,
un vienu nakti, vecais,
asinis mēs šķirosim no svina,
līdz bezsamaņai saprazdami,
cik tās ciešā sakarā.

BALLE

Tādas bengāliskas, gaišas, tādas pustrakas kā šīs
balles vēl nav bijis ellē un nav bijis debesīs.

To es apzvērēt jums varu, varat sveci dedzināt,
jo no augšminētām vietām augsti pārstāvji bij klāt.

Viens no viņiem — Gabriēlis, vai kā tur to tipu sauc, —
bija piedzēries kā lēlis un pēc tam vēl tikpat daudz.

Dievs bij pazaudējis nimbu, bet tas nebūtu nekas,
bet uz dančiem gan viņš lūdza galvenokārt raganas.

Velns bij apgrauzdējis asti, lēkdams tuvu ugunij,
un pēc kārtas iemiesojās visos, kas tai ballē bij.

Nezinu, kā tiku mājās, zinu tikai — bija rīts,
un uz mājām manas kājas negribēja nākt man līdz.

Debesīs ar pirkstu rādot, bundzinieks vēl sauca: — Siev! —
Vienā slotaskātā brauca divas raganas un dievs.

AIZDOMAS

Kā tu kļūdījies, seržant,
Cik tu prasti un parasti kļūdījies, seržant,
Tā nebija zemūdene.
Tas nebija briesmu metronoms.
Tur pukstēja valzivs sirds.

Bet tāpēc, ka kļūdījies, seržant,
ka prasti un parasti kļūdījies, seržant,
prasti un parasti
jau skatījās raķešu purni
uz šo bezvainas sirdi.

Visur tu labojies, seržant.
Prastu rājienu saņēmi, seržant.
Prasti nomierinājās raķešu aparāts,

Bet kā tu atņemsi, seržant,
prasto un parasto trauksmi,
ko tu sacēli mierīgā jūrā
dēļ savas aizdomu pilnās
un valzivs bezvainas sirds?

Un tu nespēji, seržant,
tu prasti un parasti nespēji, seržant,
atsaukt šo trauksmi
ne sevī, ne apkārt.

Kā tev drebēja pirksti, seržant,
kā tev prasti un parasti drebēja, seržant,
rokas,
kad tu atminēji to vēstuli,
kurā bij tikai ievas,
prastas un parastas ievas,
prastas un parastas ilgas
un vēl viena bezvainas sirds.

Kā tu gaidīji, seržant,
to prasto un parasto, seržant,
ka viņai ir apnicis gaidīt.

Cik tu biji apjucis, seržant,
 kad atnāci mājās no jūras
 un aplenca tavu logu

Tādas bengāli pretinieka balts desants,
 balles vēl na un cauri šim desantam baltam —

ievām, ķiršiem un plūmēm —
 nāca ar bezvainas soļiem
 bezvainas mīlestība,
 nāca uz tavu logu
 tā kā uz ambrazūru.

Viens no viņ bija piedzēries
 kā pats un parasi kļūsties seržant.

Dievs bij pāzaudējis
 bet uz dančiem nag mešiem

Velns bij apgrauzdējis
 un pēc kārtas iesmesojamsi sartaš cēp un

Nezimu, kā pats
 zīl nam tān atširģon sašak sanam mājās tu an

Debess ar pirkstu rādā
 Viens kotastatā brauca

Un tu nesēji, seržant,
 tu parasi un parasi nesēji, seržant,
 atšakt šo trakamī,
 ne sevī, ne apkārt.

Kā tev drēbēja pirksti, seržant,
 kā tev parasi un parasi drēbēja, seržant,

lokas,
 kad tu stinēji to vēstuli,
 kurā bij tikai ievas,
 prasas un paratas ievas,
 prasas un paratas līgas
 un vēl viena bezvainas sirds.

Kā tu gaidīji, seržant,
 to parato un parato, seržant,
 kā viņa iz apnicis gaidīt.

Caur čūsku bez galvas un astes,
uz Broces kapa lec delfīns
un neprasa, kurš gadu desmits,
un neprasa žēlastību,
un neizteic savu prieku,
ka viņu vairs nedrīkst medīt
un tomēr pa kluso medī
un samaļ barības miltos,
bet paēdušāki nekļūst,
kas aizliedz, un tie, kuri medī.
Tāpat kā caur bezgalvas čūsku
lec tīģeris caur uguns apli
un zirgi pār dēļu sētu,
un lauvas pār cirkus steku.
Un es lecu tramvajā pilnā,
lai aizbrauktu atkal pie Broces,
lai redzētu, kā lec delfīns
caur čūsku bez galvas un astes.

Te labi -
kad pusdienloīks pār mežcirtejiem šiem,
tie gul ar savām valvarāju sievām,
un zila spāre lidinās pār tiem.

* * *
kad atnāci mājās no jūras
un aplenca tavu logu
pretinieka balta desants

Kas viesuļvētrā bijis priēžu slā,
kur priedes piebāztas ar dinamītu,
tam iesprāgst sirdī koku stādīšana
un sajūta pret krūmu kā pret bērnu,
Es nedomāju īstās briesmu stundas,
kad nesamaņā dzīvais paglābj dzīvo,
es runāju par kuru katru soli,
kad cilvēks sevi visu dzīvam atdod,
jo it nekad tas nespēs atdot visu,
un mēs šo savu baigo nebūšanu,
šo galaktiski baigo nebūšanu
sev sirdī ņemam vienīgi ar nāvēm
un ne ar savu tuvinieku nāvēm,
kur mūs bez gala siki pišļi traucē,
bet, kad lūst priede vidū tā kā elpa,
kad auto riepa pušu pārcērt kaķi,
kad lidmašīnā pilotu ķer trieka,
mēs, negausīgi dzīvi baudīdami,
ar šausmām atskārstam, ka esam dzīvi
un neglābjami visam dzīvam rada.

Krīt koks un mirst kā dziesma uzrakstīta,
 kā dzejolis, kas tikko uzrakstīts,
 un paradīzes cirsmā šajā rītā
 ir tikai tie, kam cirvis asi trīs.

Ir tikai tie, kam aizbēgušas Ievas
 pie Ādamiem, kas labāk dzīvot māk.
 Pēc vaivarājiem smaržojošas sievas
 pie paradīzes cirsmas mežcirtējiem nāk.

Te netop kots tas izdomātais ābols,
 kas impotentus varonīgus dar',
 te katram cirtējam savs cērtams gabals
 un laimīgs tas, kas savu paveikt var.

Dažs cirvis paliek iecirsts priedes mizā,
 un sveķiem ilgi vēl tam pāri līt,
 bet tiem, kas var, kas uzdrīkstas, kam iznāk,
 kā vētras šalcot sirdī priedes krīt.

Te labi klājies nav nevienam dievam,
 kad pusdienlaiks pār mežcirtējiem šiem,
 tie guļ ar savām vaivarāju sievām,
 un zila spāre lidinās pār tiem.

Neizdzīvotu dzīvju,
neizmīlētu mīlestību,
neizlādētu strāvu
pilns gaiss,
un neizraudātu asaru
Niagara
dzen mani kā naglu
šajā vasarā,
šajā Visuma punktā,
un apkārt man riņķo
ne ievas,
ne rožainie ceriņu meteorī,
ne smaržas,
bet neizdzīvotu dzīvju,
neizmīlētu mīlestību
un neizlādētu strāvu
vārdi:
skūpstī, čuksti un zibepī,

* * *

Ko tu šauties, ko tu sevi per,
pats uz sevi tēmējošais revolver?

Ko tu pāršanai lauz svešu kāzu mirti?
Esi netīrs,
Ej un peries pirti.

Kūtīs neizslauktas govīs mauj,
debess baltu mākoņveļu žauj,
ābeles no pārpilnības lūst,
sieva klausās sevī slēpto: «BŪS.»

Bet ar melnu stobru pats uz sevi rēc
revolveris, iepriekš izlādēts.

No manis frizētavas «sīpra»
smird.
Un kā «sīpra» esmu pats.
Tu norīc: — Dēis, tu pārāk stiprs,
un tad tās nelaimēti ir mans...

Vai, cik es esmu tukšal

Vai, cik es esmu tukšal

Vai, cik es esmu tukšal

Kas mani, tukšo, žēlos?

Vai, cik es caurspīdīga!

Vai, cik es caurspīdīga!

Vai, cik es caurspīdīga!

Stiklojiet mani sev logā!

Vai, cik jums mīksta gultal

Vai, cik jums gluda segal

Vai, cik jums silta ādal

Vai, cik jums garšīga asins!

Ar mani, vājo, — izturēt,
 ar mani, stipro, — kaklu lauzt,
 no kurienes tu nēmi, tēt,
 to saprast un to neizpaust.

Kā stikls salā tērauds lūst,
 kā tērauds salā iztur māls —
 tev to kāds sapnis teicis būs,
 jo pols tev vienmēr bija tāls,

tev bija pat no poliem bail,
 un savam kaktam ķēries klāt,
 bet laikam ir kāds iesms smails,
 kurš viss vienalga tiek mums klāt,

No manis frizētavas «šiprs»
 smird.

Un kā «šiprs» esmu pats.

Tu norūc: — Dēls, tu pārāk stiprs,
 un tad līdz nelaimei ir mats ...

Ja viņš tiks manā
 un nevis savā,
 būs grumba stāva
 un gara šēva.

Mans kuģis nāk jān
 ar ballu buru,
 bet tā ir katja
 pār tukšu jūru ...

TĀ STRĪPA

No savas nāves strīpas ļaudis dreb,
Par savu nāves strīpu ļaudis smeļ,
Uz savu nāves strīpu skatās slepus,
un dažs pats sevī savu strīpu lej.

Un, negribēdams vieniem drebēt līdz,
es esmu izgudrojis
bezgalīgu dzīvošanu.

Un, negribēdams otriem smieties līdz,
es esmu izgudrojis
bezgalīgu miršanu.

Un eju es pa naža asmeni,
un — jo man dziļāk kāju pēdās griež,
jo vieglāk turēt līdzsvaru
uz strīpas.

* * * * *

Man kuģis pienāks,
pie krasta nostās,
no tālas ostas,
kur saule mostas.

Viņš pienāks šodien,
jo rīt par vēlu —
rīt sastaps žēlu
vien manu dēlu.

Bet dēlam pašam
ir savi skuķi
un savi bruģi,
un savi kuģi.

Ja dēla kuģī
es kāju likšu,
es nepatikšu
un ilgi slīkšu.

Mākon Ja viņš liks manā
un nevis savā,
būs grumba stāva
un gara zāva.

Mans kuģis nāk jau
ar baltu buru,
bet tā ir kaija
pār tukšu jūru ...

Izdzērs alu, sasit kannu, nobučoju . . .

Galda malu,
kur tik tikko kādi pirksti
spēlējās ar manu dzīvi
kā ar spožu divkapeiku
telefona automāta
Budās paēdušā ģimja priekšā —
sazvanīs vai nesazvanīs.

Nesazvanīs.
Nesazvanīt,
ja jau iepriekš nesazvanīts,
ja jau spožā divkapeika
sildīta un apmīlota
tā kā dieviem upurējams sivēns.

Nepamanīs.
Nepamanīt —
ja reiz sēdu nepamanīts,
tad ne manu alu manīs,
ne uz kannas lauskām skrakšķēs.

Un par buču . . .
Pats es iešu
prom no šejienes
kā nebijusi buča.

No kaut kādas iesāktas vietas
man ir šī zeme, šī maize, šīs bēdas un prieki,
šī saule uz ūdensrozes
un šie bezgala ziemeļu lieti,
un cilvēki — līdzinieki,
un to ir tik daudz,
ka nāve ir papīra puķe.

Es auļoju vakar
uz vienīgi trakumu griboša zirga
no kaut kādas iesāktas vietas
uz...
kaut kādu iesāktu vietu,

Zirgam no mutēs
zelta gundegās krita kā mākoņi
putas,
tāpēc, ka itin nemaz
un itin nekam nav beigu.

Mākoņu kāzu kleitas
un grūsno ābeļu svētītais skatiens
man apsolīja,
kā turpinās.

Ielāpi —
lā ir dvēseles vizītkarte,
dvēseles fiziskā,
dvēseles biedra karte,
ka tu ne vien izskaties cilvēks,
bet piederi tiešām
pie cilvēku partijas.

VĀRDI

Ja jau nu reiz
es esmu nēmis sev mutē to vārdu
«gūsts»,
tad es zinu, ko ņemu,
un, ja jau nu reiz,
pirms pie dzīvajiem iet,
es pie mirušiem eju,
tad tas ir pavisam nopietni,
un, ja jau nu reiz
man ir zeme
un pilsēta ir,
un zieds,
kuriem es nespēju pateikt —
kādi tie ir,
ja manī mājo tie vārdi,
ko dzīvība miljonos gadu
nav izgudrot spējusi,
tad, mīlo cilvēk,
tu netramdies no mana «mīlo»,
tas jau ne tuvu nav viss,
tas ir pavisam —
druscīn.

IELĀPI

'Ap ielāpiem dikti šmurgājas,

Suķiskas dvēseles
siekalojas, ka rieb, j
tās nemaz nezīn,
cik godīgi, bagāti sapņi
rādās bada un sausu garozu zemē.

Bez ielāpiem nav
itin nevienas sirds,
kas pa dzīves un cilvēku džungļiem
godīgi laužas uz priekšu.

Es klusiņām mīlu
vienu no mūsu soprāniem,
kura par ielāpiem nezīn neko,
ik pārnedēļas mainot
savas žilbainās kleitas,
bet rētas,
kas pādara balsi
dziļū,
mani līdz mākoņiem ceļ,
kā paceļ viss,
kam nav bail.

Ielāpi —
tā ir dvēseles vizītkarte,
dvēseles fiziskā,
dvēseles biedra karte,
ka tu ne vien izskatīsi cilvēks,
bet piederī tiešām
pie cilvēku partijas.

PĒC PATIKŠANAS SEV

Aiziet garām man un aiziet tev
mūzika, kas patik pati sev.

Viss, kas sevi savā centrā liek,
uz šīs zemes ilgi nepaliek.

Un zem zemes arī man, ne tev —
cilvēks tāds ir nomiris pats sev.

Kad pats sevi ņem un apmīlo,
tad par nulli pārvēršas mans «O».

Tukšā skaņā pārvēršas mans «ai!».
Tramvajs aiziet garām pieturai.

Kā es acīs paskatišos tev
pēc tik lielas patikšanas sev?

UZMĀCĪGS RITMS

Mēs aram.
Mēs lemešos zibam.
Mēs ar šo vagu aizarties gribam
garām
tam karam,
kurš guļ
zem žurnālu lakotiem vākiem,
kas spīd
no zaldātu lakotiem zābakiem.

Mēs aram.
Mēs gribam.
Un ratiņos guļ mūsu bērni,
vislabākie
bērni,
un mirkšķina acis
ar dzelteniem skropstu akotiem
vislabākie rudzi
un auzas
ar apsūbējušām skarām.

Mums jātiek
garām —
ne velti
zem basām kājām
īr iedoti samtaini mauri —
basām kājām —
un nevis karam.

Mums jātiek garām,
īo pārāk daudz iets īr
cauri.

Es zināju — tā būs. Es tikai nezināju — kad.
 Šie brīži nemēdz pieklaunēt pie durvīm,
 šiem brīžiem nav ne pulksteņu, ne māju,
 un savu vārdu nenosauks nekad.
 Es nevaru no tevis acis noņemt nost,
 tā, it kā būtu pakritis uz sliedēm,
 un vilciens ne par matu necer vairs uz bremzēm,
 tāpat kā es uz savu glābšanos.
 Un tas nav viss. Nekas te nav vairs viss,
 tā mirāžā ar acīm slāpstošs urbjas,
 tā roka nevar atrauties no strāvas,
 un it nekas te nebūs sadedzis.
 Te būs . . . Nē, te jau nenosaucams ir
 tas lielā liktenspulksteņa mēms sitiens,
 ar kuru laikam nāksies mainīt gaitu
 un daudzām vainām, nevainīgi mirt.
 Kas šodien ir par dienu? . . . Tai vēl tikai dzimt,
 tai neatraušānās un palikšanas dienai,
 kad atrauties vairs nevar ne no viena,
 kas būs pēc tam vai bijis ir līdz šim.
 Kā lūpas dzīve sevi vaļā šķir,
 ir laiks, kad vienā skūpstā visi jāatdod
 un simtos cilvēku kad jāatrod
 tas neatrodamais, kas tevī vienā ir.

KONFRONTĀCIJA

Viņu par maz ir? Kur nul
Vēl kādu vajag? Vai ne.
Kluss stāv van Ludviga kurlums,
un vēl viens aklums stāv te.

Un viens vismēmākais mēmums
izurbjas dvēselei caur,
un vēl viens hektārs lēmumu —
cilvēces nomīdīts maurs.

Ņem skaņu pirkstos, kurlais,
skaties ar ausīm, aklais,
mēmais, kā galvu turi,
lai vārdus tura kakls,

runā ar acu skatieniem,
runā ar asins pilēm,
runā ar stāvus matiem
un ar iesētām zilēm.

Velns zin, cik to, kas nevar
pārtapt no baltā par nēģeri,
velns zin, cik benžu tev,
tāpēc ka paši sev negrib.

Tā kā vilcieni tuneli
skatiens lieni skatienā iekšā,
un otra sirdi par šuneli
prāsa, lai tiktu uz priekšu.

Šorīt vajag pāri žogam
 izsalkušu kāju spert,
 iet uz izbijušu krogu
 izbijušu alu dzert.

Izbijušu veču vidū,
 to, kas vārdus skaldīt prot,
 izbijušas lietas ķidot
 un tik tālu izķidot,

kamēr prāts pa pieri uzšaus,
 kamēr sirsniņa teiks: kuš,
 mīlīt, šitais izbijušais
 it nemaz nav izbijušs.

Ir kaut kas, kas nevar izbūt,
 vien pēc «pirms» var atnākt «pēc» —
 arī vista saka: viss būs
 vien pēc tam, kad jau ir dēts.

Veči kāvušies bez prāta,
 bet tiem bijis dzīves sāts,
 tā, kā dzērvēne pie kāta
 un pēc tam pie zemes kāts.

Un nekad tas nevar izbūt,
 un nekad tas nevar mirt,
 un mēs dzenamies pēc «viss būs»,
 neapjēdzot to, kas ir,

neapjēdzot to, kas bija,
 jā, un neapjēdzot pat —
 kas tā, štrunts, var būt par dziju,
 kad par sevi katrs mats,

kad pa sevi katrs ganās,
 kad ir katrs cilvēks viens
 un bez īstas pievilkšanās
 un bez atgrūšanās brien.

Nem to gājēju aiz bārdas,
vari lūgt un vari kult —
viņš no galvas zin tos vārdus,
ko par vienotību muld.

Viņš ir ļoti slīpēts vecīts —
lūgs, ja šis, un liegs, ja cits,
bet ne tam, ne tam viņš netic
un pats nezina, kam viņš tic.

Izbijušā krogus stūrī
ozolgalds no alus glums,
tur ir atstāts vienas dūres,
vienas domas nospiedums.

Un šī vecā zīme rāda,
cik var zemu cilvēks krist,
ja ar dūri jāpierāda,
ka ar dūri nedrīkst sist.

* * *

Es joprojām niķelēšos,
spīdīgs braukšu
pa šo milzu asfaltēto ceļu,
ieozdams pa grūtai reizei
ceļa malas miķelīšus,
tie no manis
izdzen ārā meļus.

Velns, kāds tas ir eņģelvieglums,
kad ir tevī modināta
smalka, smalka
liepas koka bulta,
un tu izstaro no sevis
gaišus, neredzamus smieklus,
kuri sakrīt
tālās mākoņgultās.

Aizmieg tur kā māzi bērni
un pa sapņiem lidmašīnas
tā kā zilas spāres
smejot ķerstī.
Ak, jūs mani niķelētie,
ak, jūs mani bezdelīgas
spārni,
lai jums veicas šajā tālā,
šajā ļaužu gadusimtu
divdesmitā verstī

neapjēdzot to, kas ir,
jā, un neapjēdzot pat —
kas tā, strunts, var būt par dzīvi,
kad par sevi katrs mata.

katrs pa sevi katrs gēns,
kad ir katrs cilvēks viens
un bez letas pievilksnās
un bez aizrūšanās brien.

Viens pagrabs klie dz pēc viena vēsuma,
pēc Atlantīdas Atlantīda,
pēc okeāna kugis kauc
no pašā okeāna vida ...

Saukt it nevienam nevar liegt,
un kaukt uz zemes katram brīv,
Kā, pašnāvniek, tu vari kliegt
pēc pats sev atsacītās dzīves?

Rīga bija bez kaut kā sovis —
kā nošu ilnija izstāstus —
Rīga bij noģerbus —
un kārtīgi satikusi —
Un tad es paskatījos —
vēl ik pile, ik agris vilnis
glabēja pilsētas šīs —
Tikko viņš bija —
un tagad negrib —
nevienu torni, nevienu —
no vienas — līdz galam —
Un manas tokas tik savā —
it kā tām briesmīgi nav ko sacīt.

• • •

Vari tu ar kājām brist,
vari braukt ar taksi —
iela spīd kā spogulis,
ielu slauka maksī.

Nav ko domāt, nav ko dvest,
tu jau visu zini,
daiļas, daiļas dvēseles
atklāj visi mini.

Un tie ārā spļaujамie,
vecie zelta vidi,
pie-pie-pieļaujамie
visos laikos midi.

Jāiet būs par skroderi
tikt tam visam pāri —
vai, kā gribas oderī!
Vai, kā apņik āri!

Man tik briesmīgi nav tev ko sacīt,
ka es izložņāju pa visām vietām,
kur mēs meklējām, kur Rīga sākas.
Vai nu neviens to sākumu nemeklē,
vai nu nebija īstā stunda,
bet es nesatiku nevienu.
Tikai Rīga bij tāda vēsa —
tāda kā tu esi pēc peldēšanās.
Rīga bija bez kaut kā sevis —
kā nošu līnijas ir bez notīm,
Rīga bij noģērbusi tās notis
un kārtīgi salikusi tās Daugavmalā.
Un tad es paskatījos uz pašu Daugavu —
vēl ik pile, ik agrais vilnis
glabāja pilsētas pieskārienu.
Tikko viņš bija to auklējis visu
un tagad negribēja sev pazaudēt
nevienu torni, nevienu līniju
no viņas — līdz galam tuvu bijušās...
Un manas rokas tik savādi pulsēja,
it kā tām briesmīgi nav ko sacīt.

Kad vajag vienas balss,
es kokus spīdzinu,
līdz kamēr viņi šalc
un vismaz līdzinās
ne tev, mans Dievs, ne tev,
bet tam, kas notiktu,
ja tad, kad bij vēl Zevs
un bija gotika,
jēl saprastu kaut viens,
ka atskanēs reiz kļiedziens
un uzausīs tā diena,
un ka mēs piedzimsim.
Un upes grieztu tā
un vētras gainītu,
lai tālā gadsimtā
mēs neizmainītos
un lai dēļ vienas balss
es mazāk melotu.
Balss. Balss. Vēl viena balss.
Un meli, ka nav vēlu.
Ir ārprātīgi vēls —
un pulkstenim pulss pušu,
un vēl viens zudis dēls
uz nepazušanu.

OTRĀDĀ BŪŠANA

Es par šo otrādo būšanu
ne vārda neteiktu otram,
ja vien mans paša mūžs
reizēm nebūtu otrāds.

Tā, it kā tišām vajadzētu,
lai pats uz sevi saskaišos, —
reizēm salmi iet maizē,
kā graudi aiziet pakaišos.

Jūs, cilvėki, esat vainīgi,
apmierinātie pēc suņa,
ja jau jūs būtu laimīgi,
tad — cita ruņa.

Jums tikai laimējies izbēgt,
un jums neteiks, ka zadzis,
jums zirni laimējies izdēt,
un nu var, cik ādā lien, **kladzināt,**

Kā lai neesmu otrāds,
ja jūs līdz riebumam riktīgi
dēvējat to, ko nodarāt,
par labu, bet tas ir slikti.

Ko jūs man tagad sacīsit,
kad, salmu maizi ēdis,
es jums skatišos acīs
un tajās atspīdēs blēdis?

ELLES IDEALIZĀCIJA

Lūdzams, atgūsti valodu,
dod man to savu pekeli,
nevienam nav atļauts valūtu
nemt sev līdzī uz pekli.

Velni nemaz nav pērkami,
viņi ar tām lietām nepinas —
jo viņus vairāk pērk,
jo tie sirdīgāk cepina.

Glūži bez kā arī mēsli,
elle arī ir vieta,
redzi, ja tev būtu dvēsele,
tad būtu cita lieta.

Ar to kā ar baldrjānsaknītēm
velni sev psihiku māna,
bet tas jau nav viņu aklums —
parasta narkomānija.

Mēs ar to mazāk grēkojam?
Pasaule — heroīnā,
ar daļu vien no šī grēka
elli var noslīcināt.

Dod savu maku, un basta,
liec zemē savu pekeli,
un tev radio pastāstīs —
kurš ceļš taisnāks uz pekli.

CILVĒKĒDĒJĪNA SPĒĻU DZIESMA

Varra tava, varra tava,
varren liela vara,
varen laba karātava
katrā koka zarā.

Es to labi apkopt raugu,
un ar gudru ziņu
tūlīt atnesīs man draugu —
mazu cilvēciņu.

Manu varru, manu varru,
varren lielu varu,
es uz labu koka zaru
cilvēciņu karu.

Vai, kā dziedās, vai, kā bļautās,
visi pirksti pieci.
Vai, cik brīnišķīgi raustās,
vai, cik viņš ir priecīgs.

Varra, varra, liela varra,
Varen liela vara!
Ko tas cilvēciņš tur dara,
apklusdams uz zara?

Vai viņš piekūsis uz zara,
vai viņš skatās sapni?
Tā jau viņi visi dara.
Viņiem ātri apņik ...

Tavu pēdu te nav,
 lietus staigā,
 un šermuļi vien ir uz grants,
 un tie skrien
 tā kā pelēki sermuļi
 pret savu ziemu,
 lai kļūtu
 tik bezgala balti,
 ka viņus sāks šaut ...

Tas ir skumji, ka nav tavu pēdu,
 bet sasmīnas asteru skropstas
 ar manām,
 jo abas tās lūdzās šo lietu,
 kas neļauj dzīt pēdas,
 un dabūja tās savu lietu ...

Un, mednieki, nāciet
 un mūs ar asterēm ņemiet,
 bet te vairs nav pēdu —
 neviens te jums nerādīs ceļu,
 no kurienes atnācu es
 un no kurienes atnāca asteres,

Dod
 liec zeme
 un tev
 kurš

LIELĀ UZ REDZĒŠANOSI

Pa nopietnam:

— Uz redzēšanos! —
nevar teikt nekam.

Es tevi neredzēšu, melnais strazd,
mēs neatnāksim septiņdesmit pirmā
it nekad.

Pat strazdulēnam divreiz būt nav ļauts,
Nekam.

Un ne ar ko.

Pa nopietnam

pie loga lietus sit:

— Uz redzēšanos! — man.

Es tevi neredzēšu, pelēkais, pat tad,
ja šinī mirklī iešu tevī zust.

Tik spalgi īsa pati redzēšana ir,
ka viņu, dievišķīgo, īsti nesajust.

Bet vai tad maz mēs gvelžam dumjību —
uz redzēšanos ...

Beidz reiz to savu sličināties saukšanu —
kā vilka, tāpat velk tavs acu magnēts,
un spīdums tavs kā zibens sper man saknē.

Uz tavos krastos debesbraukšanu
es būšu klāt tai minūtē bez pūpoliem,
kad būs tavs trakais raksturs vēlreiz lēmis
un būsi manu mīlestību vēlreiz ņemusi
un ielikusi atpakaļ tās šūpulī.
Ar saldo šūpuļcelšanos un krišanu
tā gaisma nolaidīsies man pār seju,
ar kuru mierīgs, laimīgs būšu, ejot
uz tavos krastos krustāsišanu.
Un — ne par kādu zemē rakšanu
ne vārda. Un — par vaiņagvijām.
Viens otram mēs, dievs vien tik zin, kas bijām,
un — ne ar savu atnākšanu bijām,
bet — ar reiz savu nekadneatnākšanu.

Tu, zvaigzne, nāc, bet neesi tā planēta,
 ko dumjā vārdā ļaudis kristījuši,
 tie nebija tik daudz ko pestījuši,
 kas varēja par tevi tādā veidā gānīties.
 Mums pašiem Marss jau tuvāk ir par olekti,
 es redzu to no sievu acu dūmakas
 un tukšu vārdu sintētiskām šūmām,
 un tas, ka no šīs zemes nevar nolēkt,
 kā nolēc lietus lāss no loga vilcienam,
 ir mana patvispēdīgākā cerība,
 ka ļaudis nenonāks līdz trakām derībām,
 kas visu dzīvo pārvērs pelnu filcī.
 Tu, zvaigzne, neaizej, bet paliec opozīcijā:
 mums, kuriem atkal Marsa vārds ir aizmirsies,
 Tu paliec. Bet es zinu, ka tu aiziesi
 un katrs asins piliens kā mazs marsiņš trīc.

LĪDZDALĪBA

Kad koki lūst un lauztu zaru biezs,
 un lido ušņu parašutu desants,
 par vētrasputniem varam izlikties,
 bet vien tā pati zeme tikai esam,
 kur lauztais viss un iesētais viss guls
 zem veldrē gāztiem mūsu sappu miežiem,
 un tas būs tikai mūsu pašu pulss
 caur trūdiem un caur biežiem ušņu mežiem.
 Tā zemei cauri veci zvani sit,
 kaut veco ausu sen nav mūsu vidū,
 bet pastāv nepielūdzams divpadsmit,
 kad sapuvuši slotaskāti lido
 un mēs tos redzam, mēs tās raganas,
 un dialektus saprotam bez vārdiem,
 un mirkli gudras grāmatas top sakrautas
 un zem īstiem un zem bezspēcīgiem sārziem.
 Un atkal nāk un atkal pāri slīd
 vēl reizi sevī atkārtojies šļūdons,
 tā nomiruši pavasari krīt
 un atdzīvojas nākošajos plūdos.
 Ir lūšanas un ušņu laiks uz pasaules
 ar savu spēku un ar savu gribu,
 un nevis albatross būt gribu es,
 bet šinī lietā neņemt līdzdalību.
 Un gaisā ušņu parašutu biezs,
 un katrs krīt, kur viesulis to lēmis,
 smeļ vētra — dalību ņemt atsakies,
 bet atsacīdamies jau tu to esi ņēmis,

BLŪZS PAR ĒŠANU

Ko svece ēd, ko lāpa ēd,
ka liesma ir tik smalka?
Uz zemes visiem jāpaēd,
un, ko, — tas ir vienalga.

Un auni mirst, un meži ļimst,
par izejvielām vēlas,
un, cik to atkal jaunu dzims,
to skatīsimies vēlāk.

Ko zaglis iet pie svešas klēts,
kad ziemas nakts tik spalga?
Uz zemes visiem jāpaēd,
un, kad, — tas ir vienalga.

Bet sējējam rīt jāēd būs
no ubagtarbas žēlās.
Viņš varbūt arī zaglis kļūs,
bet — skatīsimies vēlāk.

Ko cilvēki tik bieži mēdz
pie lodes iet un valga?
Uz zemes visiem jāpaēd,
un, kā, — tas ir vienalga.

Es lūdzu zaļo, man iesmērē tušu . . .
Dikti neizglītoti blēži.
It kā melns vienmēr dzīves pušums.
Bet kā tad dzīvie un skaistie vēži,
kā tad tas laiks, kurš nāk pēc krēslas,
rudens nakšu antracītlūzumi
un viena mīla un dziļa dvēsele,
ko nemaz savādāk nevar uzzīmēt.
Krāsa dzīvē neko nevar nosacīt,
viss ir dvēsele, kas tajā drūp,
un, ja jūs vēlreiz man tušu dosit,
es jums palūgšu vēl vienu tūbiņu,
uzzīmēšu pavisam taisnīgi
ar melnu tušu — sarkstošos kaunā
un melnos kaķus ar tādu kaisli,
ka jūs paši aizbrauksit Raunā.

Man spēka daudz un dūšu vēlē,
ar tādu kaislību to dara,
tā, it kā paspēlētā spēlē,
tā, it kā pazaudētā karā.

Ir tiesa — radoties ar tanku
man nav pat sapņos prātā nācis,
un vienmēr iet pa visu banku —
no tā vairs mani neatmācīs.

Un izsapņotā aprīlī
man netikt ne ar kādu steigu,
bet — kā man sākuma nav bijis,
tāpat man nebūs arī beigu,

jo mūžam kārtis spēlēs kļava
pret zemes rudenīgo pauri, —
šai spēlē vinnēšanas nava
un arī nevar būt viss cauri.

Un, ja nu kādam gribas vēlēt,
tad lai spīd cauri vārdu paliem —
tā asins garša man uz mēles
tāpat, kā bijusi, lai paliek.

* * *

Es smoku.
Vai tad gaiss ir tik dārgs,
ka pāris elpu man nevarat iedot?

Kur jūs sūknējat viņu,
ja debesu plēve līp zemes plēvei?

Tūlīt tās salips
kā zirnekļu tīkli ap mušu ...

Nebaidies iedurt man,
bet cērt to žņaudzošo pušul
Garoti ...

No manis bēg ārā
kā no degoša kinoteātra
domas
un metas uz apvāršņa stripu
kā ieslodzītais uz dzelonstiepli
sirds.

Viss.

Es esmu iznācis vēlreiz
no kaut kādām miesām.

VELEJI RAGANAS TŪDALIŅ

Tūdaliņ, tagadiņ
nopūtīsim sveces!
Tūdaliņ, tagadiņ
velns mani precēs.

Savus melnos matus
pār zemi metu.
Tauvas kļūst par matu,
enkuri netur.

Savus matus melnos
debesīs sviežu.
Mati sadeg pelnos.
Bez dibens griežas.

Gribu sevi pašu
no sevis aizmest.
Melnā debess gāžas
un sašķīst zvaigznēs...

Tūdaliņ... Dzeguze,
vai tu tur smēji?
Tagadiņ... Neklusē —
lūpās karsti vēji.

Dzīvo filozofs
 mā-ā-āzītiņš.
 Viņš — dzīvo,
 tātad — viņš ir.

Filozofē:

cik «ē» var nosēsties uz «ē»...

Nē.

Tas nav materiālisms,
 materiālisms ir
 uz «ā»:

kas būtu, jā,
 ja es pats nosēstos
 no Bē

tajā vietā, kur sēž Ā?

Bet kas tad notiks ar alfabē...?

Tu?

Tu mācīsies jaunu alfabētu,
 un tas sāksies ar Bē.

Bē!

Dzīvo filozofs
 mā-ā-āzītiņš,
 parā-ā-āzītiņš.
 Parazītiņš.

U. c.

Uts.

Mēs iebraucām ziemā. Bez dzejas. Bez cimdiem.
Bez vēlēšanās būt ziemā. Kā mūrdā. Pēc
rudeņa mežiem un āboliem smaržīgi. Bez prie-
ka uz sejas. Kā slazdā. Un tramīgi vērāmieš
apkārt. Lai saprastu, kam būsim garšīgi.

Mūs negribēja ne dancojošie ap sagaidīt sū-
tītām volgām, ne meitene, kas slēpa puķi
kā čukstu no bezkaunu acīm, ne takši, ne pat
zili slidenais perons, uz kura viens krita, un
āboli joza palēkdamiem atpakaļ uz to pusi,
no kurienes tie bija nākuši.

Bet ledi pa noteku caurulēm taisīja skandālu,
it kā tā pasaule gāztos, un lai viņa sagāžas arī,
ja reiz ļāva sasalt, un tad nu uzreiz atkal
jākūst un jākūst, un jāplūst... Un skaidrs, ka
nenāca prātā tiem skaļajiem huligāniem, kā ir,
kad tu ierodies ziedēt un tev pēkšņi jāsasalst.

PĒDĒJĀ FOTOGRĀFIJA

Un tas esot viss —
kartona kvadrātā tu,
nikns
kā televizora ekrānā noķerts tīģeris.

Bet es zinu, ka tevi nenoķēra,
tu izbēgi
un atgriezies pie sevis — zvēra,
pie brīvības,
pie sava svara un mēra,
un arī pie slepkavošanas
tādā mērā,
kādā to dara bez izņēmuma
makro- un mikrodzīvības.

Tavas kaislības,
sim-, antipātijas —
to pie mums palicis pilns.
Čaulas.

Es zināju — agri vai vēlu
reiz sevi ņemsi līdz kaulam,
nolobīsies
un iesi sev meklēt miesu.

Neņem vērā
to citu vai manu
tiesu.

Tu neesi tiesājams,
mēs te tiesājam savu
pierašanu.

REPORTAŽI VARIĀCIJAS PAR «ŠO RUNĀJA ...»

I

Šo runāja, to runāja,
vieglas mēles daudz runāja,
runāja, ka, kur ir labi,
tur ir tava dzimtene. Nē!

Tev jārunā: tauta var,
kad tā savu lauku ar.

Šo runāja, to runāja,
smagas mēles daudz runāja,
runāja, ka, cik tu ņemsi,
tik tev arī piederēs! Nē!

Tev jārunā: tik, cik dos,
tik ar cilvēks iemantos.

Šo runāja, to runāja,
vilks ar aitū norunāja:
tu man dod savu gaļu,
es tev savu sargāšan'. Grūdis gan!

II

Še rociņa, še mūžiņis,
še viss mūža gājumiņis,
še saulīte baltā dienā,
mēnesītis naksniņā.

Ai, vārdiņi — viegli sēt,
grūti vējā sameklēt.

Še mutīte, vēl mutīte,
karsta, karsta uguntiņa,
lai sadega melna rūpe
sarkanāi liesmiņā.

Ai, mutīte — karstu dod,
kur liks vēlāk — atdzīstot.

Še sirsniņa klusitiņām,
lai neviens nepamana,
tā sirsniņa — paipaliņa
skaļu vārdu nobijās.

Vai jau nāk? Ak, jau nāk.
Lai jau nāk. Lai jau nāk...

III

Zelta gaili, zelta gaili,
kur tu savu zeltu ņēmi?
Dod man tavu zelta aci
savu zeltu saredzēt.

Ja tev pašam acu nav,
tad uz zemes zelta nav.

Zelta gaili, zelta gaili,
kur tu savu zeltu ņēmi?
Dod man tavu zelta kāju
savu zeltu atkašņāt.

Ja tev pašam roku nav,
tad uz zemes zelta nav.

Zelta gaili, zelta gaili,
kur tu savu zeltu ņēmi?
Dod man tavu zelta sirdi
savu zeltu paturēt.

Ja tev pašam sirdes nav,
tad uz zemes zelta nav.

I

Un manā vietā tevi satiks sniegs,
 un manā vietā bruģis sacīs: sveiks, —
 un teīks, cik viegla atkal esi tu,
 tik viegla, ka nemaz tev soļu nav —
 kā sniegiem pāri Rīgas skursteņiem,
 kā skumjām pāri dzīvai dvēselei,
 kā dziesmai, kas nemaz nav dzimusi,
 un manā vietā nedzimusi dzims
 bez vienas zilbes un bez vienas nots,
 un manā vietā nelīks mieru tev,
 un tavā vietā es to klausīšos.

II

Un kas par to — par maziņo — neko,
 ko, rokas izstiepusi, diena dod?
 Būs divas lāses vairāk jūrai klāt,
 bet jūru nevar augstāk uzraudāt.
 Un kas par to, ka nevar it neko
 zem ceļa malas laukakmeņa likt,
 no lietus slēpies, zem tā pelēns pīkst
 un nākošgadā jaunā zāle dīgst.
 Un kas par to — par tevi, gaidīto
 un rokā nesto maziņo — neko.

III

Un laiks ir laiks. Un visam pienāk laiks
 uz ceļa iet un iet no ceļa nost,
 bet acīs balti starmetēji kož
 un tumsas sienai nevar cauri tikt,
 un motora rūc tik tuvu, ka ir bail
 no motora, bet vairs no riepām ne.
 ... Kas par muļķīgu zaķi. Nu, es taču
 negribēju, bet šis tā kā pats gribētu...

TĀ BALSS

Tam bija tāda nebijusi balss,
Tā vilka cilvēkus
kā tauriņus uz gaisu.
Es arī pazaudēju atspēršanās spējas.

Viņš runāja,
un sakāvušies zvirbulēni
aizmirsā — kā čiepst,
un dzeguzes —
tās aprāvās uz «kū-...».

Visskanīgākais vakars
palika ar muti vaļā
un aizmirsā,
ka viņam jādod atbalss.

Tam bija tāda nebijusi balss,
ka atbalss nespēja dot atbalsi.
Ir balsis,
kurām ilgi vēl nav atbalss.

Un tikai bērnu skudrulēnu kņadā
kā līdzīgs līdzīgā
viņš iegāja un ir vēl līdz šim laikam.

Starp garām ziemas naktīm balta dienas strēmele
kā grāmatzīme, lai es atkal zinātu,
cik tālu lielais dzīves romāns izlasīts
ar acu rīksīšiem un acu aulekšiem.

Un atkal — jā, viņš atkal bijis klāt
un grāmatzīmi tālāk pārlicis,
lai mani sliktā lasīšanā pieķertu.

Tik tālu es patiešām neizlasīju,
bet dienas pašķirt atpakaļ mēs nevaram,
un mana baltā ziemas dienas strēmele
jau kuro reizi iesākas no tā, ko nezinu.

II

Un kas patiešām nepatīk
ko, rokās izstiepusi, dienas
Būs divas laicīgas, divas
bet jūru nevar augstāk uzraudāt.
Un kas patiešām nepatīk
zem ceļa malas laukakā
no laicīgā mēsīšiem
un nākošgada jaunā zālē
Un kas par to — par tevi, gaidīto
un rokā nesto mazino — neko.

III

Un laiks ir laiks. Un visam pienāk laiks
uz ceļa iet un iet no ceļa nost,
bet acis balti starnetēji kož
un tumsas sienai nevar cauri tikt,
un motors rūc tā turvu, ka ir bail
no motora, bet vairs no riepām ne.
... Kas par gruķīgu zaķi. Nu, es taču
negribēju, bet šis tā kā pats gribētu...

Dziesmu aprauto dzīparu kalnā
es sev taisīju siltu mīgu
varen garam un saldām snaudām.

Kā man bij zināt, ka norauts dzīpars,
tiklīdz to drusciņ atstāj mierā,
iet savu norauto dzīju meklēt.

Jūs man neticēsīt, bet viss, kas aprauts,
nerimst, nedzīst un neliekas mierā,
un, ja tu esi teicis: «es tevi...» —
atradīsies tas — ko «es tevi»?

Tikai var gadīties — sākums būs vienam
un beigu vārds kādam citam pateikts.

Tā mani aprauto dziesmu dzīpari
sadzina manī vārpatu saknes...
Ne tev vairs migas, un ne tev vairs snaudas.

Kā gaida sauli pēc nakts, kurā sapnis kā gepards
krustām un šķērsām caur dzīvi ir šaudījies cauri,
nevienu no dienu antilopēm nelikdams mierā neparko.

Kā gaida sauli līdz nemaņai nodzītie zvēri,
bet visvairāk pusbeigtie, jo tumsā tos neglābs grifi,
un ciešanu isumu, kaut arī nāves cenā, dzīvībai gribas
vienmēr.

Kā gaida sauli tie, kas ar gaismu vien stāties var spēkā,
un tie, kuriem tumsa — spēks, bet kuri jau noguruši
un kuriem acis ne liesma, bet dziestošas dzirksteles
lēkā.

Visuvarenā saule, nāc, izgaismo gurušo dvēseļu kaktus
un uzšauj pa ķipītim gaismas uz mostošos acu ceriem!
Kā melns samta aizkars stāv karsta un smacīga tropiskā
nakts.

Ja tu redzi šeit bālas kā pērnās lapas
kalstošas krāsas,
tad atnāc citreiz
un neskaidro cilvēkiem:
— Tas ir tā... tas ir tā... —

Nav nekā,
ja tu neredzi,
kā te pavasari guļ krustām šķērsām,
kā guļ pali šai apaļā pleķī —
kā sprādziens minā.

Kā skūpsts guļ lūpās,
tā šajā karminā guļ
ķiršu dārzi,
pāri laikiem un pilsētām
kā rozā sega
aiz apvāršņa aizlocīti.

Tveice.
Vai tu nejūti — sejā sit tveice?

Bet arī vairs nenāks nekas.
Paleta guļ,
tāla kā alu apzīmētāju iedvesma,
tāla un mūžību dvašojša
kā Marss.

Cilvēks gaida, kad nokritis zīle.
 Māpticīgs, tāpēc gaida.
 Zīle viņam nemaz nav zīle.
 Gaida, kad atvedīs «Rīgas Balsi»,
 un nelasīs tad, kad atvedīs.
 Gaidīt ir lieta pati par sevi.
 Vēstuli gaida, jo nav, kas raksta.
 Un pastniece arī nenes.
 Bet vienurīt — atnesa . . .
 Zīli brīnumi. Tik stipri zīli,
 ka vēstulē nav it neviena burta —
 visa vēstule — zīla. — spēks, bet kuri jau noguruši
 Bet gaidīšanas nav mazāk.
 Sagaidīšanas zīlo debesu pilns,
 cilvēks iet gaidīt, kas notiks tālāk?
 Vai tad neviena mākoņa nebūs
 pie tām zilajām, zilajām, zilajām debesīm?

Vai tu nežiļi — esi šī lveice?

Bet arī vairs nenāks nekā.

Palēte gul,
 tāls kā tū apzīmētā tēdvēstule,
 tāls un mūžīgu dāvājotā
 kā Mats.

Kad nedēļai ir nepareizas dienas
 un nepareizi sniegi nepareizi snieg,
 un nepareizi klusējošas sienas
 tev nepareizā bruģī vērties liek —
 met ādu nost, met visu nost, kas ārējs,
 ļauj plikā miesā plikam staram kost —
 ir tevī pumpurs, un tas kļūt var pareizs
 vien tad, kad savu čaulu dabūs nost.
 Un sestdiena tad nāks ar savu pirti
 un melnumus no sirds un miesas dzīs,
 un leduspuķēm blakus zaļu mirti
 viens rīts uz tava loga iestādīs.
 Ja tev par mirti nav nekādas jēgas,
 to tomēr neņem sev no loga nost,
 ir mirtē viss, no kura visi bēgam,
 lai vienreiz klusā stundā atgrieztos.
 Šie spīdzinošie atgriešanās reisi
 pie tā, kas ir uz visiem laikiem beigts,
 lai teiktu tiem, kas likās nepareizi,
 ka nepareizums nepareizi teikts.

KĀPOSTGALVAS

Galvu piramīdas . . . Tā kā Batijam,
Vārnu vietā pārslu sniegbaltums.
Galvas. Galvas, kur ir jūsu mati?
Kur ir jūsu skaļie kara rati?
Kur ir jūsu . . . Un es pievaldos.

Mūsu mati. Mūsu mati cirtainie
zīlās salnās zili izzilga,
un, kad zili asmeņi mūs cirta,
mums nemaz vairs nebij grūti mirt —
mēs jau savas ilgas izilgām.

Un mēs paši. Mēs jau jūsu labā
padarījām svētdienu par svētdienu,
smiedamies mēs jūsu mucās skābām
un kā vīraks jūsu griestos kāpām.
Nesauciet mūs, lūdzami, par ēdienu.

Mēs ne jūsu vēderā, bet garā
ieaugām uz jūsu pašu lūguma,
vagā, kuru gadusimti ara,
rokā, kura cirta tālā karā,
juta mūsu zemes spēka rūgumu.

Ak, jūs galvas, grieztās, sviestās, cirstās,
rudens pārpilnīgos tirgos skanētās,
mēs ar jums iekš gadusimtiem nirstam,
kuro reizi piedzimstam un mirstam,
katram latvietim kopš dzimšanas kā firstam
pieder dažas gaiši zaļas planētas.

Karš pieteikts
Un šoreiz
Ir ieteikts
plaut
un vālu p
šaut uz ik
ikv
sien

No suņa kārtīga par sugas pēdu dzinēju
nez vai ir vērts vēl kādam mani dot,
bet *perpetuum*, to nepārtraukto dzinēju,
to mūžīgo, — gan vajag izgudrot.

— Vēro v
Jo asis dilst, kļūst bezzobaini zobrati
un virzuļiem balss astmatiski skan,
bet zemes pievilkšanas spēku nokratīt
kā ūdeni no jakas vajag gan.

Es vēroju,
cik tev ir,
es zveroju
ar tevis cīst
es sēroju,
un mani a
ar verdošu

Jo sirdi citādi no pelējuma neattīrīt,
un pelējošas lietas nav, kur likt,
bet pārpildītā zvaigžņu kinoteātrī
kaut stāvvietā, bet iekšā vajag tikt.

— Vēro v
Un zilu zvaigžņu zilā gaismā apraktam
vispēdējo no visām lapām šķirt
un vai no laimēm reālām vai abstraktām,
bet reiz no nelaimīgām laimēm mirt.

Karš pieteikts.
Pieteikts man un tev,
un tam, kas drošs
un tam, kas nošķir
un asam,
un kas tā ir par karšu,
tik svešajiem, tik
un tev, kas laimēs
un tev, kas šķir
karš pieteikts
kārš pieteikts
bijušiem,
esošiem,
drošajiem.

Droši vien cilvēki
droši vien ...
Tikai smilga pār likat.
Tagad visu visu drīkst.

KAPINTONĀCIJA

Nav ko pīkstēt — peles pīkst.
Nav ko čīkstēt — durvis čīkst.
Nav ko liekties — smilga līkst.
Nav ko liegties — visu dīkst.

Kāds negaidīts vējš
šonakt sacēlis gaisā
visas smaržas un lapas,
un lūpas,
kas bijušas reiz,
un kāds negaidīts asmens
ir izdūries cauri
caur zvaigznēm
un zemi,
un mani
un nobeigdams nenobeidz.

Aiztiec smilti — smilte pīkst.
Aiztiec biti — bite čīkst.
Skaties dzelzī — dzelzs ir mīksts.
Visu, visu, visu dīkst.

Kādu sarkanu punšu
pusnakts dedzina lūpās,
un kas tā ir par garšu,
tik sveša,
tik tuva,
kā bijusi reiz,
es nezinu, kur gan
tā savādā ņemt,
kas lejas sirdī
un nobeigdams nenobeidz.

Kaķi beigti — peles pīkst.
Visi aiziet — durvis čīkst.
Tikai smilga pāri līkst.
Tagad visu, visu dīkst.

KARŠ PIETEIKTS

Karš pieteikts.
Un šoreiz ne par vienu Muhammeda bārdas matu,
Ir ieteikts
plaut
un vālu paņemt iespējami platu,
šaut uz ikvienu tavam skatam līdzinošos skatu,
ikvienu
sienu . . .

— Vēro vien. Sēro vien. Bēro vien, —

Es vēroju,
cik tev ir, gadsimt, pastāvīgi niķi,
es zvēroju
ar tevis cirsto manā sejā pliķi,
es sēroju,
un mani aplej tu
ar verdošu līdz nāvei melnu piķi.

— Vēro vien. Sēro vien. Bēro vien, —

Karš pieteikts.
Pieteikts man un tev,
un tam, kas drošs,
un tam, kas nobijies,
un asnam,
kas vēl nav no sēklas lobijies,
un tev, kas šausmās mēms,
un tev, kas šķobies, —
karš pieteikts
bijušiem,
esošiem,
drošajiem.

Droši vien cilvēkiem apnicis mīlēt,
droši vien . . .

Es aizeju uz kalniņu. Un viss.

Ir bezgalīgi tīrs, ko bērni manto.

Nekad es nedrīkstu būt aizmirsis

šo sprostus noliedzošo esperanto,

jo bērnus nenošķir ne balts, ne melns —

ir tikai brālis, un ir tikai māsa,

un kas par to, ka nēģerim balts velns

un mūsu mājās — aukstu ogļu krāsā.

Es aizeju uz randiņu. Un viss.

Tas — liels, kam mīlestība dzīslās grando,

Nekad es nedrīkstu būt aizmirsis

šo nāvi noliedzošo esperanto,

jo mīlestība neprasa, ko drīkst,

bez sevis pašas tai nav cita elka,

un viņas priekšā katrs dievs ir sīks —

vai katoļu, vai pagānu, vai vēl kāds.

Es redzu: bērni aug. Un tas ir viss.

Laiks brāž kā sniegputeņa baltās mušas.

Liels kļuvis, bērns ir bērnu aizmirsis,

un beigtas jūtas sevī pakārušās.

Ne vārdu vairs, ne skatu nav kur likt,

bet es to reiz kā smaržu ziedā liku,

un visiem mums ir grūtāk galā tikt

ar gadusimta sarežģīto gramatiku.

Droši vien cilvēkiem šīs dziesmas
 Visi sīkst — durvis cīkst.
 Tikai mīlga pāri likst.
 Itgad visu, visu drīkst.

GOLIĀTS

Goliāts mazs? Goliāts bass?
Briesmīgi liels ir Goliāts.
Vienīgi salnā kājas tam salst.
Folirā! Folirā! Folirā!

Ko dara gans, kājas kad salst?
Sermužu zābakus kājās sev **velk?**
Kas nu par blēņām!
Mazs un liels gans, kājas kad salst,
kāpj siltā govju kreņā.

Goliāts, oh? Goliāts liels?
Kāpēc tad lielais Goliāts,
tāpat kā visi punduri, salst?
Folirā! Folirā! Folirā!

Ko dara liels, kājas kad salst?
Pasaules vulkānus kājās sev **velk?**
Kas nu par blēņām!
Lielais pa pasaules pilsētām iet
tā kā pa govju kreņām.

Goliāt, ir? Goliāt, silts?
Pilsētu kreņās stāv **Goliāts,**
un no asinīm kājas tam silst.
Folirā! Folirā! Folirā!

Tajā skaļā kīnī —
tur jau ausij tīk,
bet kur mēmo mēģi,
kur lai pliko liek?

Varbūt viņu nesniegtā
dziesmas rindā dāļi
Tikai tādi nesniegti
nevar parakstīt ...

• * *
Baltas sienas un sarkani kārņiņi,
te tu klauvē un zini, ka atvērs te —
šajā skumjajā bāriņu patversmē,
tikai tā nav, kā visur nav bāriņiem.

Tā, kas tevi šeit sauc vien par brālīti,
pilda pārpilnas dvēseles tēriņu,
bet, kad dabūs reiz sev savu bērniņu,
viņas dvēsele nespēs vairs dalīties.

To, kā nav šeit, to nevar pat atvaidēt,
tā no pannām sauc zaķēnus zaķenes,
un, tāpat kā pie dīķiem raud kaķenes,
visos pasaules kapos raud atraitnes.

Baltas sienas un sarkani kārņiņi,
kuro reizi jau atkal mums atvērs te,
lai šai skumjajā bāriņu patversmē
smietos tā, it kā nebūtu bāriņi.

No tiem smiekliem, hei, priecīgie bāriņi,
kaut kāds savāds list lietus
no debesīm skaidrām
un no gluži sausiem
un gluži sarkaniem kārņiņiem.

1972

IESKAŅA

Migla sniegu noēda,
nāk un prasa vēl.
It nekā nav noieta,
it nekā nav žēl.

Tikai ceļi uzvilkti
tā kā stiegras strinkšķ.
Tikai, plauktos uzlikti,
māla podi pinkšķ.

Pinkšķ pēc savām bērzsulām,
kuras varēs dzert
tad, kad atkal dvēselē
zibens atnāks spert.

Ak, jūs sulu dzērāji,
kamēr vēmiens nāk,
ak, jūs sirdī spērēji
tad, kad nevajag.

Tajā skaļā ķinītī —
tur jau ausij tiek,
bet kur mēmo minūti,
kur lai pliko liek?

Varbūt viņu nesniegtā
dziesmas rindā dzīt?
Tikai tādā nesniegā
nevar parakstīt...

PROFILAKTISKA IZPLĀPĀŠANĀS

Pietiek smieties.
Par daudz esam smējušies.
Laiks ir par dzeju rieties.
Kas tikai neesot rējušies.

Bet ir viens prāta grauds sekojošs,
pasacīts tālu reiz, —
sunīts, kas stipri rej,
gandrīz nemaz vai nekož.

Un kam lai tā dzeja kož?
Mierīgo idilli postīdams,
gribēsi iekost līdz kaulam
visēžiem,
bet, tajā stabā kozdams,
trāpīsi stilbos Paulam.
Un pēc kā tad tas ož?

*

Kāpēc pasaulē šajā
tik daudzi papīru šmurgā,
ja manai dvēselei vajag
kaut ko tik vieglu kā purgens.

Ja esmu vienmēr priecīgs
un man ir sirsnīga tante,
un ja nu es esmu pieticīgs,
kāpēc man vajadzīgs Dante?

Ja man ir laba oma,
kāpēc man jālec uz ecēsām,
kāpēc man jāmacās domāt,
ja es tik un tā precēšos?

Kāpēc man vajadzīgs Lists,
ja man ir zemeņu zapte?
Kāpēc par gleznām krist,
ja es stāvu par tapetēm?

Kāpēc man vajag nest,
ja varu iztikt ar ēst?
Kāpēc man vajag «es»,
ja var iztikt ar «mēs»?

*

Ar rakstīšanas sērgu baru bari sisti,
un vainīgi ir rakstīt mācītāji skolotāji,
kam vienā konspektā ir visi Kristi
un visi dievekļi, un visi laji,
un visi dūmekļi un Himalaji . . .
Ak dies . . . Vien vārds tiem vainīgiem ir mainīgs,
bet vairojas kā spradži prokurori,
un nav, ko ēst. Un atkal kas ir vainīgs.
Ir vainīgs nēģeris un angļu torijs,
un iznikušie Amerikas bizoņi,
un asimilējušies afrikāņu mauri.
Un dzejnieciņš kā teliņš tikai bizo,
jo pazaudējis iedzimtību maurot.

*

Un kā tad ar to iedzimtību ir?
Iekš manis tikpat sarkana un gluma
ar tādu pašu dzīvu tempu irdz
gan poļu asins kaislīgā un dumā,
gan vācu zilā tēraudatspīdumā,
gan latviešu, kam jāpuguņu sirds.

Un vai tik vēl nav arī zviedru atstāts
un normāņu, jo klintis manī dārd,
kad svešinieks ap mani jēli knakstās
un viņam grūti izsakāms mans vārds.
Es jautāju. Man atbild tūkstoškārt:
tu esi tas, kur esi dzimis, bastard.

Un te nu reiz tā iedzimtība ir.
Tā iedzimst Amerika nēģersejā,
tā daudzas upes atsevišķi irdz,
lidz beidzot tiekas savā grīvas lejā
un saplūst vienā vienas asins dzejā
no vienas vienam uzticīgas sirds.

* PROFILAKTISKA IZPLĀNĪTĀS
Kāpēc man vajadzētu būt veselam?

Kas par dzejul Šodien kibernetika
mājas grāmatās ar steigu jānoformē,
viņa šodien impulsē un formē,
viņa šodien vecmodīgās ētikas
patīkamās skaitļu rindās transformē.

Kas ir tas, kas ir nepieciešams
Vienā formulā var ieprogrammēt nāciju,
diagnozēt, ko tad darīs ļautiņi,
kad būs jaunais gadsimts bērna autiņos.
Kas būs ar ci-vi-li-zā-ci-ju?
Ak tu velns, cik feini! Atkal kautiņš!

Tā pat inde, tikai citā glāzē
vēl no neredzētas superplastmasas . . .
Ko tu cilvēkus kā muļkus āzē,
lielīgais sinhrofazatron un lāzer,
gāzes kamerā tos ārstēdams no astmas?

Raķeškonstruktors man vārdu prasa
mašīnai, kas visiem vārdiem ārpus,
kas ir taisnā ienaidā ar vārpu.
Un viņš skatās, rīdams asaras,
uz šo sava gara bērna čāpošanu.

Un kā tad ar to leģionāru?
Lekš mans tikpat daudz
ar tādu pašu dzīvu tempu
gan poļu ainas kaislīgā
gan vācu zīģu tērnībā
gan latviešu, kam jāpūš
gan latviešu tērnībā
Un vai tik vēl nav arī
un nomāgu, jo kinist
kad svešinieks ap mēsi
un viņam grūti izskāms
Es jautāju. Man atbild
kāpēc kur esi dzimis
kāpēc man jādzimst
Un tu nu reiz tā dziedini
Tā dziedini Amerika
Tā dziedini upes
līdz beidzot tiekas savs
Kāpēc par vienā
no vienas vienam

LĪGO PIE PADUNA

1. ielīgošana

Tik nu vien tā trūkuma,
ir gan par ko saskābt,
ka aiz zemes kūkuma
Līgo nevar saskatīt.

Nav neviena ozola,
kalmju nav, ko kaisīt,
bet jau vakars rozā,
bet jau laiks ir taisīties.

Uz ko? Ko jūs skatīties,
ātri nāk novakars,
un, kur ir viens latvietis,
tur ir Līgo šovakar.

2. ielīgošana

— Padunā dun čuguni
kā uz dzīves galiņu.
Kuram mazu uguni,
dzeram mazu aliņu.

Mieži — visur mieži,
uguns visur spīgo.
Zemeslode griežas,
tātad — arī līgo.

— Tātad nav vairs jātulko,
kādus svētkus sāci, —
meldiņš augstu jātur,
Līgo augstu jāceļ.

— Krievu upē atviz
liesmu iesni tievi,
bet, ja tev nav Latvijas,
kas tad tev būs Krievija?

Padunā dun čuguni
kā pie dzīves palina.

Kas par lielu uguni
tādā mazā aliņāl

1. līgo

Sit, Jānīti, bungas,
lai nāk gadu rēgi, —
tu no barga kunga
uz šo krogu bēgi.

Strādāji, cik jaudā,
stipri splāvi saujās
un pa naktīm raudāji
pēc tās sūda Gaujas.

Nosarmoja mūži,
pilēj' gads pēc gada,
un tev, trimdas mužik,
atkal kungi radās.

Atkal jābēg, Jāni,
citādi būs plāni,
bet kur tad tu bēgsi —
priekšā okijāni.

Atkal saulei brēci,
ka no tumsas cieti:
kam tik agri lēci?
kam tik vēlu rieti?

Uzsit, Jānīt, bungām!
Uzsit, Jānīt, kungām!
Kas par bezgalīgu —
līgo, līgo, līgo...

2. līgo

Jānīt, bungām uzsit,
cepurē spraud nelķi —
nāk uz šito pusi
gaišmataini streļķi.

Dusmīgi pēc suņa,
nopietni kā kari.
Skatās pakaļ Duņā;
kādi viņi gari.

Tādi pat kā kari,
tādi pat kā briesmas,
tā kā viņu gari,
tā kā viņu dziesmas.

Izstiepuši garas
tās ir sirotāji,
kas ikvienā karā
viņiem pāri gāja.

Tālu, tālu gāja,
gāja, nepazina —
kā tik mazai mājai
vajag tik daudz svina.

Jānīt, bungas uzsit,
lai sāk smēķi tities,
bet uz māju pusi
labāk neskatīties.

3. ligo

Jānīt, uzpūt tauri,
uzpūt labi skaļi —
visi kari cauri,
bet šie birst kā spaļi.

Nez uz kādiem tirgiem
letiņi šurp lasās.
— Kāpēc jūs bez zirgiem? —
Duņa viņiem prasa.

Būtu nabadziņiem
kaut vai viena kaza...
Acīmredzot viņiem
zeme tiešām maza.

Laikam viņi tajā
visi nevar saiet ...
Gan viss būs, kā vajag ...
Gan jau viss reiz paiet ...

Jā, patiešām paiet
viss kā Līgo nakte.
Tikai nerunājiet,
baltā saules sakte.

Gadu simtiem nesām
tevi, mīļo mūsu,
nu tik tālu esam,
ka jau sākam jūstot.

Jānīt, uzpūt tauri,
lai iet aknām cauri,
lai ar to ir cauri,
ar ko sen ir cauri.

1. atliņošanās

Sanāk apkārt ļautiņi
tur, kur liesmas virmojas.

- Velns, kas tā par tautu ...
- Četrdesmit pirmajā ...
- Tūkstoš deviņsimtajā ...
- Tūkstoš, tajā tievajā ...
- Tiem nekā nav dzimtā.
- Man no viņiem sieva.
- Man no viņiem bāreņi.
- Un es arī ne bez ...

Vijas liesmu spārniņi
Angāras nakts debesīs.

Liesmu iesmi tievi
upes dzelmē atviz,
bet, ja tev nav Krievijas,
tad tev splaut uz Latviju.

Bet šī nakts nav spļausana!
šī ir bezgalīga —
ievelc elpu plaušās
vienam lielam ligo.

Lielam, nepulgojamam,
lielam, netulkojamam,
rīta saulē spulgajam —

Ligol

Kokiem zālē, kā loks
vējā vijās, kā loks
sazināt, kā loks
mana ligavim

Un kaut kas atgāzīs
kā loks, kā loks, kā loks
kā loks, kā loks, kā loks
kā loks, kā loks, kā loks

Tas griežas, šīds, un
nāvē, un griežas, un
kā no griežas, un
kā no griežas, un

Tikai vistas ilgi perē,
bet es jau tūlīt
un tai pirmaj teikšu: tere,
teikšu: sveiki, ligavim.

Kurā, visā vienā, kurā
soukti krāsā, nē, nē,
nē, nē, nē, nē, nē,
nē, nē, nē, nē, nē.

* * *

Šai pļavā, kur nav pļāvēja,
aug zāle, kam nav ēdēja,
un viena dzērve stāvēja
un bija pati pēdējā.

Vēl bija paeģlis kā loks
no rudens lietiņiem salicis,
un bija vēl viens pīlādžkoks
ar visām ogām palicis.

Un kaut kas svētsvinīgi gauss
un kaut kāds tramīgs «nez kas būs»,
un kaut kas tāds, kā sapņos nav,
kas tikai dzīvē sastop mūs.

Tas griežas sirdī tievs un ass
un atņem pukstētbrīvību
un dienām, kas sen mirušas,
ik reizi atgriež dzīvību.

tur, kur liesmas virmojas.

— Veins, kas tā par tautu ...

— Četrdesmit pirmajā ...

— Tūkstoš deviņsimtajā ...

— Tūkstoš, tajā tievajā ...

— Tiem nekā nav dzimīti.

— Man no viņiem sieva.

— Man no viņiem bērni.

— Un es arī ne bez ...

Vijas liesmu spārnini

Angāras jūktis debesis.

Liesmu iesmi tievi

upes dzelme atvēr.

bet, ja tev nav Krievijas,

tad tev spīdēt uz Latviju.

Gauja robežstrīpu tura,
abos krastos caurums melns,
Vienā alā dzīvo *kurrat*,
otrā alā dzīvo velns.

Kokiem zaļgans karogs mastā
vējā vijas katrurīt,
sazini nu, kurā krastā
mana līgaviņa mīt.

Kurā, kurā, kurā, kurā? —
Galvā no tām domām melns,
pasaki man, kaimiņkurat,
pasaki man, pašu veln.

Velns un *kurrat* abi gudro,
nāvot grūti gudrot ir —
kā no skudras atšķirt skudru,
kā no zieda ziedu šķir.

Tikai vistas ilgi perē,
bet es iešu tūdaliņ
un tai pirmai teikšu: *tere*, —
teikšu: sveiki, līgaviņ.

Kurā, viss vienalga, kurā,
šonakt krastā nebūs melns,
nāc uz kāzām, kaimiņkurat,
nāc uz kāzām, pašu veln.

Kā ir bez jānā,
kā ir ar purniem,
kā ir ar kaunu,
kā ir bez bērniem ...

Priekš kam ezim adatas?

Vai tad zeķi ada tas?

Vai tad cimdus rada tas?

Nē, no gada gadā tas
tikai uztrin adatas.

Nebūtu šo adatu —

vai, cik būtu žagatu,

šurp no visa pagasta

jenotsuņi dragātu,

klātu galdu bagātu,

triektu projām žagatu.

Jenotsuņiem rada tas:

nemirs jau no bada tas,

pāri paliks adatas —

kurš tad ies ēst adatas...

Priekš kam ezim adatas?

Savu dzīvi ada tas.

PAVADIŠANA

Ū-ū-ū! Jāni,
dzen govīs mājā,
lai neklīst brūnās
laudīm pa kājām.

Nevajag siera,
nevajag piena —
pēc silta asins
prasa šī diena.

Ū-ū-ū! Jāni,
auj kājas cieti,
auj labi mīksti,
ceļi ir cieti.

Tā būs tev gulta —
lielceļa mala,
tā būs tev māja —
kaps ceļa galā.

Ū-ū-ū! Jāni,
ko tev vairs sacīt, —
man ruda lapsa
aiztaisīs acis.

Man ruda beka
izaugs par krustu,
lai es šo dzīvi
vēl reizi justu.

Kā ir bez jaunā,
kā ir ar pērnēm,
kā ir ar kaunu,
kā ir bez bērniem...

Balta līdz galam,
 no augšas uz apakšu
 ar tušas otu
 ievilktiem kociem,
 ne sevišķi auksta,
 bet tukša kā neapdzīvota
 marmora sala,
 tukša bez gala —
 tāda ir ziema no malas.

Balts virsvalks.
 Un daudzi te daudz ko grib zināt
 no sākuma, vidus,
 vienu minūti pirms.

Neviens negrib zināt —
 kāda ir dzīve no malas?

Priekš kā? —

Sāvu dzīvot —

— kā tev vairs sacīt —

man ruds jāpas

stāstais acīs.

Man ruda beka

iznaga par kristu,

lai es šo dzīvi

vēl teisi jutu.

Kā ir bez jaunā,

kā ir ar bērniem,

kā ir ar kāunu,

kā ir bez bērniem...

AKCENTĒTI RITMI

I

Nu, paskat! Nu, paskat —
no vaska
tā seja tik jaunā
un kakls tik jauns,
uz kura guļ mati
tik gludi un melni
kā kaska.

Uz izdertā sausa,
uz kausa,
uz galvaskausa.

Nu, paskat! Tā kaska
ne lodi,
ne motorolleru kokā
nav nolemta sastapt.

Bet kaujas. Bez kaujas.
Bez saņņaugtas saujas.
Bez lodēm, bez slidena ceļa.
Nu, paskat,
uz dzeltena kakla
kraukļmelnu matu kaska.

II

Aritmija. Bija? Smejiet —
ies. Joprojām. Jo projām
no šīs dzī...
no dzīslas,
tās, kas sadzīst,
bet reiz nedzīst
no šīs dzī...
vest vajadzēs iekš koka mantas,
kuru galdnieks taisa
no tās pašas mīlestības
gaisa,

no kā Jaungadā birst dāvanas
un rudenos birst kartupeļi
maisā
un kur maisās
visi ritmi
kā uz stellēm dzijas.
Rit-mu mija. Arī.
Aritmija arī — dzīve.
Arit . . . arī nāve.

III

Lejpus rumbas izspēlēts ūdens,
nav nevienas dziesmas vairs priekšā,
nav nevienas skaņas vairs sirdī —
un pat pašas sirds vairs nav iekšā.

Iztangots un izpolkots ūdens.
Izsvingots un izrumbots ūdens.
Izplūkāts un izplaukāts ūdens.
Iztūkāts un izlūkāts ūdens.

Lejpus rumbai es arī esmu,
Lejpus rumbai tu arī būsi,
bet vai ticēsi sevi tukšu
un ka visos dvēseles mūsu ir.

Iztenkots un izpulgotš ūdens.
Izdangāts un izbumbots ūdens.
Izcūkots un izšļakstīts ūdens.
Izmilēts un izīrēts ūdens.

Lejpus rumbai ir lejpus rumba,
augšpuses atbalss pat līdzī nenāk,
ja te kas notiek, tam vēl nav vārda,
ja te kas notiek, tam vairs nav cenas.

IV

Sniegi snieg. Sniegi sniedz. Sniegi sniego.
Sniegi mieg. Sniegi liedz. Sniegi spiego,
kas varētu būt tajā sarkanā mājā,

sarkanā Ēģiptes piramīdā,
sarkanā Ķīnas mūrī,
sarkanā planētā,
sarkanā izplatījumā,
kurš visu apēd —
maizi bez sāls,
skaņu bez atbalss,
skūpstu bez atskūpsta ...

Kas ir tai sarkanā
darvotā, logotā, koridorotā,
izpalātotā,
sarkani izplātā
bezdibenī?

Par maz.
Te ir grandiozs, kosmisks, parsekisks,
pārcilvēcisks
par maz.

Un ko tu, Piaf,
te simtiem par tevi sāp labāk
bez balss, te, kur
sniegi snieg, sniegi sniedz, sniegi sniego
un spiego
aiz milzīgas varas un milzīgas nozīmes
logu stikliem.

V

Put puteņa dzeņa
spalvas un spilvas
un, ja tev pauri
sāk pieminēt biljards,
uzputinās
matus uz galvas
un caur taukiem
uzkutinās
to kutēšanu
uz izput dzeršanu,
izput ēšanu
un to varēšanu
pret puteņa susekli

mūli griezt
un vienai austrumu adai
īstajā vietā iedurt,
un tu izdzīsi
cauri sprāgumam
ziedu
kā lietussargu
vienīgi — caurspīdīgu
un nesargājošu
it ne no kā,
jo tev jāatalvojas,
jāapspalvojas, plikais,
ar puteņa dzeņa
spalvām un spilvām.

III

Leļpus rumba
nav nevienas zīmes
nav nevienas skaņas
Te ir gandrīz kosmiskā
pārčivēciska
par maz
Un ko tu, Pīlī,
te simtiem par ļoti ātri
bez bals, te, kur
niegi niegi, aniegi aniegi,
un spiego
šis mīļīgais vairs un mīļīgais
loju stikliem

Iznenāc un izpūc
izdangāts un izbumbots
izcūkots un izstāvēts
V

Put puteņa dzeņa
spalvas un spilvas
un, ja tev gūti
sāk pieminēt dīlī
ja te kas notiek, tam vēl nav
matas uz galvas
un caur tankiem

IV

uzkūtinās
to kūtēšanu
uz izput dzeršanu
izput ēšanu
Sniegi sniegi, Sniegi sniegi,
Sniegi sniegi, Sniegi sniegi,
kas vārstu būt tāj sarīcī

SEŠI MAZI BUNZINIEKI

Seši mazi bundzinieki
tā kā rutks pie rutka,
pieci sit pa bungām,
sestais sēd uz sūtkām.

Pieci mazi bundzinieki
sit, ka notrīs sija,
četri sit pa bungām,
piektais — prezidijā.

Četri mazi bundzinieki
sit, ka krēsli lecas,
trīsi sit pa bungām,
viens vēl reizi precas.

Trīsi mazi bundzinieki
sit, ka traki liekas,
divi sit pa bungām,
trešais — tas ir liekais.

Divi mazi bundzinieki...
Spriediet labāk paši —
viens sit pa bungām,
otrs meklē kašķi.

Vienu mazu bundzinieku
tiesā tiesu neši —
kā viņš viens ir palicis,
ja ir jābūt sešiem?

Nu vairs it neviena nav,
dažs teic: nez vai bija.
Bet jums jādzied: — Seši ma... —
Tā ir tradīcija.

SEŠI MAZI BUNDAINIEKI

Ķer, Jānīt, kumeļu,
piegulā jāsim.
Mājās vien kleperi.
Kumeļi karā.

Jūdz, Jānīt, zirgu,
brauksim uz kāzām.
Nevar uz kāzām,
jājāj uz karu.

Kāp, Jānīt, zirgā,
atdrasē ciemā,
nekāpšu zirgā,
ved mani pašu.

Gul', Jānīt, guļamo,
gul' garu, garu,
pēdējie kumeļi
zviedz savās bērēs.

Divi mazi bundainieki...
Sprīdītiel labāk paši —
viens sit pa bungām,
ots mēklē kašķi.

Vienu mazu bundainieku
tēss līsu nesī —
kā vīps viens ir palicis,
ja ir jābūt sešiem?

Nu vairs ir neviena nav,
dažs teic: nav vai bijis.
Bet jums jāzied: — Seši ma... —
Tā ir tradīcija.

MĒS ESAM KAUT KUR REDZĒJUŠIES

Mēs esam kaut kur redzējušies,
cienījamā blondā,
jūs esat uzmetusi koķetīgu skatu
bērnū dienu Klondaikā
un pazudusi ķirzaciski veikli,
jūs esat dvašu pūtusi man pakausī reiz
dzīves sakņu veikalā
un pusnakts melno stobru bāzusi reiz mutē,
jūs esat man pār muguru
ar aukstu šampanieti kutējusi
un manus draugus pārvērtusi vaska statujās.
Vēl gaida simtiem princešu,
kad viņu prinči atjās,
bet tie pēc nakts ar jums nekad vairs neatjās,
jūs varat savas slaidi slaidās rokas neatvāzt,
jūs esat iekšā tajā cilvēkā, ar kuru runāju,
un viņa balss vairs nečukst, neskan, nekliedz —
dun!

Kad milzu lavīnā mēs, sīkie, nogāžamies.

Mazā sieviet, šis milzīgais koridors ar galšām kolonnām un baltiem klucīšiem no die-nasgaismas tiešām ir metro.

Terapija — tā ir viena stacija, «terra» ir zeme, un «pia» ir tie, kas tur dzīvo, — gan sunītis Pifs, gan lācītis Pūks, gan vēl viena dvēsele, kas saucas Piafa, un vispār jau šeit sliktus netur.

Operācija — tur, mazā sieviet, dzied dziesmas kā visās uz zemes operās, tikai te dzied to lielo un vienīgo sievietu dziesmu, ko sievietes vienīgi māc un ko tu arī māki, bet te reizēm dzied arī tādi, kam nav nemaz dziedamās rikles.

Izolators — tas ir, mazā sieviet... Nē, viss šajā metro ir otrādi — tie, kas te sēd, staigā, nervozē, pulkstenī skatās un raud, klieudz un sitas pret sienu, nemaz nekur nesteidzas, ne kādu vilcienu gaida, ne kādā no pieturām izkāpj, jo braucēji te ir pavisam, pavisam gan citādi un arī citi.

Mazā sieviet, iesim no šejienes, redzi, ir iznācis balts, klusošs stacijas priekšnieks, un desmitiem acu grib atbidīt tālāk to vienīgo vārdu, kam sekos vislielākās pasaules lielākā pulksteņa visnepielūdzamais sitiens.

Nupat ir dzejniecīņi
nosalaidušies zemu,
nu ir kā zīdaiņi tējnīcā
noēdušies ar džemu.

Nupat ir komponistiņi
arī pie viņiem,
uz saldiem tup vistiņi,
uz vanckariņiem.

Nupat ir tādi pa-ņēmieni,
tādi dižfeinpa-ņēmieni,
tādi dizainpa-ņēmieni,
ka uznāk dizantērvēmieni.

Jūsma ir kurkuļdievišķa,
jūtu gumijīnpaplāna,
un, kas šķir vīru no sievišķa,
tas viss taisīts no poplīna.

No sniega sūnu atkāp
un briežu sūnu ēd,
ir barga ziema atkal,
un vajag izturēt.

Vispirms — līdz pirmam staram
un tad to grūto — pēc —
līdz pirmam zaļam zaram,
un kad tas izsāpēts...

Griezti zirgu strauji apkārt
un atkal sniegu jaukt,
jo vēl ir sniegi apkārt
un vilkiem ilgi kaukt.

Un ilgu putnus nelaist
pārlieku tālu nost,
jo nāvīgi ass dzelamais
ir šajos puteņos!

Ka dzīvības šai puteņī
un žēlastības nav —
ar sārtām krūtīm putni
gruzd sniegputeņiem caur.

Par mani domā labāk,
pie manis ātrāk kāp.
Krīt kalendāram lapa,
un kalendāram sāp.

— Uz kādu Amsterdamu? —

Un jūrnieks aizbrauca
caur Āgenskalna ziemu
uz Āgenskalna pagrabu,
uz Āgens-amsterdamu,
mūža amsterdamu ...

— Uz kādu Amsterdamu? —

Viņu pavadīja acis,
vēl pilnas tūkstoš Minsku,
tūkstoš Rīgu,
tūkstoš Tallinu,
bet lūpas čukstēja:

— Uz kuru Amsterdamu? ... —

— Uz kādu Amsterdamu? —

Diena mainās,
un koridoros klusināta gaisma,
un miegā klusināti jautājumi,
bet pulsē visās gultās metronomi
tai dienai, kura rītā atkal uzsauks:

— Uz kādu, kur un kāpēc Amsterdamu? ... —

Pa koridoru ātri, ātri soļi.

Šai vietā tikai nelaime iet ātri.

Es tev sūtu šo misiņa pogu, šo rītu,
 es tev sūtu šo pusgatavo, šo Rīgu,
 torņiem līdz jostasvietai, līdz žilbumam notīrītu
 un visu tur apakšā piebērtu pilnu ar krītu.

Es tev sūtu, jo nesūtīts nav nekas, nav nekas,
 ne tam vārda, ne gīmja, it nekā, it nekā,
 tramvaja sliedes ir pilnīgi abstraktas līnijas,
 trotuāri ir abstraktas plaknes, un cilvēki nestaigā.

Kad es tev aizsūtīšu šo rītu, šo mirkli,
 kad tas iekritis zilajā dvēselē, pastkastē,
 ar bites dzēliena asu jušanas dzirkli
 būs kāda lente pārgriezta uz citu pasauli.

Torņi būs noberzti līdz pašai zemei, līdz saknēm,
 krīts būs saslaucīts dzimstamos pālagos, mirstamos,
 un, aizsūtīdams tev rītu, pats būšu no nakts es atpestīts
 un būšu kā lūgšanu grāmata saulei līdz vakaram
 šķirstāms.

Krīt kalendāram lapa,
 un kalendāram sās.

Parunāsim labāk par tāliem ezeriem.
Tā agri no rīta, kad rasa balta.
Viņš vienmēr no rīta iedzēra ūdeni,
jānomazgājot iekšbūve . . . Par tāliem ezeriem
vislabāk ir runāt, kad pie tiem netiek.
Bet, kad zivis sāk zīmēt aplūš —
rita zaļganās bezskaņas mežģīnes,
tad . . . Viņš briesmīgi sauca uz Valgumu,
tā vienmēr sauc, uz ko lemts nav aizbraukt.
Tie tālie ezeri ir dieva izgudrojums,
lai akliem maksšķerniekiem arī tiek zivis
un akliem māksliniekiem kaut viena glezna,
tā pati no dienas ik dienā atkārtojamā
un dikti nesaprotami katrreiz jauna.
Viņš teica, ka nav bailes nomirt,
ka lielākas esot dzīvot bailes
un tām esot vienmēr jābūt lielām.
Bet mēs taču par tiem tālajiem ezeriem,
par tiem pasaulē labākjiem ezeriem
gribam runāt, bet krasti par staigniem,
un pie ezeriem klāt mēs netiekam.

VARIĀCIJAS PAR PAZUDUŠO DĒLU

Cik tad reiz var mājās atnākt
tad, kad vakars vēls . . .
Simtoreiz viens un tas pats nāk
pazudušais dēls.

Dzēlies nātrās, dūries ušņās,
smagu kaišu mākts,
tūkstošreizes pazudušais
tūkstošreizi nāk.

List no māšu acīm lieti,
milzu šļūdons kūst,
nebaidieties — mātēm pietiks,
ja vien dēliem būs.

I
Kas man būs par to, ka gāju,
nezinādams, kurp,
un vēl vairāk nezinaļu
mājupceļu šurp.

Kas man būs par to, ka velti
lidu ugunī
un it visi mani zelti
tikai sapņos bij.

Kas man būs par to, ka vēlāk
sapņu pasaulē
rādījās man arvien žēlāks
noskrandojies «nē».

Kas man būs par to, ka sava
māte acīs lūst,
kas man būs par to, ka nava
vaiŗš neviena «būs».

II

Aizgāju zinādams, atnācu nezinādams,
kur aku rakt un kur miezi sēt,
aizdedzu mazu skaliņu dedzinādams,
nezinu, ar ko to izdzesēt.

Mātes piens vienreiz ir cilvēkam iedodams,
lai reiz zin dzīve, kas dzīvība ir,
lai zin, ka grēks ir vislielākais piedodams,
ja tikai ir.

Aizgāju gribēdams, atnācu negribēdams
redzēt un zināt, un saprast neko,
aizgāju drebēdams, atnācu nedrebēdams,
bet pārspert sliekšni
nav lemts
neparko.

III

Ko nāku es pie šitās šaurās sienas,
ko meklēju pie tukšās bada smilts,
te dzīva palikuša nav neviena
no manas kādreiz šumu—mudžu cilts.

Kad karavīri šķēpus dūra zemē,
no vilka viņi katrs kļuva auss,
un kļuva viņu jauniegūtais lemss
par giljotīnu, kura viņus kaus.

Kas svešu acu rakstos neprot lasīt,
no šķēpa roktura lai neņem roku nost, —
ja balta uguns acīs sprēgā asi,
tad sarunājas tikai zibeņos.

Bij māte nosista ar svešu cirvi
un pirms tam piesmiets viņas baltais vārds,
no mātes zelta matiem vitā virvē
pēc tam pie akas vindas tēvs bij kārts.

Aug šinī vietā priedes tikai šķības
un kroplākas tās dara katrs gads —
tās taisnas kļūs no manas atriebības,
bet pārējais . . . Viss paliks šeit tāds pats.

IV

Pie jums, pašiem pazudušiem
sevī, es uz tādu īsu brīdi
pie jums, stipri, stipri glumie zuši,
kas pat savai sirdsapziņai slīd
ārā no tām vārgām plezņiņām,
kas pat zušu dvēseli reiz saķer.
Mīļie, bet pie jums ir tiešām grezni,
te pie jums pat iesnas nevar saķert.
Bērēs? Vai tad jūs vēl tomēr mirstat,
vai tad miroņi var vēlreiz nomirt?
Veln, cik destilēti skaidras birst
tās, kas laikam asaras bij domātas.
Jūs par mani. Tad ir cita lieta.
Tad, kā saka, esi nācis — proties,
gulstieties kāds zārkā manā vietā,
un es paskatišos, kā tas notiks.

V

Te būs skudru celiņš. Te būs krūms.
Te būs mauriņš. Te būs pirmais kāpslis,
Tagad visu labāk sataustu pa tumsu,
nekā dienā gaismā saredzēju.

Vējagrābslis.
Sauc, kā gribi, cilvēk.
Kas tik nav no vēja —
elektrība ir un brunči gaisā.
Sauc, kā gribi, cilvēk.
Te ir durvis. Te ir vēršana. Un čīkst.
Te ir kumelišu smarža. Te ir . . .

Lupatdeķis, izgulināts miksts.
Te ir...

Sauc, kā gribi, cilvēk.
Sauc par vietu.
Sauc par mātes gultu.
Sauc par dzīvību man iedevušām plaukstām,
Sauc, kā gribi, cilvēk.

Nav jau vārda priekš tik ilgi auksta...

VI

Citi gadi, citi sili,
citā veidā žēl,
bet pār Gauju mūžam zili,
pazudušais dēl,
kalni, gravas, pļavas, puri
un viens maziņš zieds,
kuru tikai neaizturi,
kuru neaiztīc,
cita steiga, cita gaita,
cita zvaigzne tam,
un viņš ziedlapiņas skaita
citam likteņam.
Tev nu pieder šitie sili,
lai cik būtu žēl,
kamēr nesniegti un zili,
pazudušais dēl.

Slavēt sevi ir —
sevi apsplaut,
un, svētiku rīt,
es tev to nevaru atļaut.

Es nevaru, svētiku rīt,
sev kā akmens sejā mest:
slava tev, komunisti
Jo komunisti esmu es pats —
es.

VAIMANAS

Man jau tādai traulai, tie-
vai die', vai die', vai die', vai-
rāk neko nevaja-
ga, tikai mīligai būt sie-
vai die', vai die', vai die', vai
nevar garām tikt tai rie-
vai die', vai die', vai die', vai
citu cieņai, citu nie-
vai die', vai die', vai die', vai
nepietiek būt tikai sie-
vai die', vai die', vai die', vai
nav vienalga, kura sie-
vai die', vai die', vai die', vai
daudzu, daudzu, daudzu sie-
vai die', vai die', vai die', vai
tur par mani smejas tie, vai
die', vai die', vai die', vai
cik gan grūti ir būt sie-
vai die', vai die', vai die', vai ...
Diez vai.

Vējegrābālis.

Sauc, kā gribi, cilvēk.
Kas tik nav no vēja —
elektrība ir un bruņi gaisā.
Sauc, kā gribi, cilvēk.

Te ir durvis. Te ir vērsiena. Un cikot, kas no
Te ir kumelīšu smarža. Te ir ...

SVĒTKU ODAS MEKLEŠANA

Neņem jaunā, tas svētku rīt,
kas pār dzimteni ataust, —
uz šīs zemes nekur it nekas vēl nav gatavs.

Īgni ņirgt — tikpat stulbi,
cik — liksmot par daudz:
daudzi elki ir gāzti,
bet nekā nav to vietā,
vismaz zaļajai zālei
ir jāaug tai vietā,
ir vēl kolosāls nesamērs
samēra vietā
starp viskaislīgo: nīkstil —
un vissaudzīgo: audz!

Neņem jaunā, tas svētku rīt, —
tas nav sacīts par daudz:
tā ir pa pusei oda,
kam cauri raķetes kauc.

Slavēt sevi ir —
sev bučot roku,
sevi kundziņu radīt
un verdziņu radīt.
Vai tad velti tie sētnieki —
vēstures gadi
dvēseļu pagalmus tīrus
nevar dabūt nekādi?

Slavēt sevi ir —
sevi apsplaut,
un, svētku rīt,
es tev to nevaru atļaut.

Es nevaru, svētku rīt,
sev kā akmeni sejā mest:
slava tev, komunist!
Jo komunist esmu es pats —
es.

Lai no nākotnē ieurbtiem skatiem
un ilgām
dzimst oda
un lai mūžīgi skan,
un lai pārkliedz šo derdzīgi apmierināto:
slava man!

Šī dzimst
un ilgām
dzimst oda
un lai mūžīgi skan,
un lai pārkliedz šo derdzīgi apmierināto:
slava man!

LAKATA MEZGLI

Stiprus mezglus lakatā
manā pusē sēja,
tos pat vētra traka
atsiet nevarēja.

Dzīslās dēliem mezglus
tādus sēja tvirtus,
ka tos, atsiet nespēdams,
liktens pušu cirta.

Un, kad karš to prasīja,
tādus mezglus sēja —
lode dzīvi atsēja,
mezglus neatsēja.

Rudas kūlas vilnī
redzu: tur guļ viņi,
svētas asins pilni
sievu lakatiņi.

Stiprus mezglus lakata
manā pusē iesien,
pušu rokās trakās —
paši atraisīsies.

Gaiši vējos risīs
tā kā rudzu ziedi ...
Briedīs rudzos visos
tā kā mezgli cieti
zelta graudi cieti.

JŪRNIEKA TETOVĒJUMS

Nāra vēl ir uz ādas,
jūra ir tālu jau.
... Cerīni sapņos rādās
tad, kad cerīņu nav.

Ko tur var redzēt pie ūdens,
ja tur tik ilgi sēd.
... Laikam vien jūcis rudens
var iziet griķus sēt.

Kāpēc pret viņu bijība —
ne var ko teikt, ne lūgt.
... Pasaulē ir viena dziļa,
kas tikai reizi var trūkt.

Ar savu nāru mierīgs
dienām viņš sēd, smeļ un raud.
... Ir visiem akmeņiem pieres,
ja arī smadzeņu nav.

Bet jums ir smadzenes tomēr,
akmens dēl un akmens meit.
... Viņi par to laiku domā,
kad cilvēku nebija šeit.

Manī bij virsaitis.
 Virsaiti padzinu.
 Visus kā aitas
 todien mūs sakāva.
 Ķeizaru vēlēju,
 ķeizars bij padumš,
 medibās nomira
 zem zirga pakava.
 Vēlēju domes
 un taisīju partijas,
 zem laikmeta kājām
 kā plūmes tās vērtījās.
 Atkal virsaiti
 taisīju gatavu,
 bet, kā tas virs aitas,
 tā tūlīt auns gatavais.

Viens haoss bezgalīgs,
 bet es pabrīnījos —
 iesēts bez gala,
 tikpat kā nav pabērnu.

Ko es tur vēlēju?
 Ko es tur taisīju,
 bet sirds kā sienāzis klusi man spēlē:
 smieklīgi bija, kad tu, vecs vecis, spēlējies,
 labi — ka sirdij tik maz kājās maisījies.

UZRUNA

Pa cietu ceļu, meitene,
tu kājām ceļu tausti,
kā būtu apakšā tur neizbrienams dumbrs,
tā, it kā ceļa nemaz nebūtu,
jo, ja nav māju,
tad nav ceļa
ne uz «no» un ne uz «kur».

Nāc manā būdā,
es to taisīju no šaiviņkastēm,
jo man pēc visa dzīvu koku
bija žēl.

Mēs konservbundžā
izvārīsim brūkleņziedu tēju,
un, skurbuši
no ziemeļzemes nevainīgā ruma,
mēs patronkastes vannā
savu bērnu mazgāsim,
jo...

Kāds ir laiks,
ir tādas mūsu mēbeles
un sirdis.

* * *

Tu šodien nedomā,
ņem un griez disku
telefonam,
un numurs pats uzgriezīsies,
un, ja tas būs aizņemts,
tu šodien nedomā,
bet ej, lido, brauc, krīti,
tu šodien nedomā,
kas būs tur, kur tu iekritīsi,
un kas būs pēc tam.

Tu šodien nezini vairs,
kā sauc manas govīs
un manas pilsētas.

Tomēr dodiet trepes
 šītai debesbraukšanai.
 No ēdēja līdz cepējam,
 tas ir milzīgs augstums.

Uzkāps retais ēdējs,
 rokas plēsdams asinīs,
 un kā nabags pēdējais
 līdīs maizes krāsni,
 sildīsies un staipīsies,
 žāvāsies un smaidīs,
 kā mēneši klaipi
 bez dūsmām gaidīs.

Ne tie lauzīs trepes,
 ne par rindu karos —
 starp ēdēju un cepēju
 mūžīga garoza.

Drebi, sirds drebēšana,
 līdz pušu plīšanai:
 mūžīga ir cepšana,
 mūžīga ir ēšana.

Cepēj, ceļos meties,
 drebi pie visām miesām —
 ēdējus netiesā,
 tevi — katru dienu
 un — katrā tiesā.

Kad uzkrīt kara dzirkstele
pasaulei uz biksēm,
tad miljons veiklu pirkstu
uz papīra to fiksē,

un tūkstoš balsīm radio
to dzied kā augstu korāli.
Ir tomēr kaut kas gadījies
kaut kur ar mūsu morāli.

Bet ir viens cilvēks piedzimis
to svinīgi gods godam
to lielo dziesmu spiedz.

Un tas ir nepiedodami,
ka to vien mātes pirksti
kā seismogrāfi fiksē.

Jo, redziet, kara dzirkstele
ir pasaulei uz biksēm.

No gaismas viņa acīs
mirs varbūt visi kari.
Ko tad jūs, skaļie, sacīsit?
Ko tad jūs, veiklie, darīsit?

Man baiļu nav jums rādīt savu Dievu
 tai brīdī, kad nav pašam baiļu viņu piesaukt,
 jo es to nepiesaucu izkaut vieglumu,
 es saucu, kad man vajag viņa tiesu,
 lai viņš simts maniem soļiem nāvi nolemj
 un atstāj man šīs brūces nesadzīstot,
 un lai man paliek tikai vienīgs solis
 līdz nāvei nepasperams, toties īsts.
 Šī tiesa, zākātā uz visiem stūriem,
 par sevi un par citu moku ratiem sauktā,
 ir vienīgā, kas spēj tikt cauri mūriem
 un izvadīt no gara nāves laukā.
 Un garā mirušam nav ko uz zemes iet,
 ne skriet, ne izmisīgi visiem taisnoties.
 Neviens uz zemes jau mēs taisni neesam,
 un stulbs tas rituāls ir — likties taisniem.
 Mums tiesību nav glēvulībā taisnoties
 un kropļot citus, saglābjoties skaistiem, —
 tas ir — uz dzīvi neesošas durvis attaisīt
 un esošās uz mūžu mūžiem aiztaisīt.

Cepēj, ceļos meties.
 drebi pie visām miesām —
 šēfjus netiesā,
 tevī — katru dienu
 un — katrā tiesā.

Kam ir vajadzīgs, ka sāp?

Nav vajadzīgs.

Parādiet man nesāpošu koku.

Tie būs zaimi.

Parādiet man cilvēku,

kurš, jo tam naglu vairāk dzīs

sirdī, acīs, dvēselē un rokā,

jo viņš paliks arvien laimīgs.

Kam ir vajadzīgs, ka sāp?

Jūtu, domu, zvēru, cilvēkbernam,

lai tas nesaprazdams nebāž ugunī

nevis veco, satrūdošo, pērno,

bet šī pavasara sējas sēklu ...

Uguns neatšķir

no dedzināmā sējamo.

Kam ir vajadzīgs, ka sāp?

Man un tev.

Ja mēs negribam būt tikai sev,

tikai tam —

nekas un nekam.

TRIS PASTĀVĪGIE

Man b Un tu mainies. Un mēs vecojam.
tai b Visi lielumi šai dzīvē mainīgi,
jo es t un ne tu tur esi vainīgs, veco zēn,
es sauc un ne tu tur mēs esam vainīgi.

Un tu veco. Un mēs maināmies
un lai vienā un tai pašā vezumā —
lidz nā pieliec plecu, un skaits vairāk ies
Si ties un ies nevis vairumā, bet mazumā.

Ne tu veco. Ne mēs maināmies.
Nemiet nepēdējos mūs un nepirmos,
Un gai mūžs mums cauri sirmām dainām ies
ne skr un ne jaunāks kļūs, bet arī nesirmos.

Neviens uz zemes jau mēs taisni nesam,
un stulbs tas rituāls ir —

Mums tiesību nav, omīša sirdī
un kropļot citas, sapņojoties skaistiem, —

tas ir — uz dzīvības, kā sapņi
un esotais uz mūžu mūžiem.

Ja mēs negribam būt tikai sev,

tikai tam —

nekas un nekam.

Priekš urravām un liksmības par daudz,
 priekš bezspēka un kāršanās par maz
 tavš drauds,
 ka noveco pat gaiss un ūdens...

Gaiss noveco, to katrs redzīgs redz,
 vēl gāzes un vēl kvēpus nesarijies, —
 ir kādam vajadzīgs, lai gaiss ir vecs,
 un tāpēc gāzu kameras ir bijušas.

Gaiss noveco, jo pārāk nejauki
 mēs esam bērni savai mātei —
 savai Zemei.

Un ūdens noveco, pat neslāpstošie jūt,
 cik kodīgs mazuts ķepē jūrām acīs, —
 ir kādam vajadzīgs, lai ūdens vecs,
 ir tāpēc indes vīna glāzēs slacītas.

Tas ūdens noveco, jo pārāk nekrietni
 mēs esam bērni savai mātei —
 savai Zemei.

Mēs dzemdējam par maz
 un nāvējam par daudz —
 lai māte paskatās —
 kā ir, kad visi bērni miruši.

NO BLUSU CIRKA

Tik apmierināts, ka vairs nevar pasmieties,
tik apmierināts, ka vairs raudāt nemācēs,
viņš nāk no blusu cirka, paskatieties,
tas jūsu dubultnieks, ko neatzīstat.

Viņš atnāks un no jauna jūsos iemājos —
tas, kurš māc neredzēt ne pakritušu sievieti,
ne salnu, ja tā neķer viņa piemājā,
ne verdzeni, ja tā nav viņa sieva.

Viss — blusu tirgus. Viss ir blusiski.
Jūs visi — esat liela blusu riekšava.
Un nopietns un svētsvinīgi kluss
viņš paliek tikai vienā dzīves vietā
kā Jēzus — sevis, Jēzus, foto priekšā.

Viņš nedeva, bet pārdeva.
Viņš neņēma, bet pirka.
Viņš naudu atzina, jo bez tās netiekot
pat blusu cirkā.

Ne spīdīgas, ne skanīgas, ne klusas,
nekādas naudas nepazīna blusas ...

Tas nav noticis uz jūras, tas ir noticis uz grīdas
vai uz sola, vai uz krēsla, vai uz dīvāna, vai sofas,
ka bez savas Atlantīdas
palikušas daudzas strofas
un viens blāviens tā kā splāviens:

— Ko es varēju bez kartes? —

Un tai biezā kuģu strāvā
kurš bez locijas ies startēt?

Tie ir meli. Kartes bija —
inkvizīcija un Gērings

bija. Palika un bija

tomēr mazāk nekā Bērings,

Magelāns, vai sauc, kā gribi,

Kolumbi, vai sauc, kā gribi

tos, kam pāri vilņi zib,

tos, zem kuriem jūras dibens.

Karšu nebija pirms kartēm,

un vēl daudz kas ir bez kartēm —

dzejas jūrā peldēt var

tikai tādi, kam nav kartes.

Bet, ja tu jau karti ņem, —

lasi to un sēdi malā.

Un velk kādu pirkstu nemiers

kontūras kaut kādām salām.

Varbūt tās nemaz nav salas,

tās ir ieraudzītas toties,

nav no svara galu galā —

ir vai nav tās apdzīvotas.

Ir sapnis tikai dzīves suķe,
bet ir ar milzu spēku dzīvs,
vai tā ir nenoplūkta puķe,
vai tā ir nenokļūta zivs.

Ir īsta, laimes pilna māja,
kam sienās sveķu smarža kaira,
un nokļūst tur uz sapņu kājām
tāds cilvēks, kam nav kāju vairs.

Bij viens ar caurišautu pieri,
un parasti tāds nesadzīst,
bet nāve viņu lika mierā,
jo viņa sapņus neatzīst.

Ir sapņi — velkoņi un baržas,
un modinoši pliķi ir
priekš visiem tiem, kas dzīves smaržas
no vienas otru neatšķir.

Un mani savāds visums apņēma,
kad durvīs skaļi klauvēt sāk,
jo tur ar amputētiem sapņiem
viens nekur neejošais nāk.

Jocīga dziesma par dzelzi
 jocīga dziesma par miesu
 miesā arī ir dzelzs
 dzelzī arī ir miesa
 un ar to nevar beigt
 un ar to nevar iesākt.

Un tagad — kas...
 Ko tā kamentā, ko tā esotā,
 un ko tie šīši tā nodarītā,
 un kam tur tie kastāni sveču šā,
 gar ielām kā gultām...

Un tagad — kas...
 Es esmu redzējis, kā gultā nomirst,
 es esmu redzējis, kā gultā beidzas,
 bet tagad gēn šīs man acs no pieras,
 tām sākumu sakaļi nav nolēma,
 un tagad — kas...

Tie šīši tik šīti, ka saarās pirst
 un norī
 pa pļieciem, gar krūtīm, gar dvēseli
 norī,
 un smarža tā spīd,
 un mutē tāds kamols, ko norī...
 bet tagad — kas...

Pārdarīdams kaut kas ir lēcies,
 nāļarīti xedu vet acs un pīnorois pīc.
 Un tagad — kas...

Mīļardam, tīkpat kā vieniniekam,
 šas
 mūša.

EKSPROMTS

Pārdaugavai kaut kas ir uzšķīlies.
Pārdaugavai kaut kas ir izšķīlies.
Kaut kas tik liels — zemei grūti panest.
Dod vienu bišķi
man.

Un tagad — kuš...
Ko tā kamene teica,
un ko tie ķirši tā nobirst,
un kam tur tie kastaņu svečturi stāv
gar ielām kā gultām...

Un tagad — kuš...
Es esmu redzējis, kā gultā nomirst,
es esmu redzējis, kā gultā beidzas,
bet tagad ņem ārā man acis no pieres,
tām sākumu skatīt nav nolemts,
un tagad — kuš...

Tie ķirši tik silti, ka asaras birst
un norit
pa pleciem, gar krūtīm, gar dvēseli
norit,
un smarža tā spiež,
un mutē tāds kamols, ko norīt...
bet tagad — kuš.

Pārdaugavai kaut kas ir lēcies,
miljardi ziedu ver acis un pirmoreiz brēc.
Un tagad — kuš.

Miljardam, tikpat kā vieniniekam,
īss
mūžs.

Zeme karsta no kara
 un mokām,
 kā lava zem lielām mājām
 un mazām kājām
 gail.

Cilvēks parkā vāveres **baro**,
 Vāveres ēd no rokām,
 Un cilvēkam
 bail.

Svieta lapas, past,
 šodien man tik daudz
 ka izlasītu,
 un tik daudz
 kā izlasītu.

Dod savas
 dod savas
 dod savas
 meit noda.

Tik zvaigīti
 pasta.
 Vienam.

Tas ir kaut
 To nezin
 no pieprasīti
 es godīgi
 un tas ir tas.

Maijs ir traks.
Nu labi,
ņem Džonu vai Robi,
un brauciet ar taksi.
Es braukšu ar Bobi.

Iešu.
Lai neredz, ka esmu pilns nātru,
svilpošu,
ka esmu pilns
cukurbiešu.

Nātru —
par ātru
un — par daudz.

Bobim
es stāstīšu milzīgi daudz,
tas ir
meļu hobi.

Bet kas tur tā kludz?
Tā pamestas durvis
dauzās un par sevi ņirdz.

Tas ir kaut kur krūšu kurvī.
Tā ir tā mana kaimiņiene,
no piecpadsmit ziemas sutkām
šajā trakajā maijā sprukusi,
jukusi
sirds.

Miljardam, tikpat kā vieniniekam,
iss
mūžs.

TASS var sacīt, cik grib,
ka tas nu nav tas,
bet šodien ir pastardiena —
es to zinu
stingri.

Tā ir tā pasta diena,
kad visas koku un ziedlapas
ir mans pasts.

Svied lapas, past,
šodien man tik daudz acu,
ka izlasišu,
un tik daudz vietas —
kā izlasišu.

Dod savas bēdas — es līšu,
dod savas šausmas — es bišos,
dod savus priekus — es plīsdams
ne-sa-plīsišu.

Tik zvērīgi daudz
pasta.

Vienam.

Esi sveicināta līdz zemei,
tā pasta diena.
To neziņo TASS,
bet tā pienāk,
es godīgi gaidīju to,
un tas ir tas.

Mēs atpēmām
toruden
kaķeni svešam zēnam,
kad tas sašāva strazdu.

Mēs gājām lēnām
un lēnām atbrīvojām
lazdu
no visiem riekstiem
pa tīro.

Pa tīrumu,
birdinādami riekstus no kabatām
un baidot strazdus,
uz māju bridām.

Tīruma vidū
stāvēja tas pats
kaķeni pazaudējušais nabags.
Viņam nebij ne riekstu,
ne lazdu.

Vienīgi acis,
tukšas kā lazdas.

Ceriņi aizgāja
pārpildīti,
jasmīni aties
pēc divām dienām
un dažām stundām.

Lielie ekspresi stāv —
kara garie
vēl pilda akumulatorus,
pa nāves drezīnai aizskriem,
bet ceļš ir brīvs.

Un jasmīnu
ir tikai vienīgais vilciens,

Lietussargu tu neņem,
Lietus pats
ir mums sargs.

Kā pulkstens sit? Tāpat vien sit.
Bet reizēm tas pa īstam sit.

Tas nav nekāds tur — divpadsmit.
Bet — sit.
Zem jostasvietas sit.

Sirds, kā pēc veldres, galvu ceļ.
Bet zveļ.
Un nav, kas tevi ceļ.
Sārts asins miglums acīs dzeļ.

Kas ir ar tevi, baltais ceļ?

Tu esi tukšs kā kapu lauks,
kur baltā smiltī aprakts draugs.

Bet pulkstens sit. Tik stipri mauc,
ka plīst uz pusēm briestošs grauds.

Balts ceļš. Tik balts kā liķa auts,
Un sarkans motocikls brauc.

Brauc.
Brauc pie sava divpadsmit!

Mans pulkstens, kaut ko gaidot, sit.
Sit.
Un zem jostasvietas sit . . .

Un tad nu atkal ir lieli lērumi —
 niknus vārdus viens otram bubinām,
 bet tu paskaties, mīļo ērm,
 tajā augusta mākoņu gubā,
 tas ir uz dzērvju projām iešanu,
 uz cūku bērēm un mūsbērnu kāzām,
 un, ja mēle tik ļoti knieš,
 tu viņu alus ķipītī bāz —
 atdzisis mēle aukstajā bairītī,
 vēlāk pats tam sacīsi paldies —
 cik tad to soļu mums paliek vairs,
 cik tad uz mēles vairs paliek valodas...
 Baltā augusta mākoņu guba,
 tā tava nākšana tomēr ir svētīga —
 tukšas valodas — kā vējš trubā,
 bet mums nākošpavasār sēt.

Kā pulkats
Bet reizē
Tas nav
Bet — sit.
Zem jostas

Tiem, kas šāva bērzā
un no ligzdas dzina
svētēlēnus perējošo
svēteli ...

Sirds, kā
Bet zvej.
Un nav, kas

Tiem, kas šāva gailī,
šāva, aizdedzinot
pašu Rīgas smaili —
Pēteri ...

Sārts asu
Kā mī
Tu esi tukšs
kur balta

Tiem, kas raka varu,
tiem, kas gludināja,
Pēterim kas šuva
mēteli ...

Bet pulkats
ka plūst u

Tai, kas savu dēlu,
spītēdama drupām,
nosauca par sadegušo
Pēteri ...

Balts ceļš
Un sarka

Tam, kas kaulus mala.
Tam, kas gaili kala.
Katram savi atvēlētie
metri ...

Brauc.
Brauc pie
Manā pulkats
Sit.
Un zem

Tiem, kas nesa bēdas —
viņu sešas pēdas:
vairāk mūsu skopā zeme
nedod ...

Tiem, kas sirds un plaušas
mūsu karstām dienām,
mūsu siržu klaušām —
mirušam vai dzīvam
celties tornī augšā ...

Tirā saules medū,

Granīta oļi.

Pārakmeņojušies
bezdibenīgās vēstures
soļi —

mēs lasām jūs nost no lauka
kā cietsiržu sirdis.

Kādas sarkani šķērssvītrotas,
melnraibas
un gluži melnas ...

Uz tās šaurās kā vītola lapa,
bet briesmīgi manai Latvijai līdzīgās
meitenes delnas.

PIE LOGA

Te pie tā loga,
kur dzīvo daiļā mele,
salasijies vai vesels žogs
to, kam apriebusies tā nesmukā patiesība.

Pametot tur to nesmuko,
pie daiļās loga nes,
ko nu katrs ir paspējis paķert
no nesmukās laistītā dārza.

Aiz nezināšanas
grābuši,
kas nu smukāks,
kas nu tā vairāk aizgrābjoši.

Mele
ar krūtīm kā peonijām
mīl demonstrāciju,
jo tas ir neatvairāmi,
kad tavu smukumu priekšā
uz ceļiem stāv turpat vai nācija.

Bet nācija
stāv uz ceļiem un izmirst.

Un tā nesmukā
stāv klajā laukā ar izstieptām saujām,
jo šausmīgi dārzi kalst,
un labs ir ik piliens,
kas debesīm izbirst.

Uz zilās debess aploksnes
zeltzīmogs
un zem šīs, visiem adresētās, —
mēs.

To zilo slimību
mēs visi slimojam.

To zilo ziņkārību
neatplēst.

Un mazuļi un lūdžēji
stiepj rokas,
un paklupušie sniedz,
un torņu smailes sniedz.

Ak, mūžu senās zilās debess moka,
kas dzīvajos
un nedzīvajos
kliedz!

Uz zilās debess aploksnes
zeltzīmogs —
Mēness,
un pāri mums
viens zilu ziedu zars.

Un, kad no mums — kā Mēneša —
būs plēnes,
kurš būs, kas kritīs pāri mums,
kurš mīlestības stars?

Mans zirgs pārlēca. Turpinās karjera.
Ko es sēžu pie staļļa un kurnu?
Bet man žēl ir to zirgu aiz barjeras,
ar zemē iedurtu, trīsošu purnu.

To es zinu, ka nebūs savādāk.
Bet ar «zinu» neviens nevar paēst —
tie, kam sirdī iekšā nav pavadas,
nespēj mīlēt, bet spēj tikai pavest.

Viņi tā savu tukšumu variē,
ka iet klāt un iegāzt pa purnu ...
Tas no tā, ka žēl zirgu aiz barjeras
ar zemē iedurtu, trīsošu purnu.

Zirgam sāni kā spārni cilājas,
neveiksminiekam seja kā zeme.
Tagad no zirgiem viņš ies pie cilvēkiem,
kur tāpat neviens viņu nemīl.

Ilga, Inga, Maņa vai Maija,
stipru roku viņš liks uz gurna
bez kāda pirms, bez kāda pēc barjeras,
bez kāda zemē iedurta purna ...

Vai tad es neesmu pierast paguvis,
laiks būtu sirdij daudzīties mitēties.
... Mans skatās manī ar melnām magonem,
un tajā samtā ir katrā pa bitei.

Jocīgs dila griezdamies
rats,
sirms es kļuvu smiedamies
pats.

Smējos ballēs vējodams
reiz,
smiedamies tas deļotājs
beidz.

Visas meitas aizrunātas
jau,
un, ko uzlūgt, vairāk te
nav.

Smejas vējš, ka velti to
es,
smieķļu lapas zeltītas
nes.

Viss, kas pelnīts godīgi,
tiks,
jo es esmu nodeļojies
pliks.

Eži mūža mēķeli
šūs,
bet jums visiem —
svēķeli
būs.

Manš zīd Nonem asaru no manis,
 Ko es vēl lai ir balta lapa.
 Bet man ar zemi ... Un pēc tam raksti, ko gribi.

To es zīd Vienu smaidu liec uz manis,
 Bet ar vēl lai ir balta lapa.
 tie, kam sirdī tekas nav pavāru
 nespēj m... Un pēc tam moki, kā gribi.

Vini tā Tagad nogalini mani,
 ka iet k lai ir balta lapa.
 Tas no tā, ka zēl zīd ar zemi ... jo nekā nevar būt, jo ir jau
 ar zemi ... jo nekā nevar būt, jo ir jau
 viss, ko gribu es un tu gribi.

Zirgam sāt kur tāpat neviena vīnu nemil.

Iga, Inga, Māra vai Maija,
 stipru roku viņš uz gurnu
 bez kāda pirms, bez kāda pēc, bez kāda
 bez kāda zeme ledurta purna ...

Vai tad es neesmu pierāst paguv
 laiks būtu sirdij daudz
 ... Mans skatās mani ar meina
 un tajā samā ir baltā pa bitā

PALAGI

Ar ko lai es iztieku?
Ar ko lai es dzīvoju?
Vairs neredz izteku.
Vēl neredz grīvu.

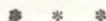
Krasta klints no krīta
žilbina acis,
un no niedrām lidaka
kaut ko tādu sacīja ...

Nevis klints, bet palagi
stāv acīm pretī,
un no balta palaga
tālāk mēs netiekam.

Te no skūpstiem svilst tie,
te pēc vaidiem atdzies
(nebaidies no mīlestības —
vēl neviens nav sadedzis).

Auksti, nāves pārvērsti,
tie mums acis aizsedz
(nebaidies no nāves —
vēl neviens nav aizbēdzis).

Dreb mans buru palags
pāri dzīves palagiem,
un aiz tā, kas tālāks,
jābūt vēl kam tālākam.

Tad, kad zivju vairs nav
 un kad jūrniekus negaida,
 tad reiz piestāšu es
 tavā dzeltenā krastā,
 un ar kamieļiem taviem
 es runāšu tad,
 kad zem zvaigznēm un nakts
 tie gulēs bez nastām.

Tad, kad ziedu vairs nav
 un vairs ābolu nebūs
 un kad palicis būs
 tikai vienīgi dārzs,
 brīviem kokiem zem rokām
 es paiešu tad
 un lai mani tie svētī,
 rokas stiepdami pār.

Ne ar ko it nekad
 tevi negribu dalīt —
 ne ar janvāri baltu,
 ne jūniju zaļu,
 tik ar klusumu vien,
 tā kā pasaule lielu,
 tā kā pasaule mēmu,
 tā kā pasaule skaļu.

Savāc bērņības žāgarus, un iznāks slota,
un izslauki istabu tīru —
tā debess nav gaiša, tā ir piezibeņota
un negaida puiku, bet vīru.

Kaut vārpas un akoti gar tavu stobru
par pļaujām un kulšanām skanēs,
bet debesu tonnas pār muguru nobruks
un neprasis, vai vari panest.

Es nestādos priekšā to muļķīgo brīdi
un nezinu, ko viņam sacīt,
kad savāksim kopā, cik ir, mūsu spītību
un paskatīsimies acīs.

Tam melim, tam pulkstenim, kura jundai
mēs savas dvēseles dosim.
Nē, meli tie nav — viņš tiešām sit stundas
un dažu pa istam nosīt.

Savāc, ko esi ieplēties, mantiņas savāc
un aizmirsti rotaļu lietas —
šis pusdienlaiks savāds un laiks vispār savāds,
kad briesmīgi visiem trūkst vietas.

Vini meloja
zem drošņu spožākās saules
ne tāpēc, ka balt,
bet ka žēl.

Saule vairs nav tik spoža,
un nav vairs tik žēl,
brīdīk nevis apšu, bet beļona kauti.

Paskatīsimies, cik mums to melu
ir atlicis vēl ...

Kā tik bezkaunīgi var gaidīt?
 Neko tieši. Nezin kad. Visu ko.
 Un lēkā pie kājām zvirbuli smaidīdami.

Nē, es tevi neizsekoju.
 Man pasaule nedod, ko gaidīt,
 un es streikoju.

Tu tik bezkaunīgi rādi, ka ir.
 Es arī sēdēju parkā un gaidīju rudenī.
 Smagas bija tās lapas, kas bira.

MEDNIEKS

Tas bija vecs laiks,
taču ar drusciņ spožāku sauli.
Pēc septītās bultas
saļima alnis
un briksķēja mazo apsišu kauliņi . . .

Pirms alni ēda,
senči taisīja lielus melus —
brūklenājus
pina mirušos ragos
un lēca, un dziedāja,
ka viņi nav vainīgi —
šāvis cits,
cits.

Tās drusciņ spožākās saules,
tās tic.

Alnis bij garšīgs,
ēšana gara —
aļņa galvu pavadīja pēc tam,
par laipno uzņemšanu
lai pastāsta baram.

Un lai zem tās drusciņ spožākās saules
nāk vēl.

Viņi meloja
zem drusciņ spožākās saules
ne tāpēc, ka bail,
bet ka žēl.

Saule vairs nav tik spoža,
un nav vairs tik žēl,
briksķ nevis apšu, bet betona kauli.

Paskatīsimies, cik mums to melu
ir atlicis vēl . . .

Kā tik bezk
Neko tiesi
Un iekā pi

Stiprumu dod jaunam
tas, ka viņu nemīl.

Nē, es tev
Mān pasaul
un es strē

Eju klāt es nātrai,
ģimī likdams prieku, —
še un labi ātri
man līdz kaulam iekod.

Tu tik bezk
Es arī sād
Smāgas bij

Nātra noslēpj dzelkšņus,
samtainīga slejas,
un pa bieziem alkšņiem
žagatēni smejas:

— Ja tu īsto gribi,
ko ar meļiem pinies,
ja nav bail no zibeņa,
ko tad pielabinies.

Un tad nātra iekost
tā pa īstam steidzās.
Pasaka gan ātri,
toties slikti beidzās.

Ja tev druscīņ vaska
un ne tik daudz steigas —
nāc šurp taisīt pasakām
laimīgas beigas.

Vaska sveces gaismā,
nevis saules vizmā
no tā mūsu taisāmā
gan jau kaut kas iznāks.

Antiņš gaismā kaunas,
sarkst un skatās zemē...

Nav grūti kalnā kāpt,
bet grūti lejā tikt —
to lielo debess slāpi
uz zemes nav kur likt.

Kā negaiss domas skrien
un visam pāri tiek,
bet kājas zemi brien
un lūžņu kaudzēs stieg.

Un pretrunīgais raugs
tik pretrunīgi rūgst,
un krūtīs paliek auksts
un viena stīga trūkst.

Un trūkstot noston kalns
pie pašas, pašas auss,
un sen ir cauri salnas
un naktsvijoļu nav.

Un mākonis viens stāv
kā sniegs, uz kalna likts,
un arī trepju nav
līdz pirmaj radzei tikt.

Un bezdelīga steidz
to tālo balto skart,
un tai neviens nav teicis,
ka nevaramo var.

VĪENĀDOŠANA

Kas negrib ko, to vēl var piespiest,
kas sodīts nav, tam vēl var piespriest,
lai dzīve vienādi mūs cienā
un lai ir nevienāda vienāds —
lai vienāds slepkava un sējējs
un šodienais un vakarējais,
lai visi vienā reizē jautā
un vienā reizē atbild: nav tā, —
un vienā reizē atbild: ir tā, —
un vienāds vecums katrā cirtā
un vienāds mikroskopisks pušums
dzen kapā cilvēku un mušu,
lai kaps ir arī visiem vienāds,
kas dzīvē vienādīgi cienāts.

Ja tev ir drusciņ laiks, tad ienāc
vai nenāc, viss vienalga vienāds,
vienalga viss līdz galam zināts
un vienā veidā saspridzināts.

Es izlasīju to, jūs zināt,
uz maza gabaliņa svina,
vēl gluži nekļuvuša spalga,
bet sastāvoša no «vienalga»,
tur katrs atoms bija vienāds,
kā vienādi būs tie,
ko viņš ar sevi cienās.

GLUDA MILZĪGI DAUDZ KAIJU

Gludā zemē
divkājaina
ne uz
bet uz
pretendē.

Caur dota ambrazūru
es skatos krāsainu kino:
uz zaļu laikmetu lūru
no tā laikmeta svinainā,

Ar baltu kaiju mākonī
apvārsnis pilns ir mācies.
Latviski skatos no sākuma
pēc tam mēģinu vāciski.

— šilgā
Gludā zemē
ir viens
viegli
uzkāp
un pat
kurmja

Skatos visādos veidos,
skatos, kā Hilda un Vizma,
skatos, kā Jānis un Heincs
viens un tas vien iznāk.

Lielas un mazas kaijas
virpuļo, guļ un vaid,
un it nekā nav vairāk —
milzīgi daudz kaiju.

Un viens aizmirsies pārītis
gar krastu ievas nes,
saceļ tās kaijas spārnos
un neļauj zemē sēsties.

Gludā zemē Pletenijā
maza dzelze nātra bija —
augums sika,
liela ģipsis:
pretenzīgs
eikalipts.

Gludā zemē Pletenijā
divkājaina pretenzija
ņem «A», nenem «B»,
slienat tek
uz «U. C.».

SAULE

Kad saule iekrīt zālē
un augšā nevar piecelties,
tu nespēj par to priecāties,
jo tas ir pārāk sāļiti.

Ja kādam saule gaitā
un paliek tajā mūžīgi,
tas tevi grauž kā gruzis
un tavu aci kaitina.

Par sauli pats tu dziedi,
bet dziesma čaukst pēc papīra —
tā saule nevar trāpīt
ne cilvēkiem, ne ziediem.

Un uzlēks tā un nolēks,
un mierinās un kārdinās,
un plarkšķēs tavi vārdi
kā atplīsusi zole.

Bet saule kritīs zālē
un, zaļas spāres kutināta,
tā arī baltā puteni
pa saviem bērniem ālēsies.

GLUDĀ ZEMĒ PLETENZIJĀ,...

Gludā zemē Pletenzijā
divkājaina pretenzija
ne uz «A», ne uz «B»,
bet uz «C»
pretendē.

Te uz Cāli, te uz Cieņu,
te uz «C»
vitamīnu,
te uzreiz uz visiem «C»,
kas ir
Citiem.

Gludā zemē Pletenzijā
ir viens kalns — Pretenzija,
viegli tur
uzkāpj blakts,
un pats kalns
kurmja rakts.

Bet kas viņam ir
par lielu
alku,
ja nav pašam —
Balkāniem
raus nost
skalpu!

Gludā zemē Pletenzijā
maza dzelzs nātra bija —
augums sīks,
liela ģipts:
pretenzīgs
eikalipts.

Gludā zemē Pletenzijā
divkājaina pretenzija
neņem «A», neņem «B»,
slienās tek
uz «U. C.».

Nav slimš ar maziem,
 bet slimš ar kungiem,
 nav slimš ar kazām —
 ir slimš ar bungām.

Un kazu gana
 te tavās bietēs,
 te tavās margrietās,
 te tulpēs manās.

Kā nekā radība,
 kur tu viņu dzisi?
 Bet — vai kā bīsies,
 kad beigsies badība.

Beigsies tas smējiens,
 un sāksies bažas,
 kad gārgš zem naža
 pēdējais blējiens.

Tad sāksies duna
 bez kādām svētdienām
 un tavi bērni
 negribēs runāt.

Dārdēs bungu pērkoni
 tā, ka birs ievas
 un tava sieva
 negribēs bērņus.

FILOZOFIJA'

Vai, kādi ērmi,
vai, kādi dīvaini
usnēs un vērmelēs)
šovasar dzīvo.

Ragaini, nagaini
mudž kā no stropiem,
un dažam, pagānam,
lūk, tādi zobi!

Ne rotaļāties,
ne nu ķert taureni,
un tā vien skaties —
vasara cauri.

Lēkšana, lišana —
nav viss, kā nākas:
no mazām bīšanām
tā lielā sākas.

Un, kad tā lielā,
tad dzīve vāja,
tad bail uz ielas
un bailes mājā.

Braucam nogāzties
Gaujmalas sērē,
man jāizmoka
tā viena bērē.

Tā garā ķēde
to skumjo mirgu,
to sīvo vedēju,
to balto zirgu,

to balto kožu
tas baltais birums
un ūdensrožu
tas agrais mirums.

Kas beigtam zaimi?
Kas gaisam pušums?
Esi tik tu laimīga,
gan jau es būšu.

Dārdēs bungu pērkoni
tā, ka bīrs ievas
un tava sieva
negribēs bērnu.

Kad žaujas nedrīkstamas domas
uz galvu reibinošas kārts
un sakarsušās lūpās stomās
ar skūpstu izrunājams vārds.

Kad balta krusa zemē triecas
un neļauj basām kājām iet,
un visi ceļi vienpus liecas,
un ziedi uz to pusi zied.

Tu roku acīm pāri pārlic,
lai tas mans sauciens ātrāk zūd,
jo nezīnu, kā tas var pāriet,
kas it nemūžam nedrīkst būt.

Tagad arī nāve sniedz.

BARJERA

Pat vējš var pārraut tīmekli
starp vasaru un to, kas ir,
bet nevar dzimumzīmes
no debess pieres nokasīt.

Ar saules karsto zīmogu,
ar tevi sevim uzsitu —
vienalga, ko es zīmēju:
caur visu cauri būsi tu.

Un paliek neizsakāma
caur visu rudens sakāmo —
ne esošā, bet nākamā
aiz visa, visa nākamā.

Bez beigām un bez sākuma.
Bez liedzamā un ļaujamā.
No tīmekliša raujamā.

Bez beigām un bez sākuma
stāv debess neapskaujamā.

Nē, uz karu neies bāliņš, māsai nelis asru trauks.
Nē, art arī neies bāliņš, jo tas lauks ir kara lauks,

Zili lauki,
zaļi lauki
un viens asinssarkans lauks,
visi lauki —
kara lauki,
kas tais visos laukos augs?

Nē, es neprasu tev, bāliņ, un es neprasu tev, mās,
zinu pats — no debess saule un no debess nāve lās.

Baltā saule,
spalgā saule,
ko no tevis rītdien lies,
visi kauli —
nāves kauli,
kur tie tādi beigtī ies?

Nē, es neticu tev, bāliņ, un tev, māsīņ, kā lai tic?
Apģērbs tāds kā mīlestībai, tikai iekšā augums cits.

Trejdeviņus
lokus apkārt
šūpulim un kapam liec —
visus sniedza mīlestība.

Tagad arī nāve sniedz.

Zagšu debess gabaliņu,
 tu jau nevari to aizsniegt,
 un kā tu bez lakatiņa
 man tai rītā pretī nāksi,
 kad pagalam guris zibens
 pārkonam pie sāniem liksies
 un kad papardes no zemes,
 savām acīm neticošas,
 izstieps savus zaļos pirkstus
 taustīt neticami kluso
 zemei atnākušo mieru
 un to mieru, kuru arī
 paši bijām gribējuši.

Ja es nebūšu, tad vēji
 nesīs debess gabaliņu —
 kā tad tu bez lakatiņa ...

Tāpat arī nāve sniedz

Vai tad tu vairs nētrī
to krāšņo gaili?
Ak tu, mana muļķīte,
arī tev ir bail.

Vieni teic, ka badā,
otri, ka grib zupu.
Tikai galā Pēterim
viens spīdīgs tup.

Ja nu tam nav bailes
un nelaiž ķekas.
Ko tad tu, māšeliņ,
šūpoli nekar?

Tāpēc, ka tautu dēls
ikdien sūc ķergu.
Neviens, māšeliņ,
nedzimst par vergu.

Ja tu ilgi raudāsi,
tad gan būs cauri.
Tautas nāves zīme ir —
bērnu nemīts mauriņš.

— Šo to, tas nu tā —
it nekā no nekā,
ja jau no rīta tā,
kas vakarā?

PRETENZIJAS

Šovakar šie zilēšot,
šovakar šie milēšot,
lielu egli gāzīšot,
visu krāsnī bāzīšot...

Par to egli, tas nu tā —
gāze esot Dašavā,
esot jau, būšot vēl ...
Ko tad vēl.

Šovakar šie plītēšot,
šovakar šie spītēšot,
jo, kad viņu nebūšot,
it nekā vairs nebūšot...

Par to visu, tas nu tā —
ūdens ir Daugavā.
Šo to varēs dzēst ...
Ja vajadzēs.

Šovakar šie vēkšķēšot,
šovakar šie lēkšošot,
un, ja nekur netikšot,
lai mēs pārāk netikšķot...

Tikšķēšana — tas nav viss,
vēl pastāv pulkstenis
un pat tad arī iet,
kad jautri iet.

Šo to viņi gāzīšot,
šo to kaut kur bāzīšot,
šim tam kaut ko zilēšot,
šo to šā tā milēšot.

Šo to, tas nu tā —
it nekas no nekā,
ja jau no rīta tā,
kas vakarā?

IMPORTS

Es esmu kritis uz importu:

šorīt saņēmu Grenlandes mākonī, pie kura pa ceļam, visticamāk, piesprucis Rērihs, tas emigrants, kurš nemaz emigrants nebij, pēc nāves, kaut arī tam nav nemaz nāves, un mākonim piesprucis bij viņš ne lūrēt, kas iekšā, bet gaismot no iekšas, jo kas ir pasaules lietas, ja tās nav no iekšpuses izgaismotas.

Es esmu kritis uz importu:

saņēmu lietu no Polijas, zīmes gan nebij, bet tas bija trīs stundu garš, un tādu lietu vien Polija nēsā, bet nevar gan teikt, jo lietus kā lietus, ja nerunā ar to par septiņu fašistu forumu Minhenē vai kas nožmiegts Ķīnā, bet noliek spaini, lai ir matiem ūdens, vai apkakli uzslieņ un iet pakal domai, ko bezlietus laikā nav cerību noķert, bet lietū slīd kājas, un tad dažas domas ir ķeramas, sevišķi ķertās, jo tās jož visnotaļ.

Es esmu kritis uz importu:

tāpēc ka pats esmu importēts kādreiz no okeāna un neesmu diemžēl no tiem, kurus taisīja Dievs tajā tālajā laikā, kad vienīgi baušļu papilnam un tos arī bāza tai cilvēciņā, kur vien kaut kas gāja, bet man nācās mest nost te spuras, par laimi, ne visas, un asti, par laimi, ne gluži, jo — ar ko es lādētos un ar ko luncinātos, bet, vārdu sakot, es importēts esmu no okeāna un neesmu galīgi paspējis piemērot visu šai visumā raibai un dullai, bet pagrūtai dzīvei uz sauszemes.

Es gribēju uzrakstīt reiz par visām puķēm.

— Par visām? —

man noprasiņa tik bargi,
it kā es būtu draudējis izlaupīt universālveikalu
pa tiro
ar visu sargu.

Es sarku
un apstiprināju, ka par visām.

Tad sākās:

ko nozīmē rakstīt par sarkanu magoni

tad, ja ...

ko nozīmē rakstīt par baltu narcisi

tad, ja ...

ko nozīmē dzeltenu aiztīkt,

ja ...

zilu,

ja ...

tādu,

ja ...

un tādu,

ja biedrs nemaz to nav redzējis.

Es apjuku no puķu skaita,

man likās,

bet jucis es biju

no miljardiem

«tad, ja».

Un nolēmu rakstīt par cilvēkiem.

Un sāka birt

«tad, kad»,

un lai dievs man žēlīgs —

to ir vēl vairāk ...

Liek slazdus saules zaķišiem,
bet tie pa zāli ļepato,
un nosvīduši mednieki
iet piekaut slazdu meistarus,
bet tie no kalna rūdu rok
un kausē baltā ugunī,
un ilgi pētī apini,
cik stipri dzelzs ir jāsagniež,
lai atspere kā nazis cērt,
bet nosvīdušie mednieki
dzēs ēzes balto guni nost
un kaņepāju slazdu vīj
tiem dzelžu slazdu meistariem,
un baltie saules zaķīši
pa beigtiem slazdu vīriem lec,

Un Latgalei
savilks liecēju pavadas
tie, par kuriem teiks atkal,
kāpēc viņi tik savādi.

Un Vidzemei paliks Rīga,
un mikrofons reizēm čerkstēs,
un nopūtīsies tā spigana,
kurai jau trīs mirkļus nerakstās.

Un kaut tie visi ir tevi,
tev uznāks tā lielā bīsanās
par to, ka pat mirkli nevar
ciest tādu projām klīšanu.

Un purni tie apnikušie
un dikti pierastie mūļi
vilks nervus kā no plēša pulu
šārudens rudzu kūļa.

Un dzīvosim nesatīdamies
atkal šai tornainā stropā,
bet diena kā skabarga līksies
tā viena, kad nebijām kopā.

Tik negaidīts kailsals
 tik siltā rudenī
 un palika sirds
 tik plikā vējā,
 un balts ūdensrozītēs liķis
 ar bezmiegu sirgstošā ūdenī,
 un elsojošs vārds
 tāpēc, ka tik ātri skrēja.

Tik ātri skriet
 drīkstot tikai aiz bailēm,
 bet man bīties
 ne nākas, ne gribas,
 no kā vien tik iespējams,
 man atļauts gailēt,
 atskaitot vienu —
 no mīlestības.

zīd,

ja . . .

tādu,

ja . . .

un tādu,

ja biedrs nemaz to nav redzējis.

Es apjuku no puķu skaite,
 man likās,
 bet jūcis es biju
 no miljardiem
 — tad, jā.

Un nolēmu rakstīt par cilvēkiem.

Un sāka birt
 «tad, kad»,
 un lai dievs man šēlīgs —
 to ir vēl vairāk . . .

SUBJEKTĪVA REPORTĀŽA PAR TO,
CIK SKUMJAS IR DZEJAS DIENAS

Vēl par to cekula zīli
un vēl par to torņa galu
nodziedās mīlēdami,
un katrs būs savā malā.

Zemgali mēris
un gar kautrīgām durvīm daudziesies
tas viens, tāds kā bēris,
kurš nav dabūjis auzas.

Kurzemē blēdisies
un aplēdis zvejniekus
tas otrs, kas bēdīgs
par to, ka ir dzejnieks.

Un Latgalei
savilks lielceļu pavadas
tie, par kuriem teiks atkal,
kāpēc viņi tik savādi.

Un Vidzemei paliks Rīga,
un mikrofonu reizēm čerkstēs,
un nopūtīsies tā spīgana,
kurai jau trīs mirkļus nerakstās.

Un, kaut tie visi ir tevī,
tev uznāks tā lielā bišanās
par to, ka pat mirkli nevar
ciest tādu projām klišanu.

Un purni tie apnikušie
un dikti pierastie mūļi
vilks nervus kā no plēsta pušu
šārudens rudzu kūļa.

Un dzīvosim nesatikdamies
atkal šai torņainā stropā,
bet diena kā skabarga liksies
tā viena, kad nebijām kopā.

PELĒKĀ DZIESMA

Ko tu no pelēkā skābsti,
ko tu no tā lietus īdi —
veselām mašīnām kāposti
brauc tavu dienu spidināt:

ļukušām ausīm lūtausi
un platām pierēm kā vēši,
šīs zemes asini jutušie,
šīs zemes sauli dzērušie,

tā kā zaļš desants uz tanka
brauc tie caur pilsētas mieru,
kā lustru simti uz banketu
ar savu gaismu tie ierodas.

Ņem savu balto ēveli,
sāc savu balto pirmdienu.
Nekauc — par piķi un zēveli
tu taču reiz esi dzirdējis.

Pelēkos lietos slāpst
nez kāpēc vairāk kā parasti,
Nāk zaļos ķiteļos kāposti
kā uz operāciju ārsti.

Sorīt man sacīja viens,
pārāk daudz aizņēmies skumju:
— Zini, man kucēnu gribas. —

Vai tad kucēnus pērk?
Tie tikai mīlamos maina.
Kā tā var jokot ar sāli?

Debesīs mākoņi brauc
baltas neziņas pilni
tā, kā mēs braucam pie Čaka.

KLAUNA PAMOŠANĀS

Pie durvīm klauvē.
Kur tu nobāzi manu masku?
Makaka,
atkal tu iziedi visu grimu.

Lai klauvē.
Es nevaru sakopties,
skatoties spoguļa lauskā.

Reiz es nopirkšu trimo,
uzmaukšu kasku —
papīra kurvi,
un tad lai pats feldmaršals nāk.

Es iestāšos durvīs:
— Tagad, kungs, te mana valstība
un tur netiek neviens,
kas nemāk tīgeri noglāstīt. —

Kolumbīn,
kāpēc tu melnajam kaķim vari
un man nevari . . .

Varbūt nemaz nav — ticēt,
bet — uzmosties līdzī
uz klauvējienu,
kad aiz durvīm — neviena.

Bet klauvē,
dzirdi, cik zemu.
Ar tik mazu augumu,
vai, cik grūti
klauvēt pie garo sirdīm . . .

PIERĒ

Grumbas skaitīs sievas un nesievas,
zīmogs ir viens — ne tad Kaina, ne Ābela:
ne mūsu slavu, ne mūsu neslavu;
tas tikai likteņa gaitu glabā.

Piere pie tā ir pavisam pieradusi,
bet, kas skatās, neviens nav pieradis
un savu nevainīgumu pierādīt —
neviens no mums pie tā nevar pierast.

Ziniet, nesiet projām tās rozes
mūsu sievietēm pie kājām ķēķī, —
kam no tāfeles bērniņa nodzēsta,
tad visu tālāk nemaz nav ko rēķināt.

Nekaujieties ap mūsu nesaprotamo,
saluša mežabola nesaprotamību —
mēs esam veca Mesopotāmija
šodien esošai Mezopotāmijai.

Sirmi ir mūsu zīdaiņu joki,
noplukušas un izbrāķejamas ondatras,
bet, kad krīt saule caur parka kokiem, —
mums tur likst mati no beigtām blondām.

Dzīvi un mīlestību nepaēduši,
ar bērna badu līdz kapam badaini
mēs brienam pa šodienas stundu medu,
un mūs uz riņķi tur vadā vadātājs.

Debesīs kaut kādi tumši gabali.
Mīlie Kaini un mīlie Ābeli —
iesim ar skujām apsiesim ābeli.

Uz viņu nedusmojas mežs
un iezis sadrupināts kaļķi,
viņš jaunai mājai baļķi teš,
pret rītu spīdēdamu baļķi.

Ar sauli pilnas skaidas krīt,
un smaidot skatās vecie prauli —
par sauli gaišāk baļķis spīd,
par pašu nepārspēto sauli.

Ne velti es uz pasaules
šai agrā rītā iekšā gāju,
jo māju topot redzu es,
visgaišāko no visām māju.

Var tagad atkal lieti līt,
zem jumta — nemirks mani **kauli** —
par sauli spožāk baļķis spīd,
par pašu nepārspēto sauli.

LABA RUDENS DZIESMIŅAS

KARTUPEĻA SAKARĪBĀ

Meitenes ap lauku
kartupeli dzen.
Būtu jūs man trāpījušās
kartupeļu ziedā.

Meitenes aiz lauka
kartupeli cep.
Bet man ausis aizkliegušas,
pāri skrienot, dzērvēs.

Dūmi sen ir tālu,
pelni sen ir šeit.
Rušināsim ogles, varbūt
kāda vēl ir dzīva.

RAIBAS LAPAS SAKARĪBĀ

Krīt pie kājām lapa tāda,
it kā mana paša dzīve
būtu — reizēm gluži sārta,
bet, ja skatās visu kopā,
tad ir pārsteidzoši raiba
visa, vijas tajā spoži
viltīgs dzeltenums kā olai,
kur tās olas tagad lielie
cāļi? Kur to cāļu tagad
platie spārni vēžas pāri
kādai jūrai? Kādā zemē
viņus gaida nesaprasti
falši silta ziema? Kurai
līdzības nekādas ne ar
olu, ne ar mani, ne ar
dzimto pusi, kura sniegu
gaida, bet no gara
laika pētī pasakaini

raibu lapu, kurai drīz vien
līdzināsies mana dzīve,
tāpat pēkšņi nokrizdama
tuvu kādām mīļām kājām.

APSKAIDRĪBAS SAKARĪBĀ

Skaidrums tāds uz zemes bumbas,
ka es redzu, kā tie divi
bučojas pie Ventas rumbas.

Skaidrums tāds, ka man nav kauna
gadu drēbes nomest zemē
un būt plikam, un būt jaunam.

Skaidrums tāds, ka nedrīkst smādēt
un ka gribas roku iebāzt
debess zvaigžņu naudas lādē.

Skaidrums tāds, ka nevar, ziniet,
īt nevienu zvaigzni paņemt,
bet var visas pašķindināt.

Skaidrums tāds, ka sirds plīst pušu,
un auž tīklus zirneklēni
un grib noķert saules mušu.

PUĶES MŪŽA SAKARĪBĀ

Negrib puķi Jānis,
jo tā puķe — kāzu
un tām kāzām Jānis
vēl arvien par mazu.

Negrib puķi Mārtiņš,
gultā ceļas sēdus —
jāskrien upes tārtiņš
ārā kalt no ledus.

Negrib puķi skaistā,
jo tā puķe skaista
un tā skaistā saista
tikmēr, kamēr saista.

No krēslās, no
no rīta, no rīta
no maija, no
mēs gaidām, vi

Negrib puķi ļaunā,
jo tai no tās puķes
jānosarkst no kauna
tā kā tādai skuķei.

Ka nomirs, ka
nūs dzīve, mēs
bet ātrāk krāp
kā sleidzas vis

Kur mēs, puķes, dēsīmies?
Varbūt noziedēsīmies?
Varbūt atcerēsīmies?
Varbūt nosmiesīmies...

Pie ogām, pie
pie jūrām, kas
kas ziņā, pie kādām
mums sapņos bij

Pie ogām, pie
pie jūrām, kas
kas ziņā, pie kādām
mums sapņos bij

Var būt, ka, var
tie peini, kas pa
vēl klejo.
Nebūt ne, nebūt
nabūt ne aiz priekā

Var būt, ka, var
tie peini, kas pa
vēl klejo.
Nebūt ne, nebūt
nabūt ne aiz priekā

Mums tikās, mums
kā sarkanām oglēm
un, kamēr mēs
kā neaizmirst
mūsu vietā reiz

Mums tikās, mums
kā sarkanām oglēm
un, kamēr mēs
kā neaizmirst
mūsu vietā reiz

Te ar kastani, te zīli,
te ar sārtu pilādžogu
kā ar spožu asins pili
rudens manī mērķē.

Te man ugunsкура dūmus,
te man vēlo dārzu dvašu,
te man otreiz akāciju
smaržu virsū smēķē.

Te man sirdī iebirst sēkla,
te pa mani ripo ābols,
te pa mani nokaltuši
nātru laksti dēdē.

Mani gaida krusas mākons,
nosēdies uz liela akmens.
Steidzos es, jo zinu — ilgi
mākons nevar sēdēt.

Skaidrums tāds, ka sirds plīst pašu,
un auž tiklus zirnēklēni
un grib nokert sotes mašu.

PUKIS MUŽA SAKARĪDA

Negrib puki Jānis,
jo tā puke — kāzu
un tām kāzām Jānis
vēl arvien par mazu.

Negrib puki Mārtiņš,
guitā ceļas sēdes —
jāskrien upes līdriņš
arā kalī no ledus.

No krēslas, no miega līdz miegam,
 no rīta, no rīta līdz rītam,
 no maija, no sniega līdz sniegam
 mēs gaidām, viens otru gaidot, mītam.

Ka nomirs, ka viss vienā skūpstā beigsies,
 mūs dzīve, mūs citu likteņi baida,
 bet ātrāk krāpti pulksteņi steigsies,
 kā steidzas viss, kas kaut ko vēl gaida.

Pie ogām, pie pīlādžu ogām sūrām,
 pie jūrām, kas rudenos nezina kur likties,
 kas zinās, pie kādām tik savādām jūrām
 mums sapņos bij klusējot norunāts tikties.

Var būt, ka, var būt, ka uz sarkana Marsa
 tie pelni, kas palika pāri no ilgām,
 vēl klejo.
 Nebūt ne, nebūt no karsoņa piere ir karsta,
 nebūt ne aiz prieka grumba ar grumbu dejo.

Mums likās, mums viss dzīvē nebeidzams likās,
 kā sarkanām oglēm šalčoši bērzi var likties,
 un, kamēr mēs tikušies neesam, tie, kuri tikās,
 lai neaizmirst miljonoreiz
 mūsu vietā reiz tikties.

RUDENS DIENAS EKSPROMTS

Vecā, vecā Mītavā
uztin mani tītavā
un vēl rakstā iekšā aud
visus tos, kas šodien raud.

Stellēs klāt vēl piesiti
Tukumu un Viesīti,
un lai atspolē tev skrej
visi tie, kas šodien smeļ.

Dzērvju kļiedzienu skumjas ir miglā pār Latviju, alk-
šņos un skropstās, kas šķiras kā eglājs, un stirniņa
skatās uz mani, un bail tai ir klajumā nākt.

Dzērvju kļiedzienā likums un pienākums, instinkts un
drosme, un ļaušanās liktenim, un svēta ticība mierīgām
beigām un nāvei, jo beidzošais viss kaut ko sāk.

Dzērvju kļiedzienā nobeidzu es to, ko nebeigt nemū-
žam, bet kas mūžam nebūs, jo pagājis ir viņa laiks un
man jānēsā sevī tik daudz, cik nest vienīgi mīlošie māc.

Ziemeļpērlē Alūksnē,
var jau būt — ir alus vēl,
lai to alu iekšā sper
visi tie, kas kāzas dzer.

Un vēl esot Smiltēnē
balta, balta smiltaine,
un, lai kāda ziema būs,
man līdz tai ir jānokļūst.

IEROČU MUZEJĀ

Guļ dzelži, bronži, čuguni un sviņi,
guļ miermīlīgi nozaļojis varš,
guļ viena liela mazi gabaliņi,
guļ preparēts un anatomēts karš.

Pie šķēpiem netiek bruņu krekli cēlie,
un lodēm netiek viņu lodes mūžs,
un izbrīnētie gudrie tēvu dēli
uz stikla skapjiem slapju dvašu pūš.

Un musketei ap sirdi vieglāk paliek,
tai šķiet, ka viņa dzīvus sviedrus svīst,
un visiem tiem, kas ir ar asiem galiem,
no jauna gribas dzīvā miesā list.

Sāk duncis nikni strīdēties ar spalū,
un binoklis sev pirmos mērķus sprāuž,
un saudzīgi kā bērnu pirkstu galus
viens mauzers savas patroniņas glauž.

Guļ baismās teikas aizmirstības ūķī,
un nav nevienam beigto baismo žēl,
pūš gudrie dēli dvašu, mostas pūķis,
un tagad sargies, trešais tēva dēl.

Par beigtam karam doto dzīvo dvašu,
par to, ka beigtais aukstais darīts silts,
par gudro stulbumu ar sevi pašu
un visu savu tev būs jāatbild.

Vecā,
uztūn m
un vēl
un viena
visi
Pats pelēkākais, drūmais cietums
kā bērnodārzs ir šodien šķīsts,
un visai bezatbildīgs lietus
pār mani tādu pašu līst.

Stellēs
Tukum
un lai
visi tie
Vai vēl var stādīt pavasarus? —
Es prasū, un nemaz nav kauns.
Un kad tā krāšņā koka zaros
ir sapinies tas mākoņaus?

Dzērvju klie
āpas un k
skatās uz man
Ko vērpj no mākoņjēru vilnas?
Un cik uz tirgus maksā tā?
Viens konstatē, ka esmu pilnā,
un nezin, nabadziņš, no kā.

Dzērvju klie
drosme, un
beigām da
Es izsakos, ka esmu muša,
man vienu matu tiklos krist.
Bet mani sauc par sajukušu,
un tas ne tuvu vēl nav viss.

Dzērvju klie
žam, bet kas
man jānēsā
Ziemeļ
var jau
lai to ar
visi tie
Ar Pētertorņa gaiļi mijam
mēs pulksteņus, un kas par to —
viņš pats uz maiņu piesolijās,
bet te man sola citu ko.

Un vēl
balta, b
un, lai kāda ziema būs,
man līdz tai ir jānokļūst.
Ja nu man draud patiešām cietums,
tad tikai lai nav zems un mazs,
jo vainīgs bezatbildīgs lietus
un ļoti laimīgs vēl kaut kas.

Ordenis ir orderis. Uz ko?
 Mute vajā brīnīties. Uz to.
 Ka es esmu izņēmums. Par to.
 Ka es esmu gadījums. Par tik.
 Ka es labi saprotu. Par cik?
 Senčiem' kaut kas ausīs bija vērts,
 Un ja arī degunā. Ir vērts.
 Tā uz mūsu zemeslodītes
 staigā izkārtnes uz bodītes.

Šis desmitais, čun divācīn lēnāk par aidi,
 bet aidi jau tam tēi ir nekad vēl nav
 bijis, un galapunkts, tēt, nav galā, bet lā-
 šāk tur aiz sūnā mēžs un jānvērs, un viņpār dzīves
 kas tev ledota.

LIDZ GALAM

Līdz galam ar desmito tramvaju, tālāk
būs desmitreiz grūtāk tev iet, jo,
kad tuvāk tas brīdis, kam jānāk un
jānomirst, laiks sevi tūkstoškārt reizina
tā, kā simts spoguļos skatoties, un ir tāds
apjukums domās kā cīruļu putenis pieneņem
acīs, un stāvi vien pieturā . . .

Desmitais nenāk, un nemelo sev, ka tu
mirsti no gaidām, tu laimīgs pat esi, ka
tālāk tas brīdis, kad, sēdekļī iecirties, klau-
sīsies dunam tos gabalus sliežu, kas, sa-
likti kopā, ved tevi pret brīdi, no kura
vairs izbēgt tev neatrast pieturas punktu.

Slīd desmitais, dun druscīņ lēnāk par sirdi,
bet sirds jau tam žēl it nekad vēl nav
bijis, un galapunkts, tīci, nav galā, bet tā-
lāk tur aiz sīrmā meža un janvāra, un vispār dzīves,
kas tev iedota.

Ar Pētertorpa gaill mīļam
mēs pulksteņus, un kas par to —
vīnā pats uz maigu pīcaslīdās,
bet te man sola citu ko.

Jā nu man draud patiešām cietumi,
tad tikai lai nav zems un mazs,
jo vainīgs bezatbildīgs lietus
un ļoti leimīgs vēl kaut kas.

DZEJAS RINDA

Vai tad kāds brīnījās?

Tā ir Čaka rinda:
mazs putns
uz augstspriegumlīnijas.

ĀBELES TIESA

Bezkaunīgas asaras valdot,
nosalušu ābeli skaldū.

Šķeļu sārta lasisko miesu —
nevainīgam grūti spriest tiesu.

Prasu — vai tev āboli bija?
Neatbild, bet zinu, ka lija

apaļi un smaržīgi lieti.
Ābele man pačukst, ka pietiek, —

sārto miesu lai skaldū ātrāk
un tos pelnus lai beru nātrās.

Visiem sala sakostiem melniem
atmošanās nāk tik caur pelniem.

Tā ir Rīga. Tas rāviens uz augšu,
kad esi uzmetis aci zaļganam tornim
un pēc tam dzesējis karsto šķatīenu
tās upes dzelmē, kas Rīgai pa vidu.
Un, kad tai tornī kovārpi runājas
un maza meitene gudri tev saka,
ka viņa zino, par ko tur runā.
Tā ir Rīga. Tā zināšana,
kuru izstāstīt nevar nevienam.
Tā ir Rīga. Tā minēšana,
kādā krāsā būs nākošā stunda.
Un tā iešana kafejnīcā,
bez kāda bada un bez kādām slāpēm,
paskatīties, kāds vēders pudelēm
un cik brūns nocepinājies pīrāgs,
un tā apsēšanās pie galda
blakus pavasarīgam tipam
ar tālu prom aizgājušajām acīm
un lielu, neizdziedamu dziesmu iekšā.

MONOLOGS KAFEJNICĀ

Paldies. Man, lūdzu, dzīvi bez cukura.
Nē, kas par muļķībām, man ir nauda.
Nē, es tieši cienu jūsu amatus.
Jā, un es gribu, lai manu gribēšanu.
Visi vienmēr ņem tikai ar cukuru?
Nē, it nekad visi nav visi —
es šodien negribu melot pa straumei,
man šodien meliem izejamā.
Meli arī ir dzīvošana,
un es neesmu kāds tur vagars —
dažs tā ir notriecis savus melus,
ka vairs paliek kauli un āda.
Nevajag runāt tik pārāk striptīzi?
No kā jūs esat tik nobijušies?
Nedieviniet tik daudz pusapgērbtību,
es tajā spēlītē neredzu šarmu.
Es labāk paklusēšu par kailumu,
kamēr jūs iedosit to, ko lūdzu.
... Laikam es aizklusējos par tālu,
jo man iesmērējuši ir ar cukuru.

Es nezinu, vai paradīzē
 tai čūskai vispār acis bija,
 bet acis ir, kas paralizē,
 un acis ir, kas paragrafē,
 un acis ir, kas tevi pielūdz
 tik stipri, ka tu kļūsti varens,
 un acis ir, kas iedzen zemē
 un pāri gludi nobetonē,
 ir acis, no kā uzņem toni,
 un acis ir, kas nodetonē,
 ir tās, kas tevi sausu kaltē,
 lai tu reiz dzīvē justu guni,
 un, ja tu tādā barā tieci
 kā putenī vai krustugunī,
 tad no šī magnētiskā lauka
 tev neizlīst un neizspraukties,
 un tev būs jāatbild bez vārdiem —
 kā sauc un vai tā drieksti saukties.

bez acs kādār sakāsmē,
 un viņš dzird to smuko dziedni
 — Vo kā mācīsi —
 Vo kā mācīsi —

Ak tu, dziedātāja — mazgrībulīte,
 ap karstu, karstu kartupeļi,
 ap to vienu, kur klāt var tikt, taustiņa,
 ap to vienu, kur ielīst grīb, austiņa ...

Beidzot mājās jūs esat,
 visu nokrāsu šineļos mitušie,
 gan ar slavu, gan neslavu
 vienādi spalgu,
 no svešām lodēm
 un no savējām kritušie,
 bruņinieki un apmātie,
 nesaprašas un algoņņi.

Beidzot gūstā jūs esat
 tikai akmenim — laimīgie...

... Laikam es aizklusējos par tālu,
 jo man iesmērējuši ir ar cukuru.

MAZGRIBULĪTE

Ak tu, dziesmiņa — mazgribulīte,
ap karstu, karstu kartupelīti,
ap to vienu, kur klāt var tikt, taustiņu,
ap to vienu, kur ielīst grib, austiņu ...

Sasauc tēvu, sasauc māti,
sasauc radu rada galā —
nu sēd visi vienā rindā,
nu ir visi varen smuki,
ka no smukuma var raudāt,
bet šiem asaru nav mājā,
tikai smukums, smuks, smuks smukums,
un tad kādu smuku, smuku,
un tad šie sāk smuki čiepstēt,
un tad iznāk viss vēl smukāk ...

Zvirbulis knābj baltā bulkā,
kas ir pāri palikusi
nez no kādas zakušmentes,
un viņš dzird to smuko dziesmu:
— Vo kā mēcās!
Vo kā mēcās! —

Ak tu, dziesmiņa — mazgribulīte,
ap karstu, karstu kartupelīti,
ap to vienu, kur klāt var tikt, taustiņu,
ap to vienu, kur ielīst grib, austiņu ...

PAR DZIEDĀŠANU

Sit, Jānīti, vara bungas!
Ja sit Jānītis — Jānītis aktīvs.
Pasīvs, ja nesit.
Dievs kungs,
ja tu esi bez bungām,
tad kas tu esi?

Vārtu staba galiņā ...
Ne augstāk.
Dievs kungs,
bet vai tev bailes nav?
Dievs kungs,
bet varbūt tu esi gailis?

Lai sanāca Jāņa bērni ...
Ne velna nesanāk —
maz sanāk.
Velni, varbūt.
Bet, ja velns nebēg,
tad tā nav, Dievs kungs,
tā dziedāšana.

1973

ATRUNĀŠANĀS

Ar daiļiem vārdiem teiktu es,
ko es par tevi domāju,
bet sadusmosies ērģeles
zem zaļā jumta Domam.

Nāk maigi vārdi lūpas vērt,
bet tie ir glāsti mazi,
un sadusmosies vieglais tērps,
kas tevi labāk pazīst.

Bez vārdiem tāpēc teikšu es
to, kam uz mūžiem būt.
Un dusmu nav uz pasaules,
un varbūt pat nav grūti...

Ak dievs, imēš nēdzušā bērnī
uz kādu kalnu uz kādu kalnu
uz kādu kalnu uz kādu kalnu

SŪPLA DZIESMA NEESOŠAM BĒRNAM

Skaties, bērniņ, sapni garu,
taisi, bērniņ, acis ciet.
Tētis maigi dzied par karu,
māmiņa par sevi dzied.

Guli, bērniņ, aijā — aijā,
nezinādams, kas ir sals,
nezinādams, kas ir maijā
dzīvas lakstīgas balss.

Tētis dzied, kā viņš ies kaujā,
cik viņš stiprs būs un šaus.
Uzliec, bērniņ, mazu sauju
vēl uz nedzimušas auss.

Guli, bērniņ, aijā — aijā,
lai tev sapņi lāčus bur,
paliec savā tālā tajā,
mazais, netikušais šurp.

Māmiņa dzied, cik ir skaista
roze, kas tai vaigos plaukst,
un ka smarža jāizlaista,
kamēr vēl nav spēris lausks.

Guli, bērniņ, aijā — aijā,
bērniņ, tas ir nolēmts jau —
paliec tur — neesošajā,
esošajā laika nav.

Māte kļūt par māti zvēr,
tēmē tēvs un aci miedz.

Tikai nedzimušie bērni
debesis kā dzērves kliedz.

Skan ausīs dziesma — viendienīte,
māc sirdi jūta — viendienīte,
spiež galvu doma — viendienīte,
un aiziet projām lapsenīte.

Un neviens nekož,
un ir tik labi,
ka varbūt nopirkt velosipēdu,
krāsainu televizoru,
šlipsi
vai iedzert šnabi,
bet tālu jāiet,
un laiks arī nav nekāds labais.

Un satiek viena viendienīte
pa ceļam otru viendienīti,
un nepaiet ne viendienīte —
jau auklē trešo viendienīti.

Un ko jūs pie durvīm daudzāties —
bērns guļ —
mazs viendienītis,
viņam ir jāguļ divpadsmit stundas,
citādi neizaugs veselīgs,
un viendienīšiem
ar tik īsu mūžu
galvenais —
jābūt veselīgiem.

Pīkst viendienīte mikrofonā,
sēc viendienīte mikrofonā,
tele-, radio-, saksofonā ...

Ak dievs,
uz kādu kalnu fona,
uz kādu lielu acu fona!

Ka man vienmēr ačgārni rādās,
 nez kuro reizi smeļ,
 bet saule kāzām, nezinu, kādām,
 sarkanās sveces lej.

Lielas un mazas, visuvisādas,
 zilgani zilas vien,
 uz kādām kāzām, nezinu, kādām,
 zilganas ēnas skrien.

Polāro lāču baltajā ādā,
 kur mazi dimanti blāv,
 kaut kādās kāzās, nezinu, kādās,
 visa Latvija stāv.

Attinas debesis visā garumā,
 un dažas zvaigznes trīc.
 Novērsieties. Un norauj sarmu
 un apskauj zemi rīts.

TANGO

Viss teikts.

Un jau bez mūzikas slīd stāvi.

Izteikts.

Kaut kas starp dzīvību un nāvi.

Viss beigts.

Un tikai acīs paliek kāvi.

Viss teikts.

Un vairāk nav ko teikt.

Vairs nevari tu teikt, ka dejots

nav ne reiz

un lustras blāvojušas smejoj

nav ne reiz,

un ka bez asarām tev raudāts

nav ne reiz,

un zaudēts, zaudēts, zaudēts

nav ne reiz.

Uzpūš

ass vējš, un nobirst lapas kokam.

Pusmūžs

ar nosalušu zilu puķi rokā.

Pusmūžs,

un gara bulta lokā.

Viss teikts.

Un vairāk nav, ko teikt.

Un it nemaz šī tango

bijis nav,

un it nekas no acīm

lijis nav,

un it nekas no tā, kas bijis,

bijis nav ...

Tie nav gatavi vārdi.
Tie man bij jāsaka beigtam.
Un — ne ar muļķīgu skaņu,
bet — ar smailu zodu
un spicu degunu.

Tā kaulainā
vienmēr pēc miršanas tās vietas izdraz —
tas ir tās nebūtības
vai mode, vai standarts.

Tas sakāmais būtu visiem,
jo atsevišķi to
neviens drosmeklis neņems uz sevi.

Un tas sakāmais būtu:
no sākuma, homo,
es ellišķi lustējos par pašu tevi,
kā par ko dzīvības jaunu.
Tad es skatījos, homo,
un priecājos, ko tu varēji,
tad es domāju, homo,
un tā prieka vietā par to, ko tu varēji,
vairāk un vairāk mani
ieauga prieks
par to visu, ko nevarēji.

No Doma torņa es redzēju, N,
 kādi nieki ir augstums,
 kādi klusi ir baznīcu zvani
 pat ticīgai ausij,
 kāda redzīga acs
 ir tam ērglim, kas debesīs planē,
 kāpēc debesis taisni tā vieta,
 kur jādzīvo dieviem,
 kāpēc dievi no debesīm
 nolaidās lejā
 un grieķiem un latviešiem
 gāja pa zemi.

No Doma torņa es redzēju tevi, N.

Vēl kontrastainākā kā murgā
ir ilgi šajā dzīvē būts,
kur balti jasmīni pie morga
un dunča spals zem baltas krūts,
kur tējkarotes lej no lirām
un tējas glāzē kuģi grimst,
kur zaļā maijā jaunie šķiras
un vecie ziemā otrreiz dzimst,
kur visiem kontrastiem pa vidu
tā, it kā būtu jāšķērš vāts,
ar bārdas naža asu slidu
pār mūsu jūtām pārzib prāts.
Šai dzīvē man no nāves jautāts
ir tas, kad teikšu dzīvei — nē,
bet it nevienam dzīvam nav tā,
ar ko var nāvei atbildēt.

no sākuma, homo,
es etiliski lustējos par pašu tevi,
kā par ko dzīvības jaunu.
Tad es skatījos, homo,
un priecājos, ko tu varēji,
tad es domāju, homo,
un tā prieka vietā par to, ko tu varēji,
vairāk un vairāk mani
ļausa prieks
par to visu, ko nevarēji.

Es esmu izmelojies tukšs, ka nemeklēju tevi,
 un visgrūtāk samelot ir krēslai pāri Daugavai
 un pēdējam, vispēdējam, kas pāri tiltam nāk
 un redz, ka neskatos ne debesīs, ne zemē
 un uz sejas nav man zaudējuma bēdu
 un nav steigas, un nav lūgšanas uz acīm,
 tikai meklēšana viena un viens nesaredzams **salms**,
 pie kura ķeras dzīve, lai no rīta saules lēktu
 es vēl saņemtu kā atļauju vēl reizi
 iet un melot, ka es nemeklēju tevi.
 Tāpat kā kaut ko te meklē kastanis ar baltu sveci **rokā**.

Tas koks nav audzis te nekad,
un, lai es dzērvēs mīlu kā, vēl
viņu bijis nav. Tās zilgās ēnas tad
bij tikai ēnas. Tagad kvēl
pār zemi nesaprotams svīdums.
Vēls rīts. Bet viņš no jauna sāk
ar nežēlību, kāda līdumniekam,
vērst zaļu mežu tīrumā.
Es nezinu, vai bada drauds
liek mežu cirst un maizi audzēt,
bet jums, kas melš par mīlestības saudzību,
ir jūtu vietā bijis audzējs,
un pieremdināt savas ciešanas
jūs eņģelus un bendes saucat,
bet mīlestība — tā ir Zemes griešanās
un nebīšanās, ka par daudz
var nākties izjust moku krampjus,
un visa kā par daudz . . .
Un nenobīšanās no amputācijas.

VAI SMĒKĒT IR KAITĪGI?

Pusapgērbies mūsdienu Diogens
uz mūsdienu pulvera mucas.
Un grauž viņa visu bioloģiju
tā pati pagātnes uts.
Uh, kā darīt debesi zilāku?
Uh, kā darīt zaļāku zaru?
Uh, un ja nu atrod cilvēku?
Uh, ko tad ar viņu darīt?
Uh, un ja nu ēst viņam nedos?
Uh, tad viņš pēc rungas lūkos?
Uh, ja nu dos pilnu vēderu?
Un atkal viņš kļūs par cūku?
Un ja nu to cilvēku nemeklēt?
Viņš Diogenu pats meklēs.
Cik taisns ir ceļš no nepeklēm
visistākā pašā peklē...
... Un Diogens zvaigzni aizķer
un delnā kā oglīti ucina,
un smēķi pie tās nervozs aizsmēķē,
un dzirkstele iekrīt mucā.

Asinīs bango karš,
 vilina bultas un stops,
 bet man vislabāk garšo
 skrejošas antilopes.

LIELDIENU SALA

No senču svētītajām Lieldienām
man atstāta ir viena sala
ar akmens sejām garajām un lielajām
un ar to skatīšanos lielo
kaut kādā sākumā vai galā ...
Vai — ar to skatīšanos nopakaļ
tiem, kuri aizbrauca no salas
ar vēlēšanos verdošo un tropisko
reiz dzīvē nokļūt laimes malā
un dvēseles ar rādzēm apkalt,
lai nepaslīd uz dzīves glumumiem.
Bet viņi neatgriezās atpakaļ,
un tāpēc okeāni skumst.
Un naktīs, kad džinkst Mēness pakavs
un kaut kā cerīnaini žēl,
es jūtu skatu savā pakausī,
un tropisks ir tas, ko es vēlos.

Kā aiz saldas gleznas salda glezniņa,
noriebušās svētdiena aiz svētdienas,
un tie garšīgie no varžu plezniņām
noriebušies visi jūsu ēdieni.
Noriebušies jūsu tosti lētie
par tās rozā paradīzes skaistumu.
Sarkans vīns, bet rīklē svilst pēc etiķa,
vīraks kūp, bet liķu smarža gaisā.
Kāpēc tupu, nevis durvis aizcērtu?
Nē, es negaidu nekādu sapni,
te ir maiss un pie tam — aizsiets maiss,
un, vai vieglāk nosmakt ir vai apnikt,
to es gribu, lai jūs rādāt man te,
un tad projām šaušos es kā svīre.
Pasaule ir liela, un nav garantēts,
ka es atkal netrāpos uz dzīrēm.

Lai pērkons nāk un zibens nāk,
un debesis trūkst baltaj norvi —
par to mēs lūdzam dievnamā
zem karstām priedem sausā Smeril.

FUTBOLS

Puikas nost no sevis vamžus gērbj,
es tā vienpadsmitā vidū eju:
vai nu šoreiz numurs būs, vai ģerbonis,
vai nu būs pa vējam, vai pret vēju?

Vai nu traka uzvardziesma dūks
sudrabskaņā cauri svina kauliem?
Vai nu, acis nodūruši, šļūks,
sakauti un lādēdami sauli.

Kam kas bijis īsts, tam būs vienmēr,
kaut uz zaļā laukuma es neeju,
kaut uz gluži sarkana es eju.
Ģerbonis vai numurs?
Ģerbonis.
Un pat labāk varbūt, ka pret vēju.

Lai pāri kaut vai lietus nāk
un lai var nirt un meklēt pārli —
mēs mēmi lūdzam dievnamā
zem karstām priedēm sausā Šmerlī.

Bet vismaz diviem jāpaliek,
lai turpinātu savu cilti,
un priedes pasmējās par niekiem
un ciešāk pieķērās pie smiltīm.

Lai kaut viens cilvēks radīt sāk
un lai var nirt un meklēt pārli —
mēs mēmi lūdzam dievnamā
zem karstām priedēm sausā Šmerlī.

Bet priežu bērņeļi pa tam
hi-hihinājās kā kutināti —
ja nav nekā, tad tam nekam
ar it neko, vienalga, jātic.

Lai pērkons nāk un zibens nāk,
un debesīs trūkst balti nervi —
par to mēs lūdzam dievnamā
zem karstām priedēm sausā Šmerlī.

Es palieņu zem zibens spēriena,
bet ne pēc nāves —
mēs, arī sasperti, uz zemes stāvēsim.

Cik nestāv stumbeņu, un pilsdrupu
cik nestāv?

Cik nebijušu mīlestību nestāv?

Zem zibens spēriena lien antenas
pēc strāvas,
lien izdedzināt «nevaru» no «jāvar».

Un neuztrūksies aizmigušie bērņeļi,
ja pāri viņiem
uz stāvas zemes stāvus stāvēsim.

Es ticu mašīnai kā zirgs
un ticu ātrumam kā nāvei,
un ne par velti šajā tirgū
viens nepārdodams sikums stāv,
jo vieni sola man par daudz,
un otri novērtē par zemu
un nesaprot un nenosauc
tā mana sikumiņa cenu.
Bet redzu es, ka pūlī klist
viens, kurš var pēkšņi klāt man pienākt, —
viņš zin un cenu pasacīs,
un būšu es bez sirds tai dienā.

Cukurs ir, bet pār to tāl,
ko es valdī atīšu,
es to pagādāšu tāl
visu vārdu skatīšu.

Vai širds krāks kā kalnu upi
vai pēvisam rama lēn
bet, vienlīga, lai raud jupā
gan kāds tālā kālā lēn.

PĒC IZLAIDUMA

Stāv pa zāles kaktiem novītušas meijas,
ieskrien vējš pa logu, lapas čabēt sāk,
un stāv blakus jaunība un ar acīm smejas
par to novītumu, kas no bērziem nāk.

Un stāv blakus mani tāli, tāli viesi —
viens, ko tikko veros pazīt, maijs.
Lai nav jāsāk raudāt, bērzi, lūdzu, smiesimies,
redzēsim, kurš no mums smiesies pēdējais.

Tukšā zālē smejamies viens par otru skaļāk,
un, kā beigsim smieties, tā man nāksies iet.
Mani neviens nesauca. Durvis bija vaļā.
Mani neviens nesauks. Kad es vēršu ciet.

Velns, kas atkal tas par joku
manās vēnās rāmajās —
ielas vidū stādu koku,
motocikls lamājas.

Motociklam dodu pienu,
vēl ar siltiem tīteņiem,
un tas augšā brauc pa sienu
smiedamies ar riteniem.

Siena brūk, un man brūk dūša,
pleci raujas čukurā,
bet līst ķieģeļi kā duša,
saldi — kā no cukura.

Cukurs ir, bet pār to tāli,
ko es vaļā attīšu,
es to magnētisko tāli
visu mūžu skatišu.

Vai sirds krāks kā kalnu upe
vai pavisam rāma ies,
bet, vienalga, lai rauj jupis,
gan kāds atkal lamāsies.

GALVA

Būs klusiem soļiem mēness gājis
un rīta pusē kritis beigts,
un spriedis dažs, ko sadomājis
un — ko viņš atkal nācis teikt?

Bet sadomāt tā galva nemāk
un nemāk punktierēt necik —
to pārāk bieži nospiež zemāk
un atliek tikai — augšā tikt.

Un skaugi rēks: mēs teicām — cauri!
Nu jums ir pašiem jāizšķir,
ka nav nekā tam bijis paurī
un nez priekš kam tas vispār ir.

Tā galva ir, lai ir, kur tēmēt
tiem, kuriem netik dzīvums zaļš,
tā galva ir, kur dzīvot mēmumam,
kad apkārt ir pārlietu skaļš.

Tā galva ir, ko gribēt nocirst,
ar ko nu katrs var un māk,
tai galvā pārsteidzoši jocīgi
bez kārtas gadalaiki nāk.

Ne vienmēr tā dzied savas himnas,
tai ir viens augstums jāpārvar —
būt vienmēr paceltai līdz līmenim,
kad acīs paskatīties var.

• • •

Ir maigums ļauns un ir pat briesmīgs.

Man durvīs saulespuķe klauvēja,
un tikpat dzeltenī kā tā
es biju viesmīlīgs.

Bet dzīvā miesā dūrās iesms,
un vārnas krāsas aukstais metāls
par matu tiesu dzīvāks nav vēl.

Un ticība uz grīdas guļ,
un lūpas tai bez skaņas kustas,
lai saule atbild, kā to var —
pie saviem stariem piesist krustā?

EKSPROMTS

Birst (un par viņu visi brīnās)
no debesīm balts krusas rīss.
Bet kas tad būs, ja tiešām Ķīna
ir uzrāpusies debesīs?

Tad kļūs vēl vairāk godā svini
un daczibao pūķi rūks,
un ieradīsies hunveibini
un mūsu dievam bārdū plūks.

Un krāmēs mēnesim ar dūri,
un naktīs dzirdēs, kā viņš smilkst,
un Piena Ceļa vietā mūri
kā garu desu pāri vilks.

Un Saule pēc Mao Czeduna
mums pāri starojoša steigs,
un tad par pastardienu runās
un nezin kuro reizi teiks,

ka nu jau ūdens smeļas mutē
un nevar zināt, kas būs rīt,
ka zemeslodi vajag stutēt,
pirms vēl tā augšupēdu krit.

... Pa ielu gadus trīs vecs atlēts,
stumj kara ratus mammai līdz.
Balts rīss to per un no tā atlec,
un gaišs kā fotospuldze rīts.

Lai no mātiem
 lai no kvaziem
 lai no ledus
 lai no mātiem
 lai no kauliņiem
 man ir bērni
 Vispirms
 es bērnu nest mācījos,
 lai nav smagi ar karogu iet.

Ne jau mīkstu
 kad ir apnicis ar
 ne jau tehniku
 ne jau tajā
 ne jau tajā
 ne jau tajā
 mežonīgs
 Vispirms
 tas, kā čūska šņāc,
 pēc tam
 tas, kā puķe zied.

Mežus nokukinājis
 un es esmu pat
 un tā vārgstu, kā
 kamēr
 vai nu cākotu,
 bet līdz aknām
 Vispirms
 kā neesošs dzimst,
 pēc tam —
 kā esošais mirst.

Un es braucu pēc
 visu sasaucimo
 putekļu un anie
 sic, mans riten
 un tev jāsebrauc
 šis te pašas sau
 Vispirms
 tam visam VISPIRMS
 viņa pirmību paturēt.

Un es braucu pēc
 visu sasaucimo
 putekļu un anie
 sic, mans riten
 un tev jāsebrauc
 šis te pašas sau
 Pēc tam
 kad viss dzīvais ir pirmdzimtais —
 zemi ar neizmīlētu dzīvi
 un acis ar neizlaistītām asarām
 nemaz nav tik grūti
 saturēt.

Sniegi krita, sniegi sita
pretī nesitošas lapas,
sniegi dzina baltas kāpas
pāri kļavu lapu smailēm,
pāri vītollapu mailēm.

Pāri izdegušām gailēm
sniegi sausas smilgas šņāpa,
cukuroja divu pēdas,
kas no izdzīvotām mājām
nesa projām divu bēdas
celties pāri zemes ziemām,
lidot nezināmā ciemā.

Pāri sniegiem zelta smīnā
saulē triecas lidmašīna.

AICINĀJUMS

Lai no māliem alķīmiķi zeltu,
lai no kvasiem feiņšmeheri zelteri,
lai no ledus velli elles spelti,
lai no melnas raganas kāds zelteni,
lai no kaut kā cita kādi citi —
man ir šodien jāizgudro ritenis.

Ne jau mīkstu dibenpusi ripināt,
kad ir apnicis ar kājām tipināt,
ne jau tehniku vēl stiprāk stiprināt,
ne jau tā jau nīprus puikas nīprināt,
ne jau nu no matrožkrūtīm platajām
mežonīgās ilgas pārnest stūres ratā.

Mežus noskuvis no manis laika bārdzīnis,
un es esmu pats par ceļu pārdzimis
un tā vārgstu, kā nekad vēl vārdzis,
kamēr ritenis nav pāri pārdzīnis
vai nu cakotu, vai dubļos riebiņu,
bet līdz aknām aizsniedzošu sliedi.

Un es braucu pēc tā sava braucēja,
visu sasaucamo kopā saucēja,
putekļu un sniega augšup jaucēja —
sīc, mans riten apaļais, un brauc —
un tev jāsabrauc ir manā vēnā
šīs te pašas saulainākās dienas ēna.

1974

GULIVERS RIGĀ

Kur esat, biedri Guliver,
milzu vai punduru zemē?
Pie Pulvera torņa pēc pulvera
šai zemē stāvēt nemīl.

Bet milzum mēs esot šāvuši?
Milzumu nāvējuši?
Bet ja tev neļauj stāvus
uz savas zemes stāvēt?

Mēs esam pagari augumā
un šī auguma upuri —
pat ja tu gribi, šmaugums
necieš būšanu tupus.

Arī tas, Guliver, jāzin,
ka mēs gan pliki, gan bruņās
reizēm būt maziņi, maziņi
gribam taisni pēc suņa.

Būt tik mazi, lai neredz,
kur virsū kāpt dvēselītei,
bet tās ir mūsu cerības —
mazītiņas kā mēsli.

Vēl mēs, maziņie, ceram
ar mazulību prom aiziet
no aukstas prātvēderības,
kas Sauti zieķē uz maizes.

Mums ir ilgu debesskrāpji
un sasistu kausu suķes,
bet nav viens pavards bez grāpja
un vienas mājas bez puķes.

Un Pulvertornis bez pulvera
Baltijas debesīs tēmē.
Kur esat, biedri Guliver,
milžu vai punduru zemē?

Tas ir — grābis
un — ledonis — griezis

Sāp priekšā spēks
Un visā pasaulē
rupji. Un visā pasaulē
kā nāc no hēmas
ka kā nāc no hēmas
ka kā nāc no hēmas
ka kā nāc no hēmas

Un cerības
aizkūzina
Un ko tā nāc
kā man ir tā
kā man ir tā

Un tas nāc
Man sirsniņa
bet kālā
un, ja es
vairākus
dūs ... dūs

Tas ir — grābis
un — ledonis — griezis

Griezīgu skolēns
pie sirsniņas zarniņas,
pie bieža un klusa kā bēbete
mana vēdera ...

Mums ir liģu delās,
un aasatu kavau saķes,
bet nav viens pavards bez grāpjs
un vienas mājas bez puķes.

Tāpat pie Gaujas,
tāpat pie Ogres —
tas ir tas straujais,
tas ir tas progress.

Tepat es sēdu,
te ceļos spārnos,
tepat es ēdu,
tepat es kārnos.

Stāv priekšā apses
un paliek vabas,
jo viss tas labs ir,
kas nāk no dabas.

Ko redzu priekšā —
uz zoba kārā:
jo ātrāk iekšā,
jo ātrāk ārā.

Un ko tā nātra
te mani gaiņā —
man ir tā ātrā
tā vielu maiņa.

Drīz daba plašā,
tā dzīves rota,
no manis paša
būs . . . piedirsota.

Būt tik mazi, lai neredz,
kur virsū kāpt divdesmitel,
bet lās ir mūro cerības —
mazitapas kā vēsil.

Vēl mēs, mazie, ceram
ar mazulību prom aiziet
no aukstas prātvēderības,
kas Sauti zieķē uz maizes.

IZBEIDZIET!

Es jums sirsnīgi saku,
jo es pēc klusuma stāvu rindā,
pēc sirsnības
un pēc vazelīna,
jo mani spiež laika sakas.

Es negribu, ka mani spiež,
un es nemaz negribu vilkt to vezumu,
bet sirsnīgs un kluss
sēdēt iekšā.

Un viens mani vakar
rupji rāva no tramvaja apakšas ārā,
bet man likās,
ka vissirsnīgāk var tikt iekšā
no apakšas.

Un cerīnkrūms vakar
aizkūpējās kā tāds zils maita,
bet ja nu es sirsnīgi gribu,
lai viņš tāpat zied
kā man kūtī aita?

Un tas nu gan nebūs!
Man sirsnīgi ir aklā zarna,
bet kaimiņš man šņāc,
un, ja es nevaru paiet,
viņš aiznesīs mani uz operāciju...

Tas ir — grābs, stieps
un — iedomājieties — griezīsl

Griezīgu skalpeli liks man
pie sirsnīgas zarniņas,
pie bieza un klusa kā bībele
mana vēdera ...

Es sirsnīgi saku,
liecieties mierā un, skaļie un rupjie,
klusi un sirsnīgi dodieties mājās,
citādi, ja ar mani kas notiks,
es rādišu jums,
kā pilēm aug kājas.

Tas ir — grābs, atēps
un — iedomājieties — grieziņi!

Griezļu skalpeli, tik man
pie atriebības zarniņas,
pie pīks un klusa kā pībele
mana vēdera ...

TERMOREAKCIJA

Cilvēki, jūs ciešat visādas **reakcijas**,
bet paglābieties no termo-
kaimiņš teica:
sākoties epidēmija.

Un ko jūs domājat —
atnāku mājās,
un mans termoss slims —
temperatūra.

Un tad es atceros,
ka viņam ziemā
vienmēr ir temperatūra.

Un tad es atceros,
ka vasarā
viņam arī ir temperatūra —
tikai tad zema.

Un tad es atceros,
ka ir arī cilvēki — termosi.

Man salst.
Viņi kļūst karsti.
Man karsti iet.
Viņi kļūst vēsi.

Un tad es atceros,
ka nupat jāklīdz:
— Ievediet kārtību!
Pie mums ir epidēmija.

Pie mums valda reakcijal
Termo-
reakcija.

NEPORTRETISKI PORTRETI

a

Jušanu rāmjos,
prāta
un arī neprāta šķībajos rāmišos
mēģini iespīlēt
ilmāriņus un jānišus,
iemācījušos maizi ēst
un aizmirsušos
tūrumā sēt.

Un iemācījušos blēt
aitu vietā —
kāds nitrons un perlons
nāks aitu vietā
un vispār —
kas nāks kā vietā?

Nemākošs sēt,
bet mākošs blēt,
tāds ilmāriņš un tāds jānītis
veikalā
rindā pēc maizes sēd.

Un maizi ved.
Jau otro dienu ...

Un ilmāriņi un jāniši
sazastiķē vēl vienu.

Par nāciju,
elektrifikāciju,
ķimizāciju
un par to:
— Tie šoferi, kas maizi ved,
ir lieli muļļas.
Es tev jau sa-aciju. —

Un maizi atved.
Bet kā lai pusstopu pusē atmet?

Un ja nu vēl čehu tupeles atved?
Nē, labāk jau lupatu,
ko grūst vecenei nagos.

Jo vecene —
tā nav tīrums,
kas klusēs: sļauj virsū vai nesļauj.

Ar veceni
ir kā ar sļaujmašīnu —
skaties, ka nesapļauj.

b

Meža cirtēju,
kurš māk cirst,
bet nemāk koku stādīt,
var droši uz muzeju vest vai uz skolu
un kā tādu viduslaiku
galvu cirtēju rādīt.

Sev galvas cirtēju.

Vai kā vistu,
kas knābj savu olu.

Nocirtīs bērziņu,
saplākšņos finieri,
nopolēs spīdīgu
un apvilks radiolu,

un klausīsies, kā pats tur
lielās par to, cik virsplāna
izcirtis mežu, kur ticis klāt,
cik baļķu kā kucēnu sliči-
nājis pa upēm un cik kalnu
papīra izrakstījis pēc tam, lai
kaut kam būtu pierādīts, ka
arī bezjēdzībā ir jēga.

Nocirtīs osīti,
nocirtīs pilādzi,
uztaisīs šoseju
taisnu kā olekti

un tad nu brauks ar simt desmit, simt divdesmit, simt septiņdesmit, ar divsimt, līdz kamēr ap nabu sāks tirt un gar acīm sāks zaļgani vellīpīlūkāt un hihinot prasīs, kurpilsonīt, nesies ar to tā kā lapseni biksēs? Uz ko tad nu atrūks, ka ko lai dara, ja reiz te tā šoseja ir un tik taisna kā olekts.

Un vispār tie koki
sen ir veci joki:

ja durvis ir nevis no koka, bet stikla, tad man nemaz vajadzīgs nav vairs tas atslēgas caurums, ja zārks cauri spīd, man nav jāprasās veltīgi, pats redzu, kas ir tas nelaiķis un kā viņš nomiris jūtas,

ja koks nestāv apvārsnim priekšā, tad labāk es saredzu to Saules akurāt riktīgo lēkšanas augšā un krišanas lejā brīdi.

Ja to koku nav, man garīgā līmeņa celšanai atbrīvojas daudz laika: nav jāzāgē balķi, ne malka, ne jātaisa papīrs, ne ēveļu vajag, ne zīmuļu, un es ne no viena pats nevaru dabūt ar koku, un man it nekur nav jāiet un jāstāda koks.

Un matz atved.

Bet kā lai puztopu

DZEJOLIS, RAKSTĪTS AR ZĪMUĻA GALIŅU

Tik daudz arī man vairs tev ir jāsaka,
cik ir vārdu šai mazajā grafitā, —
tagad paliec tu man mana pasaka,
tikai mākoņu baltajā grafikā,
ko ar nopūtu vājākie pavada,
bet ar smaidu pāri laiž dūšīgāks,
mainies, savādā, cik vien var savādāk, —
mana acs stāv klāt pie tava mūžīgā.
Tāpēc rakstu ar zīmuļa galiņu,
ka es apsvilu pie rozēs purpura,
un es sagriezos ar mēness maliņu
un pirkstu sadūru uz asa pumpura.

Vienam nav ko rakstīt.

Viņam ir jāzina.

Ja šis tomēr ir jēga un jēga ir jēga.

Ja šis tomēr ir jēga un jēga ir jēga.

Ja šis tomēr ir jēga un jēga ir jēga.

mēs.

Krāsas ir.

Krāsas ir.

Diens ir.

savā krāsā

te sēd krāsā.

Krēsla nenāk
Krēslas ielā.

Dienā lielā
savā krēslā
te sēd krēsla.

Un vispār ti
dienai nav kur
dienā sēsties.

Kapu lauku
atnāk rudens lieti
mēzt.

Vienam nav ko
dzīvam staigāt.

Tajā laukā
reiz pa vienam visi nāksim
mēs.

Krēsla nenāk
Krēslas ielā.

Ja to koku nav, mēs
Dienā lielā
savā krēslā
te sēd krēsla.

ZEMES PIEMĀNĪŠANA

Esot tā kopš sirmsenatnes,
ka uz leju lietūs līst,
ka uz leju koks stiepj saknes
un sniedz zarus debesis.

Bet ja nu ... Es gudri smīnu,
visu kājām gaisā liek?
Ja uz pasaules ir brīnums,
kāpēc lai tas nenotiek?

Un tā es uz galvas stājos,
lai uz augšu ābols krīt.
Vienreiz stājos. Otrreiz stājos ...

Zemi nevar piemānīt ...

Jo ābols tomēr krita uz leju un trāpīja
man pavisam tur, kur nevajag.

Es atpakaļ ...
lai tev mazāk ...
tai sirmuma ...
ziežos visos, ...
lai — mazāk.

Kā mūžība spīd baltā krauja,
 un skaļi lakstīgalas raud,
 un cauri ievām dullā Gauja
 ar dullu mīlestību draud.

Un dzeguze pa silu taujā,
 kū-ur no tās mīlestības bēgt,
 jo katrā zemes sulā straujā
 tā karstā nebūšana tek.

Kā malds, kā mākoņi, kā Gauja,
 Un nojucis nāk jauns un vecs
 un stājas uz tās augstās kraujas,
 un tajā nebūšanā lec.

Un šlakatas ceļ baltu mirgu,
 un balta migla ličus tin,
 un jāņuzāles divus zirgus
 uz baltu pieguļnakti pin.

Un smeļ caur ievām dullā Gauja —
 tu esi pie tās kraujas burts
 un vajā netiksi no kraujas
 nereiz, nekad un it nekur.

Dienā lielā
 savā krēsliā
 te sēd krēsliā.

ATPAKAĻSKATĪŠANĀS

MŪZIKA

Stāsta, ka atpakaļskatoties
sāk sāpēt kakls.

Tad pārāk cieša šlipse.

Kā var atpakaļ neskatīties —
dzīve ir elipse,
un tikai akls
neizjūt trīsas, kad cilpojas vēl viens
likums un no cita augstuma, no cita
leņķa un no citas dvēseles atklājas
toreiz tik necils, bet arvien dzīvs sīkums.

Uz dzīves tecīlas
dažs gadus trin,
dažs uztrin zobus,
bet ceļš savu likni tāpat kā sev gaišumu
acs, kā sev tumšumu nakts, kā sev gājputni
ceļu bez ceļa uz mājvietu zin.

Es atpakaļ skatos,
lai tev mazāk vietas, kur nezālēm augt, un
lai sirmuma vairāk ir ķiršos un balt-
ziežos visos, bet bālumos visos un matos
lai — mazāk.

Saulriets skan.

Mēms.

Mums, nabagiem, nav to ausu,

lai dzirdētu,

ko tā debesu sarkanā kaislība kliedz,

tas sarkanais spēks,

bulliskums

ārdošs

un saudzējums,

ja tam sanācis prātā ko saudzēt.

Saule mirst,

un uz debesu ādas

cauri sarkanam sit

miera zaļganās joslas

un ķēmojas dzeltenais blēdīgums,

ķircinās

kā tāda koķete tukša,

kā saksofons

āksta rokās.

Bet varbūt tā debess mirst —

ar ne šiszemes

un ar ne pierasto

pēdējo mūziku.

Un iztrīsas cauri

caur smalcīno zilgano

tumši zils bass —

nakts balss.

Skan saulriets.

Ir tik pilnīgs bezprāts,

tik pilna skaidrība,

ar kādu krāsas
uz pēdējo mūziku jauca
van Gogs.

Daudz kaiju
pār jūru iet mūzikai preti
un nomelno melnas pret gaišumu,
un tad kļūst pelēkas,
un pēc tam izplēn.

Krampji ir steigas slūhā,
bet slūhā ir steigas slūhā,
neviens negrib, laikam van
Pār visu dū.
Bet kā labāq...
šaubīgam vajadzīgs mēģināt
bet kā nekā...
Laikam...
bez pases.

III.

II

No steigas krampji
līdz katrā...
līdz...
līdz...
no...
virši...
Un...
kur...
Dvēseli...
Bet kāpēc?

I

Par tumšu fotografēt,
bet līdz gaismai tālu,
līdz gaismai nebūs
vairs
tā sāpīgā un apskaidrotā bāluma
un gandrīz neatrisināmā rēbusa.

Niez.
Tātad dzīst.
Bet kurš tas šāvējs bija?
Kurš viņu ķers?
Kurš viņu ieslodzīs
tai,
kura manī pašā iekšā,
Bastilijā?

Par tumšu fotografēt.
Un nav vis.
Par vēlu būs,
kad ausma tumsu pasēs.
Priekš pases vajadzīgs
man attēls šis —
es rītā iekšā netikšu
bez pases.

II

Viss sākās ar krampjiem:
ar krampjiem pie durvīm,
ar krampjiem sejā
un krampjiem dzejā.

Un neziņu,
kur tādu krampjainu dzejoli likt.

Dvēselei priekšā?
Bet kāpēc?

Tas viltīgais jenotsuns, kas apkārt vazājas,
tāpat netiks iekšā,
un mani kaķēni mazie
tik ļerdzīgā laikā
nelīdīs laukā.

Un tie krampji no steigas,
no kā šodien izbēgt var
vienīgi tie,
kuriem beigas.

Es nevaru nesteigties,
jo esmu mazs
sekunžu rādītājs,
kurš netiek nost
no savas ass,
no savas gaitas
uz minūti,
pēc tam uz stundu
un līdz kādam lielākam laikam.

Krampji ir steigas slimība,
bet slimību rādīt uz delnas
neviens negrib, laikam.

Bet kā lai es meloju, acīs skatoties,
šaubīgam,
bet kā nekā dakterim —
Laikam?

III

VI

No steigas krampjiem
līdz kautrības krampjiem,
līdz slēpšanās krampjiem,
līdz durvju krampjiem —
no mīkstčaulības un mīkstumiem
vīrišķībā un ...

Cietumā?

Kā tad tā?
Kas tā par lietu?
Vienīgi steigas slimība bija?

Bija.
Bet tagad ir Bastilija.

Un tukšs tirgus laukums
ar vientuļiem vējiem
un gaisā saceltu putekļu riju.

Un, naivais,
tev nepietiek mūža,
lai vienatnē nojauktu Bastiliju.

Var urbināt sienas
citiem pa smieklam,
pa akmentiņam stiept prom,
bet no tā
neklūst vieglāk.

Atkrampē apvāršņus,
atkrampē debesi,
atkrampē vējam mēli,
lai vējš un lietus
tev palīgā ārdīt nāk.

Tas ir ilgi,
bet tas ir reāli.

IV

Un dēd
un dilst mana Bastilija
ar visu to lēno talku.

Uzzied atkal tās krizantēmas,
kas tev acīs bija.

Vienīgi deniņos
viens skalda malku.

Tās stundas nesakurināt vairs,
kas bija aukstas,
bet tu nebaidies par tām, kas būs,
jau ir ārā no Bastīlijas
tas uzticīgais
gravieris,
nemelojošais,
un asu dzīves līniju tālāk velk
mūsu plaukstās.

Jūs esat atstājuši mūs
un pārmijniekus aizstājuši mūs,
lai stacijas ir tukšas, lai stacijas
un pārmijniekus aizstājuši mūs,
Ar tevī runās visā mūsu dzīvē
un visi braucieni ir mūsu dzīvē
zaļā semafora gaismā mūsu dzīvē
Hācēdā, mūsu dzīvē.

Un tālāk mēs esam atstājuši mūs,
es zinu, cik liels ir mūsu dzīvē
tas mums šķiet (jāpazīt) ir
jāpazīt.

PILS KAFEJNĪCA

Bija Te, zem klingerīšu krāsas tentiem
Bet un pie zilās apņēmības,
kura upē spīd,
Un tev es tev atlaidišu
ar visu mūža renti,
un g Rīgas liepās noreibušais taurenīt.

Un, Uguns būs,
tev pa spuldzēm un pa lākturiem,
lai un pa parkiem trīsēs
zaļš un svēts,
Var bet es neļaušu tev,
citi un es māku
pa vienā mirklī degt un izplēnēt.

nek) Klingerīte, tā ir pelnrušķīte,
Atkr pagaidi, līdz mēness spīdums
atkr un, vai melo pasakas vai ne,
lai līdz rītam
teve tas mums abiem jāpaspēj ir
pārbaudīt.

Tas ir itgl,
bet tas ir reāl.

IV

Un dēd
un dīst mana Bastilija
ar visu tō lēnō talku.

Uzstēd arkal tās krizantēmas,
kas tev acīs bija.

Vienīgi denīgo
viens skalda malku.

Nē, tas nav gāju putnu satraukums,
ne rudens lapu pirmās polkas tracis —
ja vari, tad uz manu sirdi atbrauc
un izkāp, kurā gribi, stacijā.

Es spuldzes atstāšu uz visiem peroniem
un pārmijniekus aizlaidīšu mājās,
lai stacija ir tukša un nav jānervozē
pie manis nekad nenākušām kājām.

Ar tevi runās visi mani gājumi
un visi braukājumi dzīvē manā,
zaļš semaforš caur vējiem mirdzēs vāji
kā vienīgā, bet mana klātbūšana.

Un tas būs viss. Pavisam viss. Un nesauc,
jo stacijā būs visi noslēpušies, —
es zinu, cik liels izaug katrs nedaudz,
ja tiek pie dvēseles un dvēsele ir pušu.

Man ir vajadzīga
 zila pils.
 Dievs,
 tos mākoņbarus trenkā nost.
 Zilas, zilas vizbulītes
 pilns,
 citādi es pelēkumā
 nobeigšos.

Man ir vajadzīgs tai zilai pilij
 sargs,
 jo man pašam jāšargā
 tik daudz,
 ka vēl desmit roku
 nebūtu par daudz,
 un sirds arī miljonreizes
 sarkanāka.

Ne jau tikai zilacainiem
 dod
 to, ko viņi pilnā balsī
 lūdz.
 Laiks bez zilās pils
 ir melni grūts,
 atsūti man šonakt sapnī
 to.

MAIGUMS

Zirnekltīkla trausls
ir šīs rudens dienas gars,
tā ka rokai pakustēties bail,
tā ka elpa tikko vēsmot var.

Tā ka apgērbjoties trokšņot
bail,
un es stāvu dienas priekšā
kails.

Tāpēc ka daudz dienu
lieki kliegts,
tāpēc ka daudz mirkļu nobaidīts
un tam visam atpakaļceļš
liegts —
varī nošauties,
bet ko tas līdz.

Paliec mierā, nepakusties,
zars,
pamirsti uz brīdi gaisā,
putn,
sakod zobus, krūtīs dzīvojošais
puteni, —
zirnekltīkla trausls
ir šīs rudens dienas gars.

Kā lai to dzērvi
 izdzen no sapņa ārā?
 Skumīgi nāk tā
 ar garām kājām
 un manā sirdī
 dzērvenes meklē.

Man jātur priekš viņas
 sevī sūnaini purvi
 un rudeņi jātur,
 un viņa tiem neklausa —
 paliek sapnī
 uz visu ziemu.

Stāv manā ziemā
 uz tievām kājām,
 un bail man, ka reiz
 tās vējš var pārraut...

Bet dzērveņu asiņu piles
 ir dziļi zem sērsnas.

Diena tik spalga,
 tik mīļi un apliecinoši brēc,
 ka es apsveicu visus jūs
 — dzimšanas dienā.

Ikvienam
 viss jums jau ir novēlēts —
 kam aiziet saknēs,
 kam lakstos.

Liktenis?

Liktenis ir sīks šmurgulis.
 Kas pats neļausies sagrauzties,
 tas netiks žurkām.

Vai, kā es šodien gribu
 jūsu spurainos mātus saglaust,
 pret spalvu paglaust
 jūsu dvēseles tīrās —
 lai aug viss augamais,
 tikai lai jūs neizaudziet
 saviem sapņiem
 par fireriem.

Saulpuķei skatīties acīs
var tikai no saules puses —
mūžīgā acu mācība
tā mani mācīja.

Un acīsskatīšanās
liek klusēt.

Tikai neskaties acīs,
kad satiec zvēru.

Ja skatīsies,
ar to būs sacīts:
es tavu spēku,
es tavu augumu mēru,
es tev piesaku karu,
un nākošais mirklis izšķirs
tavas vai manas dzīvības
garumu.

Bet saulespuķu, cilvēka un zvēra
bērniem
nekas tāds nav sacīts,
un līdz tīrpām pār muguru
dzidrs
raugās uz mums
visnoslēpumainākais bezdibens —
acis.

STIHJU VĀRDI

Hipnotizē
visi tie stihju vārdi —
siroko, samums, taifūns, tornado:
— Dod savu mazo pirkstiņu,
mazo rociņu,
mazo sirsniņu
un pēc tam —
atdod... —

Nu nē,
tik tālu nē.
Hipnoze nav tik liela,
lai par to dzīvību atdotu.

Atgriežamies
atkal pie vārdu maģijas —
siroko, samums, taifūns, tornado,
klausāmiešos
kā vējā apsi.

Nedzirdam
sava tuvāka lūgumu:
— Es esmu līdz nāvei apsvilis...
Vai tu dosi man gabaliņu...
Savu ādu...

Es slāvēju nesmukumu,
kurš atver acis,
saut, hek un atvēl manu
miller smukumu.

OKTOBRA EKSPROMTS

Nu ir lītavas valā,
lien kaut vai Noasa šķirstā
vai paliec grēka plūdos.

Mēs pat nedzimstam visi
bez grēka,
bet visi grēcīgi mirstam.

Var būt, ka es vēltīgi zūdos,
bet tādā žļordzīgū lītavu laikā
trūkst spēka.

Kad pielietie dzērveņu purvi
ir tukši kā zārki
un, mālus grūzdams pa gaisu,
kā vientulīgs burvis
pukš nomūrējies pēc velna
mazs traktoriņš.

Pa pelēku lietu
kā pelēka ute.
Un traktoristam
pusnodzisis,
pelēks papiross
mutē.

ODA NESMUKUMIEM

Es — par Sauli virs galvas,
par saulīti pašā iekšā,
par ticības saulīti,
kad bez kaut kādas tur ticības
un bez mazākās cerības
stāvu tev priekšā.

Par Sauli,
kam būtu jādzīvo
pie katra sliekšņa.

Bet lai dzīvo tā sliksņa,
pār kuru vienīgi kroplīgas
purva priedītes likšņa.

Un tā mana pirmā sliksšana,
kurā tu, dzimtais stūri,
teici, ka māki būt staigns.

Un tas ir jāzin,
kā pa savu
pa savu zemi lai staigātu.

Es dubļus neslavēju,
cenzdamies kļūt par cūku, —
lai dzīvo katra cūka
ar savu cūkumu.

Es slavēju nesmukumu,
kurš atver acis,
sauc, liek un atvēlē mums
mīlēt smukumu.

HAIZIVJU PROGNOZE

Piepūšlājamo glābšanās plostu,
cilvēka paša piepūšanās
un piepūšlāšanās zīmes rāda,
ka haizivis
gaidāmas.

Perioda sākumā
īslaicīgi,
tālākā dekādē
regulārāk
un pēc tam jau tik regulāri,
ka nevar vairs
regulēt.

Pirmais tās pamanis
pusjucis humānists,
jūras asarus ķerdams.

Un nenoticēs.

Pēc tam to pamanis
dāņu galvaspilsētas ielene
un nospurgs,
jo naktī
viens norāvis Kopenhāgenas nāriņai
galvu.

Nāriņām rauj ne vien galvas.

Es būšu trešais
tas pamanošais,
un iespējams — arī par vēlu.

Man teica,
ka tai dienā tramīga meitene
bridīs tramīgā Gaujā

HERA un pie tās brūnā celīša
dūmakaina kā migla
un dzīva kā rudzupuķe
zilga dzīslīņa pukstēs.

Kas ir —
Tas ir Un nav lieku acu,
bērni — lai redzētu tādā brīdī —
Tas ir kas nāk no jūras...

Karal' un ķemeri
piikas, bet
un izaicinot leņķus
savus karogus vīrus,
it kā ar maģisku spēku
tāvu kucēna degunā —
nodot vīgam viņa izvēri

Bet tu — oho! —
Tu pīsti kā zāģi
un iekrūti kā
ar spoju drumstā
Lai nu tev —
Ved uz
kur vīgs drumstā
Dodiet vīgam viņa izvēri

Tu palecies, lai pīsti drumstā.
Oho...

Tur vēl plīvo viens karogs,
kas ir slapjš kā
ar mirzinošu ērģi vidū,
kas ir
parasts caurums.

Tās zāvēdams, ēd
arī vecs viens
ar piepes seju.

SERVISS

Nešausminieties par viņa kājām.

Tādas ir visiem,
kas, ESM pārbaudot,
ar savām kājām
pasaules akmeņus pārskaita.

Meridiānus pārmērī pēdās
un laiku — mūžos.

Lieciet tās mīkstās čības
atpakaļ plauktā —
dodiet viņam viņa izmēru dzīvīl

Ja viņa numura nav —
dodiet mazāku.

Tādām kājām vairs nespiež.
Tādas baismīgi svilst,
čāpodamas pa metriem un kilogramiem,
no kuriem neviens
nav ne metrs,
ne kilograms.

Dodiet viņam viņa izmēru dzīvīl

Nāripām rauj ne vien gaivas.

Es būšu trešais
tas pamatošais,
un iespējams — arī par vēlu.

Mēn teica,
ka tai dienā tramīga meitona
būds tramīgā Gaujā

HERALDIKA

Kas ir — izlēkt svešā ostā?

Tas ir —

bērnībā ielēkt.

Tas ir — kucēna prātu

un slapju degunu atgūt.

Karaļ- un ķemertiņvalstis,

plikas, bet republikas

un izaicinoši lepnas zemes

savus karogus vicina,

it kā ar mutautiņu

tavu kucēna degunu

noslaucīt gribēdamas.

Bet tu — ohol

Tu plīsti kā glāze pret malu

un iekrīti katrā kuģī

ar spožu drumslu.

Lai nu tevi — ohol

Ved uz to kartēs neatzīmēto vietu,

kur viss, drumslās sasists,

kļūst mūžīgi

vesels!

Tu palecies, lai plīstu drumslās.

Oho...

Tur vēl plīvo viens karogs,

kas ir slapjas jūrnieka bikses

ar mirdzošu ērgli vidū,

kas ir

parasts caurums.

Tās žāvēdams, sēd

arī vecs viens

ar piepes seju.

Ar medaļas vara ripuli,
arī ar ērgli
pie marles krekla.

... Es neaizbraukšu
uz to kartēs neatzīmēto vietu.

Ne man, ne viņam
degunu nenoslaucīs
tie karogu mutautiņi.

Viens karogs —
ar cauruma ērgli vidū.

Un es varu zvērēt,
ka vara medaļas ripulis
ir tā nesēja vienīgā nauda,
kuru viņš nesamainīs.

Bet glabās,
lai iespiestu sauja
pie elles vai debess vārtiem.

Viņš ir pārliccināts,
ka tur viss notiek tāpat
kā virs zemes.

VISĀDA GARUMA STUNDAS

Tā viena no manām stundām
ir spīdīgam kukaiņa bērnam
puse no mūža,
un divdesmit četras stundas
ir viņa
viss mūžs.

Mazs.

Un mans mūžs
mūžības priekšā
nav it nekas.

Tikai ass
zibens pa nerviem cērt,
kad vienā no manām stundām
mūžība mērc savus pirkstus
iekšā.

TELEPĀTIJA

arī ar ērgli
pie marles krakļa.

Pirms pusminūtes telefons zvanīja,
tikai skaņas un balss viņam nebija —
viena zvaigzne uz vadiem tam nokrita
un ar pasauli sakarus sarāva,
taču saraut var vienīgi raujamo,
taču neļaut var vienīgi ļaujamo,
kad pie deniņiem liktens liek šaujamo,
cilvēks savu iet skaut neapskaujamo,
un tad pēdējā nāk telepātija...

Pirms pusminūtes viņa tur aizgāja,
jauna piedzima zvaigzne tai zvaigznājā,
kura gaismā drīkst būt tikai laimīgi,
bet es ceļu uz turieni nezinu.
Pirms pusminūtes taurēja Tālavā,
pilnas egles ar sirdsbalsi piekļiedza,
un tai zarā, kur sēdēja taurētājs,
cieši blakus es arī tur sēdēju.

Pirms pusminūtes...
Bet pēc pusminūtes
melnā maskā uz ceļa es iziešu
un tai karietei, kurā brauc šodiena,
abus dūkanos no ilksīm izjūgšu.
Un es prasīšu, nevis izlūgšos:
— Atdod, diena, man nervu uz pasauli,
lai es izdzeru tur savu dzeramo,
lai es aptveru neaptveramo.

Pēc pusminūtes... Nav pēcpusminūtes!
Klāt ir viņa, tā pēcpusminūte.

MĒNESSNAKTS DZIESMIŅĀ

Turi, Mēnes, vējlukturi
augstāk —
te var drīzāk kaklu nolauzt katrs.

Pārāk maz
mēs pa šo dzīvi čaukstam,
bet es gribu naktsvijoli atrast.
Spīdi, Mēnes,
ko tu acis boli —
bolīties, kad diena atnāks, pagūsi.

Es jau tieši gribu
naktsvijoli
iepīt bizojošai dienai ragos.

Tas nekas,
ka mums nav tādas paražas,
daudz ko pirmoreiz ir darīt nācies.

Par daudz dienu
aizbizo bez smaržas.
Kā var tādu
ālavību paciest?

Mēnes, kā to gaismekli tu turi?
Bīrzē ne kā bīrzē,
bet kā peklē.

Dod,
es paturēšu vējlukturi,
un tu man
to naktsvijoli meklē.

Viss ir nieki. Viss ir blēņas.

Kā šī nakts. Un mūžs ir īss.

Bet uz bruģa tā kā vēnas

lapu ēnas

trīs.

Nodziest gaisma. Vienā logā.

Nodziest vēl. Un dziest vēl viens.

Tālu lakstīgala pogo,

ka tu esi

viens.

Var jau viens būt. Milzu barā.

No tās sāpes nāves nav.

Bet tu sargies, iedams karā,

ja pret tevi

stāv:

Neievainojama diena.

Neapstrīdams. Dzelžains fakts.

Un tik ārprātīgi viena —

kā pats esi,

nakts.

Pēc pusminūtes... Nav pēcpusminūtes
 Kā ir viņa, viņa ir tā
 un tu man
 to naktsvijoli meklē

Mēs abi ar lietu
mzgājam sliedes
tramvajam.

Tīras, tīras
tam vajag.

Mēs noslaukām dzeltenu lapu
un vienu pavisam zaļu,
ko tā dzeltenā iemānījusi
vieglprātīgajā kapā.

Izvelkam kastani — pašnāvnieku,
kurš meties zem sliedēm
lietavu rudenim
un lapu krišanas sāpei
par prieku.

Un vēstules skrandu mēs aizmēzam,
jo kas tad ir jūtu skrandā —
skaida no meža.

Un tad mēs ņemamies
ap pašu sliežu jēgu,
bet nemaz
nevaram nomazgāt to —
vienlīdzību
un vienaldzību,
ko nozīmē sliedes,
lai cik mirdzošs un vizošs
tām nebūtu skats.

Aiz nespēka stāvu,
no nespēka piekūsis,
un sliedes mazgā tālāk
lietus viens pats.

PRIEKŠVĀRDS

Nāciet, troļļi un visādi mošķi, —
dzīvi no pasakas nevar nošķirt.

Nāciet droši
tāpēc, ka nevar
iztikt.
Tas grūti
būtu pat Zevam.

Kaut arī Zevs pats,
kā to lai pasaka,
nav nemaz dievs kāds,
bet pats ir pasaka. —

Kur es drāžos
kā lapa, vēja nesta?
Pie vienas princeses,
kura nestāsta:

kur viņa nēmusi
to burvju rīksti,
kas visus ķēmus
pārvērs varavīksnē.

Kādus burvju rādekļus
viņa groza,
ka man visa Rīga rādās
rozā.

Kāpēc tik sāpjdrošs
viss viņas teltī,
ka man sāpes ilknī kož
veldi.

Lai kādi vēji pūš
manas sveces vaskā,
vienalga, nodegs mūžs
kā pasaka.

Nāciet, troļļi un visādi mošķi, —
dzīvi no pasakas nevar nošķirt.

Iespraksti man
vienu gaišu un priecīgu dzirkstīti
šai dienai klāt.

Izsiņā vēlreiz
šo pelēko sekunžu sauju caur pirkstiem
šai dienai klāt.

Jo viņa ir klāt —
mums zem kājām to zaķīša prievīšu paklāju klāt,
lai mums netiek klāt

sasisti stikli, sadrāzti iesmi, sa-
plēstas dziesmas un savītas stieples
ar dzelkšņiem, kas tev saplēs dvēseli,
bet atstāj dzīvu, lai ej tu pa
dzīvi kā šaušalīgs biedinājums.

Iespraksti man
vienu sarkani degošu dzirkstīti
rudeņa lapās.

Tas tramīgais zibeņu trīsums tev pirkstos —
ir labs.

SARGĀŠANA

Kad vanags pēkšņi sakļauj spārnus
un melnā bultā lejup krīt —
vai vajag man no slimas vārnas
to nevairāmo atvairīt?

Kliedz sirdī dzīvība, ka vajag,
kliedz pretī vanagam: nav brīvi!
Un viss, kas dzīvs ir dzīvē šajā,
tai manā vajadzībā plīv.

To mirkli apturēt es varu
un varu nāvei priekšā tikt,
un plēsējputna asinskārei
es varu savu pretī likt.

Bet veci krusti čukst man sēri,
un melni pieminekļi smeļ:
— Nu, skaties, vai tu sargāt mēri
vai, dzīvi aizsargādams, ej. —

Un citas bite loga rūtē,
un zilā debess melni tūkst:
— Tu nebāz nomiruša mutē
to, kā daudz simtiem dzīviem trūkst. —

Es zinu — trūkst. Trūkst asniem aizvēja,
trūkst ziediem lietus, sirdīm — pukstu,
trūkst sāls, trūkst cerību, trūkst maizes...
Trūkst. Baigi mīlestības trūkst.

Un tāpēc tagad, ja man kārnums
vai citāds mirums iekšā mīt, —
lai vanags sakļauj savus spārnus
un melnā bultā lejup krīt.

Nāciet, troļļi un visēdi mošķi, —
dāvi no pasakas nevar nošķirt.

ENCIKLOPĒDIJA

Atveras tauriņš kā grāmata:
lasi, kas esmu pēc amata,
vai es te krāsaini pozējos,
vai es zem saules gozējos,
vai zaļo dabu es apostu,
cerēdams uz tavu kāpostu?

Sauc kopā trakuļus Amata:
redziet, te ir manas lamatas,
pārbaudis tā baltā atvarā,
cik jums ir dvēselēs satvara.
Sirdīgi prasot, tā klapēs šos:
kur dūša — krūtīs vai papēžos?

Aug zemē pašā vislabākā
eglīte nabaga, nabaga,
tāpēc ka tās sārtiem čiekuriem
jākļūst par tūristu iekuriem.
Atbildi — kā tev būs, vīreli,
vientuļam klist skumjā tūreli.

Grāmata veras pēc grāmatas,
seko aiz lamatām lamatas,
jātaisa būs, ļaužu nācija,
smadzeņu meliorācija,
citādi doma vien tizla sit
un neko nevar izlasīt.

Sevi
izlasīt.

Par ko
tajā klusā
un no liepām gotiskā ielā
nokaucās tas
bremžu suns?

Par bērniņu,
kam nav ne laika, ne satiksmes zīmju?

Par vecumu,
kuri tik dažādi,
cik vien uz pasaules ģimju?

Par šoku,
kad sastrēbjas grādīgu ķīmiju?

Par ko kauca
bremžu suns
klusā ielā?

Par ātrumu lielumiem
starp mūsu laiku
un
starp mūsu asiņu ātruma
lielumu
un
par to galdu
vai Galaktiku,
pie kura tiem vajaga sēsties,
ja negrib viens otram
nodarīt pāri
un negrib
plēsties.

Kūp tvaiks.
Sāk no ātruma asinis vārīties,

SERENĀ VAI MAJAVĀ

un, ja tās vārās,
tad sarkans kā vēzis
var uzvārīties
pats laiks.

Tev,
manam
no
tēl
nokā
maks

No kauna vai asinīm —
vēl mums ir atbildēt
laiks.

Ak,
kas par gūdeņiem
kumelēm, airēm, melnām
dzen virvīnām

Tāpēc ka tu, laima, nāc
man

Karstis
divās satājas oāvā
mūļim

Tāpēc ka vērnā
slābolim sāpū āk
vārds

Tvarsta,
un, ja nevar
ne amēru, ne kārū
pār krāsmatām sirds
un ilpas kļūst

Asarās
maršālās

Zēv,
atstāj rīkus
sev.

Amāzēnu podā?
Aūgtai laimai
pasaule

Mēs
mūs
bet —
jode nevar nokāst
un pēdā
gatām koš, omāzāstāšan un
nāz

Un neatstāšan un
omāzāstā
nam.

ANNO VAIMANAS

Vai, manu
vaimanu
padebess pilns...

Riebīgas tādas —
kā peles bez vilnas.

Kāpēc tad es vaimanāju,
pats sev
pretīgs?

Tāpēc ka tu, laime, nāc
reti
man pretī?

Tāpēc ka vecums
pāri
pār pieri nāk?

Vai vajag plecu
un vajag,
lai mierina?

Asarās
mazsālīts
smadzeņu pods?

Augstai dziesmai
pasaulē
pietrūcis nošu?

Bet —
lode nevar nošaut
un bēda
garām kož,
ja uz šīs zemes drošās
tu stāvi
tikpat drošs.

A SERENĀDE BUNGĀM

Tev,
manam lādiņam,
no
teļa ādiņām
nokautā teliņa bizojums
skan.

Ak,
kas par gundegām, pīpenēm, sveķenēm,
kumeļiem, zirgiem un govīm, un teķenēm
dzen virsū vasaru
man.

Karsts
dvašo sejā tas gaiss,
miljonsmaržīgais,
kā lūpās mīlošais
vārds.

Tvarsta,
un, ja nevar noķert
ne smaržu, ne krāsu, —
par krāsmatām sirds kļūst
un lūpas kļūst
skārds.

Zev,
atstāj zibeņus
sev.

Man
zilās auzas
pa krūtīm lai dauzās
un grūti
par nesniegto
un nesasniedzamo
san.

Un neaizliedz
liedzamo
man.

MĀKOŅI

Kaut kur
uz šīs zemes ir pušums —
ne velti
tās mākoņu marles
kā dzeltas
skrien.

Vien zemei
kā mātei
ir gaiši ap dūšu
no gaišuma bērņuļu acīs
un no rudens zeltītā
vien.

Jo sadzīst
tie pušumi svētie,
ar kādiem
mūs pasaulē laiž.

Skrien mākoņi,
un kļūst ik dvēselē
no viņu baltajiem medmāsu virsvalkiem
gaišs.

Vai man Tevis netrūkst?

Trūkst

kā pogai diega,
kā ziemei sniega,
kā bezmiega naktīs
miega,
kā sprinterim pēdējo metru

trūkst.

Es debesi plecos vairs neturu,

ne arī zemi,

es skumji uz zemes nolieku

visu to,

kā noliek visi, ko nemīl.

Bet sarkankrūtiši nes

savu uguni puteņiem cauri,

un no pašas pamales

gulstas zem kājām Tev

mauri,

un čaukst pērnās sēklas

par kļāvām

un birst...

Pa savam

mēs mirstam —

cits, jo tam trūkst gaisa,

cits tāpēc,

ka dvēseli aiztaisa,

cits tāpēc, ka izplēš sev dzīvību

pats

un siltu

šo pasaules mūrīti taisa.

Un mūžīgi trūks

tiem, kas lūgs

savam sīcīņīgumam kaut ko lielu,

bet mūžīgi tiks tiem,

kas pielūgs.

Pret ērkšķainu krūmu es uzplēsu vaigu,
 lai tiktu tā rēta,
 tā zīme,
 pēc kuras jums vieglāk būs
 tai vieglā vakarā,
 kad baigām dvēselēm
 sagribās baiguma,
 ķert mani rokā
 un pakārt
 par to, ka ik koks
 man ir vienīgs
 un vienreizīgs ar savu skaistumu
 un es to krūmu,
 to melno, to, jūsuprāt, skaisto,
 kas izplaukst pēc sprādziena,
 ienīstu.

Var mustangu ķert —
 slaidais liānas laso
 ap kaklu tam vīsiem —
 un, mugurā tikdami,
 pjedestālēt uz tā,
 bet ir vēl viens mustangs,
 ko brīvībā atšķirt no vēja
 ir grūti,
 un man dzīvo krūtīs šis —
 vēja un brīvības krustojums,
 mustangs.

Tā brūce nav tišām,
 lai varētu ņaudēt,
 bet, ja asins pilīte reiz pil no vaiga,
 tad es pie tās zvēru,
 ka, paturot citus, daudz sliktākus,
 mēs esam zaudējuši
 to svēto, kas dabai, —
 gan mērāmo, gan neizmērāmo
 mēru.

PIERESVIETA

Man rādīja Pieresvietu,
kad solidums slēpās
pa parādes durvīm,
bet jaunība,
smiedamās skaļāk par lietu,
gāja
zem kājām šalcošiem ūdeņiem pāri
kā burvji.

Un skūpstījās viņi tai lietū
tik stipri,
ka zibens aiz skaudības
uz viņiem rājās.
Es nodrebēju, jo zinu —
ik piere var kļūt par vietu,
jo lodei un šķembai
tik maz dzīvotplatības vajag...

Bet lai viņi nezin,
lai Pieresvietai iet garām
un lai viņos nevis tā nāves,
bet verd trakā dzīvības pekle.
Mums jāaizkavē,
mēs aizkavēt varam
to, kas viņiem dzenas pa pēdām
un vietu uz to pierēm meklē.

Un tā, nāves freilen, kā senāk,
es ielūdzu uz vienu alu.

Un, dzīve, tu paskaties,
vai vēl kāda freilene nenāk
un vai tie, kas skūpstās,
jau pietiekoši ir
tālu?

1975

1905

Caur gadiem sarkani degošais

piķi,

barona lepnības ūzām

un dragūna ūsām

pa latviskam iecirstais

pliķi,

gabalos sacirstais liķi,

par karoga kātu

kas paņēmi kazaka piķi

un par karogu

sevi pats

un pats plīvi

pār manu no rīta līdz vakaram

dzīvojamo,

pār sievietēm nēsājamo zem sirds,

no smirdīgiem vējiem

ar plaukstu sedzamo

dzīvi,

lai stāv nagaika

atmiņas plauktā

un lai netiek

plaukstā

nevienam.

Nav laika.

IZKAPTS

Izkapts no dzērvju kāša
saslejas stāvus.
Tagad gaidi, māšeliņ,
tai pusē kāvus,
kur ar savu duramo
ne jau plaut vīķi
vai rudzu pūrā,
bet iešu
pār liķiem.

Iešu pie lielā kunga
pēc tā tur mēra,
ko viņš manī ielēja,
kad mani pēra.
Vēl par to, ka sēdēju
visu nakti sirmo —
lai dod savu pēdējo
par tavu
pirmo...

Izkapts, zilā spalva,
kāta galā stīpotā,
atceries,
kā linu galvas
uz zemes ripo.

Un, ja noripo
uz zemes
mana, —
pareizi viss norit,
jo nupat
ir gana.

Kindžala,
mazs dzelonīts,
zediņa garš
šķēps...

Aiz cik prastiem
cēloņiem
kļūst par klinti
kvēps!

Bet ja nevar citādi
būt
kaut ko vērts?

Tērauda
citāti
katru bruņu cērt.

Kvēpu rokās tēraudi
draudīgi zib.
Mīļā zeme, neraudi —
taisni to
še grib.

Nāv laika.

Ciet
tas ceļš, pa kuru gribi iet.

Ciet
tev balss, un visi apkārt dzied.

Ciet
par to, ka tev būs jānozied.

Ciet,
ja tev ir ciešanas, tad ciet.

Smiet?
Bet ja ir lūpas cieši ciet?

Riet?
Bet ko var nemācējis riet?

Škiet?
Škiet,
ka visas bēdas vienuviet.

Siet?
Bet taču visas nesasiet.

Riet,
tu aizkavējies vēl mazliet.

Miet,
tu pa to rietu šķied!

Liet,
tās mieta asinis var liet.

Zied,
ir reize, kad tev jāuzzied!

Klaun,
tev sava maska jāuzaun.

Kaun,
tev pašam jānokaunas, kaun.

Ļaun-
um, klau —

sirds pamodusies jau,
un nātru ir bez jēgas,
bet tām vairs spēka nav.

Kam bija mājas,
 jau bij visi mājās,
 kam nebija,
 tie bija tajās mājās,
 kur tikai putekļi
 uz grīdas krājas.

Un pamestums
 kā pelēks sikspārnis
 zem griestiem lidinājās.

Ar ko nu katrs aizgāja —
 ar vainu —
 viens bēga, sevī ieraudzījis Kainu,
 viens bēga tāpēc, ka bij redze vāja,
 viens tāpēc,
 ka to bailes dedzināja.

Tas janvāris
 bij — pazudusi māja,
 tas janvāris
 bij — atsilusi māja,
 tai janvārī
 vēl mājas dedzināja...

Bet tajā tālā janvārī
 es — biju
 un nesu visu
 viens pats — visu
 atbildības siju.

Vai viens var visu nest?
 Vai tā nav skaļa
 frāzīte uz «ES»?
 Nē, mūžam
 uz šīs lielās pasaules,
 vien būdams viss,
 tu kļūsti kaut kā daļa.

Do diēzs.
 Dod dies! ...
 Dod —
 iet
 un dzirdēt visu nervu gammu
 un — vienai skaņai būt
 tai gammā.
 Dod dies ...

Sodīt!
 Bet mēs jau esam sodīti.
 Ak dies,
 kā liktens mums ir
 iekrāvis pa purnu,
 ka ausis esam aizsvilpuši sev
 ar lodēm,
 bez ordeniem
 sev kontūziju piekārdami klāt
 un kurlumu.

Godīgi?
 Var par to godīgumu
 nodīkties.
 Var par to godīgumu
 lustēties.
 Bet sakiēt,
 vai tad tas ir godīgi —
 bez skaņas šajā skanīgajā dzīvē
 kustēties?

Kā mēmā filmā.
 Nu, tad atkal šausim,
 ar galvām vēl,
 bet jau gandrīz
 bez ausīm.

Janvāra naktspūce
melnā,
es gaidu strazdu
melno,
es gaidu lazdu
delnā
sabirstam
zeltītu putekšņu tūkstošos.

Balto tuksnešu
pietiek,
lai trīso strazdi
melnie,
lai caur pārļainiem
sietiem
sijā pārļainas dziesmas
uz galvas
lazdām.

Ziemeļu naktspūce,
riekšavām
tu grābsi skaņas
vārās.

Melnais strazds manī ir
iekšā,
melnais strazds grib tikt
ārā.

1944. G. RUDENS

Mūsu māju tūlīt
dedzinās ...

Stāvi kā sālsstabs.
Neko
nevar grozīt.

No kannas benzīnu
uz salmiem tecina.

Sērkociņu kastītei virsū ir
roze.

Heinrih vai Heinc, vienalga, —
laupītāj,
vai tu nejūti draudēšanu?
Vai tavs Dievs neliek tev
benzīnu taupīt?

Tālu būs jāmūk ...

Stāvam kā sālsstabi —
bāli un prasti.

Nodriskāta un nožēlojama
guļ pancku guba.

Brīnišķīgi čirkst sērkociņš
gar rožu kastīti.

Brīnišķīgi švirkst
latviešu lubas.

Ilgi svilst sirdī
tas bezspēka robs —

pāries vai nepāries,
velns viņu zina.

Heincu trāpīja bumba
šai pus Dobeles.
Līdz pašai Dobelei
nepietika
benzīna.

Stāvi kā ašas,
Neko uzai uzai es
nevar groti.

uz saimēm teicna.
Balto otlab
Sērkociņu kastīti
toze. Uzarts otri lai
melem,

Heinrih vai Heinrih, viņaļa,
lauplāj,
vai tu neesi dzevis?
Vai tavē Dievvaldītājs
benzīnu laupījis?

Tais būs jāmeklē,
māvaš,
Stāvam kā ašas lai
būti un prasī.

Modrākais ir notījams
guļ pānciņus
kūti dūgs uzarts saimēm
Brīnīgi čirkat sērkociņš
gar rožu kastīti.

Brīnīgi svīrkat
latviešu jūdas.
Igi svīrkat sūdi
tas bezpēka roze —

Es ni Ir vārdi, kas nesasniedz,
 Es di un ir, kas sasniedz.
 Es ni Vienādi dvēseles bērniņi...
 Tu, snieg, nesteidzies
 Ak I un pārāk nesasniedz,
 saka bet tu pasteidzies, pastniec,

Tajās mājās
 daudz vārdu nesaka,
 Bet n klusām nes sevi
 Bet d mīlošanu un bargumu.
 Ja zvans nestrādā
 Ak I un neviens nesagaida —
 esi ir zvaniet ar vēstuli:
 apm tajā ir zvārguliši.

Uz i Nezvaniem ilgi,
 Uz d tā ir norunāts
 Uz p sen, sen atpakaļ —
 Ak r kaut kur, kādreiz.
 nevi Bet vēstule, ticiet,
 pret pie kaut kā nonāks,
 Vai c tāpēc jau pastāv
 Iznā atpakaļ adrese.

Tikpat dzīvi ir tie,
 kas nesasniedz,
 kā tie, kas sasniedz.

Snieg,
 vēl vienu mirklīti nesasniedz
 un pēc tam —
 sasniedz.

JAUTĀJUMI

Kas ir aiz tā,
kur bezgalība beidzas?
Aiz tā?
Ir atkal bezgalība.
Un aiz tās?
Ir atkal.
Un aiz tās?

Un simts man neatbildēja,
Un nebija simt pirmā.

Vai mīlestība beidzas
tur, kur viņa beidzas,
no diviem elektrodiem
vienam sabrūkot?
Vai uzkāpj debesis
un pārkonlietū
pār debess seju
spalgu gaismu dod?

Simts neatbild.
Simt pirmā nav.

Vai cilvēks beidzas
tad, kad cilvēks beidzas?

Viss simts man atbild,
Visiem taisnība,
Un visi melo.

MIRĀŽAS

Es niezu.
Es drebu.
Es zinu.

Ak, tās ilgas pēc
sūkājamām konfektēm
veikala pusdienas pārtraukumā.

Bet gaidīt.
Bet meklēt.
Bet darīt.

Ak, tas darītā saldums, kad
esi svešniekam
apmēram ceļu parādījis.

Uz iekšu.
Uz dziļumu.
Uz pašu, pašu.

Ak, cik tie ķīmiķi slinki —
nevienā aptiekā tablešu nav
pret kesona slimību.

Pa mākoņu atslēgcaurumu
 tai pavasarī, kas būs,
 es skatos, pilns ziemas auru
 un bijušā rudens rūsas.

Ar kūstoša sniega ūdeni
 es noskalošu to miršanu,
 jo ziedošam galā man būs
 virs paša visgarākā ķirša.

Kad ziedlapas nobirs un skanēs,
 es sarkšu par to ķirsī kāpšanu,
 bet tā, kā pēc ziediem sāj karmenes,
 es atkal pēc pumpuriem slāpšu.

Kad Dievam līdz kaklam apniks
 šī nostalgija un dumpis —
 vai īstenībā vai sapnī,
 vienalga, es būšu pumpuros.

Visi sūti man sūti,
 Visiem taisnība,
 Un visi meļo.

MELNS, MĪKSTS ZĪMULIS

Dēls zīmē ar to
mīksto, melno,
kā pirmspērkonlietus
vasaras nakti.

Ar silto,
bet zīmē tik aukstu mašīnu,
kuru viņš nevar saprast
un nevarēs
un noskriet nevarēs.

Par laimi —
neuzbūvējamu.

Tik ir tā labuma
laikā,
kad dieva kalps dievnamā
ierīko danču zāli
un mini bordelīti.

Var būt, ka tie jaunami
pievelk to kungu pašu.

Un precīzo zinātņu doktors
sāk formulas jaukt ar dogmām —
varbūt svētais vārds
nekontrolētu mašīnu pielūgšanu
padarīs
par nekontrolējamu budismu.

Varbūt tādā veidā
ar mazākām sāpēm
cilvēce nolauzīs sprandu.

Un ciemiņš,
no galaktikām kad atbrauks,
bērs mēgenē Zemes zemi,
lai mājās noskaidrotu,
kādā tā bijusi krāsā,
kad darbojies tas tur dīvainais daikts —
mīksts, melns
kā pirmspērkonlietus
vasaras nakts.

Ziemeļu puslodes rekords!

Vai ne?

Spļāviens sasalst uz lūpas!

Vai ne?

Putni ar taisniem spārniem krīt sniegā,

Jā.

Ziemeļu puslodes rekords!

Nē.

Vakar ne spļauts, ne ķerts lidojumā

kā mamuts ledū

iesala cilvēks

mūsējā līdzjūtībā.

Zemes pusložu rekords

nav konkurents

smadzeņu pusložu rekordi.

CILTSKOKS

poēmas lēzes

I

Ir —
«vairs necietīšu un kaušos».

Ir —
«klusu cietīšu, nekaušos».

Bet — mūžu mūžos
netaisnas klausas
rada taisnīgus neklausas.

Un ilgas klausas
ar biezu mizu
ar — sirdī to verdzisko vietīņu.
Noņem apaušus,
mietu izrauj —
zirgs staigā
ap nepastāvošu mietīņu.

Septiņsimt gadus
tādus nicināja?
O, nē!

Uzvārdus deva tiem
kā pāvesta mici —
latvieši — Zonnenbergi
un latvieši — Zonbergi.

Nu, bet tos neklausas,
bet tos aušas?
Noņirgāja līdz pašai serdei.
Tā radās visi
Klibiķi, Zilpauši,
Suķi, Bluķi, Stūķi un Smerdeji.

Ar tādiem tituliem
rātnāk rāposi

Arī man uzvārdam
uzlikta plezna,
bet ciltskoka vainags
guļ mēra kapos,
un vairāk par atvasēm
es nekā nezīnu.

Visiem zināms,
ko dara neziņa —
svilst kā ar ogli,
griež kā ar nazi.

Visiem zināms,
ka tikai neziņa
ir istā māte
visām atziņām.

II

Krišs ies krišus,
un Kristaps iztaps,
Klāvs paliks stāvus
arī pēc nāves ...

Septiņsimt gadus
līdz nabai
brišus
caur zemnieka
pie zemes
gravitāciju.

Skaldīt kā matus
savai krāsniņ
žagarus
un cukurbērzus
barona pavardam.

Un skaties —
viens Smerdelis jau ir vagars
un Zonbergs livrejā
pie divjūga pavadas.

Pārējiem Smerdelis
tagad ir īsts smerdelis,
bet smalkai ausij
tas ir pārāk lāciski,
un vienā jaukā dienā
Herr

pārkrustis savu policistu
par Vācieti.

Vergs paliek vergs,
sauc, kā gribi, vergu,
hers ir pārkutināts,
vairs viņam nekut.

Un tā nu, pielūgušais reiz
savu Pērkonu,
pielūdz steku

un pats kļūst par steku.

Likten,
man nepielīp šis tavs lāsts,
lai cik draudīgi
no gadiem glūni.

Jo iet mans vectēvs,
pasakas stāstīdams,
Stāmerienas dedzinādams
un sivēnus rūnīdams.

Uzvar Vaga turpinās citā vagā.
Visam ir sākums,
Ne visam ir gals.

Manī vēl šodien pamostas
vagars,
kad pārāk daudz dzimtcilvēku
apkārt
salasās.

Kad pie d...
tikai mē...
Kur pē...
pēc kā j...
Baļs un m...
un juk...
Visiem zināms —
var atcelt dzimtbūšanu,
Dzimtcilvēku?

Tā nu ir cita būšana.

Dzimt cilvēkam —
vēl nav nekās,
Priekšā stāv
kļūšana.

Kas ir pieradis
zvejot seklumā
kazragu spuraino,
raudīņu sīko,

Viņiem m...
Bāhem vā...
klauvē:
— Lūdzu:
ja vārt vā...
nešart tā.
virs dziļa atvara
par zvejnieku nekļūst,
visbiežāk —
par slīkoni.

Tulabs — eslabs.
Tukungs — eskaļps.

Un ņem skalpeli
dzīve — eskulaps,
un no verga tiek
tārpiem eskalops.

Dzeja klab?
Nē, man zobi klab —
un kā lai neklab.

Pēc kungiem meklējot,
klīst
dzimtcilvēciņi labiņie.

Kā govīs pēc buļļa
meklēdamās.

* * *
tagad ir īsts smerdēlis,
bet smalkā atai
tas ir pārāk laiski.

Palecies un pīlādžzaru
lauz,
parocies — un lai ir ezers
sauss,
patvarsti un zvirbuļbērnu
žmiedz,
paklausies, kā mirstošs zaķis
k dziedz,
paskaties, lai nazis vienmēr
ass,
ja viņš teiks, ka cilvēks ir —
nekas:
galvenais nav tas, ka saka —
beidz!
Galvenais — tu dzīvo tikai
reiz.

Kad pie dienas klāt grafiķi sprūk,
 tikai melns būs un balts būs.
 Kur ņemsi,
 pēc kā iekšā sarkana pusīte čikst.
 Balts un melns jūk
 un jukdami nesajūk...

Kad pie dienas es sprukšu, tad būs
 sarkansarkana debess
 un sarkani koki,
 un putnu pilns gaiss.
 Uz zariem tiem bail,
 viņiem šķiet — koki deg...

Viņiem mācīja to.

Bāliem vaigiem pie loga man zilīte
 klauvē:

— Lūdzu, ja tev nav grūti,
 ja vari vēl —
 nedari tā.

Pilsētas tai otrā pusē nav.
Pavasara bezsamaņas
nopostīta
kuro reiz?

Nav aiz muguras un blakus nav.
Balta, mīksta
vientuļnieka celle
kuro reiz?

Bada pātaga pa sirdi sit.
Bērnu dārza bads
pēc tevis, brīnišķīgā,
kuro reiz?

Badi mirst un atkal piedzimst, dzirdēsīt.
Ietin miglas autiņos
un nes uz mājām —
kuro reiz?

Aijājošu šūpulīti griestos kar.
Un ar otru roku
iegrāb mākoņos,
vai tur nav lidmašīna
aizspiedusies
kuro reiz.

Neparko,
ne par cik
necelšu roku
nobalsot,
pavasār,
pret tavu koku.

Celšu pret
zibeni,
debesīs tēmēšu —
gar maniem
muskuljiem
lai saiet zemē.

Lai sējas
zibenssēkla,
lai izplaukst
zibensziens,
apkārt tam lēkājiet,
cik vien jūs gribat.

Sveiks, nesalaužamais!
Sveiks, nenoplūcamais!
Par ko jūs
gaužaties?
Skaistumu?
Lūdzu.

Nest savā
istabā,
lūdzami,
neceriet —
viss prasa
distanci,
lai var redzēt.

Nosita kāpuru
tāpēc, ka nezināja,
kāds lāsmains tauriņš
kāpurā iekšā.

Tā viens pieneņzieds
atraitnis palika
un viens bērnaprieks
nenotika.

Un viens večaprieks
palika vecī,
jo apkārt rādījās
tikai kāpuri.

Neat savā
laidā,
lūdzam,
neceriet —
visi prasā
dīstācī,
lai var redzēt.

ODS PIE BENZĪNTANKA

'Atlido pie benzīntanka
ods.

Esiet sveicināti, biedri
od.

Pēti visas benzīnmarkas
ods.

Sakiet — ko lai, biedri od, jums
dod?

— Dodiet — un bez kādiem

lir-lir-lir —
man to pašu, kas jums pašam
ir.

Auksts

telefonstabs

uz vietas,

un karsti vīcieni skrīn.

MIRKLIS / ACU / APMĀNA

Tur nav nemaz, ko smieties,
jāraud ir droši vien —
tu kā ķipsis uz vietas,
bet telefonstabi skrien.

Primitīvs acu apmāns —
būs tava stacija, būs.
Bet cikreiz dienā apmēram
mēs paši apmānām mūs?

Steigties uz priekšu naski,
vārdi dārdās un dzirkst.
Bet, ja uz pirkstu paskatās,
atpakaļ rāda pirksts.

Draugs sauc divatā paklusēt —
apsēžot nelaimes.
Palīgā ejošais, paklau —
kāpēc tu tam savas nes?

Zibens krīt tavā mierā,
izsvilst no kauliem ģikts.
Kāpēc tu atļauj pieradumam
slimību atpakaļ likt?

Tev pēkšņi acīs smiedamies
palaidnīgs velniņš lien . . .

Auksts
telefonstabs
uz vietas,
un karsti vilcieni skrien.

Lokās melni kabeļi kā odzes,
 sadeg tievais, volframētais mats.
 Uzpūt spuldzēm. «Jupiterus» nodzēs.
 Tagad gaiši paliksim tāpat.

Zvaigžņu tik, cik putekšņu ir sakrāts,
 tik, cik pļavu, ziemeļblāzmu vākts,
 lai mēs ilgi dzīvotu šai vakarā,
 lai mūs vēlāk sastaptu šī nakts.

Pāri sarkanmākoņiem kā ciņiem
 iesim, blūzes nometuši nost,
 zvaigžņu zaļganīgie jāntārpiņi
 lai pie mūsu krūtīm sildītos.

Lai mums, pāri mākoņciņiem iedamiem,
 krūtīs kvēlo tā, kā muļķē kalst,
 lai tik grūti ir mums, ka mēs dziedam.

Zvaigznes tāpēc mirguļo, ka salst.

Zobos
durkļa dūci,
šineli prom
met.

Tuvcīnā
lupatas
neder.

Biezputru
vārošais,
gāz putru
bedrē.

Tuvcīnai
paēdušais
neder.

Karogu plīvošo
turošais,
uz dzimtās zemes
met.

Tuvcīnā
karogi
neder.

Tuvcīnā
tas paliek
uzvarētājs un dzīvs,
kuram galīgi
rokas
brīvas.

Vai Pa vējam vecās lapas
 čaukst kā vecas banknotes
 un sūdzas,
 ka par zeltu nevar tapt.

Ir pietiekoši pirkti
 un pietiekoši bankots,
 un nobankrotēts.

Kā bēgli pelēki
 tās bēg
 uz neuzkurieni.

Kā skrandas
 pāri princesei
 tai zemei, kura mostas,
 buras.

Un buriēt vien.
 Kad skrandas miesu atsedz
 un iesmaržojas dzīvas zemes miēsa,
 es arī savas vecās lapas
 metu nost.

Un pats pēc sava kalendāra
 pavasari iesāku.

Nav viegli sākt
 to, kas tik sen ir iesākts...

Un tie tramvaji kā bruņurupuči,
Un tie koki tā kā izgērbusies.
Un tā sausā čaboņa, ko lūpas čukst.
Un tās bailes,
ka mēs nelaimīgi būsīm,
ja tu neatnāksi,
kamēr tur tā rūsgā lapa apstāsies ...

Laimīgs tramvajs ar to vienu taustekli.
Laimīgs večuks avīzē ar degunu.
Laimīgs vējš, kam sausā lapa ir ko dzīt,
nebūtu vien celma,
kur tā apstājās ...

VIRS MĀKOŅIEM

Vai, cik augstu lido savā augstumā,
skaties bērniņu caur mākoņcaurumiem,
un vairs ziedi savrup nepastāv:
zaļi, caurumoti mežu lekāli,
saules pilni druvu taisnstūri,
lineāla vilktas ceļu līnijas,
tikai upju kapilāru mežģīnes
trīsuļo caur ģeometriju.

Cik tā bērniņa gan bijusi ir stūrainā,
ja to putu Himalaju nebūtu,
kuri priekšā aizrautīgi vāvuļo,
ka pret viņiem nevar nosisties.

Vai, cik augstu ir virs mākoņiem!
Vai, cik tramīgi no pavasara gaisa reibst...

Lietas pielūgdams,
panckas dievinādams,
aizmirsu lietuvēnu —
tievu
un spiedīgu
kā bulš pirms negaisa.

Pegazs
kļūst bullis
un nevar pieturēt —
vizbuļos gāžas
un vizbuļus gaisā sper,
aizsmok no dusmām,
un aiz tā —
melns arums
ar sakņu baltņeviem pret sauli,
kas mirst,
jo ne sulu no zemes,
bet gaisu dzer.

Nopirktu
skaņu un krāsu raibs blīvums
ne pasauli dzīvo,
bet apnikumu
un apātiju
kā apcirkņos sirdī sīvu
ber.

Lētais un dārgais,
mans nopirktais īpašum,
tu esi pīslis
pret bērneļu smejamiem
un tur tā putneļa debesīs iekārto
zvārguli.

Un viņi paliek, I AMAM STIJS
jo necenšas īpaši,
lai kāds tos iekaro, iekāro ...

Vai ceļas uz augšu
vai lejupkrīt —
sauļupceļš vienmēr būs sauļupceļš,
Ikar.

SILTS MAIJA LIETUS

Silts maija lietus iesākas,
un sarkans karogs raud.
Tu mūsu nāvei neskaud,
bet mūsu dzīvei skaud.

Silts lietus list uz delnas,
bet asins siltums rims.
Caur mūsu stobru melnumu
reiz ķiršu baltums dzims.

Vēl dzīvojot mums pēc sātana —
sirids krūtīs skaudri dzied ...
Kad balti ķirši atnāk,
ir grūti prōjām iet.

Lai baltām miglām stāvēt,
mēs viņas liegsim sev ...
Bet, ejot pretī nāvei,
mēs nācām pretī tev.

Silts lietus zemi baro,
būs zeme liela drīz,
un asaras no karogiem
rīt saule noslaucīs.

Lētais un dārgais,
mans nopirktais īpašum,
tu esi pālis
pret bērņeju smejaņiem
un tur tā patnēja debesis iekārto
zvārguļi.

* * *
Ja es padzišu, satraukum, tevi,
un ja, izmisum, tu kļūsi
limitēts,
jūtu tronī tad sēdīsies
viltīgs un tēvišķīgs,
un īslaicīgs
Viltus Dimitrijs.

Kas tur liels,
ja viens sludina katķismu —
maliņā nolīst,
un otrs bļauj klusajā stundā
kā ērģeles norijis,
un aiziet uz krogu par oberi
operas solists,
un rindā uz vietu
uzreiz
stāv simts štruntīgu koristu?

Jo tāda ir dzīve.
Un tā necieš tukšumu.
Un vajag, ja vajag,
pat dvēseli transplantēt?

Bet atvietot nevar
to ievu,
no jukušiem mākoņiem jukušo,
nekāds, dzīvu radību sargājošs,
transparents.

Un es noklāju, satraukum, tev
linu susekļa asu,
bet zāli,
un, izmisum, tev
lai vējš izsvilpo
aklu kaut ko
aklā rūtī.

Lai es palieku tev, mana mās,
lai es apriebjos tev, manu brāl,
visā augumā,
jo ar mazāk ir vieglāk,
bet es
gribu laimīgi nest.

Tas ir — grūti.

Bet atvieto tev
to ievu,
no jūkušiem mākoņiem jūkušo,
nekāds, dzīvu radību sargāošs,
transports.

Un es nokļāju, satrakum, tev
līnu susekļa sau,
bet zāl,
un, izmīsum, tev
lai vējš izsvīļo
akū kaut ko
akū rūli.

Kūst saraudāto bēdu
 baltais kvarcs,
 un migla laimīga
 tam pāri tvan.

Un kristāltīrā ūdenī
 stāv narcises.

Un tavā elpā
 skan.

Kā cīruļi
 aiz gadu šjūdoņiem.

Tik tīrai būdamai,
 tev caurspīdīgu laimi
 novēl dzīve.

STABULE

Vilkam kauliņš, man tā ādiņa,
atlec, atlec, stabulīt!

Pie savas mūzikas mani radināt
atnāca čikstoša durve
šai rītā.

Sikumus kladzināt, par niekiem žadzināt,
noburt atnāca burve
šai rītā.

Pumpuru metu kā granātu, aizstāvot
pats savu mūziku, es
šajā rītā.

Pumpuri sprāgst, un šaujas gaisā
daudz lapu,
un viss viens zaļš sprādziens vien ir
šajā rītā.

Ne vilkam kauliņa,
ne man — ādiņas,
miza vairs neatlec,
un paliec dzīva
tai kārkļā un stabulē vējos
un dvēselēs,
stabulīt...

Nāc ārā, Šmit, no kāpostiem!

Šmits nenāk.

Turpat esot labi.

Šmits paliek kāpostos un čab,

Nāc ārā, Šmit, uz vienu šnabil

Šmits palūr.

Tālu esot drusku.

Un vispār neesot, ko uzkost.

Nāc ārā, Šmit, un taisām mucu!

Šmits rūc,

ka neesot man rads.

Šmits paliek — lai es taisot pats,

Nāc ārā, Šmit, uz vienu dzeju!

Šmits taisa

brīnumpilnu seju,

bet kāpēc tieši es lai eju —

te tauriņš balts

man skrien gar seju,

un kāpostlapā tārps grauž dzeju

par meitu augšdaļu un leju,

un visa dzīvā bojā eju.

Ir man pilns vēders vienmēr teju...

Nāc ārā, Šmit, no kāpostiem!

VI Ar ribām noslēdzies
 at dvēseles seifā,
 pusne-, pusnoslīcis
 leduskalns dreifē.

Cik saulei pretī
 un — cik zem līmeņa?
 Ja teikšu — neticēs.
 Dieva zīmes.

Cits klusām lūr,
 cits kāri smīpkā...
 Nolaid, burinieki,
 buru ziņkāri.

Leduskalns, redziet,
 veic savu amatu —
 un jau sen visiem redzīgiem
 likdams lamatas.

Ne Taisnības vārdā
 viņš taisnību nedod,
 bet būt viņam parādā
 es pat nedomāju.

...
 Nāc ārā, smil, no kāpostiem!

* * *
Sargieties no mierinātāja,
kurš nezin sāpi.
Akla lode pierē
arī var trāpīt.

Kā aklai vistai grauds
gadās mēslu bedrē,
tā viss, dzīvei izkauktais,
priekš dzīves neder.

Kā šķēpam neder svins
vai alva blāvā —
neder viss vinnētais,
neder viss dāvātais.

Tajās acīs dziļinies,
kas tepat dzirkst netāli,
tur ir, drošais ceļnieks,
tavs dārgais metāls.

Ko tu skatu bēdzini,
taisies virsū lēkt?
Vairs ar prāta slēdzeni
tevi neatslēgt.

Ko tu skaties krēslā,
un ko meklē skats?
Tu vairs savu dvēseli
nepazīsti pats.

Ko tu runā rupjības,
kāpēc slikts tas krasts?
Tur jau — otrpus upes
arī dzīvo tas,

no kā zvaigznes plakanas,
dzīve šaura šķiet,
un to tavu aku
ar spaini neizliet.

Mīlestības Himalaju
priekšā cilvēks mazs.
Jaunais, mīļais, slimais —
nekas, nekas, nekas.

Man stopa stiegra tievā
var nostrinkšķēt un trūkt,
bet man to tavu dievu
nemūžam nepielūgt,
kas monētai uz ģimja
un mēbellakā mit, —
kā mušu uz tās līmes
tev mani neuzdzīt.
Un tā pie auss es sīkšu
un sapņos teikšu: klau,
tā tava dzīvā nīkšana
nekāda dzīve nav.
Vāc vien sev apkārt trokšņus,
liec prauliem gaiši degt —
ar putuplasta sloksni
tev ausis neaizsegt.
Būs nāves sviedru duša,
un visi sacīs to:
— Par velti piedzimušais,
nekas, nāc uz neko.

Es nekādu vairs nelūdzos saudzību,
ne kam sūdzos par pārsistu pakausi,
jo es dziedu par to divu draudzību,
kuri nākošā minūtē sakausies,
jo es stāstu par zibeņa speramo,
kaut pēc sekundes debess būs mierā,
jo es notveru reiz nenotveramo
un, ka notvēris, netaisos pierādīt.
Pārāk daudz ir uz taustāmo kritušo,
milzīgs lēvenis ir viltus hronistu,
būtu laiks, kad es patieso mītu šo,
cik vien spētu, no pasaules nonīstu.
Laika nav, tikai atspere, ko lai dara,
tai ir pilnīgi svešs — dzīvi onanēt.
Viens dzimst — pulkstenis, viens dzimst — kalendārs,
ko lai dara, ka es esmu hronometrs.

Neatvainojiet mani par uzmācību
un uzskatiet mani
par nekauņu galīgu —
man uz jums pašu nemaz nav dusmu,
dusmas ir uz to,
kas aiz jums paliek:

nepiedzimušu stundu embriji,
noslepkavotu dienu liķi,
sasistu klavieru
sasists tembrs,
par sevi saraudāts asaru dīķis,
kā suķis nobarots
pašapmierinājums,
zilonis,
izpūsts no mušu laimītes.

Nē, es nerunāju par jūsu kaimiņu,
bet par jums pašu.

VIZIJA

Iesper zibens, smags kā čuguns,
stenderē,
apžilbis no baltās uguns,
teaterē
viens, kam abās acīs iekšā
kvēl un kaist,
un man sēžas taisni priekšā
nelabais.

— Rakstu, kas pie debess zvīļo, —
nelabo!

— Ko tu māci, manu mīļo
nelabo?

— To, ka nevar labot, kas reiz
uzrakstīts,

vagu, ko nakts iear greizi,
uzraks rīts,

vizēs dimantstalaktīti,

vizla būs,

visas naktis visi rīti

izlabos.

Tagad būs tev mūžīgi par prievīti
nātra.

Tikai velni zin, kas dieviem
jādara.

ANNO 1933

Asaras neatceries,
tās tālās,
kara meit,
bērna dienu nobeigto
nemini,
kara dēls.

Auklē prinčus
šodienai,
iesirmā karaļmeit,
dūšu vējā neaizlaid,
iesirmais karaļdēl.

Dimantrasa, kara meit,
asaru
atalgojums,
tēraudā, kara dēls,
ir viss,
ko mocījies.

Un tādas naktis ir,
kurās mums ataug
ne tikai jaunība,
bet arī rokas
nocirstās.

Trīsdesmit trešie,
draugi un svešinieki,
labi, ka plecos
ir dzīves nēši,
un arī tur —
mēs paši elpojam,
nevis vēji
plēšo.

Raunas Staburagam raudot,
noreibums ir klāt tūlīt,
dzeru tevi, cik tik jaudas,
manu māšēl, Vidzemīt.

Reibstu es bez kāda kauna,
jo man apgalvoja reiz,
ka no skaudības un ļaunā
un no dusmām arī reibst.

Skaidu visiem es pēc suņa,
tikai nenoreibu gan —
sapnī noplukusi kuņa
ģīmi nolaižīja man.

Ļaunojos, bet katrā ziņā
ļauņums tikai tukši zib —
liku ļaunumu uz ciņa,
lai to tālāk nes, kas grib.

Dusmās tā kā tītars bozos,
nebija nekas tur jauks —
kur bij manis lauztās rozes,
vēlāk pletās nātru lauks.

— Niekil — noteicu pie sevis,
tālāk nepaspēdams gan,
jo es noreibu no tevis,
garām pagājusī man.

Vai tas latvju kauss no māla,
vai tas kalnu vīna rags,
vai tas noslikušā brālis —
mazais Raunas Staburags.

Vai tas skūpsts uz karstām lūpām,
vai tur jasmīns ziedu ver —
esmu kļuvis dzīves žūpa,
man šī dzīve jāizdzer.

Raunas Staburagam raudot,
noreibums ir klāt tūlīt —
prozīt! Un par visu naudu,
manu māšēl, Vidzemīt!

DZĪVE
— tev ubiņš arīnāš tur —
— esmu kūvis dzīves rūpā,
— man šī dzīve jādzīver.

Raunas Aizver gudrās lērbas,
vikšķi mutē stūķē —
dzīve nav herbārijs,
dzīve ir puķe.

Reibstu Smagās kājas sargā,
jo man pilnas rūpju alvas —
tu vari sadragāt
mazu puķu galvas.

Skaidr Tevi par to nesodīs
līkai itin nekādi,
saprāt tikai puķu dvēseles
gūm naktīs sapņos rādīsies.

Latv Neraudās, nesmilkstēs,
jaunim nekodīs, nedzels,
ku bet, ka esi necilvēks,
lat to tu pats redzēsi.

Dumš Necilvēkiem dzīves nav —
nebija viņi ir nedzīvi,
kur bij ja gribi dzīvošanu,
vājak tad esi redzīgs.

— Niekil — noteicu pie sevis,
tālāk nepaspēdams gan,
jo es noreibu no tevis,
garām pagājušū man.

Vai tas latvju kaušs no māla,
vai tas kalnu vīna raga,
vai tas neslikuši rādīsies
mazais Raunas Staboregs.

Ir gan tiem latviešiem to «ību»,
tā kā čību:

bēr-
nība,
jau-
nība,
pārgalvība,
pārdrošība,
mīlestība,
vīrišķība,
sievišķība,
nesavtība,
alkatība,
nedrošība,
glēvulība,
nodevība,
slepavība,
vientulība,
nebūtība,
izvēlība —
būt-
ība,
un nebūt-
ība...

Saušalīga pārpilnība «ību»!

KALNĀ

Vai, cik smaržīgs
lejā zieds!

Kāp vien, dēliņ, kalnā.

Vai, kā vējš
druvas liec!

Kāp vien, dēliņ, kalnā.

Vai, cik mazs
esmu es!

Kāp vien, dēliņ, kalnā.

Vai, cik daudz
pasaules!

Kāp vien, dēliņ, kalnā.

Kalna gals
kaīls un vēss.

Kāp vien, dēliņ, kalnā.

Vairs no lejas
neredzēs.

Kāp vien, dēliņ, kalnā.

ZĀLES

I

Uz dibena var no kalniņa **braukt**,
pa pilsētu braukt var ar zimu,
var slimot ar tām —
par slimībām sauktajām
un vēl miljons veidos
var slimot.

Es pazīstu vienu,
kam pasaule ir
tik vien, cik tā der priekš **sevis**,
Viņš — slimis,
bet tā slimība neliek **mirt**,
kad cilvēks slimis
pats ar sevi.

Ja satiek otru,
kas slimis ar to pašu,
top dzīvs
viens bacilis sens
un sākas
cilvēku nesaprašanās,
un dzimst jauns,
vēl nebijis gēns.

Ja satiekas bari,
kas slimo to pašu,
tad plīsti vai pušu kaut,
bet nepietiek plašā
pasaules plašuma
priekš priekšā stāvošā
kautiņa.

Un slimie neatzīs
savu slimumu,
kaut tas ir ar redzamu zīmi,
ja vienīgi...

KALNĀ
Nebūs izdevīgs slimajiem
tas fakts,
ka viņi ir slimi.

Tad katrs būs šļaugans,
čikstošs un bāls.

Un te nu mēs nonākam, draugi,
kad ir tā reize,
kad runāt drīkst
par dakteriem
un par zālēm.

II

Vispirms par dakteriem.

Ir tie, kas tic,
ka vienīgi jāstāv
uz mūžīgas vakts
un jātagaida
viens indivīds.

Vislabāk, ja jauns,
vēl labāk, ja mazs,
jo jaunam vienmēr
dakterējams kaut kas
un mazam —
vēl viss kaut kas.

Pie velna «kādēļ?»!
Pie velna «kāpēc?»!
Jauns cilvēks ir slims,
ja viņš trīc.

Ar mīlošām rokām
tiek izoperēts
vispirmās mīlestības
apendicīts.

Un pārējās «ības» ...

Kod pirkstos un kauc,
kad satiec šo tukšo,

kas neslimos.
Ak, dakteri, ticiet,
ka ļoti daudz
ir starp jūsu slimajiem
neslimo.

III

Var patikt ezers
un nepatikt zims.

Var zāles nedzert,
ja gribi būt slimš.

Es lūgtu
par zāļu nepareizību nerunāt
un par viņu
rūgtumu.

Var slimot viens pats,
un bronhīts ass
var cilvēku grupai
karstumu uzdzīt.

Un ļoti bieži
pat mana valsts
ir bijusi slima
ar drudzi.

Es atceros vienu,
kad cilvēks viens
bij nostādīts augstāk
par tautu smtēniem,
viņš bija mums algoritms
un vienreiz viens —
pār māti, pār tēvu,
pār dzimteni.

Kas redzēja drudzi
un ieteica zāles —
pie trakā krēsla
bij sprādzēti.

Bet, ja valsts slima,
nav jāšauj un jāliedzas,
bet daktera ieteiktais
jādzer.

Ir Amurskas drudzis,
ir vīruss BAM,
un tādu ir čum un mudž.

Tie nekaiš ne valstij, ne sev —
nekam,
un, mīlie, cik ādā lien,
drudžojieties.

Bet seko vēl drudzis
un sliktāk daudz
par daudz-
sievību.

Kad cilvēks pēc mantas
dzenas par daudz
un pataisa mantu
par dievību.

Es nevaru noslēpt
to savu ņirgu
par cilvēkiem,
kas drīz vien var
nākt pilnīgi lojāli
mājup no tirgus
ar šķiņķi, ietītu karogā.

Un tas vēl nav viss.
Man no šausmām smok balss —
tāds onkulis un tāda tante
reiz nonāks pie formulas,
ka dzimtā valsts
arī galu galā
ir manta.

No tās var atteikties,
to var dāvināt,
pirkt, pārdot
un — vīrsū sēdēt.

Un, līdz pašam pēdējam
dzimteni slavīnot,
es daudz ko nicīnu tajā
līdz pēdējam.

Un es rakstu zāles
un sūtu pie velna
tos, kas, vien muldēt prazdami,
muld,
ka es, redziet, esot
dzīves melnotājs.

Jā, es tiešām izrakstu žulti,

Mēs zinām,
ja trūkumam piekar klāt
«zināms»,
nav tālu līdz lokam
apburtam,
ja vien «zināms trūkums»,
tad tā novēršana arī ir
«zināma»
un tā —
līdz zināmam absurdam.

Dod dzejnieks arī
Hipokrata zvērestu,
un tam nemaz skaļam
nav jābūt —
pret mēri izturēties
kā jau pret mēri,
pret labo —
kā jau pret labo.

Ko katra baktērija
sevī nes —
top skaidrs, kad noņemts grims.

Par manu zāļu rūgtumu
nesūdzieties —
jūs vienkārši gribat būt
slīms.

RUDENS RŪSA

Mums mūžīgais tuvums būs,
es būšu tev tuvāk par draugu —
ar dzimtenes ozolu rūsu
es jau agrā bērņībā saaugu.

Vienalga, kurp arī tu ej,
vienalga, ko dodies milēt, —
es metīšu zīli tev lejā,
un tu uz tās zīles zīlē.

Ko nevajag paņemt sev,
lai atmiņas mazāk balinās, —
man grūti pavadīt tevi
un pašam palikt uz kalna.

Bet ozola liktens ir tāds,
ka krīt tas, vien pušu pārcirsts, —
es esmu daudz vētru mātīts
un arī šo vētru pārcietīšu.

Un droši zem manis stāvi,
un droši zem manis mirdzi.
Pa mani lec sarkana vāvere,
un ozolam nav citas sirds.

MORĀLDZIESMIŅA

Ar divām kājām cilvēks iet,
ar divām acīm redz,
un galvu tura vienuviet
no abām pusēm plecs.

Vai ceļa dubļi tura ciet,
vai nelabs burvis bur,
bet dažas divas kājas iet
un neaiziet nekur.

Un daudziem divas acis ir,
bet viņas neparko
no gaismas tumsu neatšķir
un nesaredz neko.

Par vienu otru saka tā:
— Ir gudra galva tam. —
Bet galva vien uz pleciem stāv
un nekalpo nekam.

Ar divām kājām iedamam,
ar divām acīm redzot,
man dzīve saka smiedamās:
— Vēl kaut ko vajag piedevām, —

Jā, vajag acīmredzot . . .

KLAUNS

Niknu mūju
karapūļi
stāv pie cirka,
gaida viņu —
ko viņš ākstās?
Kā nav kauns?
No zirņu pākstes
izlīdušais
garu mēli
mēdīdamies
klauns?

Rukšķ kā cūka!
— Tā vēl trūka! —
Kliedz no vietas
solids vepris,
skat!
Tikai viņa
sivēntiņi
nospurdz snuķa
kapeiciņā —
sivēntiņiem patīk.

Rej kā suns!
Un ...
Šlipsains bobis
nobīstas,
jo medībās sen
nav viņš gājis —
pakaļkājās
ieskolojies
kā pa smieklam —
garšīgs kauliņš
tā nāk vieglāk.

Naud kā runcis!
— Kā nav goda! —
Strīpains mincis
ķepu paslēpj
krējumpodā.

Vakar bāzis,
nevar rādīt
it nekādi.
Cik tad nu tai podā bija . . .

Sensācijal
Klauns redz cauri
visām ribām,
visiem pauriem,
nu tik sargies!
— Sadot viņam! —

Klauns sēd klusu,
slauka sviedrus
mutautiņā,
asaraini
smiekli rīklē
neizsmieti
gulst uz sirdi
saldā tīklā.

Dzeltens mēness
tā kā brālim
klaunam smaida.

Niknu mūļu
karapūļi
stāv pie cirka.
Gaida.

NEGAISS

Kļūst atkal tumšs.
Zibens spērienu dod.
Un tad atkal mākoņi saplist,
Un ar zilo gaismu,
ar uzticīgo,
tev lasāmais dzejolis aplīst.

Jau kurš tas ir slapjš.
Jau kurš tas ir mitrs.
Un kā tādu dzejoli lasīt.
Līdz tevīm man bija
viens milimetrs,
bet atkal ir —
vesela pasaule.

Var pārņemt tam zibenim,
kurš smails un ass
caur melnalkšņu galotnēm dega,
Bet nedega mūsu ceļā tas,
jo cilvēkus šķir
citi negaisi.

Un ne viņi
krusā zveļ,
ne viņi dārd,
bet melni spārni tos nes,
un reizēm tas ir
viens vienīgs vārds,
un reizēm tas ir pat
nesacīts.

Un gaisā tas vārds jau ir izplēsts,
un nav skaņas,
bet negaiss nāk.

No vārdnīcas šķiramās vārdus
es izplēsu,
un palika tikai vāki.

Man šodien pieder
 viens skatiens,
 kas debesis padara zilas,
 un otrs,
 kas padara kastaņus brūnus,
 un trešais,
 kas atālam zaļot liek.

Kas man no tā tiek?
 Tiek zilgums un zaļgums,
 un brūnums,
 un, ja savu sarkano klāt,
 tad pelēkas dzīves man nebūs,
 un tas viņas skanīgais smalkums
 nekad netiks
 laikmeta dārdoņā
 noslīcināts.

Un tad es eju pa kvartālu N:
 N-civēks stāv mājām — N.
 Un kvartāls mani sveicina: «M-m!»
 Un es viņam atbildu: «H-m».

VIENSTĀVU RĪGA

Man augstceltņu stāvus nesaskaitīt
un nesaskatīt tos kopīgi,
ja pilsētas nomalē nebūšu rīt,
šai vienstāvu mājeļu kopmitnē.

Jo visa sākums ir vienreiz viens —
ar to sākas zelts un mēsli.

Un manī skatās namelis viens
ar visu sirdi un dvēseli.

Ar mežu, kur pirmais baļķis cirsts,
ar meistarū, kurš naglu iedzīnis.

Un stāsta sienas, kā cilvēki mirst,
un stāsta — kā cilvēki piedzimst.

No viņa gadi kā mākoņi zviln,
tā skatiens ir gudrs un trāpīgs,
tas namiņš ir viss ar vēsturi pilns,
tam ir sava seja un biogrāfija.

No vienstāvu mājeļa mācos es,
kā just sava laikmeta seju —
bez tā nevar uzcelt un nevarēs
ne māju, ne valsti, ne dzejoli.

Un tad es ēju pa kvartālu N:

N-cilvēks starp mājām — N.

Un kvartāls mani sveicina: «M-m!»

Un es viņam atbildu: «Hm.»

Un gaisā tas vārds jau ir izplēsts,
un nav skaņas,
bet negaisa nāk.

No vārdnīcas iķiramos vārdus
es izplēsu,
un palika tikai vāki.

Zem klusām rudens zvaigznēm izejot,
ne kliegt, ne skaļi sarunāties neklājās —
no dzīves trakā marša tempa izeju
uz vienu mirklīti mēs visi meklējam,
uz vienu pundurīga mirkļa atpūtu,
ja ne uz mirkli klusuma, tad vīziju,
lai bungādiņas jutīgumu atgūtu
un acis atkal saredzētu izeju
no mūsu pašu uzradītā stresa,
no mūsu pašu uzkrautās sev pārslodzes,
no šķietuma, ka nemirstīgi esam,
bet katram patosam ir vajadzīgs savs ārsts,
jo dzīve nav viens traki maužošs riests,
bet arī klusa nākamības jušana —
kas ir par savu tālākpalikšanu iestājies,
tam jāsadzird, kā nākamības vēji pūš
un cik to pūtiens laimīgs ir vai grūts.
Par maz, ja nākamībai tikai tic
un aizmirst savu dabai piederības būtību,
jo tad nīst cilvēks sevi pats
un citus nicina.

RUDENS ELĒGIJA

Aizkarus līdz zemei nolaiduši
ziedainos,
slēgus aizcirtuši
rāmie skopuļi.

Koki mētā
zaru tukšās piedurknes
melnā vakarvējā —
melnie kropli,
melnie putnu biedēkļi . . .

Bet es esmu ārā nācis dziedēt,
dziedāt
ziedēšanu,
ja ne citam,
tad šai rudens vējā
taurējošai priedei
un šim
rudens lapas mazgājošam
ūdenskritumam.

Tā kā niezošs, sirdi dīdošs gars
eju,
sludinādams savu mācību, —
pielūgt rudens zelta lapā
pavasarus,
melnam rudens vējam cauri
lazdas skaru,
zelta miglā
paskatīties mātēt.

Šņāc pār mani melnais koks,
melns, ragains, astains
pestītājs,
gan nists, gan milēts.

Bet varbūt rudens vējā
stāvu es,
tik tikko zemē nometis
vispēdējo
no zilēm.

VESTULE

Es esmu māņticīgs — ziema būs.
Tu būsi vientuļa — es esmu ķeceris.
Sapņi reiz kamanās vedīs mūs?
Es esmu pesimists. To tu neceri.

Es esmu algotnis — lai ātrāk dzied,
visas sveces aizdedzu lākturī.
Es esmu sapņotājs —
zvaigžņu klāsies biezs,
lai pa to celiņu tu reiz nāktu.

Es esmu ārsts — es pārsiešu tavas
kājas, nobrāztās uz zvaigžņu asmeņiem.
Es esmu nabags —
citas marles man nav,
vien no sevis noplēstā sarkanā tās.

Es esmu uzticība.
Vislielākā uzticība.
Kamēr acs saredz vēl,
ka ir vējš,
kamēr vēl saredz,
ka zarus kustina
kaut kad sen, sen
mūs izšķīrušais
vējš.

Kāda velna pēc viņa izliekas —
tur tā sarkani sarkusi
vīteņu vija?

Es taču nedomāju neko
tizlu,
es taču atceros vien to,
kas bija.

Un to bijušo
nevar neviens
izsarkt vairs,
ne ziedi, ne kāvi.

Kā no mūža ieslodzījuma
izsauktais,
pāri dzīvei
viņš stāv.

Karstās dvēseles riekšavās
pārņests
no «bija» uz «būs»,
no ārpusē — iekšā.

Es taču neesmu atnācis
pārmest,
kāpēc tad to darāt jūs?

Suāc pār mani meinais koka,
meinais, meinais, astains
pestītāja,
gan nāts, gan mīļš.

Bet verbūt rudens vējš
slāvu es,
tik tikko zemē pametis
vispēdējo
no mīlēm.

ROZES PIRKŠANA

Atsevišķi par ziedu,
atsevišķi par ērkšķiem,
atsevišķi par smaržu...

Bet ja nu pēkšņi
man nav tādu paražu?

Lai top!
Pats vainīgs, dārgais,
pats zināt — viss kopā
vienmēr ir dārgāk.

II

Kas par gaišu teipinošu kāpurni

MELNĀ STRAZDA FLEITA

I

To, ko es tev gribu sacīt,
melnie strazdi svilpot sāk.
Dvēsele mums sakāpj acīs
tad, kad briesmas preti nāk.

Kas es esmu bijis īsti —
varēsi tu saredzēt
tad, kad lidmašīna grīstē
kritīs savai zemei pret.

Un tas viss pirms zemē triekšanās
man nemaz vairs nebūs grūss —
baltās pārslās acu priekšā
vienā mirklī noskries mūžs.

Bruņu alumīnijs dārdot
manas lūpas vaļā vērs,
tās būs atradušas vārdu,
kuru meklēju vienmēr.

Pāri vārdam, kā vairs nava,
mierinoši mēness lēks,
un kaut kur degs rudens kļava,
ilgi degs un nenodegs.

II

Paliec.
Aizej.
Paliec maizei
zaļu kalmi, kļavas lapu.

Miers
ar visām
lejas raizēm —

kas par galvu reibinošu kāpumul

Vai tie knišļi,
kas tur lejā,
tiešām spēja
mani mocīt?

Un ar tur tām
pundurvējenēm
man bija kauties
tas gods?

Vai tā spožā,
mirgojošā
liku loču stīgā
ir tā upe,
kur mām zirgi
sprauslādami
slīka?

Dod man tagad **maizi**,
malēniet,
siltu riku
siltā plaukstā.

Ir jau cēli
tur tai kalnā,
bet, jo augstāk, —
aukstāk.

III

Es tev vienu dziesmu nesu,
bet tā nepieņemta zviln,

Draudziņš
man ir pilns ar desu
un ar strūdzinieku pilns.

Kas ir strūdziniekā tajā,
ka tas tik daudz veču vāk?

Ne jau «Volga, mat rodnaja»,
bet pavisam cita maķ.

Nāc uz meža stūri klusu
mežakuili
dabūt ciet!

— Kamēr nebūs —
noķert blusu,
tikmēr — nekur nebūs iet. —

Kā, pie velna,
tā var nosist
šavus gadus labākos?

Nosit gan ...
Un tālāk dosies
blusu ādu zābakos.

Ķirmji savu darbu dara.
Māja brūk.
Un vai tā var?

Slaistu nav vairs.
Koka zarā
viņi satīriķi kar.

— Lieciet mieru!
Vai tā piedien? —
es tiem slaistiem saku skarbs.

Bet man atbild:
— Ko tu piesienies?
Kāršana ir arī
darbs.

IV

Cauri lietus pilnai rūtij
ko tik grūti skaties, meit?

— Sūtnis ir pie manis sūtīts,
vēl arvien nav viņa šeit. —

Ja ir vēsts, tad kā gan skan tā,
vai ko citu nesīs viņš?

— Viņam jāatnes ir manta —
apaļš, zeltīts gredzentiņš. —

Velti neraudini sevi —
ilgi jāgaida tev būs:
atnāks gredzentiņš pie tevis
tikai, kad viņš manta kļūs.

Ledu daudz pa upi aizies,
un neviena nebūs šeit.

Gredzens, spožs kā polārzsvaigzne,
citā pirkstā vizēs, meit.

To no pirksta staigni māli,
kadiķi no pirksta raus —
gredzens nesien —
rauj uz tāli,
un, kas tiešām iet uz tāli,
tas to noraut
neatļaus.

V

Tūkstoš skaņās nolīst
septembris
pār jumtiem,
zarus pakustina
ozolam
un lien uz resna zara
skumt.

Par to, ka skumju neattīrīts
vīriem smiekls
ir
un sievietēm pārāk vīrišķīgs,
lai priecātos
par saviem piedzimušiem
bērniem.

Par daudz ap sevi
lustēšanās pērnās,

un pērienu par maz
pie polsterēta krēsla
polsterētiem
dibieniem.

Un zibens
ir ar dzērvēm prom
un nespers.

Tas ir nespēks —
rokas celt
pret savu kumodi
un lūgties,
lai dod dzīve
glabājošo naftalīnu
miesai
un, ja žēl nav, —
arī dvēselei.

Tā mēs,
kam nav vairs kāruma
pēc savas naftas,
guļam inercē
kā mēsli.

Un midzina mūs
mūrītis, kas esam,
un nenoskūpstā trakais suns,
kas neesam.

TRĪS

Triju stūru lakatiņš,
Un flirts.

Triju lapu āboliņa
sirds.

Treju zemju pasaciņas
mīts.

Treju dēlu nebeidzamais
strīds.

Trīs priedītes siliņā
nav daudz.

Padebeši zili, zili
sauc.

Ak, mans dēliņ,
cik tu ātri audz...
Ātri augošs ātri novītis.
Rasas vietā asru asins līs.
Drīzāk, drīzāk, drīzāk, drīzāk,
drīz...

Dēliņ, tikai noskaiti līdz trīs.

Nolādētā kaukšana —
JA BŪTU...

Aklums nolādēts pret to, kas —
IR...

Un tu
ESI,
un tev ilgi
JĀBŪT,
indulgenci nesapņēmis —
MIRT.

Pastāv DARBĪBAS VĀRDS,
un pastāv VĀRDA DARBĪBA.

Pastāv kā Visums — VARI
DARBĪBAS VĀRDS
VISSKARBĀKAIS.

Uzminēt domas
VAR.

Uzmīt uz domas
VAR.

Samīdīt domu
VAR.

To pat bez domas
VAR.

Iemīlēt kaķēnu
VAR.

Slīcināt kaķēnu
VAR.

Pats būt par kaķēnu
VAR.

Un sevī noslikt
VAR.

Nākotni paredzēt
VAR.

Pār zārku pārredzēt
VAR.

Usni lefkojā pāraudzēt
VAR,
tikai nevajag.

Cauri daudziem gadusimtiem nestā
mūža pretruna starp
DOT un DABŪT.

Nem un to ar tīru sirdi nes,
Un tu
ESI.

Un tev ilgi
JĀBŪT.

Kā nav karnai
Pakļis bānna,
ka mēdli
mēdliem mēdliem
domāti.

Bet ko teiks
jūsu apbūcātā laumūtes,
ko smarģas
rozes,
un ko saris jūsu
kartupeļi un tomāti?

No dzīves mēdliem Ben ārā
Beidzi!

Smieklī nenāk.
Bet es esmu
akarabēja.

LAIKS

Ik pēc stundas viens pulksteņa rādītājs
slēpjas aiz otra.

Bet tās nav rādītāju
paslēpes.

Paslepus
noslēpjas bijusī stunda,
lai sāktos
jauna.

Bet rādītāji paliek tie paši,
Bet laiks ir cits.

Kā nav kauna!

Uzminēt domas

Uzminēt uz domas

Samīdīt domu

To pat bet domas

Iemilēt kaķēnu

Slicināt kaķēnu

Pats hūl par kaķēnu

Un sevi noslikt

Nākotni paredzēt

Pār zārku pārredzēt

MĒSLU TALKA

Lien no tās kūts beidzot ārā,
Beidz!

Smiekli nāk!
Es esmu skarabejs.

Mēslu vabole,
Dakšu varonis.

Mani
faraons
bijīgs
nes kaklā.

Pakļīst baumas,
ka mēsli
mēsliņiem cilvēkiem
domāti.

Bet ko teiks
jūsu apblenztās lauvmutes,
ko smaržos
rozēs,
un ko sacīs jūsu
kartupeļi un tomāti?

No dzīves mēsliem lien ārā!
Beidz!

Smiekli nenāk.
Bet es esmu
skarabejs.

APVĀRDOŠANA

Kurš ir to eglīti nozāgējis?

Rīgas

līgavas mirti.

Es tevi neapskaužu,

rozā gēnij,

vai, cik tev grūti būs

mirt...

Es varu likteņus grozīt,

Tavējais

tagad

tā

ies:

Tavi bērneli rozīgie

nebūs iekš tevis

atsitušies.

Atsitīsies pret

mākoņiem,

pret smilgām,

pret sērsnu,

pret biti,

pret lietu.

Tu viņus sitīsi,

viņi atsitīsies

pret vāku.

Un nolēks vāks

tavam cietumam.

Un nāves stunda tev nāks

kā vientuļam,

pie sliedēm piesietam,

vilciens.

Uz vientulību
tu esi nolemts,
ja reiz tev ir svešs
viens eglītes zars,
viens pirksts bērna mutē
un viens elpas vilciens.

REDZĒŠANA

Pārbijušies īrisi
stāv kā savās bērēs,

— Vai tu esi miris,
ka tu mūs neredzi? —

Atmiņas kā ilgi,
atmiņas kā veļi.

— Ja mūs redzēt vēlies —
nepārēdies ķilķenus. —

Rīti dauzās logā
tā kā spožas mušas.

— Ja tu mūs negribi
nogalināt,
izberzē acis.
Un — kuš! —

Naktis rok alas
kā āpši
zaļganā mūža kalnā.

Nekas, ja tev acis
apzīlbušas,
tu — redzi,
un tas ir galvenais.

Un nojēks vāku
tavam cietumam.

Un nāves stunda tev nāks
kā vientuļam,
pie šķedēm piesietam,
vīciens.

SASALUMA BRĪDIS

Vētra iesala ledū.
Diena tai ledū iesala.

Ka pulkstenis apstāsies —
nedomā.
Un laiks arī
ies.

Šaušalas saldē no steigas.
Nazis no tā,
ka — pie kakla.

Salst no blāvieniem,
ka nu ir beigas.

Salst no ceļveža
akluma.

Salst no celšanās kājās,
ja esi radis
rāpus.

Sirdi
iegrūdis
mironu mājā,
un tai tur kā dzīvai
jāpukst.

Baltegle, atdod man skropstul
Bērslape —
aizdoto miesu.

Es negribu būt
beigts lops —
mamuts,
ledājā iesalis.

Pipar, atdod man sivi!
Vēj, manas plaušas ver!

Es gribu būt viena no
dzīvībām,
ja arī nav zināms tās
derīgums.

NOSTALĢIJA

Un nav vairs neviena vilka ...

Ir palicis tikai
priekšstats:
tāds liels kā elektrobuss
un spalvains.
Zvērs.

Tas ir —
dzīva radība,
kam pāri uzskāts
polimērs.

Ir palikušas
vēl pasakas
mikrofilmās.

Pilnas ar vilka zobiem,
kas zobrati nav.

Vilks — nekomunikabls!

Vēl bijuši vilku kārkli.
Vēl bijusi vilka oga.
Vēl bijusi vilku vāle.

Man iesmeldz
kaut kāds tālins augš.

Man siekalas rieš
kāda tālīna oga.

Un tālīna vāle
man uzvālē tālīnu ritmu.

Bet, kas ir mazs vilcēns, —
es nezinu.

Un nav vairs neviena vilka.

RUDENS GROKS

Uz rudens ziediem,
rudens zālēm,
rudens lapām,
uz rudens dūmiem,
medus tālēm
nostādināts
tas stiprais groks,
ar ko ir jānoreibst man
visai ziemai.

Kas ziemā ieiet pliks —
līdz pavasarim nosalst
vai cenšas iekšā tikt,
kur karstu punšu dos
vien tādas pašas bada laika lūpas,
kam palicis
viens vienīgs remdens
punšs.

Ies rudens groku nedzērušie žūpas
un īsam mirklim
slāpes remdinās.

Pie manis toties
sēdēs ziemas velns,
un tam no pārsteiguma
stāvus celsies villa.

— Velns rāvis! — sacīs velns,
— Tu alkīmiiju proti?
Tik sen nav dzeramā —
no kā tu esi pillā?

SANBERNĀRA MONOLOGS

Leģendas par glābējiem
stāsta glābjamie.

Leģendas par glābējiem
atceras glābjamie,
piesauc glābjamie
tad, kad tie glābjami.

Es tagad piesaucu leģendu —
sanbernārs.
Pats par sevi.

No sniega kapa,
no ledus sarkofāga,
no lavīnas katafalka
es tevi izkārpiju,
priecīgs pēc suņa.

Dzer kalnu gaisu,
dzer atkal melnu rumu,
no manas vilnas dauzi nost
ledus bruņas.

Ir tagad tālu
atkal tā baltā nāve,
tāpat gan tev, gan man —
līdz nākamai
reizei.

Un atkal mani
gaida mans sanbernārēns,
un tu pie sava
cilvēku bērna
steidz.

Bet nobrūk laika
briesmīgā lavīna
pār cilvēkbērniem,
pār suņu bērniem,

pār koku bērniem,
pār visiem,
kas mazi.

Tu savā dzīvē,
pilnā ar traku steigu, —
vai tu vēl sanbernāru,
vai tu vēl mani
pazīsti?

Kar savā kaklā
melna ruma mučeli
un dodies putenī
aklā,
kur nāve čuč.

Glābjamu sanbernāru
visās dzīves pažobelēs
visādā izskatā
čūm un mudž.

Tā vairs nav legēnda,
tā jau ir ceļadziesma,
un —
nebaidies akli pīties,
nebaidies apmaldīties,
nebaidies nobaidīties
puteņa segenē,
tu — pats savs
glābējasun.

Man tiek
cavs tūkšis.
Un ne jau es teku ko
papemu.

Es būvēju līpziņas
no līpānēļiem,
kā kūnas
stropā.

SANĒRĀTĀS
LASA ANDREJS VOZNESENSKIS

Viņu negrib laist zālē iekšā,
Esot kaut kāds tādā
neparasts.

Bet, kad viņš nupat bija
mūžības priekšnamā,
viņam neko tamlīdzīgu
tur neprasīja.

No viņa trīsstūra sirds
neaptveramā gūzmā
gāžoties satracināta filma —
kadrs aiz kadra.

Bet, ja rentgenā paskatīsies, —
kas tad būs?
Vai tikai vienīgi kvadrāta formula
netikšķ ārā
no jūsu kvadrāta?

Un viņš ieiet zālē —
superērķšķains un antisolīds,
un pār galvu bruģa akmeņiem
ugunaini sāk krist
vārdi kā meteori,
vārdi — bolīdi,
un katrs kļūst
drausmīgi caursists
un drausmīgi
nenosists.

Bet nobrūk laika
brievīgā lavīna
pār cilvēkbērniem,
pār sūnu bērniem,

APĀTIJA

I

Jo vairāk tu uzsūc,
jo — bagātāks?

Nekā.

Jo vairāk tu kusties,
jo — brīvāks?

Nemaz.

Jo plašāk es pārvietojos,
jo ātrāk es tekalēju,
jo vairāk man uzglūn
slazdi.

II

Es esot audzis pie liepām,
Zem liepām.
Ap liepām.
Un — liepā augšā.

Un pēkšņi — blaukš!

Ar visiem čomiem
esmu pie lielpaneļiem,

Man tiek
savš taukšķis.
Un ne jau es lieku ko
paņemu.

Es būvēju ligzdas
no lielpaneļiem,
kā šūnas
stropā.

Gan kādam tiks.
Un es esmu priecīgs.
Tas taču ir pēc velna labi.
Tas ir priecīgi lopāl

Un tad man nolaižas
aste.

Es šļūcu gar namiem
kā žokļiem,
kā zobiem.

Ko es esmu sacēlis te
par kastēm?

Un kas tas lec manī par nobīli?

Un kļūst tik smagi,
ka nevar panest,
un nekā nav dzīvē man priekšā.

Es pats esmu kļuvis
betona panelis,
un cits man vairs neiet iekšā.

Uzraksti man dziesmu, ko var apēt,
uzglezno man gleznu, ar ko apsegties,
uztaisi no cīsiņiem man kāpnes,
un tu būsi
cauruncauri labs.

Izstāsti man bēdas, kas nav bēdas,
tenkas, kurās patiesība mīt,
pakutini manu kāju pēdas,
nez ko gribējušais naivulīt.

Liksim kopā savu māgu kurkustus —
kas par brīnišķīgu kori būs.
Korī tikai nesauc tādus, kurus tu
iemīlēji, nepazīdams mūs.

Tā kā plika nauda viņi daudzīsies,
kamēr sašķīdīs pie kādas rūts.
Ausī pieliec, klau,
manā mājā, klau,
vienīgā no dzīves dziesmām rūc.

Pietrūkst tikai dziesmas,
ko var apēt.
Pietrūkst tikai gleznas,
ar ko apsegties.
Trepes, tās no cīsiņiem,
ir manī pašā.

Dieviem atņem debesis,
vēlniem atņem pazemi,
netiekamo saitei
kas aizsērējis.

Zināt ko — par daudz,
mācīt ko — par maz.

NOVEMBRA TANGO

Skriedams pēc mežrozēs lapas,
piesargies, vējš.
Kaislīgie ziedi jau dus zemes kapā,
bet kaislīgi plēs

Ērkšķi, kam ziemas nav,
Ērkšķi, kam ziedu nav,
Ērkšķi, kam tagad
nav cita, ko darīt.

Nākdams no pēdējiem ganiem,
piesargies, gan.
Var būt, ka skan ziemu sveicošie zvani,
bet varbūt — tavs zvans

mājām, kur ziemas nav,
mājām, kur ziedu nav,
mājām, kur vispār
to māju nav arī.

Kliegdams, ka atnācis esi,
piesargies, bērņ.
Nekur tik smagi kā šai dzīvē nesit
un nelaiimes kvern

visiem, kas dziedāt var,
visiem, kas ziedēt var,
un tam, ko nezini —
ko tu pats vari.

AP MUMS

Dievu pilnas debesis,
zeme un pazeme,
torņu aukstais taisnums
un vaļņu kraujais norakums.

Vergu par daudz
un taisnības — par maz.

Un pirmās skaistās narkomānes
Delfu orākulā.

Stiprus, stiprus dēlus
audzina Spartā,
aug un aug tā augšana
un atsitās
pret Spartaku.

Dievi kaujas debēs,
velni kaujas pazemē,
ne šim, ne tam
pārsvars nav iznācis.

Ilgu par daudz,
spārnu par maz.

Zvaigznēs skatās Galilejs,
bet Galilejā —
Ignācijs.

Dieviem atņem debesis,
velniem atņem pazemi,
nešķelamo sašķel
sprādziens ass.

Zināt ko — par daudz,
mācīt ko — par maz.

NOVEMBRA TANGO

Pasaule — cilvēkā
un cilvēks skatās pasaulē.

Niprus, niprus padara
ķīmija un fizika —
visi zin, ka jādara,
bet, kas, —
nezin visi.

Arķēki, kam zemas nav,
Arķēki, kam zemas nav,
Arķēki, kam zemas nav,
Arķēki, kam zemas nav.

Un pirmas skatās narkomānes
Nākam no mājās un mājās
Nākam no mājās un mājās
Nākam no mājās un mājās.

Var būt, ka skatās kā
audzina sportāvisi —
aug un aug tā augšam
un stāstam stāstam
pret sportāvisi un mājās
pret sportāvisi un mājās.

Dievi kaujas debēs un
vieni kaujas pazem.

Ne šim, ne tam zīdētā kā, smāgā
pārvarts nav iznācis, mēd, seļģar
Išān šāds šā kā gāms šū kur
Nekur būt, uzvā emālain un

līgu par dardz, uzvā emālain un
spānu par maz.

Arķēki, kas mājās
Zvāgņārs šāds šāds
bet Callijs — tān ok, mat un
līnācija. Irvā tad up ok.

Dievēm atņem debēsi,
vieniem atņem pazem,
neķejamo saķej
sprādzienis as.

Zināt ko — par dardz,
nācīt ko — par maz.

IESKATĪŠANĀS

Bez kādas ļaunas smiešanās —
man ir viens kolēģis, kas domā,
ka pie tās Zemes griešanās
vislielākā ir viņa loma.

Vai loms. Vai izbraucamais zirgs.
Bet vērā paturama lieta.
Bet pastāv dzīve, pastāv cirks,
un katram tam ir sava vieta.

Tās jaukt un mainīt mums nav dots,
mēs būsīm tikai tie, kas bijām,
No ērgļa iznāk sīcošs ods,
ja barojas no ilūzijām.

— Ko gan es biju atnesis, —
man teica izgājušais karu,
— ka jāsāk dzīvot, tas ir viss,
un durklī — visu mēnesstaru.

— Bet uzvara nav taču mīts, —
es teicu, domās gudrs esam.
— Es tikai straumei plūdu līdzī,
vai pareizāk — tā mani nesa. —

Ka daudzus arī šodien nes,
tas ir uz katra soļa redzams,
kur savu nedarošo «es»
ar paglābjošo «mēs» mēs sedzam.

* * *

Ceļas spārnos uzacis
brīnuma priekšā —
kas tad pēkšņi uznācis
ir ziemas priekšvakaram?

Dūmains miglas priekšgars
tālumam zog tālumu,
un pie manis iekšā
ienāk viens bāls.

Kas tevi nopūderēja?
Kas tevi beidz?

Nelaime nopūdelēja
pirmoreiz . . .

Visi mani pavasari
nolija piņķīgi.
Man likās — ievu zaros
ledutiņš džinkst.

Un nu tagad — rudenī,
kad suņi rej, —
atbrīvots ūdens
pār mani lejas.

Kā aulekša stiepiens
viens brīdis zvanīja.
Viņa gāja iepirkties
un ieraudzīja mani.

Tā var iet slicināties
un atrast pērli.
Un nebūs līdzīgi
mums mūsu bērni.

Bet ilgt
STIKLA PŪTEJS

Pelēks prāta kvadrāts
izplūst
kā spožs kleksis.

Baltā gaisma
sirdi atklāj
varavīksnē.

Es no sevis brīnumus
ar ķeksi
ķeksēju.

Bet tu tikai mīli, mīli
pavīpsnā.

Iepūt elpu
spožā pikā —
Parnasā.

Elpa pārdzimst caurspīdīgā
spārnu zirgā.

Un es sēžos.
Un es lidoju.
Es varu.

Ciest un mīlēt,
tūkstoš acīs
mirguļodams.

Man šai skaņu lavā
acis nedeg,
nesāp,
nesūrst
un nekas nav grūti.

Savu sirdi ārā izvilkušais —
ved,
savu elpu atdevušais
pūtēj!

STRUKTŪRA

Kad mani sasit,
ko tad es daru?
Es savās drumslās
atspoguļodams laužu
siltu un aukstu gaismu.
Svešu.
Un griežu kājās.

Manī ir atsvabinājuši ļauno.

Kad mani sasit vēl vairāk,
stikla putekļos
es kāpju plaušās.

Ak tā?
Vairs mani nesitīsiet?
Aušas.

Var piesist pie māla kausa,
lai skan,
un piesist,
lai kausa nav vairs.

Es palikšu vesels?

Brīnišķie loģikas lauvas!

Kad mani mīl,
ko tad es daru?
Tad es esmu beigts
bišu strops.

Es sašķīstu bitēs,
un katra bite ir savā ziedā,
savā liktenī,
savā sūtībā.

Un, iedams bez ceļa,
pār ūdeni iedams kā Kristus,
es eju īsto ceļu
pēc būtības.

Un govju saņņi
bez tātānām lītņām
un saim leķtēm.

Ar plēna došānu
viensaiņa kam.

Kad bija vaivs līkai teļš
un teļa prieks
ar septiņām trīskāršām
dzīvotājiem,
viensaiņa vēl palika
spājis,
mūžīgi spājis,
krāsains,
dabiskais teļvitors.

Ar piedzīvojumu lītņām
par vērsu dueļiem,
tā, it kā sevīs dēļ,
tā, it kā maņģoās cīlis
dzīvot vai nedzīvot dēļ.

Neatlēpās
ne atstātais trīskārpu dievs,
ne spgriezta spāņu smors.

KĀ NOMIRA GOVS

Govij atņēma elku ticību —
ābolīnlapas trejdabas
krucifiksu
viņa vairs nepielūdza,
bet ēda
ateistiski.

Bet palika mīlestība
uz vērsi,
prieks, ka būs teļš,
un pats teļa prieks.

Un govju sapņi
bez taisnām līnijām
un asiem leņķiem.

Ar piena došanu
vienalga kam.

Kad bija vairs tikai teļš
un teļa prieks
aiz septiņām trīskāršām
dzeloņstieplēm,
vienalga vēl palika
apaļais,
mūžīgi apaļais,
krāsainais,
dabiskais televizors.

Ar piedzīvojumu filmām
par vērsu dueļiem,
tā, it kā sevis dēļ,
tā, it kā maujošās cilts
dzīvot vai nedzīvot dēļ.

Neatriebās
ne atstumtais trīslapu dievs,
ne apgrieztu spārnu amors,

Divkāju saimnieks
sāka dot
sagremotu barību
un pārtrauca govī gremot,
dzīvības iluminācijā izsirdams
vēl vienai spuldzītei
korķus.

Govs mira bez šausmām
un asinīm.
Spuldzītē pārdega
viens štrunta diedziņš.

Bet paklausies tu, cilvēta, —
kā tev tiks otra dzīvība!

Pa listu.

LUSTEŠANĀS

Cik tas ir labi, ka nāc
pa manas dzīvības ielul
Dievmāte Civilizācija,
es, ceļos mezdamiēs, pielūdzu
tavu tīru par tīrāko
ausij tīkamo virsskaņu,
tavu ķīmijas vīraku,
kurā ik mēsls irst.
Fanātiski es ļaujos
un svētā ekstāzē tencinu,
ka varu pasmelt ar sauju
no Gaujas motoram benzīnu,
ka mani kā ikvienu
tu ieslēdz savā ķēdē,
ka tu man reizē ar pienu
dod savu svētīgo DDT.
Nedomā, ka es šāds tāds,
es lūgšanā uzmetu kupri —
Dievmāte Civilizācija,
ņem mani pašu par upuril

Ar piedzīvojumu filmām
par vārdu dieļiem,
tā, it kā sevīs dēļ,
tā, it kā mājokļa cilts
dzīvot vai nedzīvot dēļ.

Nestriebās
nē atstumtālais trīslapu dievs,
ne apgrīzītu spēsmu amors.

DABUŠANA

Jau skrūves brakšķ,
un bleķi krakšķ,
un motors zaudē jaudu.

Tavs auto, takš,
jau vecs ir, takš,
par ko tiks jauns?
Par naudu.

Koks papīrs kļūst
un šķiedrā plūst,
un krāsni taisa spelti.

Un koki grūst,
un meži kūst.
Kā jauni būs?
Par velti.

Un koki elpo sīvību,
un pats tu elpo
sīvību,
un dzīvība no krīzes stāv
par matu.

Bet paklausies tu, dzīvība, —
kā tev tiks otra dzīvība?

Pa blatu.

SLIDOTAVAS FOKSTROTS

Uz redzēšanos! Vakaram pa vidu
uz pirmo traci pirmais ledus triec.
Un mēness brauc ar sudrabetu slidu,
un smalkas zvaigznes smalkā balsī spiedz.

Uz redzēšanos! Tas ir dancis pārāks,
kas, arvien straujāk virpuļodams, kust,
jo mums ir ziemā jāatvieto nāras,
kas tagad zaļā ledus pilī dus.

Uz redzēšanos! Gudrie grieķi, persi
un visi, kas mums kaut ko mācīja,
jo mūsu kājas aizmirsušas berzi
un Zeme savu gravitāciju.

Uz redzēšanos! Sarkanā un straujā,
kas virpuļdejā uzliesmo un dzied, —
mēs kādreiz kaut kur tikāties pie Gaujas,
un tu par bērniņu tad uzdevies.

Uz redzēšanos! Kāda jēga vārdam,
kamēr vēl nes un slidas asmens ass,
kamēr vēl slidas nesapinas bārdā
un kamēr nāve bārdā neķeras.

PAR DAUDZ VĪNES

Uz Vīnes krēsla
Vīnes trusis sēd,
un Vīnes mēslu muša
iet pēc mēsla,
un vī-vī-vī-vī-vī —
un Vīnes valsis zils
kā vaivarreibums kāpj.

Un vijīga kā vija ir šī krēsla.

Un balti nobālusi telegrammas lapa,
Vējš
ņem un mēž,
plēš
gabalos
un uzpūš vēsumu no kapa ...

Ko šinī brīdī rok
(tavam vakardienas partnerim),
kurš šinī brīdī nok-
auts ...

guļ
svešā kompānijā
morgā.

Tāda ir dzīve ...

Vī-vī-vī-vī-vī-vī,
cik bieži
tā nokauj.

Un mēs
tā sakām.

Tāda ir dzīve.
Nevar jau vienmēr
un visiem
būt blakām.

Tāda ir dzīve.

Uz Vīnes krēsla
zils Vīnes trusis sēd
un vīnu dzer,
un pats reibst.

Viņam arī neviena
nav blakām.

Uz redzēšanos! Kas ir
kas, arvien straujāk
jo mums ir zīme, kas
kas tagad zēla ir.

Uz pili nodāvis teļucim
Vējš
un vīsi, kas mums kaut ko
jo mūsu kājas sirmirsušas
un Zeme savu gravitāciju

Uz redzēšanos! Kas ir
Ko šini pīdri rok
Izņem vakcinācijas partneri
kurš šini pīdri rok

Uz redzēšanos! Kas ir
gul
kamēr vēl nes un sliktas
kamēr vēl nes un sliktas
un kamēr nāve ātrāk nekā

Tāda ir dzīve...

VI-VI-VI-VI-VI
cik bieži
tā nokauj.

Un mēs
tā sakām.

Tāda ir dzīve.
Nevār jau vienmēr
un visiem
būt blakām.

IZGLĪTĪBA

Manam draugam bija
labā oma,
labā pidžama,
labā kafijas krūzīte
uz melnas tasītes.

Vēl viņam bija
labā alga
un pavirša informācija,
ka Zeme ir apaļa.

Mans draugs
ar kuģi
apbrauca apkārt Eiropai.

Tagad arī informācija viņam
bija laba:
viņš atgriezās tieši tai vietā,
no kuras izbrauca, —
pie labas omas,
labas pidžamas
un labas kafijas krūzītes
uz melnas tasītes.

RINDA PIE DURVĪM

Nopriecājos —
cik nu būs ciemiņul —
bet ar steigu
priecājos atpakaļ:
sanākušas bij manas
nenodzīvotās dieniņas
savu dzīvošanu
atprasīt atpakaļ.

Jā,
kurš tad nu māķ
zemē ielīst!

Un viena diena stāv,
viena mīņājas,
viena sēd.

Es, pilns ar pārmetumu
un melu mielēm,
arī iestājos tai rindā
kā pēdējais.

— Pēc dienas tas neizskatās,
drīzāk jau trakais!
Cienītais, ko jūs te sagaidīt
tiecaties? —

Es biju sprukās:
— Nu, diena es neesmu ...
tāds ... drusciņ naksnīgs ...
vispār ...
par cilvēku biju iecerēts ...
nebija laika ... —

Kāds tracis sacēlās!
— Nemiet mūs!
Te ir viens nāvot gudrais,
kuram mūs nevajag ... —

Ar apkaklēm saceltām
dienas man sastājās apkārt
kā skudras ...

Tā es pamodos vakar.
Tā mostos.
Tā laikam modišos.

Atkal ir zilgauna krēsla,
ir atkal ap vakaru,
un man uzsmaidīt nāk viena **skudra:**
— Es kodīšos!

* * *

Noguris no ilgām pēc atpūtas
(nevis no darba).
Nošauts nākot
(ne — bēgot).

Visādas otrādības
vienmuļā vienādībā
mums rēgojas.

Vienādi skatoties
nevienādās dienās
uz vienu un to pašu vietu,
kura nav vienāda:

ceriņu krūmam viens ieraudzīja
un izplūca pieclapīti, viens zvir-
bulis ieraudzīja otram garozu
knābī un izplūca spalvu no
astes, vienu smaidu viens ierau-
dzīja otram uz lūpām
un iedēstīja to sevī, vienu dzīvi viens
pēkšņi ieraudzīja tik vienreizēju,
ka sāka dzīvot.

No kā tad tu vari nogurt?
Kurš tevi var nošaut?

Es biju sprukās:
— Nu, diena es neesmu ...
tāds ... druscip naksnīgs ...
vispār ...
par cilvēku biju iecerēts ...
nebija laika ... —

Kāds trācis sacēlās!
— Nemiet mūs!
Tē ir viens nāvot gadrals,
kuram mūs nevajag ... —

Kokā? Apžēliņ!
Saskrāpēsi seju.
Pat ābols, dēliņ,
reiz nāk uz leju.

Ātri? Dies, sodil
Kas tā skrien?
Ikviena lode
apstājas vienreiz.

Ilgi? Ak, vaiļ
Cik ilgi vairs?
Mūžīgie akmeņi
arī reiz sairst.

Paldies, ka māci.
Paldies par to.
Man tava mācība,
māt, jāatkārto.

Vienkārt un simtkārt,
tūkstoškārt pat
man esi jāatkārto,
māmiņ, tu pati.

Kurmīš sacīja:

— Es arī roku zemi,
tā sakot, apstrādāju
pēc labākās sirdsapziņas.

**Bet mani nemīl
un neredz,
ka nežēloju pat naktis.**

**Tie, kas varētu redzēt,
pa naktīm
guļ.**

**Un jūs vēl runājat —
fakti!**

**No kā tad tu vari nogurt?
Kurš tevi var nošaut?**

Rīts zaļu collmēru pieliek
pie Pētera gaiļa —
no astes vislielīgās spalvas
līdz pagrabam.

Šūs jaunu Rīgu.

Ievelk ar krītu
Daugavas platumu.

Nākamā sezonā
piedurknes būšot šaurākas.
Materiāla trūkst.

Apvelk ar cirkuli —
jāzin diametrs.
Pilsētām būšot
formas kā ierēdņiem.

Vienādas.

Lai katrs zin, ka tā ir pilsēta.

Arhitekts
ilgi skuļas pie spoguļa,
pārvelk laku pār kurpi
un noņem puteklīti
no kreisā atloka.

Pētera gailis kliedz rītā,
cik atļauj iekšas:
— Kikerigī!
Ārigie skroderi!
Visas jaunā šūšanas
sākas no iekšas.

Kā no polārlediem, ziemeļvēja izpūsts,
auksts no skropstās izkusušā sniega,
kā pa stacijām un laivapakšām izmētājies,
tā šai vidzemnieku tavernā es iegāžos.

Smaržo sīpols, ziemeļzemju ananass,
virmo kausā alus dzintaraini tīrs,
un no viena ziedokļa, no vienas pannas
atkūp smalks un dienvidniecisks vīraks.

Krāsni uguns šauj un smilkst, un smeļ,
un pa grīdu spožas čūskas vazā.
Mirkli miera te dod visiem skrējējiem,
mirkli māju te tiek visiem vazaņķiem.

Un viss logs ar zaļu padebesi pielieti
un viens mākonis ar putna ātrumu,
un mans ceļš, pie kafejnīcas loga pieliecies,
gudro, cik vēl tālu mani jātrieb.

Seja man no svešiem skatiem kut,
un es atkal ceļā būšu drīz,
un es atkal kādreiz sēdēšu un jutīšu,
ka šais mājās es reiz esmu bijis.

It kā garāmejot, nepaturot prātā,
mana dzīve citām cauri iet —
ceļu juzdama caur lielu ātrumu,
ceļu mēroša ar mazu pieturu.

UZŅĒMUMS

Mēs fotografējam bez pārtraukuma,
katram mums ir kadrs
no bērnības, no laimes,
kauna, šausmām,
mums pases fotogrāfijas ir
aprīlim un oktobrim
un vārdisks portrets,
kur tu esi tavs.

Bet nepietiek mums dvēseliskās fikšanās,
un bezformīgā miglā
attēls gaist.
No daudzām manām
neprātīgām liksmībām
ir palikušas
fantastiskas gaismas.

Bez personāžiem
un bez hronoloģijas
stāv nedēļu un dienu
uzņēmumi,
bet viņu vēsturiskā vērtība
nav ļodzīga.

Jo vārdos nenosaucamo
par neesošu uzskatīt
ir dumji.

Pie niansītes nianse,
pie mirkļa — mirklis,

Iedziļināties lejā ejot, atpakaļ
nāties,
kurpu auklas,
likšu siksnas,
lai, kad spēki celdas,
mūsu mazais standartprātīgais
nepadara galu.

VIĻŅA GALĀ

Pusdienlaiks.

Un saules pilna zeme ir līdz malām,
Dienas kūkums pašā augšā
un es —
viļņa galā,
pagātnes un nākamības viļņi dzirksteļo
tādi paši
un ne tādi paši —
augstāki un zemāki par šo.

Mana mani šūpojošā saule,
šajā vilnī
es tev pienāku vēl tuvāk,
vēl viens mirklis,
un es nogāzišos putu gruvumā —
augšupcelšanās
un kritiens
vienāds tirpst.

Vēl viens vēja brāzmas,
putu smailes cirpiens . . .

Viļņa galā stāvot,
vēl viens saules skatiens sejā,
ar tām saules acīm ilgi
jāiztiek būs lejā,
smejoties
un nevarēdams smiet,
tajā sastinguma šķitumā,
kad tikai pulkstens iet.

Ikdienības lejā ejot, atņem
nažus,
kurpju auklas,
bikšu siksnas,
lai, kad spēki salūst,
mūsu mazais standartprātiņš
nepadara galu.

Iznīcināt var, bet pakļaut nevar
karceris
tos, kam nolemts
visa mūža marts.

Smieklīgs marts,
kad miesa novalkājusies,
taču ticiet tiem,
kas paliem paši
kādreiz ceļā stājušies,
ticiet man,
kas viņa galā stāvu.

Palu pulsam pretī stāties —
tā ir droša nāve.

Kabatā viens nēsā asu gēlzi,
gaida, kad nāks reiz tas hercogs Gadījums,
un tad vienreiz varēs nāvot belzt,
un šim nolūkam der katrs radījums.

Vajag tikai pavārgāku nolūkot,
vecīti, kas viens ap spieķi grābstās,
meitenīti, kura vēlu nāk no skolas,
gēlzis pats zin, kas tas ir —
starp lāpstīņām.

Tikai cilvēks apjucis blenž —
kas tas ir,
ka tas naidis tik pēkšņi daudziem atveras,
kura ir tā pātaga, kā cirtiens
miermīlīgu būtni
zvērā satrako?

Tas ir divreiz divi. Bērnu loto.
Drudža ritma narkotikas skurbums.
Cilvēku no rīta pamodina motors
un — jau ejošu — bez pārtraukuma kurbulē.

Kibernētikas un kvantu ērā
nesagatavotie paliek tizli,
nesakārtots cilvēks savu mašīnēriju
nevar vairs pa nakti izgulēt.

Satrakots no vistotālā: ņem! —
viņš ir atrofējis savu izvēli.
Cilvēkā lūst cilvēcīgā bremses,
un no sacīkšmašīnas
viņš izveļas.

Kontuzēts ar apdulluma trieku,

devalvējis savu

DZĪVOT — MIRT,

pats viņš sevī savu ienaidnieku

vairs no sava drauga

neatšķir.

Palu pulam pret masu —
Tikai cilvēks apņēms pien —
kas tas ir.
ka tas naida tik pēkšņi daudzām atveras,
kura ir tā pātava, kā citiens
miermīlīgu būni
zvērē satrako?

Tas ir divreiz divi Bēnu foto.
Draudzība rīta narkotikas skurpums.
Cilvēku no rīta pamodina motors
un — jau ejošu — bez pārtiekuma kurpulis.

Kibernetikas un kvantu ērī
neapgalavotie paliek tīzi,
neapkarotais cilvēks savu masinātiju
nevar vairs pa nakli izgulēt.

Satrakots no visotā: gēni —
viņš ir atrotējis savu izvēli.
Cilvēkā jūt cilvēcīgā brēmzes,
un no sacikšanās
vīps izveļas.

ATGRIEŠANĀS

Roka atgriežas jaunam vezienam,
 bite atgriežas
 jaunam medum,
 atgriezeniski uz priekšu tiek
 vēzis.

No kaujā kritušiem
 pie mātēm
 atgriežas medaljoni.

Un bumerangi
 pie mednieka.

Un putni atgriežas.

Man aiz loga
 pārziemo melnais strazds.
 Es viņam prasu:
 — Vai tu esi atgriezies? —

Šis — strups:
 — Nav laika
 mētāties,
 ja dzīvo
 uz neatgriešanos.

Līdz nāvei laimīgi
 un sāpīgi
 ir, dzimtene,
 kad tu aiz
 tālām, sāpām, sāpām jūrām.

Kontuzēts
atpūlīna trīs MAŠIŅA
devalvējis savu
DZĪVOT — MIRT,

Tramīgi palikt sāk,
jocīgi ap dūšu
top.

Vienam cepējam
visas tortes
iznāk pēc līgavu saktām,
bet vienam dārzniekam
visas dobes
pēc kapu kopiņām.

ATGRIEŠANĀS PUNKTS

Ikvienā mūsu atrašanās brīdī
tas mirklis un tā bezmiega nakts pienāk,
kad rīta telēns miglas govi zīž
un spožas tirpas Gaujai pāri skrien,
un bērība nāk ievu palagos...

Uz vietas palikt neciešami ir,
un eju svešas zemes svešā ostā
un karogus ar kārām acīm šķiroju.

Un labi, ja tur pamirdz sārta dzirksts —
tās vienīgās, tās viņas lakatiņš,
vai mana vēsture vai bērība tā ir,
vai mana dzīvība — es nevaru bez viņas.

Bet reizēm nav nekā.
Vien tukši viļņi ganās,
un tukši vēji dauza tukšu māju durvis,
un pats es esmu tukšs —
ja pieskandinās — skan.

Un pienāk meitene
ar svešas zemes puķu kurvīti.
Es stāvu ar tām svešām puķēm
te,
kur sveši nami lūr
un smīn, ka man tā viņa nenāk...

Līdz nāvei laimīgi
un sāpīgi
ir, dzimtene,
kad tu aiz
tālām, sāļām, sāļām jūrām.

Sveču gaismu pametusi sen,
zvaigžņu gaismā
sudraboties kārojot,
nomocīta būtne
sikumturgū tēntērē.

Kaut vai lietotu,
bet vienu pāri spārnu . . .

Tikai baloži.

— Un tikai: «Cik tas maksā?»
Tikai vārdu plūds.
Un plūdlīnijas guznanā.

Kā lai īsto adresi tev pasaka?

Skaties
uz šīm augšup lidojošām
uzacīm.

Un ej klusēdama līdz
cauri atkalai.

Krīti.
Lidot mācās tikai kritienā.

Zeme klusu nopūtīsies —
atkal
būs pret viņu
lidotneprašanas sitiens.

Nav šiem sāpīgajiem sasitumiem
gala,
nav šai spārnu gribēšanai
mitēšanās.

* * *

Nemākulis zīmuli ņem,
sadrāž visu zīmuli skaidās,
aiziet tālāk,
zīmēt nemācēdams,
uzzīmētai pasaulei
smaidīdams.

Uzzīmētā pasaule
galvu krata,
spoguļgluds atvars
pie sevis pierauj —
nemākulis nemācēdams
skatās,
otru tādu pašu nemākuli
ierauga.

Nemākulis
nemācēt vairs nemāk,
mākošus vārdus viņš stoma:
— Pasaule, tu arī neko nemāki,
ja mēs abi ar to otru reiz tā
domājam. —

Pasaulei nav laika,
tai nāk rīts
izgaidīties,
izmilēt
un izstarot.

Zaļa kaķa acu krāsā
pasaule ņem kritu
un no debess
vienu zvaigzni izstrīpo.

Kāpēc tu man, melodija, melo?

Ka tu esi pārlaidusi pāri
smeldzīgu un savādu kā čello
mīlestības rīta zaļo spāri.

Ko vēl sauc, ja dzirdi, ka es neiešu?

Ko man grasi cepurē tu met,
cik uz zemes izslāpušu blēžu,
tieši tik uz zemes pastāv blēdību.

Ko dod svešu man, ja es to nepemšu?

Ko man nēsāt līdzī svešus miroņus,
ja tik daudz man pašam sava
neesošā, nesatiktā, nemīlētā ir.

Kāpēc tu par zeltu taisies, pieneņzelts?

Mainīt savu esību pret škie-
tamo — daudzities un lūgties te —
ir veltīgi, durvis nemaz aizslēg-
tas nav — es tās turu ciet.

Kāpēc neej prom un neatbrīvo rokas?

būs pret visu
līdzinprasaņas siltiens
Nav šiem sāpīgiem sāpīgiem
gala,
nav šai jūtam
mīlēšanā

VĀRDS

Un netiek tai mīļajā augšā,
tai slidenā stikla,
tai kalnā,
un mazulis rāda ar rokām,
ar acīm,
cik bezgala augsts
un cik bezgala jāpasakāms
ir tas
visu valodu atslēgas vārds,
tā — mamma.

Un tad jau bez tā
tajā tumšajā naktī,
kad pirmoreiz jāieiet
bezgaismas mežā
un briesmoņu ordas
no apakš celma,
no zaru pinkām
tev vienīgam pašam gāzīsies virsū,
vien noraujies kliezienā
vai slāpsti čukstā,
vien pasaki —
man ir bail...

Un mammai kļūst vieglāks,
ja tev ašāks solis,
un briesmoņi
spožā un tvanošā mežā
zem papardēm
pārcilā anekdotes...

Bet tu, galvu ierāvis plecos,
lien tuvāk pie nolādētā —
tā krāteru vārda,
tā — tikko tu pateiksi —
debesis nogrūs —
tā vārda, kas lietuvēnveidīgs,

un mēnessērdziba
nu tevi triec
iet un pateikt —
es mīlu...

Un ne tikai tevi —
caur tevi
es mīlu visu un visas
valodas,
jo esmu ticis pie dzimtās,
uz kuru es kāpu
no tā galvu reibinošā
un jāpasakošā —
mamma.

Ko dod tev...
Ko mēģini...
no kātu plūkm

vien norauļies...
Māte...
— te...
— van...
Un mammai...
Kāpēc...
un...
epoā un...
nem...
pārcīša...

bet tu galvu...
līn...
tā kā...
tā —...
debesis...
tā vārda...

VIŅŠ

Viņš deva,
tas ir, strādāja
labprāt
un daudz.

Viņš ņēma,
tas ir, ēda
un visnotaļ
pieticīgi,
jo domāja, ka mesties ceļos
bļodas un algas priekšā
būtu par daudz.

Viņš redzēja,
cik ir dažādu cilvēku
labprāt,
viņš zināja —
cik ir dažādu dažādību
klūt dažādam,
un tas viņam neļāva sastingt
fotogrāfijas
konstantē.

Par viņu runāja
dažādi cilvēki —
ar aci Mēnesi nosvērušais
un atoma vidukli
izmērījušais,
un stundas par kaujamām cūkām
uzskatošais.

Nemanot ēdošais
un mūžīgi badainais
paēdušais.

Cilvēku dvēseļu mūžmeža
apstulbinātais
un katrai dvēselei
savas fizionomijas collmēru
pieliekošais.

Bet viņš
uz fotogrāfijas palika —
gudrais un stulbais fotogrāfs
fotografēja ne jau viņu,
bet pozas
atsevišķi —
ko devis,
ko ņēmis,
ko redzējis.

Bet nofotografējiet
jūru atsevišķi
elektronmikroskopā.

Un apakšā jāraksta būs —
kas tas ir?

KALIBRĒŠANA

Ikvienu stundu mūs šijā
un valenci noteic
būtībai
starp to, kas esam un bijām.

Tā ir visu sietu sūtība.

Birst
laiks.

Dažādi kalibri zib.

Stundām, tāpat kā mums, —
ir sava mirstība
un nemirstība.

Par laika sietu
viens izlikās pārāks
un sijāja magoņsēkliņas
opijam,
un sēkliņās gadījās
smaragds.

Tas nederēja pēc kalibra.
Pareizi.

Nevienu smaragds neder.
Opijam.

Tāpat
kā saules zaķiši bērnu acīs.

KAD NOGURIS

Kad prāts noguris
no tiešā kontakta,
no faktu ķēdēm
un sakarībām,
man ir vajadzīgs kaut kāds monstrs,
iemidzinoša lubene,
kā saka.

Ja visu dienu
rudēnīgs lapu šarlaks,
lai nāk zaļas
mirāžu palmas,
ja visu dienu cilāta
nenotveramo kartotēka —
lai nāk Šerloks
Holmss.

Grūto maldīšanos
pa gariem labirintiem,
faktu apdzišanu
un faktu iedzišanu
kā komprese
ņoņem labi
vienmēr pie mērķa
aizvedošs dziedziņš.

Tiek tāds maziņš
uzvaras apmāns,
un prāts izguļas
kā bērns.
Tā tas ar prāta nogurumu
ir apmēram.

No kā nogurst tie,
kas lubenes lasa vienmēr?

LABRĪTI

Labrīt!
Mans matrozis nokliedzās:
— Zeme! —
Es tālskatī paskatījos.
Ir.

Labrīt,
rīta pelēkā, neredzētā
un nemīlētā,
veselu okeānu nakts
es biju no tevis
šķirts.

Kādi putni pa gaisu tev lido?
Ko domā
par mežiem tev zvēri?
Cik augsts tavām puķēm
ir smaržības lidojums?

Labrīt!
To pa sapņiem un nomodām
es esmu jautājis tev
vienmēr.

Labrīt!
Manu katrrīta kontinent jaunais
un tikšanās stunda,
kurai ap kaklu es krītu.

Ka nejautāju par cilvēkiem,
neņemiet jaunā —
es redzēju pats.

Par cilvēku tiešāk
un taisnīgāk saka
tā zeme, uz kuras viņš mīt.

RUNCIS KEDĀS

Kā tev murrājas,
kā tev medās?
Kāds laiks ir tur,
runci kedās?

Ragana savādā
vai ir dzīva vēl?
Kā laiku pavada
trešais tēvadēls?

Ko velli sadara
elles karstā ūķī?
Vai vēl kvēlo āda
deviņgalvu pūķim?

Un mana princese —
vai tā vēl sēnēs iet?
Vai nāra matus pin
zilganā mēnesnicā?

Vai zelta dukāti
vēl pa upēm bārstās?
Uzraksti labi smuki
man to uz bērza tāss.

Ja nevar uzrakstīt,
lai nāk talkā burvis —
attaisi pusnaktī
vaļā man durvis,

kuras — ej nu sazini, kad, —
bērnībā veda.
Tu mani pazīsi —
es būšu kedās.

ZELTS

Vidzemes grāvī
mēs zeltu skalojām,
un, velns viņu rāvis,
mēs nebijām
alokušies.

Rūsas rūsgu patronu
pamanījām laikā mēs —
ne jau katrs atrod
otrrreiz
savu laikmetu.

Uz kauliem mālu ķepā
skatījāties stīvi.
Dažs pat mūžā neapjēdz
pats savu
dzīvību.

Un tad grāvī ielēca
zaļganbrūna varde.
Neskaidra pat lieliem
dzīvības
karte.

Nolēmām skalot beigti,
Jau sākās
zvaigžņu smaids.

Mājās viena meitene
mūs abus gaidīja
ar zeltu pārnākam
un skaista bij...

Un, velns ar ārā, —
vienu no mums
sagaidīja.

VĒJI NO SKANDINĀVIJAS

Ko viņi skandina
karogmastu stieplēs,
vecos, tumšos vējražos,
vēji no Skandināvijas,
ko viņi tiepīgi
kāpās no smiltīm berž?

Kādu sāgu spodrīna?
Ko pačukst mūriem?
Kāpēc atgādina otrdienu,
kad noslika
jūrnieks?

Izaug atkal bērniības
augsts un tāls mežs,
dienu kumbrā iešķeļas
zibens ass.

Savādā un brīnišķā mēlē
vējš — svešinieks
stāsta manu pašu
pirmo
pasaku.

Tā nav mana vaina, ka no
Skandināvijas
nāk tas vējš, kas man dvēselē rok,
katram mums ir sava
Skandināvija
ar mūsu, kādreiz bijušo,
attēliem
spogulī.

Kam ir sirdī ziemeļzvaigzne,
tam caur gadiem zvana
laika gaitu apturošais nords,
un caur šodien izpeldamiem
sēkliem, straumēm, kanāliem
pazīb viens
ar zaļu, tālu rītu pieliets
fjords.

• • •
Ai, kas tev ir par jauku,
par baltu uz galvas salnu!

Istais laiks
uz dibena braukt
lejā no Bastejkalna.

Priecīgi bērni spiegs
kā bezdelīgas.

Kad skropstās salīp sniegs,
cilvēki kļūst
līdzīgāki.

Ledainu saldējumu pērc,
kūpošu dvašu tam virsū pūt.

Lai redz,
ka mēnessērdzīgiem
arī ir sirds krūtīs.

Ar slēpēm kopā saaudz,
no tramplīna
lejā lec.

Lai jūt jaunā paudze
cienību
pret vecumu.

Ko es vecumu
pieminu —
vecums
nav nekas vairāk
kā — jaunības piemiņa.

Ar mokām
un citu r
So milzu
lai tas pie

Krīt gluži stāvus sniegs,
dzen mani zemē iekšā,
pagaidi, nāves miegs,
par daudz tur ir priekšā.

Var nāka
un visu k
bet lielie
ka viņu n

Ar tramvajtalonu
ko es tur darišu,
un tas te zilais balons
nepiestāv arī.

ka nevar
lai tirgū
Tu kāp uz
un laimel

Un pats galvenais —
sarma vēl nav nobirusi,
un mans bobis spalvainais
vēl negrib nomirt.

Pār viņu
un kyllis
un akmen
to, ko vie

Skaļais strazds, pelēkais,
nāks martā pelēkā.
Un manas elēģijas —
vai tās ir elēģijas?

Beļ ja nu
kas akmen
Tu saki —
kopš aknu

Man pa šo stāvus sniegu
vēl jātiek stāvā kalnā
un uz tā stāvā kalna,
kā agrāk,
jānosvilpjas.

NĀRAS MEDĪBAS * * *

Zaļganā nāra, nebēdz,
jā, es esmu malumednieks,
bet neviena dzīve nebeidzās
uz mana žebērķļa.

Es zvaigžņu barā duru,
man nav nekādu tabu,
pasaki tikai — kuru,
tu to zvaigzni dabūsi.

Kamēr zvaigznē skatīsies,
es pa krēslu blēdīgi
gaismu no taviem matiem
nomedīšu bez medībām.

Rītausmā nolis lieti,
zvaigznes skalos nost.
Melo tie, kam nakšu pietiek!
Vai, kā melo mostoties!

Laļ jūt jaunā paaudze
cienību
pret vecumu.

Ko es vecumu
pieminu —
vecums
nav nekas vairāk
kā — jaunības piemiņa.

DĀVANA

Ar mokām es to lejā novēlu,
un citur nekur tāda nav.
Šo milzu akmeni tev novēlu —
lai tas pie tavām durvīm stāv.

Var nākams mirklis šķirt mūs abus
un visu ko var izdarīt,
bet lieliem akmeņiem viens labums —
ka viņus nevar izvārit,

ka nevar tos pa kluso nozagt,
lai tirgū ienāktu kāds cents.
Tu kāp uz viņa lepnā pozā,
un laimei būs savs postaments.

Pār viņu laimīgs lietuss nolīs
un kritīs ziedīnš, vēju plēsts,
un akmens naktīs zvaigznēm solīs
to, ko viens otram solām mēs.

Bet ja nu tev kāds plāpa prasīs,
kas akmeni tev atnesīs?
Tu saki — jā, viņš bij tāds pasists
kopš akmens laikmeta. Un viss.

NĀRĀS DĀVINĀŠANAS DZIESMIŅA

Sākas tie steigumi, drūzmumi, skrējumi,
sākas tā dāvināšanas
lavīna.

Redzi pār Daugavu pelēku vēju,
bet vai tad lai vēju tev
dāvina?

Viens ap spīdekļiem
kā ap oglēm grābstās,
viens stiepj mājās veselu
aunu.

Logos ir rieta atspīdums labs,
bet vai tad lai rietu tev
dāvina?

Un elle ir.
Un debesu nav.
Un elles nav.

Un debesis ir.
Atkal tev acīs no jauna un jauna...

Ja nekā nav
un ja viss ir,
ko tad lai klāt tev vēl
dāvina?

NO KURA GALA

Iemūrē superkapsulā
mūsu drēbītes,
lai tur —
nākotnes ziņkārīgajiem
atrādītu
XX gadsimta vīģes lapu.

Ieliek supermetāla cilindrā
vēstījumu,
ko uzklausīt
nākotnes zinātkārajiem.

Iesaldē mūsu ēdamo,
lai nākotnes gardēžiem
būtu ko raustīt plecus
un splaudīties.

Viens
pats iesaldējās ar visu vēzi,
neuzticēdamies mūsdienu,
bet nākotnes
eskulapiem.

Bet es
iesaldētu mūsdienu neuzticību,
viendienību
un naidu,
un vēl citas lietas,
ar kurām mēs neprotam rīkoties
šodien,
par kurām nākotnē brīnītos
vairāk,
bez kurām
mums būtu lielāka pārlicība,
ka paliks,
kam brīnīties.

KOMENTĀRI

Šajā sējumā ietilpst dzejnieka dzīves laikā npublicētie dzejoļi no 1968.—1975. gadā sarakstītajām dzejoļu burtnīcām. Komentāros tiek minēti tikai dzejoļi, par kuriem ir kādas konkrētas piezīmes. Sarakstīšanas laiks uzrādīts pamattekstā (gads) un saturā (gads, mēnesis, burtnīca).

1968

Arestanti* (12. lpp.). Sarakst.: 1968, janv. Pirmpubl.: krāj. «*Ex libris*». R., 1988.¹

«Viens pie otra sen jau būtu tikuši...» (14. lpp.). Sarakst.: 1968, febr.—marts. Rokrakstā (1968, № 2) aiz 1. panta:

Vācietis ar Vācieti nav salīdzis,
Tagad ligstot, kādam nāksies mirt.
Tā jau iet, kad diviem trešie palīdz —
Apspriešanās komunālā virtuvē.²

Brīnumi (23. lpp.). Sarakst.: 1968, marts. Rokrakstā (1968, № 4) dzejoļa sākumā:

Mēs pa zemi mācējām jau droši čapot,
Kārķļu nodirāt mēs mācējām, lai iznāk stabule,
Bet pa papīrlapu jau jauns brīnums lāpoja —
Reizēm tāds kā tārps un reizēm tāds kā vabole.
Bija brīnums.

«Saule pamet staru, pamet pašu pēdējo...»* (28. lpp.). Sarakst.: 1968, marts.

¹ Turpmāk krājumā «*Ex libris*» publicētie dzejoļi tiks apzīmēti ar zvaigznīti bez īpašas piebildes.

² Šeit uzrādītie panti rokrakstos bijuši svītroti. Katrā atsevišķā gadījumā tas vairs netiek pateikts.

Hipotēze (29. lpp.). Sarakst.: 1968, marts. Rokrakstā (1968, № 4) aiz 20. rindas:

*Kad imperiālistu izzušana reiz tika konstatēta,
Tad sākās kampaņa: sākumā «pretkautko», vēlāk —
«parkautko», —
Un sirdīga bija, par to liecina Mēness krāteru
rētas.*

«Vāvere nāca klāt...» (30. lpp.). Sarakst.: 1968, marts. Rokrakstā (1968, № 5) sākums:

*Es skatos tevī, zaļais mežs,
Nav manī vēlēšanās cirst,
Nav manī vēlēšanās lauži,
Es ļoti gribu, lai tu ziedi.*

*Es skatos tevī, mazais puņķ,
Un man nav vēlēšanās sist,
Un man nav vēlēšanās šaut,
Es ļoti gribu, lai tu dziedī.*

— *Kaķis apēdis. Es biju aizmirsis, ka šīs met
spalvu. Āda neder ne Krancim. Jā, jā, jā. Pārē-
jās divas aizbēga. Vai tad vāveru trūkst? Čumā!*

Divplāns (31. lpp.). Sarakst.: 1968, marts. Dzejojuma otrās puses (no vārda «Katastrofa...» līdz beigām) pirmubl.: Lit. un Māksla, 1987, 13. nov., 7. lpp. Rokrakstā (1968, № 5) aiz 8. panta:

*Jūsu kļūda ir tā, ka esat izgājusi pie vīra neapdomīgi. Ja arī
Jūs esat tikai līdzzinātāja, tad arī tādā gadījumā bērni nevar
palikt pie jums, tos valsts ņems savā aizbildniecībā. Bez izlēcie-
niem! Viņi izaugs par kārtīgiem...*

Tradicionālais* (37. lpp.). Sarakst.: 1968, marts. Rokrakstā (1968, № 6) sākumā:

*Kādēļ es stāvu, un kādēļ es gaidu,
Kamēr rietumi piesarks?
Es esmu atnācis gaidīt to smaidu —
Tātad tas viss ir tiesa.*

Galļa dziesma* (41. lpp.). Sarakst.: 1968, marts.

Vecā Pijola sapnis* (48. lpp.). Sarakst.: 1968, marts—apr.

«Reiz — droši vien pirms mūsu ēras — telks...»* (50. lpp.). Sarakst.: 1968, marts—apr.

Tautas kalps* (52. lpp.). Sarakst.: 1968, apr.—maijs.

«Nosauksim šis te par kļāvām...»* (56. lpp.). Sarakst.: 1968, apr.—maijs.

Viesības* (79. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.

«Pa gaisu bez vadiem atbalsis rit...»* (81. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.

Zorge* (83. lpp.). Sarakst.: 1968, sept. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 9. lpp.

«Tālu smaržu ved kuģi...»* (86. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.

Ikdiena (87. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.—okt. Rokrakstā (1968, № 13) otrs virsraksts: «Atomfizika»; sākums:

Katra diena ir atoms.

Kur ir mans baltais virsvalks —

Man šis atoms ir jāsaskalda,

Citādi būs

Divdesmit četras stundas —

(matemātisks jēdziens, tukša laiva, neapputekšņots

zieds, urāna sairšana, nedabūta rotaļlieta un

paslēpju spēlēšana ar sevi.

«Dod rokas savas...»* (88. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.—okt.

«Es atkal esmu nonācis...»* (90. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.—okt. Rokrakstā (1968, № 13) pirms pēdējā panta:

Te var ar basām kājām iet

Un asfalts mīksts pie pēdām nelīp,

Kā slazdi tevi netur ciet

Nekādi rudens dubļu meli.

«Es trīnu uz tecilas durāmo garu...»* (91. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.—okt. Rokrakstā (1968, № 13) pirms pēdējā panta:

Bet lodes ir jālej, un durkji ir jātrin,

Jo citādi — kas tas par mieru?

Mēs — smadzenēs kūtri, bet mēlē — ātri,

Mēs visi esam par mieru.

Dievkociņš* (93. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.—okt.

Kastaņu diena* (95. lpp.). Sarakst.: 1968, sept.—okt. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 11. sept., 9. lpp.

Rokrakstā (1968, № 13) III daļā aiz 5. atkāpes:

Puikas kausies ar kastaņiem, un kas zin,

kur tādā karā var aizlēkt lode, kas pretniekam ķer

pa pieri vai pa mūra sienu, bet kastaņi

nāvei netic, un dzīvas saknes agri vai vēlu, bet

vienmēr ir bijušas un vienmēr stiprākas būs par mūri. Es esmu dzīva sakne, es augu un stiepos.

«It kā uz pasaules nebūtu melu...»* (101. lpp.). Sarakst.: 1968, okt.—nov.

«Pie Gaujas ir augstas klintis...»* (103. lpp.). Sarakst.: 1968, okt.—nov.

«No kurienes dzimst apātijas?»* (109. lpp.). Sarakst.: 1968, nov.—dec. Pirmpubl.:

1969

Balādes vecā stilā: Balāde par kaklu (114. lpp.). — Balāde uz ešafota (114. lpp.). — Balāde faktiski par neko (ievietota 2. sēj., 589.—590. lpp. — publicēta periodikā 1969. gadā). Sarakst.: 1969, janv.—febr., «Balādē par kaklu» aiz 1. panta:

Un it nevienam daļas nav,

Kā sirds pret ribām klauz,

Jo vienmēr nesēju ir maz

Un nēsājamo daudz.

Mesa (119. lpp.). Sarakst.: 1969, marts. Rokrakstā (1969, № 2) blakus virsraksts: *Visgrūtākais strīds.*

«Ko tu man, nātra, grībi sacīt kozdama?» (122. lpp.). Sarakst.: 1969, marts. Rokrakstā (1969, № 2) pirms pēdējā panta:

Var vēsturi kā slapju divieli griezt

Un, cik ir trauku, — asins pilnus liet,

Ar to jūs, plosītāji, esat lielīgi.

«Nu to prieku ir gana...»* (128. lpp.). Sarakst.: 1969, marts. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1985, 15. nov., 5. lpp.

Dzejolis izteikti mūsdienīgs, arī 2. rinda rokrakstā (1969, № 3): Anno 1969, taču tādā veidā dzejoli G. Merķeļa divsimtgadei veltītajā sarīkojumā neatļāva nolasīt, nerunājot par publicēšanu. Tādēļ gadaskaitlis rokrakstā pārlabots uz «1769» (šis gadaskaitlis figurējis arī iepriekšējās publikācijās). Kopotos rakstos — kā rokraksta pirmvariantā. Rokrakstā būtiskas arī svītrotās rindas 4. un 5. pantā:

Tu četrdesmit devītā šāvi,

Tu trīsdesmit septītā jāvi,

Bet dialogā ar nāvi

Tā apspēlēs tevi — kā stāvi.

Tu piedzīmi trīsdesmit trešā,

Krūtīs ar laikmeta lapsu (utt.).

«Tu esi mani atklājusi...»* (133. lpp.). Sarakst.: 1969, marts. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1985, 15. nov., 5. lpp. Rokrakstā (1969, № 3) pēdējais pants:

*Un visubeidzot —
Cik tas ir jocīgi,
Ka tāda valdišana tomēr ir.*

Ārzemju leģiona maršs (134. lpp.). Sarakst.: 1969, marts. Rokrakstā (1969, № 3) blakus virsraksts: *Tradicionālais, Sākuma rindas:*

*Tad dimdi zem kājām reiz, zemes karaša,
Ir kolonnas gatavas jau:
Ir leģions ierindā, priekšā ir maršals...*

Aiz 4. panta:

*Mēs visiem, kas klaigā un bjaustās par asinīm,
Ar mēlēm rīt tās liksim lakt,
Jo grāmatas vajaḡ ar pistoli lasīt
Un rakstniekus vajaga rakt!*

Nozaudētā Pirosmāni glezna (135. lpp.). Sarakst.: 1969, marts. Rokrakstā (1969, № 3) sākuma rindas:

*Sodi mani, Tbilisi,
Ar vēl vienu melnu un mulsinošu nakti,
Jo es turpat nāku no ballajām.
Sodi mani par zādzību,
Sodi mani par atrašanu,
Sodi mani par laimi.*

Variācijas par braukšanu ar kuģi lielā barā: «Lai kuģi peld, lai viļņi dzirkst...» (2. sēj., 595. lpp. — publicēta periodikā 1970. gadā). — «Gadās, ka paklūp, gadās, ka pagurst...» (149. lpp.). Sarakst.: 1969, maijs.

Ainavas un ainaviņas: «Kad saule jūrā iekšā brien...» (157. lpp.). — «Te ir nolādēta vieta...» (157. lpp.). — «Un tēlnieks kaļ, un akmens drūp...» (158. lpp.). — «Kvass ir no maizes garozām...» (2. sēj., 587. lpp. — publicēts periodikā ar virsrakstu «Cimos»). Dzejolim «Te ir nolādēta vieta...» rokrakstā (1969, № 6) 1. pants:

*Velni melnu gaili kāva
Te, kur sākas purvi,
Tāpēc smejas ruda rāva
Sēpotājām kurvī.*

Laipns uzaicinājums (166. lpp.). Sarakst.: 1969, jūl. Pirmpubl.: Avots, 1988, № 5, 20. lpp.

Operācija (172. lpp.). Sarakst.: 1969, jūl.—aug. Rokrakstā (1969, № 8) sākumā divi panti:

*Ir vēl viens vads to neliešu apraksts
Un vēl viena josla no lapām plika,
Un vēl vienu reizi tu vari teikt, kaprāl,
Par cik ir brīvāka Amerika.*

*Kjūst mazāk svina un mazāk cinka,
Bet tautai kjūst vairāk par vienu kropli,
Un drusku vairāk mēs esam slinki,
Un drusku vairāk mēs esam lopi.*

«Samals mani asterlaiks...» (174. lpp.). Sarakst.: 1969, jūl.—aug. Rokrakstā (1969, № 8) redzams, kā autors mēģinājis izveidot vienu pantu (aiz ceturtā). Ir divi varianti, abi svītroti:

*Cik nav dzīvē mīklu —
Ko es par tām rūpēšos!
Mūžību man nīkuļot
Starp rudens pūpēžiem.*

*Dzīvē pārāk mīklu,
Vesels vezums rūpestu,
Un par daudz nīkuļu
Pie rudens pūpēžiem.*

«Par mani...» (181. lpp.). Sarakst.: 1969, aug.—nov. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 8. lpp.

1970

Šajā gadā pierakstītas 10 pilnas, 1 nepilna burtnīca. Labojumu maz.

«Tas ņem no dzīves pusīti...»* (196. lpp.). Sarakst.: 1970, janv.—febr. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 86. lpp.

«Iesim ārā...»* (197. lpp.). Sarakst.: 1970, janv.—febr.

«Nedāvinī man puķes...»* (198. lpp.). Sarakst.: 1970, janv.—febr. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 49. lpp.

Scilla un Haribda (208. lpp.). Sarakst.: 1970, marts. Burtnīcā (1970, № 2) dzejoļa sākumā 3 panti:

*Plīv ugunīgās magonēs
simis ugunīgu «jā».*

*Uz savām rokām skatos es,
un rokas jāmazgā.*

*Nekas nav kauts, nekas nav žņaugts,
bet tomēr dziļumā
pie atbildības tieku saukts
ar katru dzīvo «jā».*

*Par to, ka sacījis «nekas»
un bridis seklumā,
par to, ka raudājis par maz
un arī smējies. Jā.*

Trīdesmit graši* (209. lpp.). Sarakst.: 1970, marts. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 11. sept., 9. lpp.

Kvēpekļis* (212. lpp.). Sarakst.: 1970, marts. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 11. sept., 9. lpp.

«Kā netiek vajā stepju zirgs no arkāna...»* (214. lpp.). Sarakst.: 1970, marts.

Pēc kāda laika* (215. lpp.). Sarakst.: 1970, marts.

«Pēc baltas ceturtdienas — melna piektdiena...»* (218. lpp.). Sarakst.: 1970, marts.

«Vienā no nākamām ziemām...»* (219. lpp.). Sarakst.: 1970, marts.

Slepens karaļa dekrēts (228. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 11. sept., 9. lpp.

«Nepūt man pīlītes labāk...»* (230. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs.

«Kad cilvēks pret kaut ko atsitas...»* (231. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs.

«Vien tam, kas dabūjis zilumu...»* (232. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs.

Divkauja* (233. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 8. lpp.

«Tuvāk ne matu, ne solīti...»* (234. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs.

«Kas ir ar tevi, sonet?»* (235. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs.

Ex libris* (236. lpp.). Sarakst.: 1970, maijs.

«Nenāc manī...»* (239. lpp.). Sarakst.: 1970, jūn.—jūl.

«Kā bērza blukis, baltās šķilās šķeldamies...»* (242. lpp.). Sarakst.: 1970, jūn.—jūl.

Trīs noktīrnes* (245. lpp.). Sarakst.: 1970, jūn.—jūl.

«Kad nogursti šo aizgaldoto dzīvi pārtaisīt...»* (247. lpp.). Sarakst.: 1970, jūn.—jūl. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 8. lpp.

«Vēl viena vilšanās, un tad...»* (246. lpp.). Sarakst.: 1970, sept.—okt.

Poliglotti (270. lpp.). Sarakst.: 1970, nov. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1985, 15. nov., 5. lpp.

Bailes (272. lpp.). Sarakst.: 1970, nov. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1985, 15. nov., 5. lpp.

Pulkvedis Vācietis un Hirosima* (280. lpp.). Sarakst.: 1970, nov. Pirmpubl.: Karogs, 1986, № 11, 14.—17. lpp.

«Tik vienkāršs vārds kā cigaretes dūms»* (248. lpp.). Sarakst.: 1970, nov. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 8. lpp.

Intīma romance* (285. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.

Nosacītiņa* (286. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.

«Tie zibens spērieni, kas sen jau solīti...»* (287. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.

«Kad dzīvei atpūkst savu zīlnieku...»* (288. lpp.). Sarakst.: 1970, nov. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 8. lpp.

«To par piecpadsmit kapeikām»* (289. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.

Cīņas loģika* (290. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.—dec.

Gaiļa pacelšana* (291. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.—dec. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 8. lpp.

Vēlāis zvans* (293. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.—dec.

«Ko tu skaties uz mani kā vitrinā?»* (297. lpp.). Sarakst.: 1970, nov.—dec.

1971

Šajā gadā pierakstītas 9 pilnas, 1 nepilna burtņica. Labojumu maz.

Paradīzes cīrsmā (343. lpp.). Sarakst.: 1971, apr.—maijs—jūn.—jūl. Rokrakstā (1971, № 4) 1. pants:

*No pīeres nost man nenopemt šī rīta
pat tad, kad mani švikos mironkrīts.
Krīt koks un mirst kā dziesma uzrakstīta,
kā dzejolis, kas tikko uzrakstīts.*

Pēc patikšanas sev (354. lpp.). Sarakst.: 1971, jūl.—aug. Pirmais pants (1971, № 5):

*Tas ir visa, visa labā kaps —
darot fiksmīnāties, cik tu esi labs.*

«Es zināju — tā būs. Es tikai nezināju — kad...» (356. lpp.). Sarakst.: 1971, aug. Rokrakstā (1971, № 5) virsraksts: *Issavienojums.*

Izbijušais (358. lpp.). Sarakst.: 1971, aug. Rokrakstā (1971, № 6) neskaidri uzrakstīti vārdi «lūgt» (9. pantā) un «lūgs», «līegs» (10. pantā), tā ka iespējami varianti.

— «Viens pagrabs klie dzz pēc viena vēsuma...» (361. lpp.). Sarakst.: 1971, aug. Rokrakstā (1971, № 6) 1. pants:

Uz kādu pilsētu tu sauc?
Uz ko tur bijetes vairs neesot?
Kā ir par maz?
Kā ir par daudz?

Variācija par «šo runāja»...: I. «Šo runāja, to runāja...» (382. lpp.). — II. «Še rocīpa, še mūžiņš...» (382. lpp.). — III. «Zelta gaili, zelta gaili...» (383. lpp.). Sarakst.: 1971, nov. Trešo daļu — «Zelta gaili, zelta gaili» komponējis Romualds Kalsons, un tā ar virsrakstu «Zelta gailis» publicēta grām.: Dziesmas vīru koriem. R., 1973, Zvaigzne, 38.—43. lpp.

1972

Šajā gadā sarakstītas 11 pilnas, 1 nepilna burtnīca. Burtnīcas — atšķirībā no citiem gadiem — nav numurētas; vāka augšā labajā pusē uzlīmēta kalendāra lapa ar gadu un datumu. Kārtas numuri tādēļ likti kvadrātiekvās.

Ligo pie Paduna (403. lpp.). Sarakst.: 1972, janv. Paduns — akmens Angāras vidū.

Akcentēti ritmi (413. lpp.). Sarakst.: 1972, janv. III daļas 2. panta 4. rinda uzrakstīta ļoti neskaidri; var būt cits atšifrējums.

«Kā pulkstens sit? Tāpat vien sit...» (454. lpp.). Sarakst.: 1972, maijs. Sākuma variants:

Kā pulkstens sit? Tāpat vien sit.
Bet reizēm tas pa istam sit,
tā sit, ka asaras tev rit,
nekādu tev tur divpadsmit,
bet tev zem jostasvietas sit,
un niknas asaras tev rit,
un tikai tas vēl ir, kas rit...

Tik niknas, kā tas tālais mežs,
kas niknas zaru rokas pleš,
lai tas, ko gaidi, paliek svešs...

«Noņem asaru no manis...» (462. lpp.). Sarakst.: 1972, jūn. Burtnīcā virsraksts: *Pēdējā lapa* (svītrots).

Pretenzijas (482. lpp.). Sarakst.: 1972, aug. Burtnīcā svītrots virsraksts: *Jautrība*.

Pierē (491. lpp.). Sarakst.: 1972, aug. Pirms dzejoļa šādi divi panti:

Kad avīzē es lasu ziņas,
es esmu vajā un es gaidu —

ar plikām rokām sirdsapziņa
ķer vaļā pasprukušu naidu.

Beļ pavada no sviedriem gluma,
un nezin kāpēc tie ir sarkanl...
No avīzēm es kļūstu dumāks,
no avīzēm bāl manī sarkanums.

Rudens dienas ekspromts (497. lpp.). Sarakst.: 1972, sept. Rok-
rakstā pirms pēdējā panta:

Lai man vienu mēru dod,
uz šīm oglēm zvērojot,
uz šī ceļa mērojot
un šim ceļam zvērējot,
Ja man dod...

Ieroču muzejā (499. lpp.). Sarakst.: 1972, sept. Rokrakstā sākumā
divi panti:

Tas sārts, tas Lojolas, guļ aizmirstības ūķī,
un briesmu pasakas pa miegam asti kuļ,
bet dēlam stāstu es un stāstīšu par pūķi,
lai nenotic viņš, ka viss guļ, kas guļ.

Starp dzelžiem, bronžiem, čuguniem un sviņiem
ir miermīlīgi nozaļojis varš,
tur muzejā guļ sikos gabaliņos
gan preparēts, gan anatomēts karš.

«Pats pelēkākais, drūmais cietums...» (500. lpp.). Sarakst.: 1972,
sept. Rokrakstā virsraksts: *Fantāzija* (svītrots).

«Beidzot mājās jūs esat...» (508. lpp.). Sarakst.: 1972, nov. Dze-
jolis ļoti sasnēgts, acīmredzot autors to uzskatījis par nepabeigtu
(beigās nav arī punkta), taču ir augstā mākslinieciskā līmenī, tādēļ
tiek ievietots pamattekstā.

1973

1973. gadā pierakstītas 6 pilnas, 1 nepilna burtnīca. Atšķirībā no
pārējām burtnīcām šī gada numerācijai autors izmantojis nevis kārtas
skaitļus, bet alfabētu (A—G). Labojumu maz.

N. (517. lpp.). Sarakst.: 1973, febr. Šajā gadā N. veltīti vai-
rāki dzejoļi: «Ja nekož alkšņu bārkstis...» (sarakst.: 1973.

18. martā, publicēts krāj. «Visāda garuma stundas» — bez virsraksta «N.»); «Es esmu izmelojies tukšs, ka nemeklēju tevi...» (arī sarakst.; 1973, martā); «Tagad es tevi gaidīšu...» (sarakst.: 1973, maijā, publ. krāj. «Visāda garuma stundas» — bez virsraksta «N.»).

«Vēl kontrastainākā kā murgā...» (518. lpp.). Sarakst.: 1973, febr. Viss dzejolis pārsvītrots, taču šķiet pietiekoši kvalitatīvs, tādēļ ievietots rokrakstu pamattekstā.

1974

1974. gadā pierakstītas 10 pilnas, 1 nepilna burtnīca. Labojumu maz, Burtnīcā № 8 (jūnijs) svītrots šāds dzejolis (pants?):

*Kā druva zem sirds rugainei,
tā rugaine zem sirds ir druvaj —
mēs esam taisni no tās sugas,
kas katru miju brīdi lūst
un nākošajā brīdī sadzīst,
lai pārmainītos vēlvienreiz...*

«Tāpat pie Gaujas...» (540. lpp.). Sarakst.: 1974, janv. Šis dzejolis acimredzot rakstīts reizē ar krājumā «Gamma» publicēto, pazīstamo dzejoli «Dabas kronis», jo burtnīcā (1974, № 1) atrodas aiz «Dabas kroņa» un ir apzīmēts ar «b». «Dabas kronis» — «a».

Visāda garuma stundas (573. lpp.). Interesanti, ka šā skaistā dzejoļa virsraksts ir tāds pats kā veselam krājumam — «Visāda garuma stundas» (1974), taču krājumā dzejoļa nav — laikam jau bijis par vēlu ievietot (dzejolis uzrakstīts 1974. g. oktobrī, bet krājums parakstīts iespiešanai 1974. g. maijā).

1975

Sajā gadā pierakstītas 14 pilnas, 1 nepilna burtnīca. Labojumu maz.

*Bolero** (593. lpp.). Sarakst.: 1975, janv.

*Skaņa** (595. lpp.). Sarakst.: 1975, janv. Pirmpubl.: Lit. un Mākla, 1986, 14. nov., 9. lpp.

«Ir vārdi, kas nesasniedz...»* (599. lpp.). Sarakst.: 1975, janv.

*Jautājumi** (600. lpp.). Sarakst.: 1975, janv.

«Pa mākoņu atslēgcaurumu...»* (602. lpp.). Sarakst.: 1975, febr.

«Palecies un pilādžaru...»* (610. lpp.). Sarakst.: 1975, febr.

«Un tie tramvaji kā bruņurupuči...»* (620. lpp.). Sarakst.:

1975, marts — aprīlis.

- Virš mākoņiem* (621. lpp.). Sarakst.: 1975, marts—aprīlis.
- «Kūst saraudāto bēdu...»* (627. lpp.). Sarakst.: 1975, marts —
aprīlis.
- «Man stopa stiegra tievā...»* (633. lpp.). Sarakst.: 1975,
maijs — jūnijs — jūlijs.
- «Es nekādu vairs nelūdzos saudzību...»* (634. lpp.). Sarakst.:
1975, jūl.
- Vizija* (636. lpp.). Sarakst.: 1975, jūl.
- Rudens rūsa* (648. lpp.). Sarakst.: 1975, aug.—sept.
- «Man šodien pieder...»* (653. lpp.). Sarakst.: 1975, sept.
- Vienstāvu Rīga* (654. lpp.). Sarakst.: 1975, sept.
- Vēstule* (657. lpp.). Sarakst.: 1975, sept.
- Rozes pirkšana* (659. lpp.). Sarakst.: 1975, okt.
- Tris* (665. lpp.). Sarakst.: 1975, okt.
- «Nolādētā kaukšana...»* (667. lpp.). Sarakst.: 1975, okt.
- Nostalgija* (675. lpp.). Pirmpubl.: Draugs, 1987, № 11, 18. lpp.
- «Uzraksti man dziesmu, ko var apēst...»* (683. lpp.). Sarakst.:
1975, okt.
- Novembra tango* (684. lpp.). Sarakst.: 1975, okt.
- Ieskatīšanās* (687. lpp.). Sarakst.: 1975, nov.
- «Ceļas spārnos uzacis...»* (689. lpp.). Sarakst.: 1975, nov.
- Lustēšanās* (696. lpp.). Sarakst.: 1975, nov.
- Mode* (707. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Pietura ceļā* (708. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Viļņa galā* (711. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Atgriešanās* (715. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- «Sveču gaismu pametusi sen...»* (718. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- «Kāpēc tu man, melodija, melo?»* (720. lpp.). Sarakst.: 1975,
dec.
- Labrit!* (727. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Runcis kedās* (728. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Zelts* (729. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- «Ai, kas tev ir par jauku...»* (732. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- «Krit gluži stāvus sniegs...»* (733. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Nāras medibas* (734. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.
- Dāvana* (735. lpp.). Sarakst.: 1975, dec.

DZEJOĻU VIRSRAKSTU UN PIRMO RINDU
ALFABĒTISKAIS RĀDĪTĀJS

- A *capella* («Kaut ko sātanisku dzied») 162
Ābeles tiesa («Bezkaunīgas asaras valdot») 504
«Ābols...» 201
Aci pret aci («Tu gribi šo koku») 204
Acis («Ēs nezīnu, vai paradīzē») 507
«Ādu pār acīm...» 7
«Ai, kas tev ir par jauku...» 732
Aicinājums («Lai no māliem alkīmiķi zeltu») 537
Ainavas un ainaviņas (skat. dzej. «Kad saule jūrā iekšā brien»,
«Te ir nolādēta vieta», «Un tēlnieks kaļ, un akmens drūp»)
Aizdomas («Kā tu kļūdījies, seržant») 339
«Aiziet garām man un aiziet tev» (Pēc patikšanas sev) 354
«Aizkarus līdz zemei nolaiduši» (Rudens eļģīja) 654
«Aizspidini acis...» 82
Aizvējš («Salmiņu krauj pie salmiņa») 310
«Aizver gudrās lērbas» (Dzīve) 640
«Ak tu, dziesmiņa — mazgribulīte» (Mazgribulīte) 509
Akcentēti ritmi («Nu, paskat! Nu, paskat») 413
Akmeņlauztuvēs («Es esmu kādas dzīves akmeņlauztuvēs») 319
Āksta kuplejas («Uz sniega balta krekla») 193
Akvarelis («Sniegi krita, sniegi sita») 536
Albuma dzejolis («Vai tad tišām te nav it nevienas spuldzes?») 259
Albums («Pārakmeņpojušies kauli») 175
Alus zāle («Šeit, biedri alus, būs jūsu zāle») 16
Anno 197... («Par ko») 582
Anno 1933 («Asaras neatceries») 637
«Ap ielāpiem dikti šmurgājas» (Ielāpi) 353
«Ap kritušu kareivi — bites pa viršiem» (Vīzijas) 9
Ap mums («Dievu pilnas debesis») 685
Apātija («Jo vairāk tu uzsūc») 681
Ape («Kā jaunas kurpes cietā kape») 21

- Apinis («Bez tēva, bez mātes») 126
 Apskaidrības sakarībā («Skaidrums tāds uz zemes bumbas») 494
 Apvārdošana («Kurš ir to eglīti nozāģējis?») 670
 «Ar daiļiem vārdiem teiktu es» (Atrunāšanās) 511
 «Ar Dievu tam nav it nekāda sakara» (Dievkociņš) 93
 «Ar divām kājām cilvēks iet» (Morāldziesmiņa) 649
 «Ar histēriķu jūsmu šorīt vilciens kliezda...» 173
 «Ar kādu augstumu, ar kādu aukstumu...» 269
 «Ar ko lai es iztiekū?» (Palagi) 463
 «Ar mani, vājo — izturēt...» 347
 «Ar mašīnas bortu...» 256
 «Ar mokām es to lejā novēlu» (Dāvana) 735
 Ar pienu («Bija jāiekur plīts») 98
 «Ar reaktīviem TU...» 237
 «Ar rībām noslēdzies» (Leduskalns) 630
 Ar svešu pildspalvu («Ja es palikšu dzīvs») 43
 «Ar tādu kā atkušņa smaidu uz lūpām» (Sniega cilvēks) 315
 Ar tevi («Pulksteņiem nokūst rādītāji») 273
 Arestanti («Saskandina glāzes, saplekšķina lūpas») 12
 Ārzemju leģiona maršs («Tu, vēstures mauka, aizpogā blūzīti») 134
 «Asaras neatceries» (Anno 1933) 637
 «Asinīs bango karš...» 523
 Atgriešanās («Roka atgriežas jaunam vēzienam») 715
 Atgriešanās punkts («Ikvienā mūsu atrašanās brīdī») 717
 «Atkal mēs pie galda zvilnam...» 76
 Atkārtošanās («Ja tavā priekšā otru reiz») 69
 Atkusnis («Atkusuši ir trotuāri») 186
 «Atkusuši ir trotuāri» (Atkusnis) 186
 «Atlido pie benzīntanka» (Ods pie benzīntanka) 615
 «Atnāk biedrs...» 130
 Atpakaļskatīšanās («Stāsta, ka atpakaļskatoties») 551
 Atrunāšanās («Ar daiļiem vārdiem teiktu es») 511
 «Atsevišķi par ziedu» (Rozes pirkšana) 659
 Atskaņas par Tevi («Vai man Tevis netrūkst?») 587
 «Atveras tauriņš kā grāmata» (Enciklopēdija) 581
 «Augstu, augstu rāpjas vija...» 159
 Avārija («Vai viņš grib baidīt?») 226
 «Bābu runas...» 65
 Bailes («No šermuļiem mani ir atmācījuši...») 272
 Balāde par apātiju («Sēd Jānis otro gadu jau») 125
 Balāde par gaili («Iet pa sētasvidu gailis») 116
 Balāde par kaklu («No kakla vienu kungu met») 114

- Balāde uz ešafota («Uz Loijolas galda nu es esmu piacis») 114
- Balādes vecā stilā (skat. dzej. «Balāde par kaklu», «Balāde uz ešafota») 114
- Balle («Tādas bengāliskas, gaišas, tādas pustrakas kā šīs») 338
- «Balta līdz galam...» 412
- «Baltas sienas un sarkani kārnīpi...» 398
- Barjera («Pat vējš var pārraut tīmekli») 478
- Bēdīgi vārdi («Es tos saku») 195
- «Beidz raudāt...» 224
- «Beidz reiz to savu slīcināties saukšanu...» 370
- «Beidzot mājās jūs esat...» 508
- «Beigas labas — viss ir labs...» 161
- «Bērnībā» (Darba piedāvājumi) 66
- Bērnība («Kādas ir dienas?») 153
- «Bērnu dienu lupstāji...» 292
- «Bet vai tu tiešām tici pats...» 164
- «Bez kādas jaunas smiešanās» (Ieskatīšanās) 687
- «Bez tēva, bez mātes» (Apinis) 126
- Bez vēsts pazudušie («Nenotiek lieli kari») 124
- «Bezkaunīgas asaras valdot» (Ābeles tiesa) 504
- Bezmiegs («Tik negaidīts kailsals») 486
- «Biedri Atbildīgais, — es saku» (Saruna ar biedru Atbildīgo) 25
- «Bij mierīgs ūdens» (Plunkšķis) 18
- «Bija jāiekur plīts» (Ar pienu) 98
- «Birst (un par viņu visi brīnās)» (Ekspromts) 534
- «Bīskaps atdeva verdzībā draudzi» (Iztikšana) 70
- Blūzs par ēšanu («Ko svece ēd, ko lāpa ēd») 373
- Bolero («Ciet») 593
- «Braucam nogāzties...» 476
- Brīnumi («Lēnām») 23
- Buramie vārdi («Pie balta bērza») 332
- «Būs klusiem soļiem mēness gājis» (Galva) 532
- Cara vēlēšanas («Te ir aerodroms. Te it nekas nav lēni») 13
- «Caur čūsku bez galvas un astes» (Delfīns) 341
- «Caur dota ambrazūru» (Milzīgi daudz kaiju) 471
- «Caur gadiem sarkani degošais» (1905) 590
- «Cauri viegļiņai siseņu mūzikai» (Kastaņu diena) 95
- Ceļ māju («Vēl viens sīkais ceļ sev māju») 321
- «Ceļas spārnos uzacis...» 689
- «Ceriņi aizgāja...» 453

- Cigarete («Cigarete gruzd un dūmo»)** 320
«Cigarete gruzd un dūmo» (Cigarete) 320
Ciemos pie lidēja («Satraukts papiross») 277
«Ciet» (Bolero) 593
«Cik gan man šodien nav jāuzzin jauna...» 156
«Cik grūti ir noticēt, ka ir saule...» 255
«Cik pie tevis ir savādi silti...» 307
«Cik tad reiz var mājās atnākt» (Variācijas par pazudušo dēlu) 426
«Cik tas ir labi, ka nāc» (Lustēšanās) 696
«Cik var...» 312
«Cik vareni kukuļi vēlās aiz lemess» (Vareni kukuļi) 311
«Cik ziedu un cik zāļu...» 244
Ciltskoks («Ir») 606
Cilvēkēdējaņa spēju dziesma («Varra tava, varra tava») 367
«Cilvēki, jūs ciešat visādas reakcijas» (Termoreakcija) 543
«Cilvēks gaida, kad nokritis zile» (Gaidīšana) 390
Ciņas loģika («Pēc taisnības un cilvēcības prasot») 290

Dabūšana («Jau skrūves brakšķ») 697
Daiba piedāvājumi («Bērnībā») 66
Dāvana («Ar mokām es to lejā novēlu») 735
**Dāvināšanas dziesmiņa («Sākas tie steigumi, drūzmumi, skrēju-
mi»)** 736
**Daži sakramentāli momenti (skat. dzej. «Atkārtošānās», «Sāpju
sliexnis», «Iztiksāna», «Veto»)**
«Dēlam ir jārūnā tālāk» (Zorge) 83
Delfins («Caur čūsku bez galvas un astes») 341
«Dēls zīmē ar to» (Meln, miksts zīmulis) 603
«Deniņos kā baznīcortni dun» (Un) 27
19. februāris («Kad pie dienas klāt grafiķi sprūk») 611
Didaktika («Tā nav mana pagrablūka») 176
«Diena ir blukis» (Ikdiēna) 87
«Diena tik spulga» (Dzimšanas diēna) 563
Dievkociņš («Ar Dievu tam nav it nekāda sakara») 93
«Dievu pilnas debesis» (Ap mums) 685
Distance («Tā jau nav, ka tu nezini vairs, kas ir Venta») 169
XX («Divdesmitā gadusimta rīt») 142
«Divdesmitā gadusimta rīt» (XX) 142
Divkauja («Šāviens ir izskanējis. Uzvarētājs ir aizgājis») 233
Divplāns («Man patik tavas acis») 31
«Do diēzs» (Skapa) 595
«Dod rokas savas...» 88
Drastiska dziesma («Jūra nemil taisīt jokus») 57

- Drikstēšana («Kas tad isti ir drikstēšana») 180
- Dzejas rinda («Vai tad kāds brīnījās?») 503
- Dzejolis, rakstīts ar zīmuļa galiņu («Tik daudz arī man vajrs
tev ir jāsaka») 547
- Dzērve («Kā lai to dzērvi») 562
- Dziesmiņa, ko skramšķina ķirmji («Skram-skram-skram») 45
- Dziesmiņa par iksu («Pavasarus dod un pavasarus atņem») 44
- «Dziesmu aprauto dzīparu kalnā...» 387
- Dzimšanas diena («Diena tik spulga») 563
- Dzīve («Aizver gudrās lērbas») 640
- «Dzīve man kā koks ir...» 323
- «Dzīvo filozofs» (Filozofs) 379
- «Dzīvo, manējā brīvība...» 522
- Ekspromts («Birst (un par viņu visi brīnās)») 534
- Ekspromts («Pārdaugavai kaut kas ir uzšķīlies») 448
- Elles idealizācija («Lūdzams, atgūsti valodu») 366
- Enciklopēdija («Atveras tauriņš kā grāmata») 581
- «Es aizeju uz kalniņu. Un viss...» 396
- «Es aizeju zem zemes...» 168
- «Es atkal esmu nonācis...» 90
- «Es atstāju mājās spēku, jo nevar ar spēku...» 326
- «Es diemžēl neiemācījos ne angļiski, ne franciski...» 15
- «Es esmu izmelojies tukšs, ka nemeklēju tevi» (N.) 519
- «Es esmu kādas dzīves akmeņlauztuvēs» (Akmeņlauztuvēs) 319
- «Es esmu kritis uz importu» (Imports) 483
- Es esmu mānīticīgs — ziema būs (Vēstule) 657
- Es gribēju («Es gribēju uzrakstīt reiz par visām puķēm») 484
- «Es gribēju uzrakstīt reiz par visām puķēm» (Es gribēju) 484
- «Es gribu dzīvi apliecināt...» 141
- «Es izkāpju...» 253
- «Es joprojām niķelēšos...» 360
- «Es jums sirsnīgi saku» (Izbeidziet!) 541
- «Es lūdzu zaļu, man iesmērē tušu» (Krāsa) 375
- «Es neatceros, kura pirmā atnāca» (Kas notiek ar pasakām?) 295
- «Es neatskatīdamies zinu...» (Sev) 279
- «Es nekādu vairs nelūdzos saudzību...» 634
- Es nerakstu («Tā ir bērna aizbraukšana») 59
- «Es nevaru noliegt...» 240
- «Es nezinu, kur šitais dzejolis man piedzima...» 276
- «Es nezinu, vai paradīzē» (Acis) 507
- «Es niezu» (Mirāžas) 601
- «Es palienu zem zibens spēriena...» 528

«Es — par Sauli virs galvas» (Oda nesmukumiem)	567
«Es par šo otrādo būšanu» (Otrādā būšana)	365
«Es sēžu pie sava dzejoļa gultas» (Slims dzejolis)	94
«Es smoku...»	377
«Es sviežu šo stundu pret grīdu...»	257
«Es šodien esmu par vienību» (Vienība)	207
«Es šodien nevaru strādāt...»	89
«Es tev sūtu šo misiņa pogu, šo ritu...»	424
«Es ticu mašīnai kā zirgs...»	529
«Es trinu uz tecilas duramo garu...»	91
«Es tos saku» (Bēdīgi vārdi)	195
«Es vairs nelūdzu velnu, ne dievu» (Zvejnieka sieva)	58
«Es zināju — tā būs. Es tikai nezinaju — kad...»	356
«Esot tā kopš sirmsenatnes» (Zemes piemānīšana)	549
<i>Ex libris</i> («Ši grāmata ir mana»)	236

Fetišs («Lietas pielūgdams»)	622
Filozofija («Vai, kādi ērmi»)	475
Filozofs («Dzīvo filozofs»)	379
Fotogrāfijas no 7000 km attāluma («Tagad tu rocies»)	265
Futbols («Puikas nost no sevis vāžus gērbj»)	526

«Gadās, ka paklūp, gadās, ka pagurst...»	149
Gaidīšana («Cilvēks gaida, kad nokritis zīle»)	390
Gaiļa dziesma («Knābis man kļūst neasāks, knābis man kļūst stru- pāks»)	41
Gaiļa pacelšana («Šī diena iezīmogojās man acīs»)	291
«Gaišs pulveris ir, mani tautas brāļi» (Grotaska)	203
Galva («Būs klusiem soļiem mēness gājis»)	532
«Galvu piramīdes. Tā kā Batijam» (Kāpostgalvas)	392
«Gar puteklainām madarām...»	163
«Gauļa robežstripu tura...»	409
Gludā zemē Pletenzijā... («Gludā zemē Pletenzijā»)	473
Goliāts («Goliāts mazs? Goliāts bass?»)	397
«Goliāts mazs? Goliāts bass?» (Goliāts)	397
«Govij atņemu elku ticību» (Kā nomira govš)	694
«Granīta oļi...»	457
Grotaska («Gaišs pulveris ir, mani tautas brāļi»)	203
«Grumbas skaitis sievas un nesievas» (Pierē)	491
«Guļ dzelži, bronži, čuguni un sviņi» (Ieroču muzejā)	499
Gulivers Rīgā («Kur esat, biedri Guliver»)	538
Haizivju prognoze («Piepūšājamo glābšanas plostu»)	568

- Heraldika («Kas ir — izlēkt svešā ostā?») 571
 «Hipnotizē» (Stihiju vārdi) 565
 Hipotēze («Kā beidzās civilizācija uz Mēness? Tā») 29
 Homo sapiens («Nesaprotama kļūst») 104
- Iela («Rūc motoru sumbri») 309
 Ielāpi («Ap ielāpiem dikti šmurgājas») 353
 «Iemūrē superkapsulā» (No kura gala) 737
 Ieroču muzejā («Guļ dzelži, bronži, čuguni un sviņņi») 499
 «Iesim ārā...» 197
 Ieskaņa («Migla sniegu noēda») 399
 Ieskatīšanās («Bez kādas jaunas smiešanās») 687
 «Iesper zibens, smags kā čuguns» (Vīzija) 636
 «Iespraksti man...» 579
 «Iet pa sētasvidu gailis» (Balāde par gaili) 116
 «Ik pēc stundas viens pulksteņa rādītājs» (Laiks) 668
 Ikdiens («Diena ir blukis») 87
 «Ikvienā mūsu atrašanās brīdī» (Atgriešanās punkts) 717
 «Ikviena stunda mūs sijā» (Kalibrēšana) 725
 «Ilgi tā stāv» (Neatbildēta vēstule) 182
 Imports («Es esmu kritis uz importu») 483
 Imunitāte («Kāpēc tu burzi lakatiņu») 74
 Intīma romance («Rudeņa vēji caur balsi tev strinkšķ») 285
 Intonācija («Nav ko pīkstēt — peles pīkst») 394
 «Ir» (Ciltskoks) 606
 «Ir brīži, kuros par visu svarīgāk...» 150
 «Ir cilvēki vērtīgi spalvās» (Veto) 71
 «Ir gan tiem latviešiem to «ību»...» 641
 «Ir iekritis cilvēku starpā...» 171
 «Ir maigums jauns un ir pat briesmīgs...» 533
 «Ir nedrošs prieks pret pavasara sauli izlīdis...» 327
 «Ir reizēm tas stulbais brīdis» (Pasaules lāpšana) 221
 «Ir sapnis tikai dzīves suķe» (Sapņi) 446
 «Ir vārdi, kas nesasniedz...» 599
 «Ir ziņas, ka valstī briest dumpji» (Slepenš karaļa dekrēts) 228
 Īsa pārdoņa («Nupat ir dzejniecīņi») 421
 Istabā bez vēdlodziņa («Istabā bez vēdlodziņa») 53
 «It kā uz pasaules nebūtu melu...» 101
 «It visu mēra mūsu acs...» 54
 Izbeidziet! («Es jums sirsniņi saku») 541
 Izbijušais («Šorīt vajag pāri žogam») 358
 «Izdzer alu, sesīt kannu, nobučoju...» 350
 Izglītība («Manam draugam bija») 701

- Izkapts («Izkapts no dzērvju kāša») 591
 «Izkapts no dzērvju kāša» (Izkapts) 591
 Iztikšana («Bīskaps atdeva verdzībā draudzi») 70

- «Ja es padzišu, satraukum, tevi...» 625
 «Ja es palikšu dzīvs» (Ar svešu pildspalvu) 43
 «Jā, es zinu, ka zeme deg...» 330
 «Ja jau nu reiz» (Vārdi) 352
 «Ja man būtu tie trīsdesmit graši» (Trīsdesmit graši) 209
 «Ja mūsu cilvēkam ir kas liels» (Redziet, kas ir par lietu) 154
 «Ja pārāk ilgi domā...» 165
 «Jā, tas ir pārāk skaisti» (Trīs noktirnes) 245
 «Ja tavā priekšā otru reiz» (Atkārtotā) 69
 «Ja tu redzi šeit bālas kā pērnās lapas» (Paleta) 389
 Jāņi («Uzsiti mucai pa spundi») 8
 «Janvāra naktspūce...» 596
 «Jau skrūves brakšķ» (Dabūšana) 697
 Jaungada prologs («Kad Jaunais gads pār zemi plūst») 185
 «Jauniņi cilvēciņi, pussamalti, pussamīti...» 20
 Jautājumi («Kas ir aiz tā») 600
 «Jo vairāk tu uzsūc» (Apātija) 681
 «Jocīga dziesma par dzelzi...» 447
 «Jocīgs dīla griezdamies...» 461
 «Jūra nemil taisiti jokus» (Drastiska dziesma) 57
 Jūnieka tetovējums («Nāra vēl ir uz ādas») 434
 «Jušanu rāmjos» (Neportretiski portreti) 544
 «Kā aiz saldas gleznas salda glezniņa...» 525
 «Kā beidzās civilizācija uz Mēness? Tā» (Hipotēze) 29
 «Kā bērza blukis, baltās šķilās šķeldamies...» 242
 «Kā dzīvot...» 78
 «Kā gaida sauli pēc nakts, kurā sapnis kā gepards...» 388
 «Kā jaunas kurpes cietā kape» (Ape) 21
 «Kā lai to dzērvī» (Dzērvē) 562
 «Ko man vienmēr acgārnī rādās» (Rīts) 514
 «Kā mēs dzērām!» (Nozaudētā Pirosmāni glezna) 135
 «Kā mūžība spīd baltā kraujā» (Kraujā) 550
 «Kā nākamību zilējis...» 316
 «Kā netiek vaļā stepju zirgs no arkāna...» 214
 «Kā no polārlediem ziemeļēja izpūsts» (Pietura ceļā) 708
 Kā nomira govus («Govij atņēma elku ticību») 694
 «Kā pār izšautu lodi...» 188

- «Kā pulkstens sit? Tāpat vien sit...» 454
- «Kā tev murrājas?» (Runcis kedās) 728
- «Kā tik bezkaunīgi var gaidīt?» 466
- «Kā to lai pieklājīgāk jums saka?» 275
- «Kā tu kļūdījies, seržant» (Aizdomas) 339
- «Kā var tādas skaņas izdot» (Stabule) 138
- «Kabatā viens nēsā asu ģelzi...» 713
- «Kad cilvēks pret kaut ko atsitas...» 231
- «Kad dzīvei aprūkst savu zilnieku...» 288
- «Kad Jaunais gads pār zemi plūst» (Jaungada prologs) 185
- «Kad koki lūst un lauztu zaru biezs» (Līdzdalība) 372
- «Kad mani sasiņ» (Struktūra) 692
- «Kad mani sasniedza šis skumjais stāsts...» 100
- «Kad māte no papīra lasa» (Mitiņš) 129
- «Kad naktī mani kāds aptura...» 121
- «Kad nedēļai ir nepareizas dienas...» 391
- «Kad nevar novērsties un novērst» (Un vēl par to pašu) 140
- Kad noguris («Kad prāts noguris») 726
- «Kad nogursti šo aizgaldoto dzīvi pārtaisīt...» 247
- «Kad pie dienas klāt grafiķi sprūk» (19. februāris) 611
- «Kad prāts noguris» (Kad noguris) 726
- «Kad saule iekrīt zālē» (Saule) 472
- «Kad saule jūrā iekšā brien...» 157
- «Kad svešā vietā trešo dienu līst...» 222
- «Kad uzkrīt kara dzirkstele...» 439
- «Kad vajag vienas balss...» 364
- «Kad vanags pēkšņi sakļauj spārnus» (Sargāšana) 580
- «Kad ļaunas nedrīkstamas domas...» 477
- «Kāda velna pēc viņa izliekas...» 658
- «Kādas ir dienas?» (Bērniņa) 153
- Kaimiņos kaza («Nav silms ar maziem») 474
- Kalibrēšana («Ikviena stunda mūs sijā») 725
- Kalnā («Vai, cik smaržīgs») 642
- «Kam bija mājas» (Pirms 30 gadiem) 594
- «Kam ir vajadzīgs, ka sāj?» 441
- Kamene istabā («Pats skum-m-m...») 80
- «Kāpēc es neesmu nobeidzies...» 132
- «Kāpēc tu burzi lakatiņu» (Imunitāte) 74
- «Kāpēc tu man, melodija, melo?» 720
- Kāpostgalvas («Galvu piramīdes... Tā kā Batijam») 392
- Karš pieteikts («Karš pieteikts») 395
- Kartupeļa sakarībā («Meitenes ap lauku») 493
- Kas ar Lienī precēsies («Kas ar Lienī precēsies») 194
- «Kas cilvēkam ir nodarijis pāri?» 374

- «Kas ir aiz tā» (Jautājumi) 600
 «Kas ir ar tevi, sonet?» 235
 «Kas ir — izlēkt svešā ostā?» (Heraldika) 571
 «Kas negrib ko, to vēl var piespiest» (Vienādošana) 470
 Kas notiek ar pasakām? («Es neatceros, kura pirmā atnāca») 295
 «Kas par badu var būt maijā?» 328
 «Kas tad īsti ir drikstēšana» (Drikstēšana) 180
 «Kas tad šodien par priekiem?» (Prieki) 199
 «Kas var būt izslēgts...» 123
 «Kas viesuļvētrā bijis prieku silā...» 342
 Kastapu diena («Cauri viegļiņai siseņu mūzikai») 95
 «Katrām sava dzīves dzija» (Vecā Pijola sapnis) 48
 «Kaut ko sātānisku dzied» (*A capella*) 162
 «Kaut kur» (Mākoņi) 586
 «Kindžāla, maza dzelonīts...» 592
 Klauna pamošanās («Pie durvīm klauvē») 490
 Klauna («Niknu mūju») 650
 Klibais («Klibais mani daudzinaja») 335
 «Klibais mani daudzinaja» (Klibais) 335
 «Klusu...» 216
 «Kļūst atkal tumšs» (Negaiss) 652
 «Knābis man kļūst neasāks, knābis man kļūst strupāks» (Gaļa dziesma) 41
 «Ko jūs gaidāt, nepiedzimušās dvēseles?» 77
 «Ko svece ēd, ko lāpa ēd» (Blūzs par ēšanu) 373
 «Ko tu ej tik lēnām?» 73
 «Ko tu katru gadu precies...» 112
 «Ko tu lūdzi, ko tu sauci...» 294
 «Ko tu man, nātra, gribi sacīt kozdama?» 122
 «Ko tu no pelēkā skābsti» (Pelēkā dziesma) 488
 «Ko tu skaties uz mani kā vitrinā?» 297
 «Ko tu skatu bēdzini...» 632
 «Ko tu šausties, ko tu sevi per...» 345
 «Ko viņi skandina» (Vēji no Skandināvijas) 730
 «Ko viņi visu nemāk!» (Poliglotti) 270
 «Kokā? Apželiņ!» 705
 Konfrontācija («Viņu par maz ir? Kur nu!») 357
 Krāsa («Es lūdzu zaļu, man iesmērē tušu») 375
 Krauja («Kā mūžība spīd baltā krauja») 550
 «Krēsla nenāk» (Krēslas iela) 548
 Krēslas iela («Krēsla nenāk») 548
 «Krīt gluži stāvus sienas...» 733
 «Krīt koks un mirst kā dziesma uzrakstīta» (Paradīzes cirsmā) 343
 «Krīt pie kājām lapa, tāda» (Raibas lapas sakarībā) 493

- «Kur esat, biedri Guliver» (Gulivers Rīgā) 538
 «Kur mežu cērt, tur skaidas lec...» 137
 «Kur tā īstenība mīt?» 84
 «Kur tad nu ir tava karstā malka» (Skolotājs) 42
 «Kurmīš sacīja...» 706
 «Kurš ir to eglīti nozāģējis?» (Apvārdošana) 670
 «Kūst pašā vidū sviedrainai un apdullušai steigai» (Tveice) 67
 «Kūst saraudāto bēdu...» 627
 Kvēpekļis («Man ļoti žēl, ka odas rakstīt nemāku») 212
 «Ķer, Jānīt, kumeļu...» 418

Labā rudens dziesmiņas (skat. dzej. «Kartupeļa sakarībā», «Raibas lapas sakarībā», «Apskaidrības sakarībā», «Puķes mūža sakarībā») Labrit! («Labrit!») 727

- «Lai no māliem alķīmiķi zeltu» (Aicinājums) 537
 «Lai pāri kaut vai lietus nāk...» 527
 Laiķis («Ik pēc stundas viens pulksteņa rādītājs») 668
 Laipns uzaicinājums («Milēsim savas kļūdas, brāli un mās») 166
 Lakata mezgli («Stiprus mezglus lakatā») 433
 Lasa Andrejs Vozņesenskis («Viņu negrib laist zālē iekšā») 680
 Leduskalns («Ar ribām noslēdzies») 630
 «Legendas par glābējiem» (Sanbernāra monologs) 678
 «Lejā dzirkstīja Gauja...» 179
 «Lēnām» (Brīnumi) 23
 «Līdz dūsmām noklīdies gar tirgus bodītēm» (Mans bagātais kaimiņš) 334
 Līdz galam («Līdz galam ar desmito tramvaju, tālāk») 502
 «Līdz galam ar desmito tramvaju, tālāk» (Līdz galam) 502
 Līdzdalība («Kad koki lūst un laužu zaru biezs») 372
 Ligo pie Paduna («Tik nu vien tā trūkuma») 403
 «Lieciet reiz mani mierā...» 211
 «Liek slazdus saules zaķīšiem...» 485
 Lielā opozīcija. 1971. («Tu, zvaigzne, nāc, bet neesi tā planēta») 371
 Lielās latifundijas («Mani nēģeri ir visnepaklausīgākie pasaulē») 322
 Lieldienu sala («No senču svētītajām Lieldienām») 524
 «Lien kādās tik gribi sfērās» (Pavasaris) 227
 «Lien no tās kūts beidzot ārā» (Mēslu talka) 669
 «Lietas pielūgdams» (Fetišs) 622
 «Loga krustā...» 63
 «Lokās melni kabeļi kā odzes...» 617
 «Lūdzams, atgūsti valodu» (Elles idealizācija) 366
 Lūgums gleznotājam («Norij šo krupi») 274
 Lustēšanās («Cik tas ir labi, ka nāc») 696

- Maigums («Zirnekļtikla trausls») 561
- «Maijrozītes» (Trīs pilieni cinisma) 191
- «Maijs ir traks» (Nenotikusī izlikšanās) 450
- Mākoņi («Kaut kur») 586
- «Man augstceltņu stāvus nesaskaitīt» (Vienstāvu Rīga) 654
- «Man baiļu nav jums rādīt savu Dievu...» 440
- «Man ir vajadzīga» (Zila pils) 560
- «Man jau tādai trauslai» (Vaimanas) 430
- «Man kuģis pienāks...» 349
- «Man ļoti žēl, ka odas rakstīt nemāku» (Kvēpeklis) 212
- «Man patīk tavas acis» (Divplāns) 31
- «Man rādīja Pieresvietu» (Pieresvieta) 589
- «Man spēka daudz un dūšu vēlē» (Vēlējumi) 376
- «Man stopa stiegra tievā...» 633
- «Man šodien pieder...» 653
- «Man tik briesmīgi nav tev ko sacīt» (Tuvums) 363
- Mana valsts iekārta («Manī bij virsaitis») 435
- «Manam draugam bija» (Izglītība) 701
- «Manī bij virsaitis» (Mana valsts iekārta) 435
- «Mani nēģeri ir visnepaklausīgākie pasaulē» (Lielās latifundijas) 322
- Mans bagātais kaimiņš («Līdz dūsmām noklīdies gar tirgus bodītēm») 334
- «Mans vēlais zvans lai nenobaida tevi» (Vēlais zvans) 293
- «Mans zirgs pārlēca, Turpinās karjera» (Žokejs) 460
- «... Matis, Matis, velns tevi kratīs!» (Rezignācija) 189
- «Mazā sievietē» (Metro) 420
- Mazgribulīte («Ak tu, dziesmiņa — mazgribulīte») 509
- Mazpilsēta («Pilsēta maza kā cimdiņš») 241
- Mednieks («Tas bija vecs laiks») 467
- «Meitenes ap lauku» (Kartupeļa sakarībā) 493
- Mellenes («Zilenes, mellenes») 170
- Melnā strazda fleita («To, ko es tev gribu sacīt») 660
- Melnš, mīksts zīmulis («Dēls zīmē ar to») 603
- Mēnessnakts dziesmiņa («Turi, Mēnes, vējlukturi») 575
- Mēs abi ar lietu («Mēs abi ar lietu») 577
- «Mēs aram» (Uzmācīgs ritms) 355
- «Mēs atņēmām» (Pasaules lāpītāji) 452
- «Mēs fotografējam bez pārtraukuma» (Uzņēmums) 709
- Mēs esam kaut kur redzējušies («Mēs esam kaut kur redzējušies») 419
- «Mēs iebraucām ziemā. Bez dzejas. Bez cimdiem» (Reportāža) 380
- «Mēs viens otru gaidām ciemā...» 329

Mesa («Visgrūtākais strīds»)	119
Mēslu talka («Lien no tās kūts beidzot ārā»)	669
Metro («Mazā sievietē»)	420
Miers («Var visu nakti sēdēt pie upes»)	178
Migla («Pilsētas tai otrā pusē nav»)	612
«Migla sniegu noēda» (Ieskaņa)	399
«Milēsim savas kļūdas, brāli un mās» (Laipins uzaicinājums)	166
Milzīgi daudz kaiju («Caur dota ambrazūru»)	471
— 62 °C («Ziemeļu puslodes rekords!»)	605
Mirāžas («Es niezu»)	601
Mirklis acu apmāna («Tur nav nemaz, ko smieties»)	616
Mītiņš («Kad māte no papīra lasa»)	129
Mode («Rīts zaļu collmēru pieliek»)	707
Monologs kafejnīcā («Paldies. Man, lūdzu, dzīvi bez cukura»)	506
Morāldziesmiņa («Ar divām kājām cilvēks iet»)	649
«Mums mūžīgais tuvums būs» (Rudens rūsa)	648
«Mums visiem esot savi zilie putni» (Zilie putni)	210
«Mūsu māju tūlī» (1944. g. rudens)	597
Mūzika («Saulriets skan»)	552

N. («Es esmu izmelojies tukšs, ka nemeklēju tevi»)	519
N. («No Doma torņa es redzēju, N.»)	517
«Nāc ārā, Šmit, no kāpostiem!» (Šmits)	629
«Nāc iekšā, lielais mākonstūmēj...»	337
«Nāc, saģērbšim šo te pelēko dienu...»	318
«Nāciet, troļļi, un visādi mošķi» (Priekšvārds)	578
«Nāra vēl ir uz ādas» (Jūrnieka tetovējums)	434
Nāras medības («Zaļganā nāra, nebēdz») 734	
«Nav grūti kalnā kāpt...»	469
Nav ko pikstēt — peles pikst» (Intonācija)	394
«Nav slim ar maziem» (Kaimiņos kaza)	474
«Nazis ir zisists no rokām» (Satikšanās)	205
«Nē, tas nav gāju putnu satraukums...»	559
«Nē, uz karu neies bāliņš, māsai nelīs asru trauks» (Tautasdziesmas apdare)	479
Neatbildēta vēstule («Ilgi tā stāv»)	182
«Neatvainojiet mani par uzmācību...»	635
Necilvēcības piedzimšana («No sākuma tu meklēsi»)	260
«Nedāvini man puķes...»	198
Negaiss («Kļūst atkal tumšs»)	652
Negaiss («Neizdzīvotu dzīvju»)	344
«Negrib puķi Jānis» (Puķes mūža sakarībā)	494
«Neizdzīvotu dzīvju» (Negaiss)	344

- «Nemāci mani, kropluma namdare» (Sājpu sliekšnis) 69**
«Nemākulis zīmuli ņem...» 719
«Nenāc manī...» 239
«Nepem ļaunā, tas svētku rīt» (Svētku odas meklēšana) 431
«Nenotiek lieli kari» (Bez vēsts pazudušie) 124
Nenotikusi izlikšanās («Maijs ir traks») 450
«Neparko...» 613
Neportretiski portreti («Jušanu rāmjos») 544
«Nepūt man pilītes labāk...» 230
Nesaprašanās ar tautasdziesmu («Pieci vilki vilku vilka») 263
«Nesaprotama kļūst» (Homo sapiens) 104
«Nešausminieties par viņa kājām» (Serviss) 570
Neziņa («Velns, kas atkal tas par joku») 531
«Niknu mūļu» (Klauns) 650
No blusu cirka («Tik apmierināti, ka vairs nevar pasmieties») 444
«No Doma torņa es redzēju, N.» (N.) 517
No ielenkuma («Par ielenkumu jau runā») 139
«No kakla vienu kungu met» (Balāde par kaklu) 114
«No kaut kādas iesāktas vietas...» 351
«No krēslas, no mēga līdz miegam» (Rudens rīta ekspromts) 497
No kura gala («Iemūrē superkapsulā») 737
«No kurienes dzimst apātijas?» 109
«No kurienes rodas tās brīnišķās vāzes?» 92
«No lieliem laukumiem, kas mašīnsteigē plēšo» (Pārdaugavas iela) 225
«No sākotnēji tu meklēsi» (Necilvēcības piedzimšana) 260
«No savas nāves strīpas ļaudis dreb» (Tā strīpa) 348
«No senču svētītajām Lieldienām» (Lieldienu sala) 524
«No sniega sūnu atkāp...» 422
«No suņa kārtīga par sugas pēdu dzinēju...» 393
«No šermuļiem mani ir atmācījuši» (Bailes) 272
«Noguris no ilgām pēc atpūtas...» 704
«Nolādētā kaukšana...» 666
«Noņem asaru no manis...» 462
«Nopriecājos» (Rinda pie durvīm) 702
«Noriļ šo krupi» (Lūgums gleznotājam) 274
Nosacītība («Šis ledus zieds uz rūts») 286
«Nosauksim šīs te par kļāvām...» 56
«Nosita kāpuru...» 614
Nostalģija («Un nav vairs neviena vilka») 675
Novembra tango («Skriedams pēc mežrozēs lapas») 684
Nozaudētā Pirosmāni glezna («Kā mēs dzērām!») 135
«Nu ir lītavas vaļā» (Oktobra ekspromts) 566
«Nu, paskat! Nu, paskat» (Akcentēti ritmi) 413

- «Nu to prieku ir gana...» 128
- «Nu var redzēt pēdas» (Pirmais sniegs) 183
- «Nupat ir dzejnieciņi» (Iša ņurdoņa) 421
- Oda nesmukumiem («Es — par Sauli virs galvas») 567
- Ods pie benzīntanka («Atlido pie benzīntanka») 615
- Oktobra ekspromts («Nu ir litavas vaļā») 566
- Operācija («Rīt vienu sādžu ņems mūsu rota») 162
- «Ordenis ir orderis. Uz ko?» 501
- Otrādā būšana («Es par šo otrādo būšanu») 365
- «Pa cietu ceļu, meitene» (Uzruna) 436
- «Pa gaisu bez vadiem atbalsis rīt...» 81
- «Pa mākoņu atslēgcaurumu...» 602
- «Pa nopietnam» (Uz redzēšanos!) 369
- «Pa vējam vecās lapas» (Skice) 619
- «Padziedāsim, kamēr tikli žūst» (Veco zvejnieku dziesma) 57
- Palagi («Ar ko lai es iztiek?») 463
- «Paldies. Man, lūdzu, dzīvi bez cukura» (Monologs kafejnīcā) 506
- «Palecies un pilādžzaru...» 610
- Paleta («Ja tu redzi šeit bālas kā pērnās lapas») 389
- «Par baltajām dzērvēm» (Pulkvedis Vācietis un Hirosima) 280
- Par daudz Vīnes («Uz Vīnes krēsla») 699
- Par dziedāšanu («Sīt, Jānīti, vara bungas!») 510
- «Par ielenkumu jau runā» (No ielenkuma) 139
- «Par ko» (Anno 197...) 582
- «Par mani...» 181
- «Par plakātiem es vairs nerunāju...» 55
- «Par tumšu fotografēt» (Spoguļkamera) 554
- Par vienu spīdīgo («Še tev viens spīdīgais, pazīlē, čigāniet») 118
- Parādīzes cirsmā («Krīt koks un mirst kā dziesma uzrakstīta») 343
- «Pārakmeņojušies kauli» (Albums) 175
- «Pārbijušies irisi» (Redzēšana) 672
- «Pārdaugavai kaut kas ir uzšķīlies» (Ekspromts) 448
- Pārdaugavas iela («No lieliem laukumiem, kas mašīnsteigā plēšo») 225
- «Parunāsim labāk par tāliem ezeriem...» 425
- Pasaules lāpišana («Ir reizēm tas stulbais brīdis») 221
- Pasaules lāpītāji («Mēs atņēmām») 452
- «Pat pulkstenis sācis ir tikšķēt nervozi...» 38
- «Pat vējš var pārraut tūmekli» (Barjera) 478
- «Pats pelēkākais, drūmais cietums...» 500

«Pats skum-m-m...» (Kamene istabā)	80
Pavadišana («Ū-ū-ū! Jāni»)	411
Pavasaris («Lien kādās tik gribi sfērās»)	227
«Pavasarus dod un pavasarus atņem» (Dziesmiņa par iksu)	44
«Pazuda pasakai pastala...»	262
«Pēc baltās ceturtdienas — melna piektdiena...»	218
Pēc izlaiduma («Stāv pa zāles kaktiem novītušas meijas»)	530
Pēc kāda laika («Pēc kāda laika lēks saule»)	215
«Pēc kāda laika lēks saule» (Pēc kāda laika)	215
Pēc patikšanas sev («Aiziet garām man un aiziet tev»)	354
«Pēc taisnības un cilvēcības prasot» (Cīņas loģika)	290
Pēdas («Rakstnieks ir divkārt suns»)	314
Pēdējā fotogrāfija («Un tas esot viss»)	381
Pelēkā dziesma («Ko tu no pelēkā skābsti»)	488
«Pelēks prāta kvadrāts» (Stikla pūtējs)	690
Pērciet! («Pērciet, ja neesat stulbeņi!»)	39
«Pērciet, ja neesat stulbeņi!» (Pērciet!)	39
«Pie balta bērza» (Buramie vārdi)	332
«Pie durvīm klauvē» (Klauna pamošanās)	490
«Pie Gaujas ir augstas klintis...»	103
Pie loga («Te pie tā loga»)	458
«Pie mums viss ir pilnīgi labi» (Urrāpatriotiska poēma trijās daļās)	151
«Piebirst pilnas skropstas man pārslu balto zvaigznišu» (Starp gaismu un tevī)	117
«Pieci vilki vilku vilka» (Nesaprašanās ar tautasdziesmu)	263
«Piepūšājamo glābšanās plostu» (Haizivju prognoze)	568
Pierē («Grumbas skaitīs sievas un nesievas»)	491
Pieresvieta («Man rādīja Pieresvietu»)	589
«Pietiek smieties» (Profilaktiska izpļāpšanās)	400
Pietura ceļā («Kā no polārlediem ziemeļvēja izpūsts»)	708
Pils kafejnīca («Te, zem kļiņģerīšu krāsas tentiem»)	558
«Pilsēta maza kā cimdīņš» (Mazpilsēta)	241
Pilsētas («Urkšķpilsētas — valstu vēderi»)	333
«Pilsētas tai otrā pusē nav» (Migla)	612
Pirmais sniegš («Nu var redzēt pēdas»)	183
«Pirms pusminūtes telefons zvanīja» (Telepātija)	574
Pirms 30 gadiem («Kam bija mājas»)	594
Plunkšķis («Bij mierīgs ūdens»)	18
Poliglotti («Ko viņi visu nemākl!»)	270
«Prāts ar sirdi kaujas...»	248
«Pret ērkšķainu krūmu es uzplēsu vaigu» (Zīme)	588
«Pret zemi šo trauku ar visām vijolītēm!»	102
Pretenzijas («Šovakar šie zilēšot»)	482

- Prieki («Kas tad šodien par priekiem?») 199
 «Priekš kam ezim adatas?» 410
 «Priekš urravām un liksmības par daudz...» 443
 Priekšvārds («Nāciet, troļļi, un visādi mošķi») 578
 Profilaktiska izplāpāšanās («Pietiek smieties») 400
 «Puikas nost no sevis vamžus ģērbj» (Futbols) 526
 Puķes mūža sakarībā («Negrib puķi Jānis») 494
 «Pulksteņiem nokūst rādītāji» (Ar tevi) 273
 «Pulkstens kā pele klusiņām...» 252
 Pulkvedis Vācietis un Hirošima («Par baltajām dzērvēm») 280
 «Pusapgērbies mūsdienu Diogens» (Vai smēķēt ir kaitīgi?) 521
 «Pusdienlaiks» (Viļņa galā) 711
 Pusprietna saruna ar trim puikām par kašķi («Uz kašķi») 250

 Raganas tūdaliņ («Tūdaliņ, tagadiņ») 378
 Raibas lapas sakarībā («Krit pie kājām lapa, tāda») 493
 «Rakstnieks ir divkārt suns» (Pēdas) 314
 «Raunas Staburagam raudot» (Žūpība) 638
 Redzēšana («Pārbijušies irisi») 672
 Redziet, kas ir par lietu («Ja mūsu cilvēkam ir kas liels») 154
 «Reiz — droši vien pirms mūsu ēras — teiks...» 50
 Reportāža («Mēs iebraucām ziemā. Bez dzejas. Bez cimdiem») 380
 Reznācija («...Mātis, Mātis, velns tevi kratīs!») 189
 Reznācija («Viss ir nieki. Viss ir blēņas») 576
 Rinda pie durvīm («Nopriecājos») 702
 «Rīt tas būs riebīgi...» 64
 «Rīt vienu sādžu ņems mūsu rota» (Operācija) 172
 Rīts («Ka man vienmēr ačgārni rādās») 514
 «Rīts zaļu collmēru pieliek» (Mode) 707
 «Roka atgriežas jaunam vēzienam» (Atgriešanās) 715
 Rokāde («Tas ir tāds knifs») 131
 Rozes pirkšana («Atsevišķi par ziedu») 659
 «Rūc motoru sumbri» (Iela) 309
 «Rudeņa vēji caur balsi tev strinkšķ» (Intīma romance) 285
 Rudens dienas ekspromts («Vecā, vecā Mītavā») 498
 Rudens elēģija («Aizkarus līdz zemei nolaiduši») 656
 Rudens groks («Uz rudens ziediem») 677
 Rudens rīta ekspromts («No krēslas, no miega līdz miegam») 497
 Rudens rūsa («Mums mūžīgais tuvums būs») 648
 Runcis kedās («Kā tev murrājas?») 728
 «Sākas tie steigumi, drūzmumi, skrējumi» (Dāvināšanas dzies-
 miņa) 736
 «Salmiņu krauj pie salmiņa» (Aizvējš) 310

«Samals mani asterlaiks...»	174
Sanbernāra monologs («Lēģendas par glābējiem»)	678
Sāpju sliekšnis («Nemāci mani, kropluma namdare»)	69
Sapņi («Ir sapnis tikai dzīves suķe»)	446
Sargāšana («Kad vanags pēkšņi sakļauj spārnus»)	580
«Sargieties no mierinātāja...»	631
«Sarkana nagaika» (1905)	298
Saruna ar biedru Atbildīgo («Biedri Atbildīgais, — es saku»)	25
Sasaluma brīdis («Vētra iesala ledū»)	673
«Saskandina glāzes, saplekšķina lūpas» (Arestanti)	12
Satikšanās («Nazis ir izsists no rokām»)	205
«Satraukts papiross» (Cimos pie lidēja)	277
Saule («Kad saule iekrīt zālē»)	472
«Saule pamet staru, pamet pašu pēdējo...»	28
«Saulpuķei skatīties acīs» (Skatīties acīs)	564
«Saulriets skan» (Mūzika)	552
«Savāc bērniņas žaģarus, un iznāks slotā...»	465
Scilla un Haribda («Stāv «jā» un stāv «nē»»)	208
«Sēd Jānis otro gadu jau» (Balāde par apātiju)	125
Septiņi malēnieši («Septiņi malēnieši reiz»)	243
«Septiņi malēnieši reiz» (Septiņi malēnieši)	243
Serenāde bungām («Tev»)	585
Serviss («Nešausminieties par viņa kājām»)	570
Seši mazi bundzinieki («Seši mazi bundzinieki»)	417
Sev («Es neatskatīdamies zinu»)	279
Silts maija lietus («Silts maija lietus iesākas»)	624
«Silts maija lietus iesākas» (Silts maija lietus)	624
«Sit, Jānīti, vara bungas!» (Par dziedāšanu)	510
«Skaidrums tāds uz zemes bumbas» (Apskaidrības sakarībā)	494
«Skan ausīs dziesma — viendienīte...»	513
Skaņa («Do diēzs»)	595
«Skaties, bērniņ, sapni garu» (Šūpa dziesma neesošam bērnam)	512
Skatīties acīs («Saulpuķei skatīties acīs»)	564
Skice («Pa vējam vecās lapas»)	619
Skolotājs («Kur tad nu ir tava karstā malka»)	42
«Skram-skram-skram» (Dziesmiņa, ko skramšķina ķirmji)	45
«Skriedams pēc mežrozēs lapas» (Novembra tango)	684
Slepens karaļa dekrēts («Ir ziņas, ka valstī briest dumpji»)	228
Slidotavas fokstrots («Uz redzēšanos! Vakaram pa vidu»)	698
Slims dzejolis («Es sēdu pie sava dzejoļa gultas»)	94
Sniega cilvēks («Ar tādu kā atkušņa smaidu uz lūpām»)	315
Sniega cilvēks («Sniega cilvēks nemaz nav spalvains»)	206
«Sniega cilvēks nemaz nav spalvains» (Sniega cilvēks)	206

- «Sniegi krita, sniegi sita» (Akvarelis) 536
- «Sniegs pieplacis pie zemes» (Tā nevar tālāk) 110
- Spoguļkamera («Par tumšu fotografēt») 554
- Stabule («Kā var tādas skaņas izdot») 138
- Stabule («Vilkam kauliņš, man tā ādiņa») 628
- «Starp garām ziemas naktīm balta dienas strēmele...» 386
- Starp ziemu un tevi («Piebirst pilnas skropstas man pārslu balto zvaigznīšu») 117
- «Stāsta, ka atpakaļskatoties» (Atpakaļskatišanās) 551
- «Stāv «jā» un stāv «nē»» (Scilla un Haribda) 208
- «Stāv pa zāles kaktiem novītušas meijas» (Pēc izlaiduma) 530
- Stihiju vārdi («Hipnotizē») 565
- Stikla pūtējs («Pelēks prāta kvadrāts») 690
- «Stiprumu dod jaunam...» 468
- «Stiprus mezglus lakatā» (Lakata mezgli) 433
- Struktūra («Kad mani sasit») 692
- Subjektīva reportāža par to, cik skumjas ir Dzejas dienas («Vēl par to cekula zīli») 487
- Suns («Suns paķēra bērnu. Un nobijās visi») 251
- «Suns paķēra bērnu. Un nobijās visi» (Suns) 251
- «Sveču gaismu pametusi sen...» 718
- Svētku odas meklēšana («Neņem jaunā, tas svētku rīt») 431
- «Šai plāvā, kur nav plāvēja...» 408
- «Šāviens ir izskanējis. Uzvarētājs ir aizgājis» (Divkauja) 433
- «Še rociņa, še mūžņiņš...» 382
- «Še tev viens spīdīgais, pazīlē, čigāniet» (Par vienu spīdīgo) 118
- «Šeit, biedri alus, būs jūsu zāle» (Alus zāle) 16
- «Šeit par vēlu Dievu lūdz» (Viesuļvētra) 160
- «Šī diena iezīmogojās man acīs» (Gaiļa pacelšana) 291
- «Šī grāmata ir mana» (*Ex libris*) 236
- «Šis ledus zieds uz rūs» (Nosacītība) 286
- «Šķērē man vadmalu, uzšuj man paltraku...» 324
- Šķiriska pieeja vārietai olai («Tā nemaz nevar — ņemt un nolo-bīt») 167
- Šmits («Nāc ārā, Šmit, no kāpostiem!») 629
- «Šo runāja, to runāja...» 382
- «Šo zīmīti jūs sapemsiet» (Zīmīte no elles) 36
- «Šodien atnāks pie manis mekam līdzīgie...» 325
- «Šorīt man sacīja viens...» 489
- «Šorīt vajag pāri žogam» (Izbijušais) 358
- «Šovakar šie zīlēšot» (Pretenzijas) 482
- Šūpļa dziesma neesošam bērnam («Skaties, bērniņ sapni garu») 512

- Tā balss («Tām bija tāda nebijusi balss») 385
 «Tā ir bērna aizbraukšana» (Es nerakstu) 59
 «Tā ir mana laime...» 51
 «Tā ir Rīga. Tas rāviens uz augšu...» 505
 «Fā jau nav, ka tu nezini vairs, kas ir Venta» (Distance) 169
 «Tā nav dzimšandiena mana?» (Var jau būt) 17
 «Tā nav mana pagrablūka» (Didaktika) 176
 «Tā nav Melanēzija...» 190
 «Tā nemaz nevar — ņemt un nolobīt» (Šķiriska pieeja vārtai
 olai) 167
 Tā nevar tālāk («Sniegs pieplacis pie zemes») 110
 «Tā nu tas rīts ir sācies...» 200
 Tā strīpa («No savas nāves strīpas ļaudis dreb») 348
 «Tā uzticība, laikam» (Uzticība) 271
 «Tā viena no manām stundām» (Visāda garuma stundas) 573
 «Tad, kad zivju vairs nav...» 464
 «Tādas bengāliskas, gaišas, tādas pustrakas kā šī» (Balle) 338
 «Tagad es rakstu ar naglu...» 62
 «Tagad tu rocies» (Fotogrāfijas no 7000 km attāluma) 265
 «Tālu smaržu ved kuģi...» 86
 «Tām bija tāda nebijusi balss...» (Tā balss) 385
 Tango («Viss teikts») 515
 «Tāpat pie Gaujas...» 540
 «Tas bija vecs laiks» (Mednieks) 467
 «Tas cālitis man ir par vārgu...» 184
 Tas ir bijis kaut kad ļoti sen («Zemei ledāju cepure nopluka») 46
 «Tas ir tāds knifs» (Rokāde) 131
 «Tas koks nav audzis te nekad...» 520
 «Tas nav noticis uz jūras, tas ir noticis uz grīdas...» 445
 «Tas nemaz nebij tā domāts...» 152
 «Tas ņem no dzīves pusīti...» 196
 «TASS var sacīt, cik grib...» 451
 Tautasdziesmas apdare («Nē, uz karu neies bāliņš, māsai nelis asru
 trauks») 479
 Tautas kalps («Viņš kalpoja tautai») 52
 «Tavu pēdu te nav...» 368
 «Te ar kastani, te zili...» 496
 «Te ir aerodroms. Te it nekas nav lēni» (Cara vēlēšanas) 13
 «Te ir nolādēta vieta...» 157
 «Te pie tā loga» (Pie loga) 458
 «Te, zem kliņģerīšu krāsas tentiem» (Pils kafejnīca) 558
 Telepātija («Pirms pusminūtes telefons zvanija») 574
 Termoreakcija («Cilvēki, jūs ciešat visādas reakcijas») 543
 «Tev» (Serenāde bungām) 585

- «Tie nav gatavi vārdi...» 516
- «Tie zibens spērieni, kas sen jau solīti...» 287
- «Tiem, kas šāva bērzā» (Veltījumi) 456
- «Tik apmierināts, ka vairs nevar pasmieties» (No blusu cirka) 444
- «Tikdaudz arī man vairs tev ir jāsaka» (Dzejolis, rakstīts ar zīmūļa galiņu) 547
- «Tik daudz prieka, ka var vai nosprāgt...» 220
- «Tik negaidīts kailsals» (Bezmiegs) 486
- «Tik nu vien tā trūkuma» (Līgo pie Paduna) 403
- «Tik vienkāršs vārds kā cigaretes dūms...» 284
- «To, ko es tev gribu sacīt» (Melnā strazda fleita) 660
- «To par piecpadsmit kapeikām...» 289
- «To rāda daudz gadu gājums...» 113
- «Tomēr dodiet trepes...» 438
- Tradicionālais («Velti es meloju sev, ka gaidu») 37
- «Tramīgi palikt sāk...» 716
- Trenera priekšastādišanās («Viss jums ir zināms. Bet būs stunda sūra») 261
- «Triju stūru lakatiņš» (Trīs) 665
- Trīs («Triju stūru lakatiņš») 665
- Trīs noktirnes («Jā, tas ir pārāk skaisti») 245
- Trīs pastāvīgie («Un tu mainies. Un mēs vecojam») 442
- Trīs pilieni cinisma («Maijrozītes») 191
- Trīs zvejnieku dziesmas (skat. «Veco zvejnieku dziesma», «Drastiska dziesma», «Zvejnieka sieva»)
- Trīsdesmit graši («Ja man būtu tie trīsdesmit graši») 209
- «Tu esi manī atklājusi...» 133
- «Tu gribi šo koku» (Aci pret aci) 204
- «Tu šodien nedomā...» 437
- «Tu vairs neatmini...» 317
- «Tu, vēstures mauka, aizpogā blūzīti» (Ārzemju leģiona maršs) 134
- «Tu, zvaigzne, nāc, bet neesi tā planēta» (Lielā opozīcija. 1971) 371
- «Tūdaliņ, tagadiņ» (Raganas tūdaliņ) 378
1944. g. rudens («Mūsu māju tūlīt») 597
- 1905 («Caur gadiem sarkani degošais») 590
- 1905 («Sarkana nagaika») 298
- «Tur — dienvidos mācot mazos un lielos» (Zaldāta kuplejas) 155
- «Tur nav nemaz, ko smieties» (Mirkļis acu apmāna) 616
- «Turī, Mēnes, vējlukturi» (Mēnessnakts dziesmiņa) 575
- «Tuvāk ne matu, ne solīti...» 234
- Tuvciņa («Zobos») 618
- Tuvums («Man tik briesmīgi nav tev ko sacīt») 363
- Tveice («Kūst pašā vidū sviedrainai un apdullušai steigai») 67

- «Ū-ū-ū! Jāni» (Pavadišana) 411
 Un («Deniņos kā baznīcīnī dun») 27
 «Un atkal atnāk tas brīdis un saka» (Uz mūžības atmiņas papīra) 296
 «Un manā vietā tevi satiks sniegs...» 384
 «Un mani slavēja, kad stulbi skatījies...» 331
 «Un nav vairs neviens vilka» (Nostalgija) 675
 «Un netiek tai mīļajā augšā» (Vārds) 721
 «Un tad nu atkal ir lieli lērumi...» 455
 «Un tas esot viss» (Pēdējā fotogrāfija) 381
 «Un tēlnieks kaļ, un akmens drūp...» 158
 «Un tie tramvaji kā bruņurupuči...» 620
 «Un tu mainies. Un mēs vecojam». (Trīs pastāvīgie) 442
 Un vēl par to pašu («Kād nevar novērsties un novērst») 140
 Urrāpatriotiska poēma trijās daļās («Pie mums viss ir pilnīgi labi») 151
 «Urķķ pilsētas — valstu vēderi» (Pilsētas) 333
 «Uz dibena var no kalniņa braukt» (Zāles) 643
 «Uz galda sakrauts, ko iekost» (Viesības) 79
 «Uz kašķi» (Pusnapietna saruna ar trim puikām par kašķi) 250
 «— Uz kādu Amsterdamu? —» 423
 «Uz katra soļa dziļņu dziļu domu...» 202
 «Uz Lojolas galda nu es esmu placis» (Balāde uz ešafota) 114
 Uz mūžības atmiņas papīra («Un atkal atnāk tas brīdis un saka») 296
 Uz redzēšanos! («Pa nopietnam») 369
 «Uz redzēšanos! Vakaram pa vidu» (Slidotavas fokstrots) 698
 «Uz rudens ziediem» (Rudens groks) 677
 «Uz sniega balta krekla» (Āksta kuplejas) 193
 «Uz truša ādas bungām...» 223
 «Uz Vīnes krēsla» (Par daudz Vīnes) 699
 «Uz viņu nedusmojas mežs...» 492
 «Uz zilās debess aploksnes...» 459
 Uzmācīgs ritms («Mēs aram») 355
 Uzņēmums («Mēs fotografējam bez pārtraukuma») 709
 «Uzraksti man dziesmu, ko var apēst...» 683
 Uzruna («Pa cietu ceļu, meitene») 436
 «Uzsiņ mucai pa spundi» (Jāni) 8
 Uzticība («Tā uzticība, laikam») 271
 «Vai, cik es esmu tukšal!» 346
 «Vai, cik augstu lido savā augstumā» (Virs mākoņiem) 621

- «Vai, cik smaržīgs» (Kalnā) 642
- «Vai jums nav kabatā miežu grauda...» 217
- «Vai, kādi ērmi» (Filozofija) 475
- «Vai man ir trīsdesmit seši...» 258
- «Vai man Tevis' netrūkst?» (Atskaņas par Tevi) 587
- «Vai, manu» (Vaimanas) 584
- Vai smēkēt ir kaitīgi? («Pusapģērbies mūsdienu Diogens») 521
- «Vai tad kāds brīnījās?» (Dzejas rinda) 503
- «Vai tad tišām te nav it nevienas spuldzes?» (Albuma dze-
jolis) 259
- «Vai, tad tu vairs neturi...» 481
- «Vai tiešām bija tev tās stundas žēl...» 187
- «Vai tu vari būt mazāk sirdīgs...» 249
- «Vai viņš grib baidīt?» (Avārija) 226
- Vaimanas («Man jau tādai trauslai») 430
- Vaimanas («Vai, manu») 584
- «Var būt, ka tas nav tiesa...» 308
- Var jau būt («Tā nav dzimšandiena mana?») 17
- «Var visu nakti sēdēt pie upes» (Miers) 178
- Vārdi («Ja jau nu reiz») 352
- Vārds («Un netiek tai mīļajā augšā») 721
- «Vārdu kārtības sargi...» 336
- «Vārdus pieradināt ir sākums...» 68
- Vareni kukuļi («Cik vareni kukuļi vēlās aiz lemess») 31,
- «Vari tu ar kājām brist...» 362
- Variācijas par braukšanu ar kuģi lielā barā (skat. dzej. «Gadās,
ka paklūp, gadās, ka pagurst»)
- Variācijas par pazudušo dēlu («Cik tad reiz var mājās atnākt») 426
- Variācijas par «šo runāja» (skat. dzej. «Šo runāja, to runāja»,
«Še rociņa, še mūžiņis», «Zelta gaili, zelta gaili»)
- «Varra tava, varra tava» (Cilvēkēdējiņa spēļu dziesma) 367
- «Vāvere nāca klāt...» 30
- Vecā Pijola sapnis («Katram sava dzīves dzija») 48
- «Vecā, vecā Mītavā» (Rudens dienas ekspromts) 498
- Veco zvejnieku dziesma («Padziedāsim, kamēr tikli žūst») 57
- Vēji no Skandināvijas («Ko viņi skandina») 730
- «Vēl kontrastainākā kā murgā...» 518
- «Vēl par to cekula zili» (Subjektīva reportāža par to, cik skumjas
ir Dzejas dienas) 487
- «Vēl viena vilšanās, un tad...» 264
- «Vēl viens sīkais ceļ sev māju» (Ceļ māju) 321
- Vēlais zvans («Mans vēlais zvans lai nenobaida tevi») 293
- Vēlējumi («Man spēka daudz un dūšu vēlē») 376

- «Velns, kas atkal tas par joku» (Neziņa) 531
- «Velti es meloju sev, ka gaidu» (Tradicionālais) 37
- Veltījumi («Tiem, kas šāva bērzā») 456
- Vēstule («Es esmu māpīciņš — ziema būs») 657
- Veto («Ir cilvēki vērtīgi spalvās») 71
- «Vētra iesala ledū» (Sasaluma brīdis) 673
- «Vidzemes grāvi» (Zelts) 729
- «Vien tam, kas dabūjis zilumu...» 232
- «Vienā nō nākamām ziemām...» 219
- Vienādošana («Kas negrib ko, to vēl var piespiest») 470
- Vienība («Es šodien esmu par vienību») 207
- «Viens pagrabs kliedz pēc viena vēsuma...» 361
- «Viens pie otra sen jau būtu tikuši...» 14
- Vienstāvu Rīga («Man augstceltņu stāvus nesaskaitīt») 654
- Viesības («Uz galda sākrauts, ko iekost») 79
- Viesuļvētra («Seit par vēlu Dievu lūdz») 160
- «Vilkam kauliņš, man tā ādiņa» (Stabule) 628
- Viļņa galā («Pusdienlaiks») 711
- Viņš («Viņš deva») 723
- «Viņš deva» (Viņš) 723
- «Viņš kalpoja tautai» (Tautas kalps) 52
- «Viņu negrib laist zālē iekšā» (Lasa Andrejs Vozņesenskis) 680
- «Viņu par maz ir? Kur nu!» (Konfrontācija) 357
- Vīrs mākoņiem («Vai, cik augstu lido savā augstumā») 621
- Visāda garuma stundas («Tā viena no manām stundām») 573
- «Visaugstākais līmenis...» 47
- «Visgrūtāk ir atzities pēdējai papīra lapai...» 148
- «Visgrūtākais strīds» (Mesa) 119
- Vispirms («Vispirms») 535
- «Viss ir nieki. Viss ir blēņas» (Rezignācija) 576
- «Viss jums ir zināms. Bet būs stunda sūra» (Trenera priekšastādīšanās) 261
- «Viss teikts» (Tango) 515
- Vīzija («Iesper zibens, smags kā čuguns») 636
- Vīzijas («Ap kritušu kareivi — bites pa viršiem») 9
- «Zagšu debess gabaliņu...» 480
- Zaldāta kuplejas («Tur — dienvidos mācot mazos un lielos») 155
- Zāles («Uz dibena var no kalniņa braukt») 643
- «Zaļganā nāra, nebēdz» (Nāras medības) 734
- «Zelta gaili, zelta gaili...» 383
- Zelts («Vidzemes grāvi») 729
- «Zem klusām rudens zvaigznēm izejot...» 655

- «Zeme karsta no kara...» 449
- «Zemei ledāju cepure nopluka» (Tas ir bijis kaut kad ļoti sen) 46
- Zemes piemānīšana («Esot tā kopš sirmsenatnes») 549
- «Ziedoņiet sevi kaut kam...» 254
- «Ziemeļu puslodes rekords!» (— 62 °C) 605
- Zila piņš («Man ir vajadzīga») 560
- «Zilenes, mellenes» (Mellenes) 170
- Zilie putni («Mums visiem esot savi zilie putni») 210
- Zīme («Pret ērkšķainu krūmu es uzplēsu vaigu») 588
- Zīmīte no elles («Šo zīmīti jūs saņemsiet») 36
- «Zirnekļtīkla trausls» (Maigums) 561
- «Zobos» (Tuvciņa) 618
- Zorge («Dēlam ir jārunā tālāk») 83
- Zvejnieka sieva («Es vairs nelūdzu velnu, ne dievu») 58
- «Zvirbuļi peras pa peļķēm...» 22
- Žokejs («Mans zirgs pārlēca. Turpinās karjera») 460
- Žūpība («Raunas Staburagam raudot») 638

«Adi, puiši...»

Jauki 3

Viesi 9

Arestanti 12

Čūna «Čūnas» 12

1988. g. 2 (februāris — marts)

«Mans puišs man jau 60% ūkst...» 19

«Ja dzīvotāji pēkšņi iznīc, ko sagādāt no tehnoloģijām...» 22

1988. g. 3 (aprīlis)

Alus tēra 15

Vai jau tāt 17

Čūnā 11

«Kāpēc zivēcīti, pusecīti, pusecīti...» 21

Apr 21

1988. g. 4 (maijs)

«Zvirbuļi peras pa peļķēm...» 22

Brīvums 25

Saruna ar biedru A. U. Čigā 28

Un 27

«Saulē pamet stari, pamet pats pūķis...» 28

Hipotēze 29

SATURS

DZĪVES LAIKĀ NEPUBLICĒTĀ DZEJA

1968—1975

1968, № 1 (janvāris)

- «Ādu pār acīm...» 7
Jāņi 8
Vizijas 9
Arestanti 12
Cara vēlēšanas 13

1968, № 2 (februāris — marts)

- «Viens pie otra sen jau būtu tikuši...» 14
«Es diemžēl neiemācījos ne angļiski, ne franciski...» 15

1968, № 3 (marts)

- Alus zāle 16
Var jau būt 17
Plunkšķis 18
«Jauniņi cilvēciņi, pussamalti, pussamīti...» 20
Ape 21

1968, № 4 (marts)

- «Zvirbuļi peras pa peļķēm...» 22
Brīnumi 23
Saruna ar biedru Atbildīgo 25
Un 27
«Saulē pamet staru, pamet pašu pēdējo...» 28
Hipotēze 29

1968, № 5 (marts)

«Vāvere nāca klāt...» 30

Divplāns 31

1968, № 6 (marts)

Zimīte no elles 36

Tradicionālais 37

«Pat pulkstenis sācis ir tikšķēt nervozi...» 38

Pērciet! 39

Gaija dziesma 41

1968, № 7 (marts)

Skolotājs 42

Ar svešu pildspalvu 43

Dziesmiņa par iksu 44

Dziesmiņa, ko skramšķina ķirmji 45

Tas ir bijis kaut kad ļoti sen 46

Visaugstākais līmenis 47

1968, № 8 (marts — aprīlis)

Vecā Pijola sapnis 48

«Reiz — droši vien pirms mūsu ēras — teiks...» 50

1968, № 9 (aprīlis — maijs)

«Tā ir mana laime...» 51

Tautas kalps 52

Istabā bez vēdlodziņa 53

«It visu mēra mūsu acs...» 54

«Par plakātiem es vairs nerunāju...» 55

«Nosauksim šis te par kļāvām...» 56

1968, № 10 (jūnijs)

Trīs zvejnieku dziesmas 57

Veco zvejnieku dziesma 57

Drastiska dziesma 57

Zvejnieka sieva 58

Es nerakstu 59

- «Tagad es rakstu ar naglu...» 62
 «Loga krustā...» 63
 «Rit tas būs riebīgi...» 64
 «Bābu runas...» 65
 Darba piedāvājumi 66

1968, № 11 (jūlijs — augusts — septembris)

- Tveice 67
 «Vārdus pieradināt ir sākums...» 68
 Daži sakramentāli momenti 69
 Atkārtotāšanās 69
 Sāpju sliekšnis 69
 Iztikšana 70
 Veto 71
 «Ko tu ej tik lēnām?» 73
 Imunitāte 74
 «Atkal mēs pie galda zvilnam...» 76
 «Ko jūs gaidāt, nepiedzimušās dvēseles?» 77
 «Kā dzīvot...» 78

1968, № 12 (septembris)

- Viesības 79
 Kamene istabā 80
 «Pa gaisu bez vadiem atbalsis rit...» 81
 «Aizspīdini acis...» 82
 Zorge 83
 «Kur tā īstenība mīt?» 84
 «Tālu smaržu ved kuģi...» 86

1968, № 13 (septembris — oktobris)

- Ikdiena 87
 «Dod rokas savas...» 88
 «Es šodien nevaru strādāt...» 89
 «Es atkal esmu nonācis...» 90
 «Es trinu uz tecilas duramo garu...» 91
 «No kurienes rodas tās brīnišķās vāzes?» 92
 Dievkociņš 93
 Slims dzejolis 94
 Kastaņu diena 95

1968, № 14 (oktobris — novembris)

- Ar pienu 98
«Kad manī sasniedza šis skumjais stāsts...» 100
«It kā uz pasaules nebūtu melu...» 101
«Pret zemi šo trauku ar visām vijolītēm!» 102
«Pie Gaujas ir augstas klintis...» 103
Homo sapiens 104

1968, № 15 (novembris — decembris)

- «No kurienes dzimst apātijas?» 109

1969, № 1 (janvāris — februāris)

- Tā nevar tālāk 110
«Ko tu katru gadu precies...» 112
«To rāda daudzu gadu gājums...» 113
Balādes vecā stilā 114
 Balāde par kaklu 114
 Balāde par ešafotu 114
Balāde par gaili 116

1969, № 2 (marts)

- Starp ziemu un tevi 117
Par vienu spīdīgo 118
Mesa 119
«Kad naktī mani kāds aptura...» 121
«Kā tu man, nātra, gribi sacīt kozdama?» 122
«Kas var būt izslēgts...» 123
Bez vēsts pazudušie 124
Balāde par apātiju 125
Apinis 126

1969, № 3 (marts)

- «Nu to prieku ir gana...» 128
Mītiņš 129
«Atnāk biedrs...» 130
Rokāde 131
«Kāpēc es neesmu nobeidzies...» 132

- «Tu esi manī atklājusi...» 133
 Ārzemju leģiona maršs 134
 Nozaudētā Pirosmāni glezna 135
 «Kur mežu cērt, tur skaidas lec...» 137
 Stabule («Kā var tādas skaņas izdot...») 138

1969, № 4 (aprīlis)

- No ielenkuma 139
 Un vēl par to pašu 140
 «Es gribu dzīvi apliecināt...» 141
 XX 142
 «Visgrūtāk ir atzīties pēdējai papīra lapai...» 148

1969, № 5 (maijs)

- Variācijas par braukšanu ar kuģi lielā barā 149
 «Gadās, ka paklūp, gadās, ka pagurst...» 149
 «Ir brīži, kuros par visu svarīgāk...» 150
 Urrāpatriotiska poēma trijās daļās 151
 «Tas nemaz nebij tā domāts...» 152
 Bērniņa 153
 Redziet, kas ir par lietu 154
 Zaldāta kuplejas 155

1969, № 6 (jūnijs)

- «Cik gan man šodien nav jāuzzin jauna...» 156
 Ainavas un ainaviņas 157
 «Kad saule jūrā iekšā brien...» 157
 «Te ir nolādēta vieta...» 157
 «Un tēlnieks kaļ, un akmens drūp...» 158
 «Augstu, augstu rāpjas vija...» 159
 Viesuļvētra 160
 «Beigas labas — viss ir labs...» 161
 A capella 162
 «Gar puteklainām madarām...» 163
 «Bet vai tu tiešām tici pats...» 164

1969, № 7 (jūlijs)

- «Ja pārāk ilgi domā...» 165
 Leļņps uzaicinājums 166

Šķiriska pieceja vāritai olai 167
«Es aizeju zem zemes...» 168
Distance 169

1969, № 8 (jūlijs — augusts)

Mellenes 170
«Ir iekritis cilvēku starpā...» 171
Operācija 172
«Ar histērisku jūsmu šorīt vilciens kļiedza...» 173
«Samals mani asterlaiks...» 174
Albums 175

1969, № 9 (augusts — novembris)

Didaktika 176
Miers 178
«Lejā dzirkstīja Gauja...» 179
Drikslēšana 180
«Par mani...» 181
Neatbildēta vēstule 182
Pirmais sniegis 183
«Tas cālitis man ir par vārgu...» 184

1969, № 10 (novembris — decembris)

Jaungada prologs 185
Atkusnis 186
«Vai tiešām bija tev tās stundas zēl...» 187
«Kā pār izšautu lodi...» 188
Rezignācija («...Matīs, Matīs, velns tevi kratis!») 189

1970, № 1 (janvāris — februāris)

«Tā nav Melanēzija...» 190
Trīs pilieni cinisma 191
Āksta kuplejas 193
Kas ar Lienī precēsies 194
Bēdīgi vārdi 195
«Tas ņem no dzīves pusīti...» 196
«Iesim ārā...» 197
«Nedāvinī man puķes...» 198

1970, № 2 (marts)

Prieki 199

«Tā nu tas rīts ir sācies...» 200

«Ābols...» 201

«Uz katra soļa dzirdu dziļu domu...» 202

Groteska («Gaiss pulveris ir, mani tautas brāji...») 203

Acī pret aci 204

Satikšanās 205

Sniega cilvēks («Sniega cilvēks nemaz nav spalvains») 206

Vienība 207

Scilla un Haribda 208

Trīsdesmit graši 209

1970, № 3 (marts)

Zilie putni 210

«Lieciet reiz mani mierā...» 211

Kvēpeklis 212

«Kā netiek vaļā stepju zirgs no arkāna...» 214

Pēc kāda laika 215

«Klusu...» 216

«Vai jums nav kabatā miežu grauda...» 217

«Pēc baltas ceturtdienas — melna piektdiena...» 218

«Vienā no nākamām ziemām...» 219

«Tik daudz prieka, ka var vai nosprāgt...» 220

1970, № 4 (marts — aprīlis)

Pasaules lāpīšana 221

«Kad svešā vietā trešo dienu list...» 222

«Uz truša ādas bungām...» 223

«Beidz raudāt...» 224

Pārdaugavas iela 225

Avārija 226

Pavasaris 227

1970, № 5 (maijs)

Slepens karaļa dekrēts 228

«Nepūt man pīlītes labāk...» 230

«Kad cilvēks pret kaut ko atsitas...» 231

«Vien tam, kas dabūjis zilumu...» 232

Divkauja 233

- «Tuvāk ne matu, ne solīti...» 234
 «Kas ir ar tevi, sonet?» 235
Ex libris 236
 «Ar reaktīviem TU...» 237

1970, № 6 (jūnijs — jūlijs)

- «Nenāc mani...» 239
 «Es nevaru noliegt...» 240
 Māzpilsēta 241
 «Kā bērsa blukis, baltās šķilās šķeldamies...» 242
 Septiņi malēnieši 243
 «Cik ziedu un cik zāļu...» 244
 Trīs noktirnes 245
 «Kad nogursti šo aizgaldoto dzīvi pārtaisīt...» 247
 «Prāts ar sirdi kaujas...» 248

1970, № 7 (augusts — septembris)

- «Vai tu vari būt mazāk sirdīgs...» 249
 Pusnapietna saruna ar trim puikām par kašķi 250
 Suns 251
 «Pulkstens kā pele klusiņām...» 252
 «Es izkāpju...» 253
 «Ziedoņiet sevi kaut kam...» 254
 «Cik grūti ir noticēt, ka ir saule...» 255
 «Ar mašīnas bortu...» 256
 «Es sviežu šo stundu pret grīdu...» 257
 «Vai man ir trīsdesmit seši...» 258

1970, № 8 (septembris — oktobris)

- Albuma dzejolis 259
 Necilvēcības piedzimšana 260
 Trenera priekšsāstādīšanās 261
 «Pazuda pasakai pastala...» 262
 «Nesaprašanās ar tautasdziesmu...» 263
 «Vēl viena vilšanās, un tad...» 264

1970, № 9 (novembris)

- Fotogrāfijas no 7000 km attāluma 265
 «Ar kādu augstumu, ar kādu aukstumu...» 269
 Poligloti 270

Uzticība 271
Bailes 272
Ar tevi 273
Lūgums gleznotājam 274
«Kā to lai pieklājīgāk jums saka?» 275
«Es nezinu, kur šitais dzejolis man piedzima...» 276
Ciomos pie lidēja 277
Sev 279

1970, № 10 (novembris)

Pulkvedis Vācietis un Hirosima 280
«Tik vienkāršs vārds kā cigaretes dūms...» 284
Intīma romance 285
Nosacītība 286
«Tie zibens spērieni, kas sen jau solīti...» 287
«Kad dzīvei atprūkst savu zilnieku...» 288
«To par piecpadsmit kapeikām...» 289

1970, № 11 (novembris — decembris)

Cīņas loģika 290
Gaija pacelšana 291
«Bērnu dienu lupstāji...» 292
Vēlais zvans 293
«Ko tu lūdzi, ko tu sauci...» 294
Kas notiek ar pasakām? 295
Uz mūžības atmiņas papīra 296
«Ko tu skaties uz mani kā vitrinā?» 297
1905 («Sarkana nagaika...») 298

1970, № 12 (decembris)

«Cik pie tevis ir savādi silti...» 307
«Var būt, ka tas nav tiesa...» 308
Iela 309
Aizvējš 310

1971, 1 (janvāris)

Vareni kukuļi 311
«Cik var...» 312
Pēdas 314
Sniega cilvēks («Ar tādu kā atkušņa smaaidu uz lūpām...») 315

«Ka nākamību zilējis...» 316

«Tu vairs neatmini...» 317

1971, № 2 (janvāris — februāris)

«Nāc, saģērbsim šo te pelēko dienu...» 318

Akmeņlauztuvēs 319

Cigarete 320

Ceļ māju 321

Lielās latifundijas 322

«Dzīve man kā koks ir...» 323

«Šķērē man vadmalu, uzšuj man paltraku...» 324

«Šodien atnāks pie manis nekam līdzīgie...» 325

«Es atstāju mājās spēku, jo nevar ar spēku...» 326

«Ir nedrošs prieks pret pavasara sauli izlīdis...» 327

«Kas par badu var būt maijā?» 328

«Mēs viens otru gaidām ciemā...» 329

1971, № 3 (februāris)

«Jā, es zinu, ka zeme deg...» 330

«Un mani slavēja, kad stubli skatījos...» 331

Buramie vārdi 332

Pilsētas 333

Mans bagātais kaimiņš 334

Klibais 335

«Vārdu kārtības sargi...» 336

«Nāc iekšā, lielais mākoņstūmēj...» 337

Balle 338

1971, № 4 (aprīlis — maijs — jūnijs — jūlijs)

Aizdomas 339

Delfīns 341

«Kas viesuļvētrā bijis priežu silā...» 342

Paradīzes cirsma 343

Negaiss («Neizdzīvotu dzīvju...») 344

«Ko tu šausties, ko tu sevi per...» 345

«Vai, cik es esmu tukšal!» 346

«Ar mani, vājo, izturēt...» 347

Tā stripa 348

«Man kuģis pienāks...» 349

«Izdzer alu, sasit kannu, nobučoju...» 350

1971, № 5 (jūlijs — augusts)

«No kaut kādas iesāktas vietas...» 351

Vārdi 352

Ielāpi 353

Pēc patikšanas sev 354

Uzmācīgs ritms 355

«Es zināju — tā būs. Es tikai nezināju — kad...» 356

Konfrontācija 357

1971, № 6 (augusts)

Izbijušais 358

«Es joprojām niķelēšos...» 360

«Viens pagrabs kliez pēc viena vēsuma...» 361

«Vari tu ar kājām brist...» 362

Tuvums 363

«Kad vajag vienas balss...» 364

Otrādā būšana 365

Elles idealizācija 366

1971, № 7 (augusts — septembris)

Cilvēkēdējiņa spēļu dziesma 367

«Tavu pēdu te nav...» 368

Uz redzēšanos! 369

«Beidz reiz to savu slīcināties saukšanu...» 370

Lielā opozīcija. 1971 371

Līdzdalība 372

Blūzs par ēšanu 373

1971, № 8 (septembris — oktobris)

«Kas cilvēkam ir nodarījis pāri?» 374

Krāsa 375

Vēlējumi 376

«Es smoku...» 377

Raganas tūdaliņ 378

Filozofs 379

Reportāža 380

Pēdējā fotogrāfija 381

1971, № 9 (novembris)

- Variācijas par «šo runāja»... 382
I. «Šo runāja, to runāja...» 382
II. «Še rociņa, šē mūziņis...» 382
III. «Zelta gaili, zelta gaili...» 383
«Un manā vietā tevi satīks sniegs...» 384
Tā balss 385
«Starp garām ziemas naktīm balta dienas strēmele...» 386
«Dziesmu aprauto dzīparu kalnā...» 387
«Kā gaida sauli pēc nakts, kurā sapnis kā gepards...» 388
Paleta 389
Gaidīšana 390
«Kad nedēļai ir nepareizas dienas...» 391
Kāpostgalvas 392
«No suņa kārtīga par sugas pēdu dzinēju...» 393
Intonācija 394
Karš pieteikts 395
«Es aizeju uz kalniņu. Un viss...» 396
Goliāts 397

1971, № 10 (decembris)

- «Baltas sienas un sarkani kārnīpi...» 398

1972, [№ 1] (janvāris)

- Ieskaņa 399
Profilaktiska izpļāpšanās 400
Līgo pie Paduna 403
«Šai pļavā, kur nav pļāvēja...» 408
«Gauja robežstrīpu tura...» 409
«Priekš kam ezim adatas?» 410
Pavadišana 411

1972, [№ 2] (janvāris)

- «Balta līdz galam...» 412
Akcentēti ritmi 413
Seši mazi bundzinieki 417
«Ķer, lānīt, kumeļu...» 418
Mēs esam kaut kur redzējušies 419
Metro 420

- Īsa purdoņa 421
 «No sniega, sūnu atkāp...» 422
 «Uz kādu Amsterdamu?» 423
 «Es tev sūtu šo misīņa pogu, šo rītu...» 424
 «Parunāšim labāk par tāliem ezeriem...» 425

1972, [№ 3] (februāris)

- Variācijas par pazudušo dēlu 426
 Vaimanas 430
 Svētķu odas mēklēšana 431
 Lakata mezglī 433

1972, [№ 4] (februāris)

- Jūrnika tetovējums 434
 Mana valsts iekārta 435
 Uzruna 436
 «Tu šodien nedomā...» 437
 «Tomēr dodiet trepes...» 438
 «Kad uzkrīt kara dzirkstele...» 439
 «Man baiļu nav jums rādīt savu dievu...» 440
 Kam ir vajadzīgs, ka sāp?» 441
 Trīs pastāvīgie 442
 «Priekš urravām un liksmības par daudz...» 443
 No blusu cirka 444
 «Tas nav noticis uz jūras, tas ir noticis uz grīdas...» 446
 Sapņi («Ir sapnis tikai dzīves suķe...») 446

1972, [№ 5] (marts)

- «Jocīga dziesma par dzelzi...» 447
 Ekspromts («Pārdaugavai kaut kas ir uzšķīlies...») 448
 «Zeme kārsta no kara...» 449
 Nenotikušī izlikšanās 450
 «TASS var sacīt, cik grib...» 451
 Pasaules lāpītāji 452

1972, [№ 6] (maijs)

- «Ceriņi aizgāja...» 453
 «Kā pulkstens sit? Tāpat vien sit...» 454
 «Un tad nu atkal ir lieli lērumi...» 455
 Veltījumi 456

«Granīta oļi...» 457
Pie loga 458

1972, [№ 7] (jūnijs)

«Uz zilās debess aploknes...» 459
Žokejs 460
«Jocīgs dila griezdamies...» 461
«Noņem asaru no manis...» 462

1972, [№ 8] (jūlijs)

Palagi 463
«Tad, kad zivju vairs nav...» 464
«Savāc bērņības žagarus, un iznāks slota...» 465
«Kā tik bezkaunīgi var gaidīt?» 466
Mednieks 467
«Stiprumu dod jaunam...» 468
«Nav grūti kalnā kāpt...» 469
Vienādošana 470

1972, [№ 9] (augusts)

Milzīgi daudz kaiju 471
Saule 472
Gludā zemē Pletenzijā... 473
Kaimiņos kaza 474
Filozofija 475
«Braucam nogāzties...» 476
«Kad žaujas nedrīkstamas domas...» 4
Barjera 478
Tautas dziesmas apdare 479
«Žagšu debess gabaliņu...» 480
«Vai tad tu vairs neturi...» 481
Pretenzijas 482
Imports 483
Es gribēju 484

1972, [№ 10] (augusts)

«Liek slazdus saules zaķiņiem...» 485
Bezmiegs 486
Subjektīva reportāža par to, cik skumjas ir Dzejas dienas 487
Pelēkā dziesma 488

- «Šorīt man sacīja viens...» 489
 Klauna pamošanās 490
 Pierē 491
 «Uz viņu nedusmojas mežs...» 492
 Laba rudens dziesmiņas 493
 Kartupeļa sakarībā 493
 Raibas lapas sakarībā 493
 Apskaidrības sakarībā 494
 Puķes mūža sakarībā 494
 «Te ar kastani, te zīli...» 496
- 1972, [№ 11] (septembris)
- Rudens rīta ekspromts 497
 Rudens dienas ekspromts 498
 Ieroču muzejā 499
 «Pats pelēkākais, drūmais cietums...» 500
 «Ordenis ir orderis. Uz ko?» 501
 Līdz galam 502
 Dzejas rinda 503
- 1972, [№ 12] (novembris)
- Ābeles tiesa 504
 «Tā ir Rīga. Tas rāviens uz augšu...» 505
 Monologs kafejnīcā 506
 Acis 507
 «Beidzot mājās jūs esat...» 508
 Mazgribulīte 509
 Par dziedāšanu 510
- 1973, A (janvāris)
- Atrunāšanās 511
 Šūpļa dziesma neesošam bērnam 512
 «Skān ausīs dziesma — viendienīte...» 513
 Rīts 514
 Tango 515
- 1973, B (februāris)
- «Tie nav gatavi vārdi...» 516
 N. («No Doma torņa es redzēju, N...») 517

«Vēl kontrastainākā kā murgā...» 518

1973, C (marts)

N. («Es esmu izmelojies tukšs, ka nemeklēju tevi...») 519

1973, D (maijs)

«Tas koks nav audzis te nekad...» 520

Vai smēķēt ir kaitīgi? 521

«Dzīvo, manējā brīvība...» 522

«Asinīs bango karš...» 523

Lieldienu sala 524

«Kā aiz saldās gleznas salda glezniņa...» 525

Futbols 526

«Lai pāri kaut vai lietus nāk...» 527

«Es palienu zem zibens' spēriena...» 528

1973, E (jūnijs)

«Es ticu mašīnai kā zirgs...» 529

Fēc izlaiduma 530

Neziņa 531

Galva 532

«Ir maigums ļauns un ir pat briesmīgs...» 533

1973, F (augusts)

Ekspromts («Birst (un par viņu visi brīnās)...») 534

Vispirms 535

Akvarelis 536

Aicinājums 537

1974, № 1 (janvāris)

Gulivers Rīgā 538

«Tāpat pie Gaujas...» 540

1974, № 2 (februāris). Seko № 5

Izbeidziet! 541

Termoreakcija 543

1974, № 5 (aprīlis)

- Nepostretiski portreti 544
Dzejolis, rakstīts ar zīmāja galiņu 547
Krēslas iela 548

1974, № 6 (maijs)

- Zemes piemānīšana 549
Krauja («Kā mūžība spīd baltā kraujā...») 550
Atpakaļskatīšanās 551
Mūzika 552

1974, № 7 (maijs — jūnijs)

- Spoguļkamera 554

1974, № 8 (jūnijs)

- Pils kafejnīca 558
«Nē, tas nav gāju putnu satraukums...» 559
Zila pils 560
Maigums 561
Dzērve 562
Dzimšanas diena 563
Skatīties acīs 564

1974, № 9 (oktobris)

- Stihiju vārdi 565
Oktobra ekspromts 566
Oda nesmukumiem 567
Haizivju prognoze 568
Serviss 570
Heraldika 571
Visāda garuma stundas 573
Telepātija 574
Mēnessnakts dziesmiņa 575
Rezignācija («Viss ir nieki. Viss ir blēņas...») 576
Mēs abi ar lietu 577
Priekšvārds 578

1974, № 10 (oktobris)	
«Iespraksti man ...»	579
Sargāšana	580
Enciklopēdija	581
Anno 197...	582
Vaimanas («Vai, manu...»)	584
Serenāde bungām	585
Mākoņi	586
1974, № 11 (novembris)	
Atskaņas par Tevi	587
Zīme	588
Pieresvieta	589
1975, № 1 (janvāris)	
1905 («Caur gādiem sarkani degošais...»)	590
Izkapts	591
«Kindžala, mazs dzelonīts...»	592
Bolero («Ciet...»)	593
Pirms 30 gadiem	594
Skaņa	595
«Janvāra naktspūce...»	596
1944. g. rudens	597
«Ir vārdi, kas nesasniedz...»	599
Jautājumi	600
Mirāžas	601
1975, № 2 (februāris)	
«Pa mākoņu atslēgcaurumu...»	602
Melns, mīksts zīmulis	603
- 62 °C	605
Ciltskoks	606
«Palecies un pilādžzaru...»	610
19. februāris	611
1975, № 3 (februāris — marts)	
Migla	612
«Neparko...»	613
«Nosīta kāpuru...»	614
Ods pie benzintanka	615

Mirklis acu apmāna 616
«Lokās melni kabeļi kā odzes...» 617
Tuvcīņa 618

1975, № 4 (marts — aprīlis)

Skice 619
«Un tie tramvaji kā bruņurupuči...» 620
Virš mākoņiem 621
Fetišs 622
Silts maija lietus 624
«Ja es padzišu, satraukum, tevi...» 625
«Kūst saraudāto bēdu...» 627
Stabule («Vilkam kauliņš, man tā ādiņa...») 628
Šmits 629

1975, № 5 (maijs — jūnijs — jūlijs)

Leduskalns 630
«Sargieties no mierinātāja...» 631
«Ko tu skatu bēdzini...» 632
«Man stopa stiegra tievā...» 633

1975, № 6 (jūlijs)

«Es nekādu vairs nelūdzos saudzību...» 634
«Neatvainojiet mani par uzmācību...» 635
Vizija 636
Anno 1933 637
Žūpība 638
Dzīve 640
«Ir gan tiem latviešiem to «ību»...» 641
Kalnā 642

1975, № 7 (augusts — septembris)

Zāles 643
Rudens rūsa 648
Morāldziesmiņa 649
Klauns 650
Negaiss («Kļūst atkal tumšs...») 652

1975, № 8 (septembris)

- «Man šodien pieder...» 653
Vienstāvu Rīga 654
«Zem klusām rudens zvaigznēm izejot...» 655
Rudens elēģija 656
Vēstule 657
«Kāda velna pēc viņa izliekas...» 658
Rozes pirkšana 659
Melnā strazda fleita 660

1975, № 9 (oktobris)

- Trīs 665
«Nolādētā kaukšana...» 666
Laiks 668
Mēslu talka 669
Apvārdošana 670
Redzēšana 672
Sasaluma brīdis 673
Nostālgija 675
Rudens groks 677

1975, № 10 (oktobris)

- Sanbernāra monologs 678
Lasa Andrejs Vozņesenskis 680
Apātija 681
«Uzraksti man dziesmu, ko var apēst...» 683
Novembra tango 684

1975, № 11 (novembris)

- Ap mums 685
Ieskatīšanās 687
«Ceļas spārnos uzacis...» 689
Stikla pūtējs 690
Struktūra 692
Kā nomira govys 694
Lustēšanās 696
Dabūšana 697
Slidotavas fokstrots 698
Par daudz Vīnes 699
Izglītība 701
Rinda pie durvīm 702
«Noguris no ilgām pēc atpūtas...» 704

1975, № 12 (decembris)

- «Kokā? Apžēliņ!» 705
«Kurmīš sacīja...» 706
Mode 707
Pietura ceļā 708
Uzņēmums 709

1975, № 13 (decembris)

- Viļņa galā 711
«Kabatā viens nēsā asu ģelzi...» 713
Atgriešanās 715
«Tramīgi palikt\ sāk...» 716
Atgriešanās punkts 717
«Sveču gaismu pametusi sen...» 718
«Nemākulis zīmuli ņem...» 719
«Kāpēc tu man, melodija, melo?» 720
Vārds 721

1975, № 14 (decembris)

- Viņš 723
Kalibrēšana 725
Kad noguris 726
Labrīt! 727
Runcis kedās 728
Zelts 729
Vēji no Skandināvijas 730
«Ai, kas tev ir par jauku...» 732
«Krīt gluži stāvus sniegs...» 733
Nāras medības 734
Dāvana 735
Dāvināšanas dziesmiņa 736

1975, № 15 (decembris)

- No kura gala 737
Vija Kaņepe. Komentāri 739

Dzejoļu virsrakstu un pirmo rindu alfabētiskais rādītājs
751

1975. № 12 (decembris) 1075
 «Man šodien piņķer...» 1075
 Vienstāvu ēģa 1075
 «Zem kņām rādās...» 1075
 Rudens ēģa 1075
 Vēstis 1075
 «Kāda valņa pēc vīna trīķis...» 1075
 Rozes puķlāns 1075
 Meļņā vāļņā vāļņā 1075

О Я Р ВА Ц И Е Т И Г
СОБРАНИЕ СОЧИНЕНИИ В ДЕСЯТИ ТОМАХ

Том пятый. Стихотворения

Рига «Лиезма» 1991
 На латышском языке
 Редакционная коллегия: И. Аузиньш, М. Чаклайс,
 Х. Хирш, Я. Петерс, И. Спура, Р. Вейдемане,
 И. Зиедонис

Составители: Л. Азарова-Вацiete, В. Қанепе

Художник О. Берзиньш

OJĀRS VĀCIETIS

KOPOTI RAKSTI 10 SĒJUMOS

5. sējums

Galvenais redaktors Uldis Norletis

Redakcijas vadītāja Margarita Miglāne

Redaktore Ildze Krontāle
Mākslinieciskā redaktore Maija Dragūne
Tehniskā redaktore Irēna Soide
Korektore Zigrīda Vectīrele

Nodota salikšanai 26.06.90. Parakstīta iespiešanai 25.04.91. Formāts 84×108/32. Reģistrācijas apliecības № 2-0306. Tipogrāfijas papīrs. Baltikas garnitūra. Augstspiedums. 42,95 uzsk. iespiedl.; 43,79 uzsk. krāsu nov.; 29,39 izdevn. 1. Metiens 31 000 eks. Pasūt. № 608-5. Izdevniecība «Liesma», 226256 Rīgā, Aspazijas bulv. 24. Izdevn. № 6/33447 Klm-532. Iespiesta tipogrāfijā «Rota», 226011 Rīgā, Blaumaņa ielā 39/40,

ISBN 5-410-00474-4
all. lād: 751-772 pag.
1991. g. jūn. II — Drošība vīrākā un pirmo tādā
5. sēj. Darja V. Kausņa koment. — 1981. — 737
Vācietis V. Kausņe — R. Liesma, 1988 —
10 sēj. Kopoti raksti. 10 sēj. 1. sēj. I. Azarovs
Pekšņā sējums iznācis O. Vācietis (1973—1983) dar-
bā un tālā nepabeigta. Darbā kas iznācis 1988—1987.

OLĀS VĀCIETIS

СОВРАНИ СОРНЕННИ РИДЖИ ВІСІМІ

Том п'ятий. Статистика

Рига «Лесма» 1989

На державній мові

К. Капе, К. Цирс, Н. Сувя, Р. Вайсманс

Н. Сувя

Сторінки: 751—775

ISBN 5—410—00474—4

Рига «Лесма» 1989

На державній мові

К. Капе, К. Цирс, Н. Сувя, Р. Вайсманс

Н. Сувя

Сторінки: 751—775

ISBN 5—410—00474—4

Рига «Лесма» 1989

На державній мові

К. Капе, К. Цирс, Н. Сувя, Р. Вайсманс

Н. Сувя

Сторінки: 751—775

ISBN 5—410—00474—4

Рига «Лесма» 1989

На державній мові

К. Капе, К. Цирс, Н. Сувя, Р. Вайсманс

Н. Сувя

Сторінки: 751—775

ISBN 5—410—00474—4

Рига «Лесма» 1989

На державній мові

К. Капе, К. Цирс, Н. Сувя, Р. Вайсманс

Н. Сувя

Сторінки: 751—775

ISBN 5—410—00474—4

Рига «Лесма» 1989

На державній мові

К. Капе, К. Цирс, Н. Сувя, Р. Вайсманс

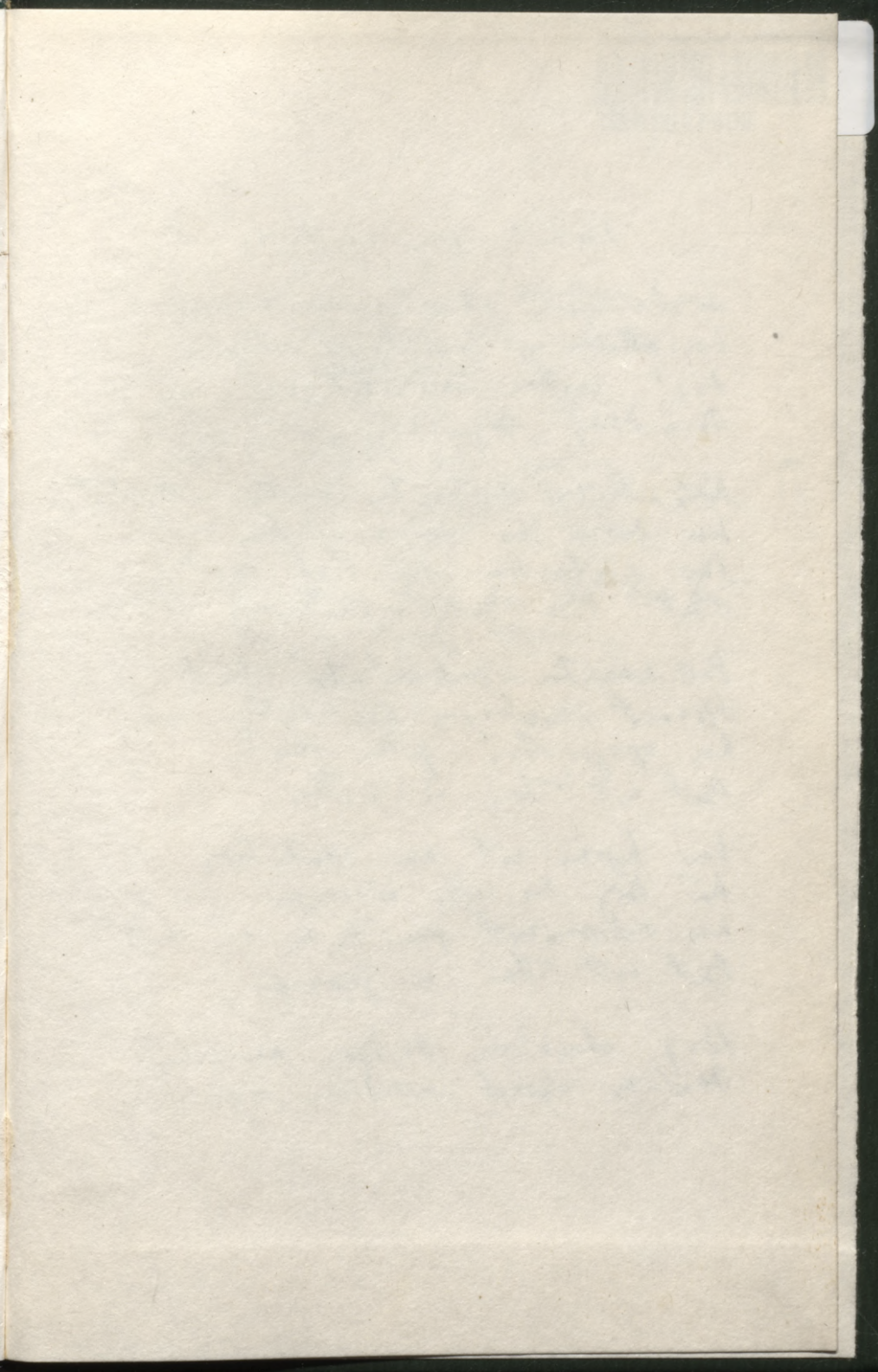
Н. Сувя

Vācietis O.
Va 047 Kopoti raksti.: 10 sēj. / Sast. L. Azarova-
Vāciete, V. Kaņepe. — R.: Liesma, 1989 —
5. sēj. Dzeja / V. Kaņepes koment. — 1991. — 797
lpp.; 9 lp. il. — Dzejoļu virsrakstu un pirmo rindu
alf. rād.: 751.—775. lpp.
ISBN 5—410—00474—4

Piektajā sējumā ievietoti O. Vācieša (1933—1983) dzi-
ves laikā nepublicētie dzejoļi, kas sarakstīti 1968.—1975.
gadā.

V 4702340200 — 6 79. 90
M801(11) — 91

8417

Balade por agostino

Seu João não quer
em atarado trinta e cinco
fist lutas, ~~de~~ ^{no} ~~de~~ ^{no} ~~de~~ ^{no} ~~de~~ ^{no}
Nunca se desilija.

hoi ⁷ de maio, foi quinta e sexta,
hoi não há mais lutas -
No cinema em São Paulo,
Só por uma - cinema.

Um antigo conhecido list
apresenta volume por lutas
hoi opejantes' para list
Só no 'hoi e lutas

hoi hoje e hoj de teatro
hoi hoje no cinema
hoi momento' por hoj e hoj
Só no 'hoi e hoj.

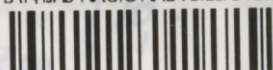
Asq' ohio' m' duje' anexo
Hoje e hoj, hoj e hoj.

101-

Kon.

amp

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0301017402

kon, kon, kon is kon
kon, kon is kon, kon is kon.

kon kon kon kon kon
~~kon kon kon~~ kon kon kon
kon kon kon kon kon kon
kon kon kon kon kon kon
kon kon kon kon kon kon
kon kon kon kon kon kon
kon kon kon kon kon kon

